

Elizabeth Adler

AMÉLIE

Cartea întâi.

Capitolul 1

Amélie d'Aureville își aruncă spre spate, nerăbdătoare, coada de păr des blond și se uită din podul de fân la Roberto și la Diego care așteptau în grajd, la vreo trei metri mai jos. Părea o distanță mare până jos și ea se uită cu jind la scară.

— Ți-am spus că nu face asta, spuse Diego cu dispreț. La ce te aștepți? E fată și, oricum, are doar opt ani.

— O să reușească, replică Roberto de Santos cu încăpățănare. Nu e lașă.

La naiba, se gândi Amélie, acum nu mai am nici o scăpare – o să trebuiască să sar; Roberto crede că pot face asta, și n-o să-l las pe Diego Bonavente să mă învingă. Bălăbănindu-și picioarele slabe peste margine, se târî până la capăt, balansându-se nesigură. Diego închise ușa, ca să nu-i vadă nimeni, așa că se făcu întuneric. Abia de putea să-l zărească, sprijinit de perete, cu brațele strânse la piept, așteptând. Părul lui Roberto, la fel de blond ca și al ei, strălucea în întuneric când se uita la ea.

— E-n regulă, Amélie, spuse el împingând un balot de paie sub ea, asta o să te prindă în cădere... n-o să te doară, îți promit.

Trebuia s-o facă, își spuse el, înlăturându-și mila ce o simțea pentru ea. Nu-l putea lăsa pe Diego să câștige; altfel, n-o s-o mai lase niciodată să se joace cu ei, iar el nu putea suporta ca ea să fie lăsată în afară.

— Haide, o încurajă Roberto, am să te prind eu.

Apucându-se de stâlp, Amélie închise ochii și se lăsă să alunece peste margine, clătinându-se nesigură în spațiu; secundele treceau, brațele o dureau, nu se mai putu ține. Podeaua veni în sus să o întâmpine, în goană, iar ea căzu pe paie cu Roberto care îi oprise căderea, apucând-o exact înainte de a atinge solul.

— N-ai pățit nimic? întrebă el, uitându-se la ea să vadă dacă nu plânge. Amélie se așeză în fund.

— Bineînțeles că n-am pățit nimic, de ce să fi pățit?

— Ai trișat, se plânse Diego, ai avut paiele acolo și atunci înălțimea e aproape cu un metru mai redusă. Oricum, Roberto te-a ajutat.

— N-am trișat, țipă Amélie, supărată.

Cu Diego nu putea câștiga niciodată – el avea întotdeauna un răspuns. El o desconsidera pentru că era fată și avea doar opt ani, laudându-se mereu

că el avea deja unsprezece, fiind cu un an mai mare decât Roberto. El o provoca la fapte îndrăznețe, care erau aproape prea mult pentru ea. Dar încă nu o învinsese. Totuși, o durea glezna, durerea începuse să pulseze și simți că s-ar putea să plângă.

— Bineînțeles că n-a trișat, Diego, spuse Roberto, consolator, încercând ca de obicei să mențină pacea între ei. A reușit foarte bine.

Diego deschise ușa grajdului.

— Ei, haide, mormăi el, hai să galopăm cu caii până la câmpul de cafea.

— De ce trebuie întotdeauna să facem numai ce vrei tu, Diego Bonavente? urlă Amélie, strângându-și piciorul dureros sub ea și încolăcindu-se pe balotul ei de paie.

— Vino, Amélie, te rog, o îmbie Roberto. Am să te las să călărești pe Bicho.

Ea îl adora pe poneiul lui, Bicho, iar să-l călărească însemna un dar pe care i-l acorda doar când era deosebit de amabil.

Amélie lăsă capul în jos.

— Nu vreau, mormăi ea. Prefer să stau aici.

— Las-o, Roberto, zise Diego nerăbdător. Hai să facem o cursă. Pun pariu că Vinicius poate oricând să-l întrecă pe Bicho.

Roberto ezită.

— Ești sigură, Amélie?

— Sigur că da.

— Haide, Roberto.

— Bine... în regulă. Ne vedem mai târziu, Amélie. Amélie așteaptă până ce ei traversară curtea spre padoc, reținându-și lacrimile până când dispărură din vedere. Ah! Glezna o durea rău.

— Te urăsc, Diego Benavenente, gemu ea, în timp ce se ridică cu greu în picioare și șchiopătă în urma lor.

De pe verandă, Sebastião de Santos o urmări pe Amélie șchiopătând prin curte, în căutarea lui Roberto, fără îndoială. Se luptă cu impulsul de a se repezi după ea, ca să afle ce se întâmplase, dar dacă ea voia să stea cu băieții și să joace jocuri băiețești, atunci trebuie să-și rezolve singură problemele. Totuși, arăta atât de mică și de vulnerabilă în șortul mare pe care insista să-l poarte ca să fie la fel ca Roberto! Purta chiar și cămășile lui și își strângea coama de păr des cât putea de tare, ca să arate scurt ca și al lui, pentru că, bineînțeles, Isabelle nu-i dădea voie să-l taie. Deseori, când familia d'Aureville stătea pe moșia Castelo do Santos, în timpul vacanțelor, o găseau pe Amélie dormind ghemuită în patul lui Roberto, capetele lor stând alături pe pernă, iar cele două pisicuțe moțăiau la picioarele lor. Oricum, orice i s-ar fi întâmplat ei, putea pune pariu că Diego Bonavente avea o legătură cu treaba asta. Diego îl făcea să se simtă neliniștit, în ciuda frumuseții lui brune și a zâmbetului lui fermecător - reușea să iasă din orice încurcătură doar datorită limbuției lui. Păcat că Roberto era atât de apropiat de el, dar oricum, părinții lor fiind prieteni de o viață și familia Bonavente având moșia vecină, era firesc ca Diego să fie cel mai bun prieten al lui Roberto. Iar sărmana Amélie își dorea foarte mult acest rol.

El o iubise pe Amélie din primul moment când o văzuse, o fetiță blondă, zâmbitoare, care venise să stea cu familia lui și în casa lor de băieți. El, ca fiul Do Santos, cel mai în vârstă, avea șapte ani atunci, iar fratele său, Flavio, șase ani, Marcus patru, iar Roberto abia trei ani. Ea se mutase în casa lor și în inimile lor, la fel de ușor de parcă ar fi fost o fiică a familiei Do Santos, iar buclele ei moi, ochii ei chihlimbarii și farmecul ei foarte feminin îl făcuseră sclavul ei particular. Cum ajungea acasă de la școală, o căuta pe Amélie și își petrecea ore în șir purtând-o călare pe spinarea lui Zeze, berbecul fără coarne al lui Roberto, degetele ei mici ținându-se de blana lănoasă a acestuia, iar râsul ei vesel, gros, îl încânta când lovea cu călcâiele ei mici în laturile blândului animal, în încercarea de a-l face să meargă mai repede. Pe măsură ce creștea, prietenul ei de joacă deveni desigur Roberto, atât de apropiat de vârsta ei, dar tot Sebastião rămăsese confidentul ei, cel căruia îi spunea totul – toate secretele și temerile și grijile. El era cel care o învățase pe Amélie să înoate atunci când îi spusese că se teme că se va îneca, la fel ca mama și tatăl ei; cu ajutorul lui, ea depășise aceste temeri.

Sebastião considera că ziua când Isabelle d'Aureville hotărâse să vină să locuiască la vechiul ei prieten și rudă îndepărtată, Francisco de Santos, fusese ziua lui norocoasă. Legăturile de familie erau vechi, încă de la 1567, când François de St. Chapelle navigase de la Honeleur spre Brazilia, devenind unul dintre primii coloniști ai vastei țări. Familia nu pierduse niciodată contactul cu țara ei de baștină și, deși numele lor se brazilienizase, fiecare generație își trimisese fiii în Franța, la studii. Francisco Castelo do Santos, tatăl, nu uitase niciodată căldura cu care familia franceză îl primise pe tânărul dureros de timid, care venise la Paris să-și ocupe locul la universitate și, în special, bunătatea fiicei lor mai mici, Isabelle. Ea îl dusesese la petreceri, împărțindu-și cu el prietenii și inițiindu-l în manierele și obiceiurile vieții pariziene, dându-i o nouă încredere și făcându-l să se simtă ca acasă.

De fapt, Francisco se considerase puțin îndrăgostit de Isabelle – de fapt, până se întorsese acasă și o întâlnise pe Luiza, cea cu ochii întunecați și păr negru. Cum reușiseră să aibă o familie de fii blonzi, cu aspect nordic, îi uluia și pe ei.

Mătușa Agostinha ieși pe ușile largi care duceau de la sufragerie pe verandă, pasul ei greu făcând să tremure ușor scândurile elastice de cedru. Ochii ei urmăriră privirea lui Sebastião, în timp ce silueta îndepărtată a lui Amélie se opri, apoi se aplecă să-și frece glezna și se întoarse încet pe același drum.

— Copila asta este iar în război, oftă ea.

Sebastião îi zâmbi. Agostinha era bătrâna lor doică, ea îi crescuse pe toți băieții Do Santos, ca și pe tatăl lor, pe frații și surorile acestuia, înaintea lor, și îi iubea pe toți la fel. Dar el bănuia că, și pentru ea, Amélie era mai aparte.

— De data asta, ce s-a mai întâmplat? întrebă Agostinha, grăbindu-se să o ajute pe Amélie să urce treptele spre verandă.

— Glezna, spuse Amélie, evitând întrebarea. Cred că e fractură.

Se uită, ușurată, la Agostinha. Acum, totul va fi în regulă; Agostinha știa cum să se ocupe de toate. Va găsi niște ierburi și frunze și le va muia în apă pentru o compresă, mormăind incantații în yoruba, limba ei maternă, care, probabil, făcea vrăji. Agostinha arăta și ea magică, era atât de mare – aproape de doi metri înălțime, și aproape tot atât în lățime, avea o frumoasă culoare netedă de mahon și avea poalele cele mai mari și mai confortabile pentru legănat copiii.

Agostinha râse, un sunet puternic, tunător, care o făcea întotdeauna și pe Amélie să râdă.

— Nu e fractură, fetița mea, e doar sucită, asta-i tot. O să ne ocupăm imediat de asta.

— Ce s-a întâmplat exact, Amélie, întrebă Sebastião, nelăsând-o să scape.

Amélie îi evită privirea.

— Pur și simplu, am sărit, asta-i tot.

— Și unde era Roberto? Și Diego?

Amélie își ascunse fața în pieptul lui Agostinha, în timp ce aceasta o luă în brațe și o duse spre bucătărie, astfel încât răspunsul fu prea înfundat, ca Sebastio să-l înțeleagă. N-avea nici o importanță, știa că, oricum, nu-l va pârî pe Roberto niciodată.

Isabelle considerase că viața la Rio era cu șaiszeci de ani în urmă față de Franța, dar pe moșie era de parcă te-ai fi întors cu secole în urmă. Tocmai acesta era farmecul ei, că nu se schimba niciodată. Izolată în mii de acri de câmpuri de cafea, casa cea mare era încăpătoare și confortabilă, ca și brațele mătușii Agostinha, iar Isabelle nu știa când îi plăcea mai mult: În timpul zilei, când lumina soarelui se filtra prin jaluzele în saloanele largi iar casa veselă răsuna de vocile copiilor, sau în orele de seară, când soarele arunca umbre lungi, liniștite pe pajiști, în timp ce ei se adunau pe verandă pentru băuturi, ca să se bucure de aerul mai răcoros și de compania altora, sau noaptea, când singura iluminare venea de la niște lămpi antice cu petrol și de la lumânări mari de ceară, care dădeau o lumină slabă, pâlpâitoare, scenei familiale din jurul mesei din sufrageria vastă, care putea așeza cu ușurință în jurul ei două duzini de persoane. Și adesea, chiar îi aduna.

Dacă cineva ar fi întrebat-o, în urmă cu opt ani, unde ar fi dorit cel mai mult din lume să trăiască, ea ar fi spus, fără să ezite, la castelul d'Aureville. Acum, ar fi trebuit să se oprească, să-și dea timp să analizeze întrebarea – și chiar și așa, probabil că n-ar fi putut răspunde. Casa asta era una favorită, dar și noua ei locuință, Villa d'Aureville, era deosebită în felul ei propriu, mai modern, construită pe o fâșie lungă, goală a plajei, în spatele ultimului delușor din munții Sierra Nevada care izolau Copacabana de restul orașului Rio.

Edouard fusese cel care alesese locul, cumpărându-l pe o nimica toată, știind că, într-o bună zi, așa cum era așezat spre Plaja Copacabana – unde valuri lungi, înspumate, de culoarea smaraldului, se rostogoleau încet ca să se spargă pe un țarm neted, fierbând în nisipul moale – valoarea lui va urca vertiginos. Edouard se implicase în planurile casei, ocupându-se de cele mai

mici amănunte, plănuiind și replănuiind, căutând perfecțiunea în casa nouă a familiei d'Aureville, de parcă nu-și permitea să se mai gândească la nimic – sau la nimeni. Își consacra aceeași energie și muncă la plantația de cauciuc, îngropat în pădurea Amazonului, luni de zile, trimițând telegrame de la Manaus când putea, ca să o anunțe pe Isabelle că era sănătos, și mesaje lungi, iubitoare, pentru Amélie. Chiar și acum, Isabelle bănuia că el poartă o dragoste ascunsă pentru o femeie pe care abia o cunoscuse și pentru al cărei copil era acum tată. Léonie! Ce miracol adusese ea în viețile lor! Le adusese o bogăție de binecuvântări, dându-le-o lor pe Amélie. Nu numai că Amélie le amintea de Charles când era copil – în felul cum își înclina capul când zâmbea, sau cum își strângea cu hotărâre pumnii când mergea, sau în râsul ei gros, spumos, vesel – ci și prin natura ei personală, iubitoare, și prin inteligența ei. Și nu te puteai înșela al cui copil era. Amélie era imaginea mamei sale.

Amélie câștigase în cele din urmă bătălia și urma să meargă la școală. Bineînțeles că voise să urmeze la Collegio Pedro II, cu toți băieții Do Santos, dar fusese obligată să accepte o școală mănăstirească de fete. Iar tocmai aceasta era problema, se gândi Isabelle. Nu pentru Amélie, ci pentru ea însăși. Cu Amélie în centrul atenției, rutina ei zilnică, doici și guvernante, dominaseră viața lui Isabelle. Iar acum, când Amélie era plecată ziua întreagă, timpul atârna greu pe umerii ei. Dar poate își va duce la capăt planurile. Ideea se născuse din complimente ale unor prieteni. Complimente câștigate de credincioasa Celestine, bătrâna ei bucătăreasă la castel, care, împreună cu soțul ei, Georges, refuzaseră să fie pensionați, când Isabelle părăsise Franța. Perechea rezistase în fața tuturor argumentelor lui Isabelle împotriva venirii lor în Brazilia. Celestine învățase lucruri noi în bucătăriile vilei Do Santos, unde fusese inițiată în misterele bucătăriei braziliene, cu originile ei africane, cu uleiurile și mirodeniile ei specifice, cu fasolea neagră și ardeii Chili. Au mai fost și alte mistere perpetuate de servitorii familiei Do Santos, pe care nu s-au străduit să le pătrundă: coarnele de berbec legate de copaci, plantele stranii fierte în băuturi misterioase, focurile aprinse în unele nopți la ușa bucătăriei – toate menite să îndepărteze duhurile rele.

— Astea ce sunt? întrebă Celestine uimită, când găsisse mici etichete lipite pe borcanele de conserve și dulcețuri.

— Sunt rugăciuni care să facă să nu intre furnicile.

Întotdeauna o surprindea faptul că oameni atât de cumsecade pot avea asemenea atitudini păgâne. Dar gătitul ei, atât de superb la Paris, căpătase o nouă dimensiune, iar Villa d'Aureville – cu numele scris pe uriașele porți într-un arc delicat de fier forjat și cu vechii paznici grifoni de pe stâlpii vechi ai castelului – deveni curând cunoscută ca locul unde se servește cea mai bună mâncare din Rio și în cel mai frumos și mai civilizat decor. O invitație la cină la Isabelle era cu adevărat prețuită. Și, în fond, se gândi Isabelle, am condus un castel cu trezeci de dormitoare, aproape toată viața. Ce-ar putea fi atât de dificil în legătură cu ideea aceasta?

Întrebarea era, cum vor reacționa Edouard și Francisco la aceasta? Ea decise că nu era un timp mai bun pentru a o afla, decât acum, când cobora scara pentru masa de prânz.

— M-am gândit, spuse ea câteva minute mai târziu, când Francisco îi turna un pahar de vin rosé, că Amélie, fiind plecată atât de mult timp, viața mea poate deveni cam plicticoasă.

Ochii lui Francisco și cei negri ai Luizei se întâlniră cu ai ei și ai lui Edouard, gri, întrebători și luminați de un zâmbet. Oare ce i-o mai fi venit acum în minte?

— Mă gândesc, spuse Isabelle clar, să deschid un restaurant. Se va numi Pavilionul lui Amélie.

Biroul era suficient; Gilles își scoase haina, o aruncă pe un fotoliu și își dădu drumul la cravată, în timp ce se îndreptă spre fereastră și se uită afară, peste frunzișul abundent al castanilor. Era o zi splendidă de mai, numai bună pentru a te afla pe Coasta de Azur – sau pe iaht, poate, cu o femeie, bucurându-te de soare și de briză și de prospețimea începutului verii. Dar, cu ce femeie? Ah, încercase degeaba. Mai avusese și alte femei, după Léonie, dar tot ce făceau era să-i satisfacă dorința de moment. N-a fost niciuna niciodată, care să-i satisfacă nevoia.

De pe biroul plin cu hârtii, el luă ultimul raport. Léonie se afla în continuare tot la han, locuind acolo liniștită, câștigându-și existența simplă prin administrarea hanului. De ce să facă asta, când putea să aibă totul? Nici măcar nu i-a păsat când i-a luat totul înapoi. Ea îi trimisese cheia de la seiful din bancă – banca lui proprie, unde oricum avea toate cheile – și îi spusese să-și ia înapoi bijuteriile. Își lăsase hainele atârinate în dulapuri – haina până la pământ, rochiile de la Worth și neglige-urile de la Serrat. Rupsesese certificatele de acțiuni, lipsite de valoare, și le răspândise pe pat, iar el ștersese numele ei de pe toate actele de proprietate – cu excepția unuia, a hanului. Actul acesta de proprietate era pe numele ei, precis și clar, iar el blestemă ziua în care i-l dăduse; era singurul lucru pe care nu-l putea lua înapoi și acesta o salvase. Avea refugiul ei, locul unde să se retragă și să fie în siguranță.

Se dovedea în imposibilitatea de a o spiona într-un loc atât de izolat, iar rapoartele erau rare. Nu menționau decât că fusese la piață, la Saint-Jean, sau că înotase dimineața – lucruri obișnuite. Uneori se ducea la Nisa sau la Monte Carlo, lua masa de prânz într-o cafenea și ducea câteva scrisori la poștă: Nu le mai lăsa niciodată în cutia de poștă din capătul de sus al aleii, așa încât nu putea descoperi cui îi scria.

Aruncă hârtia din nou pe birou și patrulă neliniștit prin cameră. Avea nevoie de rapoartele astea zilnice! Avea nevoie să știe ce făcea ea acum când el nu mai era acolo, acum când ea îl condamnase – din nou – la singurătate. Aruncându-se în fotoliul mare de piele, își îngropă capul în mâini. Dacă ar ști că ar fi mai bine, atunci și-ar putea-o imagina cum trăiește și ce face, aproape de parcă ar fi fost acolo, exact așa cum procedase în timpul școlii, când voia să se gândească la mama lui. Cu ea, trebuia să-și imagineze

totul, să inventeze scene și dialoguri, dar cu Léonie fusese ceva real. Ah, Doamne, Léonie, Léonie... vino înapoi la mine!

Amélie era unicul ei punct vulnerabil, dar nu dăduse de nici o urmă a ei. Scotocise Europa în căutarea ei, urmărind și cele mai neînsemnate fire, folosind oameni cu experiență, dar totul fără nici un rezultat. Începuse cercetările pe coastă, cu părinții adoptivi, dar ei nu știau nimic; pusese să fie urmăriți Alphonse și Caro, timp de doi ani, și Maroc... pe toți cei pe care îi cunoștea ea. Ba chiar pusese pe cineva să facă cercetări la castelul d'Aureville, oricât de imposibil era lucrul ăsta. Îi trecuse prin cap ideea că ea ar fi putut duce fetița acolo, dar era ridicol, desigur, să te gândești că o familie ca d'Aureville ar putea accepta un copil bastard despre care o femeie oarecare pretindea că este al fiului lor. Da, dar femeia aceea era Léonie. Omul lui îl informase că la castel era închis, iar contesa Isabelle d'Aureville – zdrobită după moartea fiului ei – plecase în străinătate. Era necăjit de vestea cu privire la Isabelle d'Aureville; nu se gândise la mama lui Charles, când făcuse aranjamentele. Îl chemase imediat înapoi pe omul lui și încercase să uite totul.

Dar revenea mereu la același lucru: Amélie era cheia pentru a ajunge la Léonie. Fără Amélie, el nu avea nici o putere față de ea. I-ar fi putut oferi lui Léonie totul, o casă unde să stea cu copilul ei, siguranță – și pe el însuși. Dacă ea nu ar fi fost de acord, atunci copilul ar fi devenit arma lui; Léonie ar fi trebuit să se întoarcă la el, ca să fie sigură că nu i se va întâmpla nimic rău fiicei ei. Și, desigur, de îndată ce va veni înapoi, totul va fi în ordine, ar fi ca la început. Își amintea vara aceea când ea înotase de la iaht și apoi îl hrănise cu farfurii de creveți și brânză... gata cu omletele, spusese ea... râseseră împreună și, după aceea, făcuse dragoste cu ea. O posedase... era proprietatea lui.

Trebuia s-o găsească pe Amélie. Brusc, îi veni o idee. Dacă nu-i putea da de urmă, atunci nu exista decât un singur mod de a pune mâna pe ea. Luându-și haina, se îndreptă spre ușă.

— Nu mă mai întorc în după-amiaza asta, Verronet! strigă el peste umăr. S-a ivit ceva important.

Verronet se uită după el cum pleacă, ridicându-și o sprânceană. Monsieur ducele de Courmont nu mai era omul atașat de lucru, de odinioară.

Capitolul 2

Plicul arăta foarte oficial și Léonie îl cântări în mână. Era ceva amenințător în grosimea lui, în culoarea maronie și în ceara roșie de sigiliu de pe el; era de la o firmă de notari din Paris.

— Bébé, strigă ea grăbindu-se prin grădină spre plajă.

Pisicuța coborî treptele de lemn, după ea, în timp ce ea își scoase pantofii și merse în picioarele goale, pe nisipul cald, spre o stâncă înșorită și se așeză acolo, privind un timp la marea liniștită, adunându-și curajul ca să deschidă plicul. Ridică din umeri. Poate că erau vești bune. Desfăcu plicul și scoase documentul.

Nu putea fi adevărat, Monsieur trebuie să fie nebun. Îi cerea copilul ei, pretinzând că e al lui, și o amenința că o va forța să i-o dea pe fiica lui. Se

putea argumenta la tribunal că ea nu era o mamă bună, din moment ce dăduse copilul, că ea nu voia să aibă grijă de Amélie și că el, tatăl, avea dreptul legal să-și recapete fiica, pe care voia să o crească și să-i asigure bunăstarea.

— Ah, Bébé, șopti ea, am crezut că suntem în siguranță, după opt ani, am crezut că a uitat... cum am putut să fiu atât de proastă?

Se uită din nou la hârtia din mâna ei. Ce să facă oare? Tribunalul nu avea cum s-o oblige să spună unde era Amélie și, oricum, nici nu știa. Nu primise nici o veste, niciodată, de la d'Aureville, precauție asupra căreia insistase chiar ea, temându-se că Monsieur îi va intercepta scrisorile și o va găsi pe Amélie prin intermediul lor. Acum știa că avusese dreptate; cel puțin nu trebuia să jure fals, când va spune că nu știa unde se află Amélie, și nici nu va spune mai mult decât atât. Bineînțeles, va susține doar faptul că el nu este tatăl fetei.

Ea luă pisica și o așeză pe genunchiul ei, în timp ce se gândea. Probabil că Monsieur a înțeles că ea va afirma că fetița este a altcuiva; este el, oare, pregătit să treacă prin asta? Oare el, Gilles duce de Courmont, va oferi într-adevăr Parisului un asemenea prilej de bârfă, va lăsa el oare lumea să afle că amanta lui l-a înșelat, că nu putea satisface o femeie? Ah, ea îl va umili, cu adevărat, o să-l facă să arate ca un prostănac. Învățase să-i răspundă cu aceeași monedă.

— Dacă aș găsi dovada, Bébé, murmură ea, l-aș putea acuza de uciderea lui Charles, dar nu există nici o dovadă. A fost prea deștept pentru asta.

Ea, împreună cu Caro și Alphonse, au făcut tot posibilul să rupă bariera tăcerii care înconjura acest caz la Deauville, dar se dovedise imposibil. Totul se produsese prea repede, nimeni nu știa nimic. Exista doar o descriere fizică a bărbatului care fusese în barcă, pe care le-o dăduseră alți participanți la cursă, un bărbat solid, cu părul rar, roșcat, cu un cap curios de mic pe un trup mare, cu tendință de îngrășare, și priceput la ambarcațiuni. Descrierea asasinului lui Charles îi era întipărită în minte. Alphonse angajase detectivi care să-l caute pe bărbatul acela, dar fără succes.

Își netezi fusta și, luând-o pe Bébé, o porni, în picioarele goale, pe marginea apei. Hanul, strălucind alb sub cerul de mai, fără nori, era cu adevărat căminul ei, refugiul ei. Ar fi fost mulțumită să o crească aici pe Amélie, să o vadă cum se dezvoltă. Ar fi dus o viață simplă.

— Dar noi nu suntem sortite unei vieți simple, Bébé, spuse ea sărutând nasul mic, rozaliu, al pisicii. Trebuie să ne întoarcem la Paris și să ne luptăm. Singurul necaz este că lupta va costa bani și noi n-avem deloc.

Paul Bernard le studia pe cele două femei de la masa de lângă fereastră. Un soare pal se filtra prin draperiile lungi de plasă, reliefând profilul voluntar al lui Léonie și părul ei bogat. Din acest unghi, arăta ca o imagine de pe o monedă antică. Dar rochia nu i se potrivea. Ah, era scumpă și la modă, un albastru marin discret, cu un guler alb și năsturei mici de perle, dar Léonie avea nevoie de ceva strălucitor, extravagant, ea avea o ostentație naturală,

care făcea ca lumea să se uite după ea, orice ar fi purtat, iar dacă ar fi fost îmbrăcată cum trebuie, ar fi mai mult decât frumoasă, ar fi fost uluitoare.

Se transformase mult față de fetița pe care o întâlnise în tren, fugind din Masarde. Era și mai frumoasă acum, la douăzeci și opt de ani, decât fusese la șaisprezece. Era subiectul de discuție al Parisului. Vedeau cum se întorc capetele după ea chiar și aici, în cel mai elegant restaurant, a cărui clientelă era aproape imună la bârfe și scandal, acestea fiind o parte a vieții lor cotidiene.

El aprinse o țigară și se lăsă pe spătarul scaunului, urmărind-o. O văzuse de două ori pe scenă, prima dată ca show-girl în rolul „Frumoasa Franță”, cu pene și maiou – își amintea picioarele acelea lungi. Apoi, a doua oară, atunci când calul crease o asemenea confuzie, iar ea aproape că-și pierduse echilibrul – și partea de sus a costumului! Încercase să o găsească după aceea, dar fusese imposibil. Putea să o ia încă de atunci și să o poarte pe aripile succesului, el știa încă din primul moment, din tren, că ea avea tot ce era necesar pentru asta. – iar acum perspectivele ei erau și mai bune. Toată lumea din Paris o cunoștea deja – era atât o celebritate, cât și o femeie cu notorietate. Bărbatul de pe stradă citea despre amanta mândră și sexy a unui duce, iar femeile citeau despre o tânără mamă dezolată, care fusese obligată să-și ascundă copilul de un iubit crud – fiecare vedea în ea exact ce voia să vadă. Oricum, ar veni cu toții grămadă la teatru, fie și numai ca să o vadă. Se întreba dacă ea ar face lucrul ăsta – dar merita o încercare. Îi va trimite un bilețel printr-un chelner.

Paul Bernard – numele îi era familiar. Léonie citi repede biletul. Desigur, era bărbatul din tren. Oare îi restituise vreodată banii pe care i-i împrumutase pentru diferența de bilet? El jucase un rol mic, dar important, în viața ei – dacă nu l-ar fi întâlnit, nu s-ar fi dus niciodată la doamna Artois, n-ar fi lucrat la Serrat, nu i-ar fi întâlnit niciodată pe Maroc sau pe Caro și Alphonse – și pe Rupert. Și pe Monsieur. Fără el, poate n-ar fi avut bucuria numită Amélie.

— Trebuie să-l văd, îi spuse ea lui Caro, deși nu știa ce vrea, probabil doar să o salute pe femeia care a stârnit cel mai mare scandal al anului.

Caro râse.

— Nu uita că ești și o femeie frumoasă, zise ea, și, din câte pot vedea, arată ca un bărbat foarte atrăgător.

Léonie îl examină, în timp ce el își făcu loc printre mese, spre ele. Ea îl considerase tare bătrân, când îl întâlnise în tren, dar acum își dădu seama că trebuie să fi avut nu mai mult de treizeci de ani. Ea zâmbi: la șaisprezece ani, cineva de treizeci ți se pare bătrân! Era mărunț și subțire, cu părul negru prematur încărunțit la tâmplă și cu ochi căprui amuzați care îi întâlneau pe ai ei cu admirație, în timp ce îi luă mâna.

— Nu eram sigur că o să-ți aduci aminte, zise el.

— Ai jucat în viața mea un rol mai important decât îți închipui, domnule Bernard, și, în plus, nu-mi puteam aminti dacă ți-am restituit costul biletului – oare îți mai sunt datoare?

— Am primit un bilet și banii de la dumneata, câteva săptămâni mai târziu. Cred că mi-ai trimis primul dumatăle salariu.

Ea râse.

— Probabil că da. Pe atunci, eram o femeie onestă. Caro, acesta este Paul Bernard, director de teatru – cred că asta scria pe cartea dumentală de vizită, nu-i așa?

— Tocmai despre asta voiam să discutăm.

— Eram gata să comandăm niște cafea, spuse repede Caro. Nu vrei să rămâneți cu noi?

Léonie o privi surprinsă. De ce acest entuziasm brusc față de Paul Bernard? Bineînțeles, Caro dorea ca ea să cunoască niște bărbați atrăgători.

— Despre ce vorbești, domnule Bernard? Întrebă Caro, cu un zâmbet, când el acceptă scaunul pe care i-l împinse chelnerul.

— Îți amintești că atunci când ne-am întâlnit în tren, ți-am spus că ai ceea ce este nevoie ca să devii o stea de cabaret? Chiar și ca simplă fată de la țară, aveai o frumusețe – nu, mai mult decât atât, aveai o distincție, o strălucire care se ivea de sub straturile acelea de lăneturi. Te-am mai văzut de două ori. La cabaretul Internațional.

Léonie gemu.

— Ah, Doamne, n-am să uit niciodată.

— N-ar trebui să uiți, a fost probabil cel mai nefericit debut pe care l-ai fi putut avea în domeniul spectacolului – nimic nu putea fi mai rău. A fost umilitor, pentru o fată tânără, cum erai atunci.

Ea își ridică o sprânceană.

— Vrei să spui, „inocentă”?

El se gândi o clipă.

— Da, probabil. Dar asta a fost demult. Eu voiam să vorbesc despre prezent. Despre situația de acum. Ești o figură publică – cunoscută tuturor la Paris și, probabil, chiar în toată Franța. Lumea va veni grămadă la un teatru, doar ca să-o vadă pe frumoasa amantă a ducelui de Courmont.

Ea fu șocată.

— Ca pe o sălbăticiune la circ?

— N-am vrut să spun asta și, cu siguranță, nu e adevărat. Vor veni să te vadă pe dumneata, o femeie frumoasă, forțată în mod tragic să-și ascundă copilul, pentru ca un bărbat bogat, puternic să nu i-l poată lua. Publicului îi va plăcea asta, va plăti doar ca să te vadă.

— Să mă vadă pe mine? Dar ce așa putea face eu? Întrebă ea, amintindu-și că pusese exact această întrebare în urmă cu ani, în tren.

— Ai face avere, răspuse el liniștit.

Bani. Din nou avea nevoie de bani, de data asta ca să plătească avocații – sau măcar să-i poată restitui datoria lui Alphonse și lui Caro, pentru că ei erau cei care cheltuiau o mică avere, angajând avocați pentru ea. Mai lucrase și înainte la cabaret, când a avut nevoie de bani, și i se încreți pielea amintindu-și. Nu, era prea mult, prea umilitor. Nici o sumă nu merita așa ceva.

Deci, asta era, se gândi el, nimerise bine, ea avea nevoie de bani.

— Îți promit că nu va fi nimic din ce a fost înainte. De data asta, o să fii pregătită, o să înveți ce trebuie să faci, cum să te miști, cum să-ți folosești

vocea. O să dureze ceva timp, dar o să te facem cea mai notorie și cea mai cunoscută femeie din Europa, Léonie Bahri, și vei fi bogată.

Ea se cutremură gândindu-se la cabaret. O avere, spusese el. Ar putea să-i restituie banii lui Alphonse, ar plăti pentru păcatele ei, ar plăti pentru Amélie.

— Am să mă mai gândesc, acceptă ea în cele din urmă.

Caro oftă când își dădură mâna.

— Eu nu m-am gândit decât că e un bărbat atrăgător și ar fi timpul să cunoști pe cineva, iar acum, uite ce s-a întâmplat. Ah, Doamne, iar am făcut-o!

— Léonie, nu poți să faci asta, protestă Caro când se îndreptau spre tribunal.

Audierea preliminară era în după-amiaza aceea, iar scopul prânzului fusese de a-i ridica moralul lui Léonie, iar acum ea era tulburată.

Léonie oftă.

— Aș dori să fiu destul de curajoasă ca să fac asta, spuse ea. Aș putea face avere, Caro. Aș putea să vă restituie banii, ție și lui Alphonse, până la urmă. Amélie e răspunderea mea, nu a voastră.

— Am mai discutat asta. Alphonse face lucrul ăsta pentru el însuși în aceeași măsură ca și pentru tine.

El fusese acolo, când Léonie trebuise să se despartă de Amélie, îl căutase pe ucigașul lui Charles, îl ura acum pe De Courmont aproape tot atât cât și Léonie.

— Nu contează, Léonie, continuă ea. Își poate permite. Bineînțeles că nu e atât de bogat ca Monsieur, dar e totuși foarte bogat.

Léonie era tăcută. Amândoi fuseseră atât de buni cu ea; doar datorită lor supraviețuise. Caro o ajutase să plătească extinderea hanului, adăugind camere în plus ca să poată primi mai mulți clienți. Și acum, procesul ăsta! Trebuie să mai fie și alt mod de a face bani, dar ce putea ea să facă? Ea nu știa decât să fie o femeie întreținută – iar în domeniul ăsta nu avea prea mare succes. Trăsura trase în fața tribunalului și ea se uită cu teamă la clădirea solidă care te intimida.

Caro o luă de braț și o strânse.

— E-n regulă, e doar o audiere preliminară. Azi o să fie doar între avocați – nimeni n-o să-ți pună nici un fel de întrebări.

Merseră pe coridoarele întunecate, cu ecou, iar ușierul le ținu ușa deschisă, lăsându-le să treacă. Sala mică era aglomerată, spectatorii stăteau în bănci, iar ziaristii așteptau avizi cu creioanele și carnețelele pregătite. Avocatul ei veni înaintea lor să o salute și, inspirând adânc, ea intră în sala de tribunal.

Putea simți ochii curioși ațintiți asupra ei, căutând semnele emoției pe fața ei, analizând amănuntele rochiei ei, în timp ce se îndrepta cu avocatul spre masa lui, așezându-se cu ochii plecați, așteptând. Își aminti vorbele lui Loulou, de demult: bărbia în sus, spinarea dreaptă, uită-te în ochii lor. Își înălță capul, aplecându-și bărbia într-un unghi arogant și se uită direct în ochii lui Monsieur, care ședea în partea opusă. Ea nu se așteptase la asta; oare nu

va fi doar o discuție între avocați? Nimeni nu-i spusese că el va fi acolo! Trupul îi fu cuprins de panică. Nu se putea mișca; se uita în ochii lui ca vrăjită – ochii aceia familiari, întunecați, de un albastru intens, acei ochi care o cunoșteau cum nu o cunoscuse nici un alt bărbat vreodată. Fuseseră atât de multe între ei, atâta pasiune, atâtea furtuni – iar acum, atâta ură. Dar ea l-ar fi iubit, dacă el ar fi lăsat-o; ce diferită ar fi fost viața, în cazul ăsta. El era mai slab și avea riduri în jurul ochilor și linii adânci în ambele părți ale gurii. Arăta altfel, dar era încă un bărbat atrăgător. Se întreba, cu o palpăire de gelozie, dacă în viața lui apăruseră alte femei; avea, oare, iubite noi?

Când Léonie își lăsă ochii în jos, el se simți de parcă ea îl exclusese din lumea ei. Pentru un moment, fusese din nou a lui. Ce gândea ea, oare, șezând acolo? Îl ura, oare? Își aminti acele prime zile pe Coasta de Azur, când gândurile ei fuseseră atât de transparente încât le putea citi pe fața ei. Acum, nu. Fac asta doar pentru binele tău, Léonie, voia el să-i spună, ca să te aduc la sentimente mai bune, ca să te întorci la mine.

Judecătorul își ocupă locul, avocații luară cuvântul iar ziaristii scriau, preocupați. Léonie se simțea izolată, total separată de întreaga scenă, de parcă i se întâmpla altcuiva, ca un vis. Cât de curios, se gândi ea, că toate astea mi se întâmplă mie și din cauza mea și, totuși, mă simt ca o spectatoare. Stau aici și oamenii din jurul meu discută despre Amélie și iau hotărâri în legătură cu viitorul ei, iar eu nu pot face nimic în privința asta. Era același sentiment pe care îl avusese când o abandonase Rupert și rămăsese singură și fără bani, la han. Atunci, Monsieur câștigase, dar acum nu va mai câștiga. Atunci, ea hotărâse că nu va mai fi săracă niciodată și la cheremul nimănui. Azi, Paul Bernard îi oferise o cale de ieșire din situație, iar ea fusese prea mândră ca să o accepte, dar acum nu mai era. Monsieur nu se va opri la acest proces, știa acum lucrul acesta. Vorbise serios, când spusese că o va găsi pe Amélie chiar dacă îi va trebui o veșnicie. Era o luptă de o viață și, dacă voia să câștige, avea nevoie de bani. Dacă Paul Bernard avea dreptate și lumea va plăti ca să o vadă, atunci o s-o facă. Atunci va putea să o protejeze pe Amélie întotdeauna – chiar dacă ar costa-o fiecare ban pe care-l va câștiga.

Discuția se terminase. Cazul fusese expus și se dăduse o amânare, pentru pregătirea de noi documente. Léonie simțea privirea lui Monsieur obligând-o să se uite la el.

Avocatul ei o luă de braț și o conduse afară din sala tribunalului, urmată de murmurele de admirație ale mulțimii. Caro avusese dreptate în legătură cu rochia de un albastru marin, se gândi ea tristă; avea o imagine perfectă. Dar, pe scenă, va fi altfel, acolo va trebui să fie amanta și nu mama.

Monsieur ieși din tribunal flancat de avocații săi și urmărit de mulțimea tăcută. Léonie era înaintea lui, cu părul ei blond strâns bine pe gât și legat cu o panglică albastră de catifea, ca o fetiță. El dorea să-i atingă părul, să-i simtă textura mătăsoasă... cel puțin dacă s-ar întoarce, să-i vorbească. Dar ea nu făcu asta. Caro se repezi înainte, o luă de braț, îndepărtând-o repede de clădire. El se uită până când dispărură în mulțime, apoi coborî singur treptele, plecând înapoi, spre superba lui casă de pe Insula Saint-Louis.

Marie-France se uită la ziar fără să-i vină să creadă. Cuvintele din articol o izbeau – era o relatare completă a audierii din ziua precedentă, în legătură cu bătălia pentru tutela unei fiice, între Léonie Bahri și Gilles. Erau chiar și descrieri ale protagoniștilor: fina, frumoasa, tână blondă care era mama și arogantul și bogatul aristocrat. Ah, ziarele erau încântate, era genul de poveste pe care o vor urmări săptămâni în șir – luni – cu toate amănunțele ei picante. Și ea, care nu știuse nimic despre asta. Nimic. Fusese plecată mai mult de o lună la castel și se întorsese abia ieri – iar Gilles nu-i spusese nimic. Tot Parisul aflase înaintea ei. Era atât de furioasă, încât tremura; nici măcar nu știuse despre copil. Luă din nou ziarul, să se convingă – o fiică, se spunea, Amélie, acum în vârstă de opt ani. Opt ani. N-o mai văzuse pe Léonie de ani de zile. De ce o dădea acum în judecată pentru copil – și încă unul despre care ea pretindea că e al unui alt bărbat? Reciti cuvintele, lăsând ca amănunțele să i se întipărească în minte. Doamne, Dumnezeule, cum a putut Gilles să facă așa ceva? Nu-și dădea seama că se făcea singur de râs – și o făcea și pe ea? Oare ținuse seama de sentimentele ei când a întreprins această acțiune? Se umilea pe el însuși și pe ea; numele lor era târât în tribunal și în paginile ziarelor, ca oricine să poată citi și face speculații. Era scandalul deceniului! Ea se gândi la Gérard și la Armand. De ce naiba voia el să le facă așa ceva fiilor lui? Nu putea continua.

Se duse la măsuța de servit și își turnă un coniac. Era prima oară în viața ei când făcea așa ceva, dar alcoolul o calmă și ea începu să gândească mai logic. Mai întâi, trebuia să discute cu Gilles și apoi trebuia să aibă o întrunire de familie. Propria ei familie, ca și a lui, vor fi împotriva lui, vor folosi toate eforturile pentru a-l opri. Nimic nu va putea întina bunul renume al copiilor ei, va avea ea grijă de asta.

Capitolul 3

Zilele lui Léonie erau împărțite între întâlniri în birourile sufocante, penelate ale avocaților ei și camera rece, goală, unde își învăța meseria, fiind îndrumată de echipa lui Paul Bernard de coregrafi, profesori de muzică, textieri și desenatori de costume. Făceau exerciții cu ea, dansau cu ea și cântau cu ea, până când ajungea la limita epuizării și știa că nu va mai reuși nimic bun, țipându-și furia către Paul, acuzându-l că vrea să o umilească.

— Nu-i așa, Léonie, o liniști el în timp ce ea ședea pe scândurile goale, transpirată și extenuată, cu lacrimi curgându-i pe obraz. Ți-am promis că nu va fi ca rândul trecut, și nu va fi. Ba mai mult, acum știu că ai voce.

— Dar e atât de slabă, nici măcar nu mă vor auzi.

Era adevărat, vocea ei era slabă, dar avea o asprime, un sâmbure de emoție, care era atrăgător și era un plus pe care nu contase. Desigur că fusese convins că puteau s-o formeze, ca să știe cum să stea și cum să facă niște mișcări simple de dans – ar fi fost destul pentru spectatori, care voiau doar s-o zărească pe Léonie cea vestită – dar acum vedea că și vocea ei era bună.

— Șterge-ți lacrimile, îi ceru el, trebuie să cunoști pe cineva.

— Nu vreau să văd pe nimeni, sunt prea obosită.

Își dădu părul umed de pe frunte.

- E un compozitor, o să compună cântece special pentru tine.
- Pentru mine? Dar de ce...? Abia le-am învățat pe toate celelalte.

Era prea obosită, nu voia să fie sâcâită. Tot ce dorea era să plece acasă și să uite toată povestea, dar nu putea, trebuia să continue. O făcea pentru Amélie.

Jacques Miel avea probabil vârsta ei și nu era atrăgător, dar nici respingător, era pur și simplu obișnuit, dar scria cântecele romantice cele mai incredibile, cântece despre dragoste și despărțire – și sex. În spatele acelor ochelari fără ramă și în trupul lui slab, ardea o viață interioară. Părea că toată energia și emoția lui erau turnate în cântecele sale și în versuri.

Dumnezeu îi dăduse trăsături obișnuite, dar era unul dintre cele mai inspirate talente pe care le cunoscuse vreodată. Era fascinant. Din momentul când l-a întâlnit, actul scenic care îi stătea în minte ca un dezastru luă un alt aspect și, pentru prima oară, simți că s-ar putea să reușească. Și asta doar din cauza cântecelor lui Jacques.

Începu să-și petreacă serile în apartamentul lui, repetând împreună versurile. El știa exact ce frazare să folosească; era mai bun decât profesorii de muzică.

— Tu nu ai o voce studiată, îi spuse el, dar ai o calitate specială. Ai o voce aspră pe notele joase, puțin crudă și sexy... tocmai asta trebuie să folosim. Nu vrem să cânti melodioare dulcele, asta nu ți se potrivește, Léonie.

— Nu-i așa? Întrebă ea gânditoare.

— Nu ești aceeași când te afli pe scenă, își modifică el afirmația.

— Asta-i problema. Aș dori să nu fiu eu pe scenă. Mi-e teamă de toți acei ochi care se târăsc pe mine, uitându-se la Léonie Bahri. Ce am eu să le ofer? Mă fac să vreau să mă ascund.

— Uite, zise el, eu am lucrat cu actori și actrițe de la paisprezece ani și am învățat demult că nimeni nu este el însuși pe scenă. Comediantul nostim este un bărbat liniștit, modest, care vorbește puțin în afara scenei; actrița arogantă devine în fața publicului o tânără fată dulce; frumoasa și eterica balerină transpiră în culise, având dureri din cauza unei întinderi de mușchi. Toți capătă o altă imagine pe scenă, devin altcineva decât ei înșiși. Nu trebuie să-i oferi niciodată publicului persoana ta proprie, Léonie, dă-le ceea ce ar dori să vadă. Asta este imaginea în spatele căreia trebuie să te ascunzi.

Bineînțeles că avea dreptate. Ea dorea să fie pe scenă altcineva, nu Léonie. Voia să fie o persoană nouă. Și, în fond, publicul nu se aștepta, oare, la asta? Nu se aștepta să vadă pe cineva neobișnuit, diferit de ei înșiși – pe Léonie cea din ziare, mai exotica, mai elegantă și mai excitantă? Dar cine era ea?

— Dar nu există nimic altceva în afară de mine, Jacques. Eu sunt la fel ca și ei.

— Asta nu-i adevărat... nici nu arăți ca oricine altcineva cunoscut de mine. În afară de faptul că ești frumoasă, ești ceva aparte – arăți ca o străină.

— Asta este influența tatălui meu care era egiptean.

— Vezi, asta-i! E perfect.

— Ce anume?

— Imaginea egipteană. Ascunde-te în spatele ei, dacă asta dorești. Dă-le ceva exotic la care să privească, scoate-le-o din minte pe amanta ducelui de Courmont. Ai, mult mai mult de oferit decât simplul fapt că ai fost femeia lui, Léonie.

Ea se gândi la Sekhmet și la rochiile lipite de trup, ca rochiile de la Fortuny, care îi plăceau înainte - poate că încă de pe atunci, în subconștient, adopta un aspect egiptean.

Jacques scoase câteva cărți din rafturi și se uitară la ilustrații cu egiptenii antici. El îi arătă ornamentele pentru păr, straniile linii albastre desenate pentru a sublinia ochii și rochiile suple, mulate. Ah, da, era perfect, se putea ascunde în spatele strămoșilor ei.

— Jacques, zise ea aruncându-și brațele în jurul lui, ești minunat. Am crezut că nu voi reuși să continui treaba asta, dar dacă sunt o altă persoană, atunci poate că va fi mai ușor.

— Vrei să faci ceva pentru mine? Întrebă el, ținând-o în continuare.

Ea îl privi, așteptând.

— Păstrează-o pe Léonie, pentru mine.

Ea ezită, privindu-l în ochi; erau negri, cu gene lungi, în spatele ochelarilor aceia groși. Ea îi scoase cu blândețe ochelarii.

— O parte din mine, Jacques, șopti ea, doar o parte din mine.

Se simțea atât de bine să fie din nou în brațele unui bărbat - atât de bine - și el era un iubit atât de dulce și tandru, blând cu ea de la început, sărutând-o, mângâindu-i părul, șoptindu-i ce frumoasă era. Apoi, ea se dezbracă pentru el, întorcându-se să se uite la el, gol ca și ea. Era subțire dar musculos, cu șolduri fine și un fund mic și picioare surprinzător de puternice; el era gata să facă dragoste și ea era gata să i se ofere. O sărută, o tachină și o mângâie, până când ea ceru mai mult; apoi, o pătrunse plin de pasiune, iar ea era la fel de pasionată ca și el. Trecuse mult timp; nu mai avusese nici un alt bărbat, de când îl părăsise pe Monsieur, dar numai în momentul final se gândi la el - și își aminti de senzația trupului lui când au făcut dragoste prima oară.

Uitase ce plăcut era să te trezești alături de un bărbat și să faci dragoste dimineața devreme, iar apoi să sorbi cafeaua, stând amândoi strânși sub cearceafuri mototolite.

— Asta merită un toast, spuse ea, cu un zâmbet, pentru o epocă nouă în viața mea.

El ridică ceașca lui de cafea.

— Pentru noua viață a lui Léonie, spuse el solemn, pentru fericirea ei.

— Ah, Jacques, sunt fericită aici, cu tine... sunt mulțumită.

El puse jos ceașca și o sărută.

— Mulțumită sau nu, draga mea, ești o femeie care muncește - e timpul să te scoli.

— Stăpân de sclavi ce ești!

Ea râse, amintindu-și că, într-adevăr, trebuia să fie în sala de repetiții, la ora zece, iar apoi la o întâlnire cu avocații, la ora două și din nou la alte

repetiții. Și acum, bineînțeles, va avea mai multe de discutat cu Paul – noi idei de costume și decoruri – o cu totul altă metodă de lucru. Pentru prima oară, era interesată și ea, incitată de această idee. Ba chiar asta o făcuse să uite un timp de Monsieur.

Gilles se uită, obosit, cum Marie-France se învârtea prin cameră. Nu o văzuse niciodată atât de furioasă. Era mai mult decât furie, era turbare. Era aprinsă. Îi promisese cu săptămâni în urmă că nu va mai continua procesul, deși, bineînțeles, îl continuase. Nu știa cum de aflase că avocații lui continuau procesul; contase că ea nu va afla, până când nu avea să fie prea târziu. Ea îl amenințase, împreună cu întreaga familie – iar cu familia în spatele ei nu mai avea de ales. Erau unele lucruri asupra cărora nici el nu avea un control final iar organizația familială, cu trusturile și fundațiile respective, era unul dintre acestea. Dacă familia hotăra că făcea ceva contrar intereselor ei, atunci trecea la acțiune. Marie-France mai patrula încă prin cameră, vorbind despre instabilitate mintală, amenințându-l că va lua copiii de sub îngrijirea lui. Fiii lui! Va trebui să găsească o cale să o îmbuneze, dar nu va renunța niciodată la șansa lui de a o aduce înapoi pe Léonie.

— Ce nu înțeleg, fierbea ea, este de ce vrei copilul ăsta? Léonie pretinde că nici nu-i al tău. De ce? De ce vrei să iei bastardul altui bărbat? Ești pregătit să-ți sacrifici propria ta familie – pe copiii care știi că sunt ai tăi – doar ca să o torturezi pe femeia aia? Ești nebun, Gilles. Ești total nebun!

— Tu nu înțelegi, Marie-France. El își menținu în mod deliberat vocea calmă. Tocmai pentru că este fata mea, trebuie să o iau. Nu pot suporta gândul că ea este pierdută undeva, într-o familie țărănească, pur și simplu pentru că Léonie nu o vrea.

— Ea nu pretinde așa ceva. Ea susține că a trebuit să o ascundă pe Amélie din cauza ta, că se teme.

— Marie-France, ești mamă... fata e o De Courmont. Este fiica mea!

— Și dacă o capeți – ce se întâmplă? Ce ai de gând să faci cu ea? Să o aduci aici?

— Am nevoie de ea, Marie-France. E și copilul meu.

Ea se uită fix la el, furia părăsind-o. Arăta bolnav, obosit. Disperat. Să fie, oare, sincer? Fusesse, oare, destul de nebun să-i facă un copil lui Léonie? Doar o singură persoană putea să știe adevărul. Se lăsă obosită într-un fotoliu. Oricât de umilitor ar fi, trebuia să o întrebe pe Léonie.

Léonie se întinse, leneșă. În dimineața asta nu avea repetiție. Iar după eșecul de ieri, care se întinsese până la jumătatea nopții, era mulțumită de pauză. Paul nu păruse prea tulburat, nici măcar atunci când reflectoarele n-au funcționat cum trebuie și costumele nu se potriveau. Ultima picătură a fost atunci când frumoasa panteră neagră ce stătuse liniștită cea mai mare parte a serii, în lanțul ei, sărise la el, aruncându-se înainte cu ghearele și cu dinții pregătiți.

— E-n regulă, spuse el filosofic, nu m-a atins!

Au râs cu toții, gălăgios, ușurați. Paul era minunat, calm și neclintit în fața fiecărui nou dezastru.

— Le-am mai văzut pe toate, draga mea, spusese el deschizând o sticlă de șampanie. Ia, ai nevoie de înviorare.

— Ceea ce îmi trebuie, de fapt, sunt niște nervi noi, îi spusese ea, sorbind, recunoscătoare, băutura.

— Léonie, ești minunată. Ești exact așa cum trebuie să fii. Ai încredere în mine, eu știu. Toate celelalte lucruri – luminile, costumele, decorurile – sunt chestii tehnice, pot fi rezolvate. Dar tu și muzica sunteți exact cum trebuie. Nu vreau să te mai îngrijorezi... du-te acasă și dormi bine.

El știa că ea dormea cu Jacques. – acum o știau toți – și era bucuros. Devenise altă femeie de când îl întâlnise pe compozitor; se ruga doar să țină legătura asta, măcar atât timp cât ținea spectacolul.

Jacques îi aduse micul dejun la pat, apărând în ușă cu o tavă încărcată.

— Mmm, făcu ea, flămândă, inspectând brișele și cornurile, când el se așeză pe pat, alături de ea, mutând-o pe Bébé cu o mișcare blândă a piciorului.

— Bine măcar că nu ți-ai pierdut pofta de mâncare, comentă el, când ea muie brișă în cafea.

Ea zâmbi șăgalnic.

— Să vezi mai târziu... acum nu mă gândesc la nimic altceva decât la micul dejun – și la tine.

Întinzând mâna în spatele ei, scoase un pachet micuț de sub pernă.

— Este un cadou pentru premieră – pentru tine, zise ea.

— Pentru mine?

Ochii lui căprui, miopi, se aprinseră de plăcere, în timp ce își căută ochelarii, înainte de a rupe hârtia.

Îi cumpărase niște butoni de cămașă – de aur cu turcoaze, piatra egipteană – și îi putea vedea plăcerea reflectată pe față.

— Este un fel de a-ți spune mulțumesc, Jacques, îl sărută ea, pentru că m-ai ajutat. Încă s-ar putea să iasă un dezastru, dar cel puțin nu va fi din cauza muzicii și pot să-mi ascund teama în spatele noii Léonie.

— Și eu am un cadou pentru tine, spuse el, dar e la teatru – ca să fie desfăcut mai târziu.

Ea râse.

— Ha, ha – o surpriză! Poate o să-mi abată gândul de la tracul de scenă.

— Nimic nu ajută la asta, decât să mergi mai departe.

— Diseară am să-mi aduc aminte de lucrul ăsta, promise ea, strângându-se lângă el.

La ora două, era neliniștită. Jacques plecase la teatru pentru o trecere finală în revistă cu orchestra și ea se plimba prin apartamentul lui cu Bébé drept companie, neputând să stea liniștită. Se duse la oglindă și își analiză fața. Arăta la fel ca întotdeauna, netedă și fără riduri – în afara liniei de îngrijorare dintre sprâncene. Oftă și se îndepărtă; măcar machiajul era minunat. Paul avusese dreptate să nu permită să fie prea dramatic, să nu arate ca o mască; mai mult, ochii erau desenați cu albastrul acela intens pe care îl foloseau în antichitate femeile egiptene, iar părul ei va fi împletit într-o sută de mici codițe, fiecare cu pene și mărele turcoaz. Ah, Doamne, dura

ore întregi. Se uită la ceas – două și jumătate – coaforul va fi la teatru la patru. Va pleca de pe acum. Măcar, dacă va fi acolo, poate că se va simți mai bine și n-o să poată să fugă!

Marie-France avusese probleme să o găsească pe Léonie; ea nu avea metodele soțului ei de a afla multe lucruri. Știuse atât de puține despre amanta lui Gilles, încât nu avea idee unde s-o caute. Nu-i întrebase pe avocații lui Gilles, din motive clare și, deși cunoștea numele avocatului lui Léonie, nu voise să se ducă la el. Nu avea idee cine erau prietenii lui Léonie, sau unde locuia acum. Nu avusese motive să se gândească la ea, de la vizita pe care o făcuse la Léonie acasă, cu ani în urmă. Abia când citise în ziar că Léonie avea premieră la Teatrul Royal în seara aceea, aflase că Léonie avea legătură cu teatrul. Ei, o seară de premieră s-ar putea să nu fie un moment potrivit ca s-o vadă, dar nu am de ales. Nevoia mea este mai urgentă decât a ei.

Portarul de la intrarea artiștilor recunoștea o persoană de calitate când o vedea, așa încât sări din poziția lui fixă de pe scaun la chemarea ei.

— Te rog, du biletul ăsta domnișoarei Léonie, comandă ea.

— Da, doamnă! Să spun de la cine este?

Ea se uită la bărbatul care aștepta, dornic să afle cine era – fuseseră destule bârfe. Dar de data asta, era ceva între ea și Léonie.

— Nu, replică ea cu răceală, nu spune.

El porni târșit pe coridor și ea se uită nerăbdătoare în urma lui. Nu mai fusese în spatele scenei unui teatru până atunci și, uitându-se la pereții urâți, coșcoviți și la podelele prăfuite, nu dori să vadă mai mult.

Portarul se întoarse după câteva minute.

— Veniți, vă rog, pe aici, doamnă, o pofti el.

Coridorul din fața cabinei lui Léonie era cel mai curat și mai bine luminat, dar nu prea mult. Totuși, vopseaua de pe uși era proaspătă, un auriu luminos și, când bătu, ușa se deschise larg, dezvăluind camera diferită. Pereții și tavanul erau acoperiți cu un material de un roșu bronz cu modele aurii, astfel încât camera semăna cu un cort. Decoruri joase, cu perne, înconjurau pereții, și un miros dulce de mosc venea de la lumânările care ardeau în scoici de bronz. Léonie aștepta pe un fotoliu în gen de tron auriu, în fața unei oglinzi uriașe cu lumini pe margine.

Ochii ei erau enormi, strălucind ca niște diamante între liniile de un albastru intens. Pomeții străluceau sub un fard coraliu cu praf de aur, iar gura era dată cu un roșu umed, lucios. Veni spre Marie-France, aruncându-și spre spate codițele cu pene și îi întinse mâna. Purta un chimono larg de mătase, avea picioarele goale și unghiile vopsite roșu, la fel ca buzele și unghiile de la mâini.

— Nu știu de ce ai venit aici, spuse Léonie în timp ce Marie-France îi ignoră mâna întinsă. Eu mă lupt cu soțul dumitale, cu dumneata n-am nimic.

— Am să trec direct la subiect, spuse Marie-France. N-am venit aici să mă cert. Am venit să aflu adevărul. Poate îți amintești că data trecută când ne-am întâlnit te-am avertizat că, dacă va exista vreodată un conflict, atunci copiii mei – și bunul lor renume – vor fi pe primul plan. Ei bine, acum există

un conflict. Gilles ne distruge numele. Familia noastră e veche și onorabilă, iar fiii mei au dreptul să moștenească acest nume nepătat de vreun scandal. Gérard e la o vârstă vulnerabilă – are aproape șaptesprezece ani – băieții de la el de la școală știu ce se întâmplă cu tatăl lui. E incorect, domnișoară.

— Atunci, de ce nu-i ceri dumneata să înceteze? Cu siguranță că poți face asta! Nu crezi că eu l-aș fi oprit deja, dacă aș fi putut? N-am nici o putere, doamnă.

— Există o cale, dar trebuie să știu adevărul. Gilles se jură că fetița e a lui – iar dacă e așa, atunci are un drept legal la ea. Dă-i-o lui, te rog, te implor. Putem pune capăt acestui proces, îl putem rezolva în mod civilizată, în particular. Îți promit – ca mamă – că voi avea grijă de Amélie; cu siguranță că ar fi mai bine decât să o ascunzi undeva. Ai putea să o vezi, mă angajez să fie așa.

— Și dacă nu e copilul lui?

Marie-France se uită direct la ea.

— Atunci, am să-mi folosesc toată puterea – și cea a familiei noastre – să-l opresc să mai continue acțiunea.

Léonie își dădu pe spate codițele ei cu pene de pe capul care îi zvâcnea. Era tentant să creadă că Marie-France ar putea lua fetița și să o protejeze, dar nu era adevărat. Monsieur tot va avea putere asupra ei.

— Amélie nu e fetița soțului dumitale, spuse ea clar. Tatăl ei a fost Charles d'Aureville. El a murit... înecat într-un accident nautic.

Marie-France scoase un oftat de ușurare. Nu știa ce să spună. Sub fard, fața fetei arăta atât de palidă!

— Fiica mea este Amélie d'Aureville, și poți să-i spui asta lui Gilles. Acesta-i adevărul.

— Mulțumesc, Léonie, spuse ea, liniștit. Să ai încredere în mine că acum voi face tot ce pot ca să opresc procesul. Nu vei mai avea neplăceri din partea familiei de Courmont.

Léonie se uită după ea, când ieși din cameră. Nu va mai avea neplăceri din partea familiei de Courmont! Cu un râs slab, se lăsă din nou pe tronul ei aurit. Monsieur o va urmări tot restul vieții – ca și pe Amélie.

Jacques intră grăbit în cameră, ținând un mic pachet în mâini, cu fața veselă în spatele ochelarilor lui fără ramă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Arăta curios și era foarte palidă sub machiajul strălucitor.

Léonie se uită fix la el. Avea încă de făcut față premierei. Începuse să tremure, nu știa dacă va reuși.

— Ah, Jacques, șopti ea, când lacrimile îi apărură în ochi.

— Pentru Dumnezeu, nu plânge, gâfâi el, ai să-ți distrugi machiajul. Ea începu să râdă.

— Ah, Jacques, dar vreau să plâng.

Râsul și plânsul se amestecau, iar el îi tampona ochii cu bucăți de vată.

— Sărută-mă, mai bine, îi ceru el. E mai ușor să machiezi din nou buzele, decât ochii.

Ea îl sărută, ascultătoare, iar el îi strecură cadoul în mână.

— Uite, spuse el emoționat, asta-i pentru tine.

Bébé se încălzea sub luminile fierbinți din jurul oglinzii, uitându-se curioasă peste umărul lui Léonie, în timp ce aceasta desfăcea cadoul lui. Moneda egipteană de aur, antică și subțiată de atâta folosire, data din timpul dinastiei a optsprezecea. O dăduse la montat într-o bandă delicată de aur și atârna pe un lanț fin de aur, ca să-l poată purta în jurul gâtului.

Léonie mângâie cu degetul desenul ros, un papirus și niște hieroglife stranii. Era ceva care să-i amintească de faptul că rolul pe care-l juca era bazat pe realitate. Doar Jacques se putuse gândi la așa ceva – și doar el putuse să se străduiască să găsească un asemenea lucru. Era un dar de la un bărbat sensibil, grijuliu, și însemna pentru ea mai mult decât niște simple diamante.

— Îți mulțumesc, Jacques, șopti ea, sărutându-l și lăsând urme roșii pe obrazul lui, m-ai făcut să mă simt mai bine. Tu știi întotdeauna care e cel mai bun lucru de făcut sau de spus.

Capitolul 4

Caro nu știa cine era mai nervos, ea sau Alphonse. El se foia, își freca mâinile, jucându-se cu programul și uitându-se în jur la public, deși nu avea de ce să se îngrijoreze, căci era vizibil că va fi o sală plină. Ei îi invitaseră pe toți cunoscuții, astfel încât Léonie să fie sigură că va primi niște aplauze. Dar ea nu știa despre aceștia – se uita cu teamă la balcoanele care se umpleau rapid. Erau grupuri de fete care, presupunea ea, veniseră din curiozitate să vadă cum arată amanta ducelui de Courmont; mai erau și niște bărbați singuri, care, probabil, că se aflau acolo ca să aibă idee despre cum trebuie să ai o amantă ca frumoasa Léonie, cum ai simți pielea ei sub mâna ta și cum sunt sânii ei, când îi atingi. Erau și femei de vârstă mijlocie și mame tinere și grupuri de tineri dornici să vadă strălucirea și sexualitatea reprezentate de Léonie. Iar în mijloc și în loji erau ceilalți, cei care veniseră să râdă de decăderea lui Gilles de Courmont, în timp ce amanta lui se expunea pe scenă, ca toată lumea să facă speculații despre ea. Acum, Caro știa ce a vrut să spună Léonie când a afirmat că ochii lor se târăsc pe trupul ei – niciunul dintre ei nu va scăpa nici un amănunt. Având încă limpede în minte amintirea ultimei apariții pe scenă a lui Léonie, Caro se ruga ca de data asta să se desfășoare totul cum trebuie. Dar avea în sinea ei un sentiment îngrozitor că totul va fi un dezastru.

Maroc aștepta în fundul stalurilor, uitându-se la mulțimea care se îmbulzea. Léonie îi ceruse în mod special să vină, îi spusese că nu va putea reuși dacă el nu era acolo. Oare nu participase el la toate evenimentele importante din viața ei? Și, de data asta, avea o nevoie disperată de el. Nu știa de cât ajutor avea să-i fie, era la fel de nervos pe cât trebuie să fi fost și ea. Avea palmele umede de transpirație și și le ștergea mereu cu batista. De când primise slujba la Hotelul Lancaster, nu o mai văzuse pe Léonie atât de des pe cât i-ar fi plăcut, deși își scriau mereu. El reușea să se ducă pe Coasta de Azur, o dată sau de două ori pe an, dar timpul lui nu-i stătea la dispoziție – slujba i-l consuma în întregime. Avansase în slujbă până la administrator adjunct și voia ca, într-o bună zi, să-și deschidă localul său. Pe scenă, cortina

de securitate se ridică încet, în timp ce orchestra începu să intre în fosă. Nu mai era mult. Ah, Doamne, el spera că va fi bine. Ea păruse destul de calmă în urmă cu o jumătate de oră, când fusese în cabină, dar de atunci încoace se putuse întâmpla orice.

Orchestra începu să-și acordeze instrumentele, zgâriindu-l pe nervii deja încordați, și el se plimbă neliniștit pe spațiul din spatele stalurilor. Oare va fi în stare să se uite? Își aminti de ultima oară – când venise la el prăbușită și umilită. Luminile din sală se micșorară și el își luă locul la perete, cu brațele încrucișate. Dorea să fi avut acum ceva de băut.

Când se stinseră luminile, Caro îl apucă strâns de mână pe Alphonse, aruncând o ultimă privire spre prietenii lor – cel puțin ei știau ce să facă: trebuiau să aplaude, orice s-ar fi întâmplat. Pianul începu cu primele note ale uverturii, vioara i se alătură și zumzetul conversației dispăru într-o tăcere plină de așteptare. Era momentul să înceapă.

Léonie se simțise bine până la plecarea lui Jacques. El dirija orchestra pentru ea și trebuia să controleze dacă muzicanții aveau notele și dacă totul era în ordine. Era meticolos în legătură cu muzica lui și nu voia să lase nimic la voia întâmplării.

Acum, rămăsese doar Paul Bernard și cabiniera care încă se mai ocupa de mătasea rochiei ei. Ea se uită la ceas – orchestra cânta uvertura, asta însemna că mai avea o jumătate de oră până la intrarea ei în scenă. Prima parte a spectacolului era în genul music-hall-ului, cu dansatori, cu un comic, cu show-girls și cu un decor mare, numai culori și strălucire.

— Dar de ce, îl întrebă ea pe Paul, de ce nu se poate să fiu doar eu? N-ar trebui să mă duc eu singură să fac ce trebuie să fac? În fond, pentru asta am venit aici.

— Trebuie să îi faci să aștepte, îi explicase el, să le sporești dorința și emoția... să-i faci să te vrea puțin mai mult. O să le dăm toată rutina de dansuri strălucitoare și apoi o să le prezentăm contrastul unei femei solitare, singură pe scenă. Ai să fii magnifică, Léonie.

Ea se uită îngrozită. Da, arăta magnific. Nenorocirea era că, în interior, nu se simțea magnific. Ah, Jacques, se poate ca tu să fi greșit? Cum o să devin oare „altă persoană”? Nu cred că pot face asta.

Paul o sărută pe creștetul capului ei cu codițe.

— Stai liniștită, îi zâmbi el. O să fie bine.

— Oare o să fie, Paul?

Ochii ei îi trădau panica.

— Toată lumea simte așa, la premieră, zise el blând. O să fim cu tine aici, să te ajutăm să treci prin asta, Léonie. Nu ești singură. Jacques va fi acolo, în fosa orchestrei – o să-l poți vedea – prietenii tăi sunt în sală. Curaj, fata mea!

Îi făcu semn cu mâna, când se îndreptă spre ușă, ca să urmărească cum se desfășura spectacolul. Și lui însuși îi trebuia curaj, se gândi el cu teamă. Speră că ea va reuși.

Cabina era plină cu flori – grămezi de trandafiri galbeni, de la Caro și Alphonse, uriașe buchete de flori cu miros de vară, de la Paul, și camelii

delicate de la Jacques – chiar și avocatul ei îi trimisese trandafiri. Parfumul lor umplea camera; dacă închidea ochii, își putea imagina că se află într-o grădină. Era un singur parfum care le domina pe celelalte, chiar mai puternic decât cel al cameliilor; venea de la o creangă de iasomie care sosise doar câteva minute mai devreme. Stătea în fața ei pe măsuta de toaletă, împreună cu un bilet. Scrisul familiar, sever și neelaborat, se distingea pe hârtie. Îl mai citi o dată: „Nu te-am uitat, Léonie”. Era semnat simplu, Monsieur.

Paul apăru din nou în ușă.

— E timpul, Léonie! spuse el.

Ea inspiră adânc și, cu o ultimă privire în oglindă la femeia care nu era ea, se întoarse spre el.

— Sunt gata! spuse ea, ridicându-și bărbia cu aroganță.

Paul avusese dreptate, publicul o aștepta cu interes, dornic să o zărească pentru prima oară pe amanta celui mai bogat om din Paris. Ea aștepta în culisele scenei, când Jacques dădu semnalul, luminile scenei scăzură și muzica începu. Amintește-ți de Loulou, își șopti ei înseși, când își îndreptă spinarea; umerii înapoi și în jos. Arată-te, îi spusese ea. Apucă strâns lanțul animalului, înfășurându-l în jurul încheieturii mâinii și, cu pantera mergând alături de ea, intră cu aroganță pe scenă.

Spectatorii rămaseră cu gura căscată când ea se întoarse spre ei, provocându-i să o privească – pe această ființă exotică – diferită de ei, mai măreață, mai puternică. Pisica cea uriașă stătea culcată la picioarele ei, iar reflectorul chihlimbariu le încercuia intim, când ea își ridică brațele, permițându-le micilor cristale care formau mânecile tunicii ei să se întindă ca un evantai fin auriu. Urmă un murmur de comentarii, aplauze din staluri și tăcerea admirației uluite de la balcoane. Ei nu știau la ce se așteptaseră, dar oricum nu la asta; asta nu era doar o fată drăguță, care a reușit cu greu, sau sărmana tânără mamă nefericită, sau amanta umilită, înlăturată, a unui bărbat nemilos. Asta era o ființă din altă lume.

Ea începu să cânte, un cântecel blând al unei femei îndrăgostite, despre cum își iubea bărbatul, cum îi plăcea să-i atingă pielea, cum se simțea când el era culcat lângă ea și o ținea în brațe.

Alphonse se uită repede la public. Erau transportați, aplecați în față ca să-i prindă cuvintele – ascultând nuanțele și sensurile ascunse – captivați de vocea ei joasă, aspră, flagrant sexuală.

Reflectorul se stinse când se termină cântecul ei, luminându-i apoi doar capul înclinat. Și începură aplauzele, mai întâi ușor, căpătând forță pe măsură ce oamenii își recăpătau suflul și se alăturau, murind apoi în tăcere când Jacques trecu la numărul următor și reflectoarele dezvăluiră șase nubieni uriași, păzind o canapea de bronz. Stăteau în picioare, toți având peste un metru optzeci, goi, doar cu o pânză aurie legată, în stil egiptean, în jurul șoldurilor, cu piepturile negre, masive, strălucind sub reflectoare, și cu mușchii abdominali încordați, care tremurau când se mișcau. Léonie umbla cu pas maiestuos în arenă, cu picioare lungi, elegante, ca ale panterei, în timp ce cânta al doilea cântec, ritmul barbar latin al acestuia subliniind cuvintele de tentație față de fructul oprit, atracția față de interzis...

Maroc știa, bineînțeles, că era ea, dar era o parte a ei despre care nu știuse că există. Spectatorilor le plăcea, nu-și puteau lua ochii de la ea, îi urmăreau fiecare mișcare, de parcă voiau să și-o imprime în minte pentru totdeauna. Ușa dinspre foaier se deschise în spatele lui și o siluetă se strecură repede înăuntru; un întârziat; se îndoia că acum va mai găsi un loc. Bărbatul se sprijini de perete, urmărind totul. În întuneric, i se păru ceva familiar, văzând silueta respectivă, umerii aceia lați. Scena se luminează și el zări profilul puternic; era Monsieur. Se uita fix la scenă, fără să-i mai pese de nimic, în afară de ea. De ce era el oare aici? Va încerca, oare, să o vadă după aceea? Maroc spera că nu. Ar însemna doar neplăceri.

Aici, în întuneric, era aproape ca și când ar fi fost singur cu ea. Era aproape de el, doar la câțiva metri, pe scenă. Tunica subțire, aurie, strălucea sub reflectoare, bucățelele de cristal fluturând în jurul curbelor trupului ei, atingând-o ca o limbă caldă. Era frumoasă, tulburător de sexuală. Pentru el, nu era o străină. Asta era acea Léonie pe care o știa doar el. El deveni supărător de conștient de existența publicului, când aplauzele și uralele răsunară în teatru pătrunzând în visul lui. Nu era drept, oamenii aștia n-ar trebui să fie aici; lucrul acesta trebuia rezervat doar pentru el. Nu știau ei, oare, că ea era a lui? Furios, se întoarse să plece, nu putea suporta această expunere a femeii pe care o iubea. Dar nu putea face asta, nu putea să-o părăsească – trebuia să stea până la capăt. Și apoi? Își aminti scena cu Marie-France, chiar înainte de a pleca. Ea câștigase runda asta, dar el nu era încă învins. O va găsi pe Amélie. Și atunci, Léonie va veni înapoi la el. Își fixă din nou atenția spre scenă adăpându-se cu prezența ei ca un călător însetat într-o oază. Măcar acum va ști mereu unde se află; cu prețul unui bilet putea să o vadă oricând dorea – era un punct de pornire.

Maroc îl urmărea pe Monsieur cum o privea pe Léonie, amintindu-și cum arăta odată – un bărbat înalt, arogant, civilizată, întotdeauna înghețat de politicos, întotdeauna controlat. Când a început, oare decăderea lui fizică? Odată cu Léonie? Sau înainte de ea – mai la începutul vieții lui? Fusese oare atât de cătrănit de femei încât simțea nevoia să le trateze cu dispreț, sau Léonie îl mânase la fapte îngrozitoare? Se ucisese din cauza ei, se umilise din cauza ei; uită-te la el acum, aici, în teatrul acesta, înfruntând riscul de a fi recunoscut de mulțime, doar ca să o zărească pe ea. Nu putea să renunțe la ea! Era cu adevărat un bărbat obsedat.

Ultimele acorduri muzicale se încheiară, se făcu liniște, iar Léonie și pantera priveau spre public cu ochi identici ca de topaz. Stătea fără să zâmbească, în timp ce publicul se ridică în picioare și teatrul răsună de strigăte de bravo. Transpirația i se prelingea rece pe spate, de oboseală sau de teamă, nu știa. Se simțea amorțită. Pantera se mișcă, neliniștită, pe lanț, iar ea se aplecă și îi mângâie capul fin, negru, simțind-o cum pulsează, torcând zgomotos. Știa că nu trebuia să se teamă de creatura asta, era o pisică și ea o iubea. Se aduceau buchete de flori la scenă și, privind în jos, prinse ochii lui Jacques. El îi zâmbi încurajator și, brusc, se simți din nou normal. Se terminase. Zâmbi în jurul ei, surprinsă, când publicul ceru bis. Să fie oare adevărat? Fusese într-adevăr bine? Gheața se topise în venele ei, nu

mai putea cânta. Era din nou Léonie. Își scutură capul cu pene, râse zgomotos când uralele crescuseră în intensitate și ieși plutind din scenă, pe picioare încălțate în sandale, cuprinsă de un val de bucurie, și cu pisica cea mare mergând alături de ea.

Paul o strânse în brațe și o sărută, în timp ce dansatorii și muncitorii de la scenă izbucniră spontan într-o rundă de aplauze.

— Minunat... ai fost minunată, Léonie. Eu am știut dintotdeauna.

Șampania la rece aștepta în cabina ei, când ea își scoase de pe cap banda de aur și se lăsă obosită pe tronul auriu. Jacques năvăli pe ușă, fața lui slabă, tânără, luminată de emoție, plin de fericire pentru succesul ei. El îngenunche dramatic și îi sărută picioarele goale.

— Léonie Bahri, ai fost uluitoare... mult mai bine decât la oricare dintre repetiții. Ce s-a întâmplat? De unde a venit totul?

Ea râse.

— Nu știu. Nici măcar nu știu ce am făcut deosebit. Presupun că am devenit cealaltă persoană, cea pe care o dorea publicul.

— Orice a fost, a fost strășnic, spuse Paul, ridicând paharul în cinstea ei. Ai avut succes.

Ea zâmbi și sorbi minunata șampanie, oboseala părăsind-o.

— Dar datorită ție, Paul. Și ție, adăugă ea, sărutându-l pe Jacques îndelung, în timp ce Paul privea zâmbitor. Ce m-aș fi făcut fără tine?

Cabina se umplu brusc de prieteni. Caro se repezi la ea, râzând și plângând, și o îmbrățișă. Alphonse o ținu aproape, mângâind-o pe păr de parcă ar fi fost un copil care trebuia încurajat, iar Maroc o luă în brațe și o strânse, râzând împreună cu ea pentru triumful ei. Reporterii încercară să fie primiți în cercul fermecat din cabină, dar au fost ținuți departe cu fermitate de către paznici. Léonie se duse după paravanul Coromandel - un cadou de la Paul - ca să se schimbe.

Petrecerea avea loc la Voisins, scena multor triumfuri și bătălii ale ei, un restaurant în care nu mai intrase de ani de zile. Când o întrebă Alphonse, i se păruse că era unicul pe care-l putea alege. Dacă spectacolul ar fi fost un dezastru, Voisins ar fi reconfortat-o în pernele lui de catifea, iar dacă ar fi fost bun, nicăieri în altă parte nu s-ar fi simțit mai bine.

Râsetele și vorbele curgeau odată cu șampania, în timp ce ea se uita în oglindă și Julie îi scotea penele din păr. Purta o rochie favorită, una dintre puținele pe care le păstrase din vremurile trecute, pentru că, întâmplător, se aflase la han. Era de culoarea ametistului, plisată, ca și costumul ei de pe scenă. O lega de ea o amintire. Monsieur o alesese el însuși în acea dimineață însorită la Cannes, când lumea devenise, brusc, din nou, minunată pentru ea. Era o idee perversă s-o poarte acum, deși nu se gândise la asta - mai avea una nouă, specială, care aștepta în dulap. Dar se simțea atrasă de asta. Își prinse în jurul taliei cordonul de aur de la Cartier și începu să-și scoată machiajul, înlăturând cu cremă ființa exotică de pe scenă, până fu din nou ea însăși. Ezită când apără în fața propriilor ei ochi; îi plăcea să se ascundă în spatele acestei noi persoane căci îi permitea să fie doi oameni în același câmp - la fel ca Sekhmet. Și, în fond, nu era ea oare ca Sekhmet,

protejându-i pe cei pe care îi iubea, și teribilă împotriva dușmanilor ei? Léonie se cutremură amintindu-și de Monsieur, amintindu-și de ce făcea asta, amintindu-și de Marie-France și de Amélie – vai, Amélie. – poate într-o bună zi am să te am din nou cu mine, dar fiecare an care trece te îndepărtează tot mai mult de mine și te apropie de propria ta familie. Curând, va fi prea târziu. Se uită, tăcută, în oglindă.

Caro îi atinse umărul.

— Ar trebui să zâmbești, nu să stai aici și să fii tristă. Ea îi prinsese privirea în ochi. În fond, continuă ea cu veselie, în seara asta totul e în regulă. Mai mult decât atât, e minunat.

Léonie râse, iar Jacques veni și o luă de braț.

— Atunci, haide. Să mergem să sărbătorim.

Mulțimea se îngrămădea la intrarea artiștilor, făcând trecerea aproape imposibilă, încercând să o mai zărească o dată, să o atingă. Léonie se retrase, alarmată, iar Jacques și Paul se așezară protector în fața ei, până reușiră să-și croiască drum liber.

— Léonie, Léonie, strigau spectatorii, iar ea se uită înapoi la ei, uimită; ce mai voiau, ce mai putea să le dea?

— Zâmbește-le, îi șopti Paul la ureche, fă semne cu mâna, strigă-le ceva... orice... Asta-i tot ce vor.

Ea făcu gesturi cu mâna și zâmbi ascultătoare, prinzând privirea unei fete tinere – tânără cum fusese și ea. Brusc, ea înțelese ce anume voiau, amintindu-și acele plimbări singuratice prin Paris în după-amiezile de duminică, pe când avea șaisprezece ani și simțea că nu aparținea nici unui loc, că totul se petrecea în altă parte și că dorea să găsească locul acela. Fetele astea credeau că-l găsiseră. Voia să le spună că totul nu e decât o iluzie, nu e realitate.

Vestea se răspândise deja în tot Parisul, iar cei de la Voisins erau dornici să salute o veche clientă – și o nouă stea. Șampania Roederer Cristal aștepta, la fel și icrele negre și ouăle de prepeliță și strugurii umpluți cu brânză și somon și sparanghel – toate lucrurile care îi plăcuseră aici. Bineînțeles că la mijloc erau Alphonse și Caro. Ei au vrut ca totul să fie perfect. Voia bună o cuprinse din nou, când începu să se bucure de petrecerea ei, acceptând felicitări de la oameni total străini care veneau să-i strângă mâna, înconjurată de chelneri gata să-i îndeplinească dorințele – și cu Jacques alături de ea, se simțea minunat.

Așteptară primele ediții ale ziarelor, dornici să vadă ce aveau de spus oamenii de presă. Jacques i le citi, dar ea văzuse deja zâmbetul de pe fața lui Paul.

— Ei spun că ai avut un triumf, zise el, așteptând o reacție pe chipul ei îngrijorat.

Léonie își dădu capul pe spate, râzând.

— Nu e oare o zicală, Jacques, că „Triumful se naște din nefericire”?

Era obosită dar mulțumită, când părăsiră restaurantul împreună, dornici de aer curat. Noaptea se transformă în cenușiu prăfos al zorilor, în timp ce ei mergeau pe stradă, înconjurându-se cu brațul unul pe celălalt, niciunul dintre

ei neobservând automobilul mare al lui De Courmont, parcat peste drum; geamurile întunecate făceau ca ocupantul să nu fie văzut. Când ei dispărură după colț, motorul reveni la viață și mașina cea mare coti, făcându-și drumul solitar, înapoi, la Insula Saint-Louis.

Capitolul 5

Isabelle trecu prin grădini spre restaurantul ei, Pavilionul d'Aureville, construit pe un teren alăturat vilei ei, astfel încât era cu fața la mare. Amélie țopăia înaintea ei, mirosind cu entuziasm briza oceanului; cele două pisici ale ei, Fido și Minou, alergau după ea ca doi câini fideli. Năvălind în bucătărie înaintea bunicii ei, Amélie aruncă o privire în jur să vadă ce bunătăți se puteau căpăta; luă o mică tartă cu fructe, râzând când observă încruntarea indulgentă a lui Celestine. După părerea lui Celestine, Amélie nu putea face nimic rău, întotdeauna exista o prăjitură în plus pentru ea și pentru Roberto. Pe Diego nu-l plăcea; era un băiat antipatic, întotdeauna își zâmbea în față iar pe la spate se strâmba.

Lui Amélie îi plăcea să se ducă la restaurant. Arăta ca o frumoasă casă de vară, octogonală, cu un acoperiș ascuțit la mijloc și cu uși din sticlă care dădeau spre terase cu copertine albastre, pentru a se putea lua masa de prânz afară sau pentru a lua cina la lumina lumânărilor, în serile liniștite de vară. Fețele de masă erau de un frumos acvamarin, având deasupra altă față de masă albă, proaspătă, iar tacâmurile, cumpărate la Cristofle în Franța, erau grele și simple. Era o cameră foarte plăcută, se gândi Amélie, îndreptând un cuțit în trecere, și trecând cu degetul peste o uriașă prezentare de fructe și inspirând parfumul imenselor coșuri cu flori proaspete; nu era de mirare că oamenii le plăcea să vină aici.

Deși pisicile ei nu aveau voie în restaurant, erau binevenite în bucătărie, unde întotdeauna găseau ceva resturi, și ea fugi înapoi să le ia de acolo. Roberto avea să fie curând acasă. Noua lui locuință era aproape de a lor – exact pe nisipoasa Avenida Atlantica.

Sebastião o văzu venind, cu părul fâlfâind în toate direcțiile, sărind la fiecare al patrulea pas, picioarele ei lungi parcurgând drumul repede.

— Amélie! El îi făcu semn cu mâna. Ce-ai zice de un înot?

— Nu acum, strigă ea ferindu-și ochii de soare. Trebuie să-l găsesc pe Roberto.

Oare nu asta făcea întotdeauna? se gândi el îndreptându-se prin grădină spre plajă. Îi va lipsi, când va pleca în Franța; nu-și putea închipui viața fără Amélie. O iubea cu adevărat, dar Franța însemna promisiunea unei noi vieți pentru el, cu acces la cei mai buni profesori în domeniul pe care și-l alesese, arhitectura. Unde se poate studia mai bine decât în Europa? Va vedea, în sfârșit, acele minunate palate ale Renașterii din Italia, castelele și bisericile din Anglia și marile catedrale ale Franței. Și, bineînțeles, Parisul!

Diego Benavente se prefăcea că nu ascultă, în timp ce Roberto vorbea cu Amélie într-un colț – ea spusese că are să-i încredințeze un secret. Buzele lui Diego se curbară în timp ce o urmărea; încă nu știa că nu putea să câștige? Roberto era prietenul lui, prietenul lui special; erau nedespărțiți la școală – și acasă. Doar când era primprejur, apăreau probleme – când erau

singuri, Roberto era altfel, mai ușor de convins, întotdeauna gata să accepte ceea ce sugera el. Azi avea o surpriză pentru micuța Amélie. El se îndreptă, nepăsător, un băiat brunet, atrăgător, de treisprezece ani, cu un trup îndesat, musculos și ochi imenși verzui sub sprâncene negre, dese.

Amélie îl urmări cu coada ochiului. Ce mai pregătea, oare? De obicei, nu o lăsa singură cu Roberto.

— Uite, spuse scoțând o prăjitură turtită din buzunarul șortului, am păstrat asta pentru tine - e de la Celestine, din care-ți plac.

Roberto șterse praful și firele de ațe de pe ea și îi oferă și ei să guste.

— Nu, mulțumesc, spuse ea, îndepărtându-se. E toată pentru tine.

Se uită în jurul fântânii, băgându-și repede capul în jetul ei de apă răcoroasă, scuturându-și picăturile din păr ca un cățel.

— Roberto!

— Mm? mormăi el terminându-și repede prăjitura.

— Unde crezi că s-a dus Diego, oare?

— Nu știu, era aici acum un minut.

Amélie era neliniștită. Diego pregătea ceva, simțea asta.

Uitându-se în jur să se asigure că nimeni nu era pe aproape, Diego scoase săculețul pe care îl ascunsese în spatele ușii grajdului. Gura săculețului era strâns legată cu o sfoară și îl ținu cu atenție, departe de trupul lui. Fido și Minou leneveau lângă peretele grajdului, la soare, uitându-se la el cu ochi somnoroși.

— Vino aici, Fido, o chemă el, bătând cu un băț în pământ. Aici, fetițo! ... vino să vezi ce am aici.

Era tipic pentru Amélie, se gândi el cu dispreț, să-i dea unei pisici nume de câine, și încă unul masculin.

— Aici, fetițo, o îndemnă el.

Intrigată de bățul care bocănea, pisica se mișcă, precaută, spre el. Diego o apucă repede de ceafă, trecând o bucată de sfoară prin zgarda ei, ca s-o țină. Apoi, vesel, desfăcu săculețul și îl aruncă jos. Un șarpe subțire, negru, se strecură din deschizătură, cu limba mișcătoare, dând din cap clătinat, căutându-l pe cel care îl prinsese. Diego aruncă pisica ce se zbătea în fața șarpelui și se dădu repede înapoi, când șarpele își aruncă veninul în aer. Târându-se, Fido se uită fix la reptilă, mișcându-și coada încet.

— Haide, murmură Diego, îmboldind-o cu bățul. Pisica se dădu iar înapoi. Diego împinse bățul lui cu exasperare spre pisică, exact când Amélie și Roberto dădeau colțul. Când Amélie țipă, șarpele se mișcă din nou aruncându-se spre pisică; aceasta sări înalt, mușcându-l tare în spatele capului, aproape tăindu-i-l. Stând apoi pe picioarele din spate, Fido se uita, uluită, la șarpele care se zbătea pe jos.

Sebastião veni în fugă de după colț, speriat de țipetele îngrozite ale lui Amélie. Înțelegând scena dintr-o privire, îl apucă de braț pe Diego, răsucindu-i-l la spate.

— Spune-mi imediat, ce se întâmplă, zise Sebastião amenințător. Adevărul, Diego!

— Am văzut șarpele, urlă Diego, când Sebastião îi ridică ceva mai mult brațul. Am încercat să-l îndeprtez de pisică. Am bănuț că o s-o atace.

— Și de unde a apărut șarpele, Diego?

— Nu știu!

— Atunci, nu cumva din sac?

— Nu știu!

Sebastião îi mai suci mâna ultima oară.

— Asta o să te învețe să mai încerci să omori pisica lui Amélie, spuse el. Era timpul să capeți și tu din propria ta doctorie. Ești un rău și un laș, Diego Bonavente. Dacă Amélie ar fi băiat, n-ai îndrăzni să faci ceea ce-i faci ei - am văzut cum cravașai poneiul ei, zilele trecute. Dacă îi mai provoci vreun necaz, am să-i spun tatălui tău - probabil că o să te trimită înapoi la țară.

Diego era cu adevărat un băiat al orașului și amenințarea cu trimiterea la țară era una îngrozitoare.

— O să-i ceri scuze lui Amélie, îi ceru Sebastião, cu o privire dezgustată, și spune-i că n-o să mai încerci niciodată să le faci vreun rău pisicilor ei.

— Dar sunt sigur că n-a vrut să facă asta, Sebastião. Roberto sări în ajutorul prietenului său. E așa cum a spus el - șarpele era acolo și el încerca să o salveze pe Fido.

Amélie ședea ghemuită pe trepte, strângând-o protector pe Fido, când se apropie Diego.

— Îmi pare rău, Amélie, spuse el uitându-se în jos la piciorul lui. N-am să mai încerc să le fac rău pisicilor tale, îți promit.

Amélie nu răspunse, uitându-se, tristă, când el plecă de lângă ei, o figură singuratică, îndreptându-se spre întinderea goală a plajei. Roberto se uită după el, suferind. Se întoarse înapoi spre Amélie.

— Sunt sigur că, într-adevăr, n-a vrut să-i facă nici un rău lui Fido, Amélie... și, oricum, și-a cerut scuze.

El se uită cu îngrijorare peste curte, văzând cum dispărea Diego după cotitură, și nu mai putea suporta.

— Mă duc după el, zise, luând-o la fugă.

Amélie se uită jos, în pământ, luptându-se cu lacrimile. Sebastião se uită la ea cu îngrijorare. Episodul era mai mult decât o meschinărie. Diego devenea periculos, nu se putea ști ce va încerca data viitoare și, orice ar fi, avea să fie împotriva lui Amélie.

— Uite ce-i! spuse el, așezându-se alături de ea și luându-i mâna mică, aspră, în mâna lui. O să trebuiască să te ferești de Diego, când eu n-o să fiu aici. Nu poți avea încredere în el.

— Știu, șopti ea, strângând-o pe Fido lângă obrazul ei, ca el să nu-i vadă lacrimile. Ah, Sebastião, aș fi dorit să nu pleci. Parisul e atât de departe. Ai să-mi scrii?

— Am să-ți scriu în fiecare săptămână, zise el. Promit.

— Iar eu am să-ți scriu în fiecare zi, jură ea. Am să-ți spun totul. Ah, te iubesc cu adevărat, Sebastião.

Edouard d'Aureville se afla în mijlocul mării întunecate. Urmări, cu un sentiment de panică, cum luminile feribotului dispăreau în Golful Mexicului întrebându-se cum de reușise să se bage singur în această situație. Atunci când luase feribotul din Tampa, Florida, ei uitaseră să menționeze că St. Petersburg era doar un sătuc și nu avea debarcader. Pur și simplu, l-au aruncat peste bord în barca asta mică și putredă și i-au arătat spre un mal invizibil.

— Sunt zece minute de vâslit, îi spusese căpitanul. Nu te îngrijora în ce privește barca! Următorul pasager din St. Petersburg o să o aducă înapoi.

E ridicol, se gândi el, aranjând vâslele. Dacă am supraviețuit în Amazon, să mă ia naiba dacă o să mor aici.

Băgă vâslele în apă și ascultă. Trebuie să fi vâslit de cel puțin douăzeci de minute, iar căpitanul zisese că nu-s decât zece. Dar, oricum, era în Mexic. Câteva minute în plus sau minus nu mai contau.

Fluxul părea să se schimbe, simțea cum crește, apoi, în cele din urmă, auzi sunetul valurilor care se sparg de mal. Aproape în același timp, văzu luminile, clipind și mișcându-se peste valuri și se îndreptă spre ele, ajutat de flux, ștergându-și de pe frunte transpirația de ușurare și de teamă, când legă barca la micul debarcader de lemn, iar picioarele lui tremurânde dădură din nou de pământ solid.

Se afla acolo pentru că auzise că Henry Flagler, petrolist și antreprenor de căi ferate, voia să dezvolte acest stat tânăr, din care unele părți erau încă în stare de sălbăticie. Din cauza soției lui bolnave, Flagler fusese obligat să-și petreacă iernile în St. Augustine și descoperise plăcerile climei ideale cât și lungile plaje bătute de vânt ale Atlanticului. Dându-și seama de potențialul lor ca loc de distracție pentru înfrigurații din Nord, el cumpăraseră calea ferată, o extinsese în sud până la Miami și intenționa să o prelungească mai departe, până la punctul cel mai îndepărtat – Key West.

Edouard trecuse în zig-zag, neliniștit, prin Florida, uneori călare și uneori cu trenul, mergând spre Est, prin micile orașele de coastă Daytona și Rockledge, apoi în jos, spre orașul adormit Miami, prin ale cărui parcuri atârnavă flori tropicale roșii pe fundalul celui mai curat cer albastru. Noul hotel mareț al lui Flagler se înălța deja și avea să fie terminat în curând. Edouard știa că va fi loc pentru mai mult de un singur hotel într-un loc ca acesta, iar pământul era ieftin – își putea alege o parcelă. El cumpără o bucată mare de plajă care se întindea în spate, prin ierburi de dune, până la pietrișul măturat de vânt. Într-o bună zi, se gândi el, măsurându-l cu pasul, cu satisfacția pe care doar pământul lui propriu o putea da unui bărbat, am să construiesc aici un hotel care o să fie mai bun decât al lui Flagler – mai bun ca al oricui.

Nu era ușor să ajungi la Key West. Feribotul se oprea la zeci de insulițe care formau coada Floridei, dar călătoria merita să fie făcută. Vechiul nume spaniol al orașului era Cayo Huesco – Cheia de os – numit astfel din cauza stâncilor albe de coral, care erau transformate de valuri într-o pulbere fină, de culoarea oaselor omenești. Pulberea se amesteca în mare, transformând-o într-un turcoaz opac uluitor, iar drăguțul port mic își trimitea flota de pescuit pe această apă lăptoasă, ce aducea zilnic o captură de creveți și crabi cu

carcasa moale, și cu tot felul de pești. Străzile nisipoase din Key West erau mărginite de trotuare din lemn și de copaci care făceau umbră, ca și de case cu fațada albă, iar pe dealurile din spate, ascunse între desișuri de magnolii, lauri și portocali, erau vile răcoroase, pastelate, a căror liniște era tulburată doar de fâșâitul sec al frunzelor de palmier și de țârâitul ascuțit al greierilor.

Cerând o bere rece, Edouard privea trecătorii stând pe veranda hotelului St. James de pe Strada Principală.

Ce rai mai bun de pace și liniște ar putea găsi oare, în afară de acesta? Va cumpăra una dintre acele case de pe dealuri și o va aduce pe Amélie aici

— O să-i placă. Ah, cât de mult îi lipsea. Îi lipsea, îi plăcea când ea i se ghemuia pe genunchi, cerându-i să-i spună vechile povești, de când el și cu tatăl ei erau doar copii, în castelul din Franța. Uneori vorbea, gânditoare, despre mama ei, Léonie.

— De ce a trebuit să moară, Edouard? Pusese aceeași întrebare, cu aceeași tristețe, de mai multe ori. Dacă tatăl meu era un înotător atât de bun, de ce nu a putut-o salva pe ea și pe el însuși?

El îi răspunsese cu mici minciuni protectoare. Léonie devenise un mit: frumoasa tânără mamă, care murise atât de tragic împreună cu soțul ei. În mintea lui Amélie, Léonie era doar o figură de vis - aproape ca și în mintea lui. De câte ori se uita la Amélie, își amintea de ea. Îi semăna atât de mult: aceeași piele ca de piersică, frumoșii ochi chihlimbarii și, bineînțeles, același păr de culoarea șampaniei.

Edouard se uită, fără să vadă, peste marea albastră, spre insula exotică. La distanță doar de un drum cu feribotul, era Cuba. Brusc, se simți foarte singur. Ce-mi trebuie mie, se gândi el cu un zâmbet, este dragostea unei femei bune. Poate că atunci voi fi mulțumit!

Capitolul 6

Verronet oftă cu exasperare în timp ce căuta printre numeroasele hârtii de pe biroul lui Monsieur. Va trebui făcut ceva, se gândi el cu resemnare; era imposibil să găsești ceva printre hârtiile astea, în ultima vreme. Mai erau încă hârtii despre procesul demult încetat, pentru copil - fuseseră păstrate toate. Luă un document și se uită la el, uluit. - era un raport în legătură cu o propunere privind unirea a două oțelării. Crezuse că Gilles se ocupase de treaba asta, în urmă cu câteva săptămâni. Oare nu-i spusese așa chiar De Courmont? Probabil că omul înnebunește, ia te uită la masa asta de lucru!

Împinse, nerăbdător, teancul de hârtii. Cine știe ce s-o mai fi pierdut pe-aici? Lui De Courmont nu-i mai păsa în ultima vreme decât de rapoartele despre Léonie și de căutarea inutilă a fetei. Era obsedat de afurisita aia de fetiță! Din cauza ei, își neglija problemele de afaceri. De ce nu renunța la ea - și la Léonie? Desigur, nu pentru că nu avea alte femei. Doamne, exista o listă întreagă și îl costau o avere. Dar era ca un copil care a pierdut o jucărie favorită - numai pe aia o voia!

Singurul lucru care îl interesa în oarecare măsură, în afară de Léonie și fiica ei, erau automobilele lui - și, slavă Domnului și pentru atât! Cel puțin pe astea le păstrase sub controlul său personal - aproape toate celelalte afaceri erau delegate altcuiva în ultima vreme, pentru ca el să o poată urma pe ea

prin Europa. Cum pleca Léonie într-unul din turneele ei, el dispărea pentru câteva zile ici, câteva colo. Pur și simplu, nu putea sta departe de ea.

Ah! Aici era ceea ce căuta – nota cu prețul componentelor pentru noua limuzină care era programată să intre în producție în toamna următoare. Ca de obicei, cauciucul costa mai mult decât oțelul, mai mult decât aproape oricare dintre celelalte elemente de pe listă. Cauciucurile alea începeau să aibă un preț prohibitiv. Se gândi la cauciuc un timp, trebuia făcut ceva în sensul ăsta – o să discute cu De Courmont, când o să vină. El avea câteva idei.

Monsieur stătea în fundul sălii teatrului întunecat, fără să privească scena, pierdut în gânduri. Se afla acolo în fiecare seară, ca întotdeauna când Léonie era la Paris. Seara asta era ultima din a treia stagiune a ei și, de fiecare dată, ea era și mai perfectă. Era supărat pe succesul ei – era mai mult decât un succes, ea devenise un cult, o celebritate. Oriunde se ducea, era tratată ca o regină, nu doar în Franța, ci și în întreaga Europă. Ba auzise azi un zvon că urma să plece în America. America! Cât de des se rugase de el să o ia acolo. Iar acum, era independentă; ea crea moda pe care o urmau alții, îi copiau stilul, coafura, aspectul. Chiar și cea care îl aștepta acum la Hotel Crillon, în apartamentul albastru, avea un păr blond care se mișca în jurul umerilor ei, în același stil egiptean ca al lui Léonie.

Plasatorul se uită la el fără interes – bărbatul ăsta era mereu acolo, nu se așeza niciodată, spunea că preferă să stea în picioare. Și Maroc îl observă. El controla în fiecare seară să vadă dacă era acolo – Léonie îi cerea asta întotdeauna. Și creanga de iasomie apărea în fiecare seară; cabina se sufoca de mirosul florilor. Dar, curios, ea refuza să le arunce. Privi la ceas când Léonie intră în scenă, uitându-se la public cu aceeași privire provocatoare. În seara asta, aveau o întârziere de cinci minute. Trebuia să vadă din ce cauză. Maroc era managerul lui Léonie de trei ani deja, organizându-i turneele, coordonând producția împreună cu Paul Bernard, ajutând-o să găsească noi melodii și noi scenografii, făcând contractele pe sume tot mai mari, atât de uriașe acum, încât și el era uimit că directorii de teatre erau de acord să le plătească. Dar plăteau – și se rugau să mai vină. Călătoriseră împreună prin Europa și, în curând, vor pleca în America unde, deși era încă o artistă necunoscută, direcția-ii garantase suma substanțială în dolari pe care o ceruse el. Era emoționant: cucerise Europa, iar acum avea să cucerească Lumea Nouă! Viața particulară a lui Léonie, când avea timp pentru ea, era a ei proprie, cât se putea de simplă, în contrast cu situația ei în societate. Tot timpul liber pe care-l avea și-l petrecea la han, refugiul ei față de public și de publicitatea care o urmărea peste tot.

El se uită la Monsieur. O urmărea cu intensitate. Ea nu mai vorbise cu el de peste zece ani și totuși el continua să vină în fiecare seară s-o vadă. Clătinând din cap cu uimire față de forța obsesiei acestui bărbat, Maroc se strecură pe ușă, întorcându-se în culise.

— Domnule, tuși Verronet, încercând să-i atragă atenția.

De Courmont ridică privirea de la birou, obosit.

— Ce mai e, Verronet?

— În legătură cu cauciucurile, domnule... pentru mașinile cele noi. Vă amintiți că am mai vorbit despre chestiunea asta. Prețul lor este acum cu adevărat prohibitiv.

De Courmont se lăsă pe spătarul fotoliului de piele verde și se gândi la problemă. Era adevărat. Costul cauciucului părea să crească de fiecare dată când se interesa, iar producătorii urcau și ei prețul în mod corespunzător. Profiturile lor trebuiau să fie uriașe.

— Știu că veți fi de acord cu mine, domnule, când spun că suma cheltuită pe cauciucuri pentru automobilul nostru este disproporționată, dar am o idee. În prezent, nu există nici o cale de a reduce costurile, dar odată cu extinderea industriei de automobile, poate ar trebui să ne gândim serios să devenim noi înșine producători – am putea furniza Europei cauciucuri și produse asociate, reducând prețurile actuale și, în același timp, reducând propriile noastre costuri. Există o marjă mare de profit ce se poate obține. Iată aici niște cifre, domnule. O să fie nevoie de puțină muncă, desigur, dar am făcut niște cercetări și cred că, dacă ați vrea să cumpărați cauciucul direct din Brazilia – poate chiar preluând o plantație – ar fi o chestiune mai mult decât viabilă.

De Courmont asculta. Verronet era un om priceput, era loial și avea instinctul intrigantului, de a găsi o neregulă într-un contract sau într-o afacere avantajoasă. Luând micul model roșu al noii limuzine De Courmont de pe birou, el o plimbă în mâini, plăcându-i liniile netede, lipsa de fleacuri și de ornamente care o stricau pe cea dinainte. Asta era mai subțire, mai lungă și cu mult mai puternică. Își aminti când le dăduse lui Gérard și lui Armand micile modele ale primului automobil – nu fusese oare atunci când Gérard se îmbolnăvise atât de rău? Sperase că Gérard îl va urma în afaceri, dar el era hotărât să devină arhitect. Armand va prelua afacerea, lui îi plăceau automobilele.

— Domnule!

El se uită în sus.

— Acum, ce mai e?

Verronet se stăpâni.

— Cauciucul, domnule, pentru roți. Dacă sunteți interesat, am găsit câteva contracte în Brazilia, există câteva firme care produc cauciucul cel bun, Pará, de care avem noi nevoie. Trebuie să fie foarte dur și am înțeles că acesta provine numai de pe malurile de Sud ale Amazonului; pe cele de Nord crește doar tipul „moale”. Sunt mai multe companii, Agenția Hevea Belem, Compania Pentamayo și Oro Velho, sunt cele mai bune. Va fi nevoie să se meargă la Manaus și să se aranjeze cumpărarea producției dintr-un anotimp întreg, de la una sau mai multe dintre aceste companii, la un preț favorabil.

Era o idee bună. Puteau organiza o fabrică pe locul de lângă depozitul de piese. De Courmont se uită la ceas. Trenul de Nisa pleca peste cincisprezece minute; își împinse fotoliul, grăbit, întinzând mâna după haină.

— O să discutăm asta mai târziu, Verronet.

— Dar...

— Nu acum, Verronet, n-am timp.

Verronet scoase un oftat furios. Asta poate însemna o amânare de încă o lună, chiar două. De Courmont nu spusese când se va întoarce.

Capitolul 7

De data asta, Monte Carlo o salută pe Léone după voia ei – ca pe o stea, o celebritate, eleganta tânără femeie în mătăsuri de la Fortuny și brățări cu smaralde și cu păr lung, blond închis. Léonie își juca rolul cu aplomb, zâmbindu-i mulțimii când umbla prin cazinou, amintindu-și uimirea ei din acea primă seară când îl întâlnise pe Monsieur, când lumea se dăduse deoparte ca să-l lase să treacă pe ducele de Courmont cu ea la braț. Acum, lumea îi făcea loc ei, directorii se înclinau și portarii o salutau. Iar la Café de Paris i se reținea întotdeauna masa ei.

Dar faima își avea prețul ei. Muncise din greu ca să o obțină – și muncise și mai mult ca să se mențină – iar viața ei publică îi lăsa prea puțin timp pentru plăceri personale. Jacques, nefericit cu puținele momente pe care i le acorda din viața ei ocupată, nu plecase de bunăvoie. Iar acum, se întorsese la han, locul ei favorit, singură, în camera aceea albă, încă neschimbată din ziua în care se dusese acolo pentru prima oară. Poate doar o lampă și un mic covor, eventual, din când în când, un bărbat...

Uneori, îl zărea pe Monsieur de la distanță, în vreun restaurant elegant sau la cazinou – întotdeauna cu vreo tânără blondă la braț. Dar ea îl ignora.

Era întotdeauna ușor să-i evite pe spionii lui Monsieur, când era la han. Era imposibil ca ei să se învâртеască pe acolo prea mult și, oricum, nu puteau trece la nesfârșit prin fața hanului. Gilles îi schimba din când în când, dar el știa că ea aflase despre ei – deveniseră aproape ultima amenințare, ultima speranță că ea îl va duce la Amélie. Ea știa însă cum să-i evite, când era necesar.

Se trezise înainte de ivirea zorilor și era gata îmbrăcată, așteptând pe terasă, când domnul Frenard apărură să o conducă la Nisa. Drumurile erau pustii și micul oraș alb abia începea să se trezească, în momentul când ei ajunseră. El o lăsa la gară, iar ea se grăbi pe peron ca să prindă trenul, rugându-se ca nimeni să n-o recunoască. Nu era nici o urmă a imaginii ei egiptene, nici ochi alungiți cu albastru, nici părul împletit, nici bijuterii și tunici de mătase. Era discretă, într-o rochie simplă, de bumbac, și cu o jachetă, cu părul strâns sever la spate și legat cu o panglică. Era doar o femeie oarecare, o femeie frumoasă, cu privirea pierdută.

Călătoria cu trenul era lungă și Léonie deveni neliniștită în cele din urmă, fiind incapabilă să citească din cartea ei și dornică să ajungă mai repede la destinație. Mașina o aștepta la gară și traversară frumoasa regiune Loire, străbătută de râuri și punctată de case medievale înconjurate de șanțuri cu apă, în drum spre castelul d'Aureville. Stâlpii gemeni de piatră ce flancau marile porți de fier nu mai aveau grifonii, luați la plecarea familiei, ca să le împodobească noua lor casă. Dar castelul arăta exact așa ca atunci când familia plecase, numai că ocupanții erau alții.

O călugăriță cu fața rotundă o aștepta la ușă să o salute. O îmbrățișă, veselă și o conduse în hol.

— Copiii vor fi atât de bucuroși să vă vadă, doamnă Léonie, spuse ea. Întotdeauna așteaptă cu nerăbdare vizitele dumitale.

Aceștia se ridicară cu mare zgomot de pe scaune, când ea intră în cameră; erau două duzini de fețișoare mici, care îi zâmbeau și îi spuneau în cor „Bună ziua, doamnă”, așteptând, ca niște căței în lesă, un semnal de eliberare.

— Veniți încoace, le zise ea, veselă, întinzând brațele când ei alergară spre ea, emoționați, dorind să fie primii care primesc sărutările ei, împingându-se, fiecare vrând să fie preferatul pe care-l va lua de mână când se vor duce cu ea la masă.

— Bine, bine, acum fiecare a fost sărutat - și e ora de prânz. Și apoi... Ea zâmbi spre fețele lor curioase.

— Și apoi... rostiră ei în cor.

— Și apoi veți primi darurile!

Sora Agnes râse.

— N-au să mai mănânce prânzul acum, spuse ea. N-o să-i putem ține, până când nu-și văd darurile.

— Acum să vedem, spuse Léonie, umblând în jurul mesei. Al cui este rândul să stea lângă mine de data asta?

— Al meu, al meu, al meu este.

— Și al meu... Cécile...

— Vino încoace, Cécile, și tu, Veronique... hai să vedem cât puteți mânca.

Ea le tăie carnea și le încurajă să mănânce legumele, ascultând, mulțumită, discuțiile despre micile evenimente din viața lor cotidiană. Doar aici trăia în realitate amintirile ei despre Amélie.

Idea îi venise din senin. Bani începuseră să curgă - mai mulți bani decât crezuse că e posibil. Fusesse șocată, văzând castelul d'Aureville scos la vânzare - el fusesse întotdeauna acolo - familia d'Aureville locuise întotdeauna acolo. Charles îi spusese asta. Și atâta timp cât le mai aparținea încă, însemna că într-o bună zi vor veni înapoi; dar acum știa că nu vor mai veni nici ei și nici Amélie. Léonie nu uitase poveștile pe care i le spusese Charles despre copilăria lui idilică; era o casă care avea nevoie de copii. Dacă Amélie nu avea să locuiască niciodată în castelul d'Aureville, atunci alți copii trebuiau să aibă această șansă.

Restul fusesse simplu. Cumpărase castelul, discret, folosind numele uneia dintre companiile ei, și-l transformase într-un orfelinat. Douăzeci și patru de copii, care dintr-o întâmplare nefericită rămăseseră singuri și fără părinți, au găsit aici un cămin, fiind îngrijiți cu dragoste de o echipă de tinere călugărițe alese pentru tinerețea lor și pentru înțelegererea față de problemele copiilor, sub supravegherea blândă și competentă a sorei Agnes. Cel mai mic copil avea acum doi ani și fusesse găsit pe trepte, o fetiță abia născută. I se dăduse numele Léonie, după patroana lor. Iar cea mai mare dintre copii avea doisprezece ani, vârsta lui Amélie. Léonie îi iubea pe toți.

Ziua trecu prea repede, darurile fură împărțite - jucării de pluș și mingi săritoare de cauciuc și păpuși și cai de jucărie și trenulețe și multe cărți. Erau

zmeie de înălțat în vânt și pungi colorate cu dulciuri – acestea din urmă date pe ascuns și cu chicoteli, în spatele călugărițelor indulgente.

Călătoria spre casă părea și mai lungă decât la ducere. Nu era o zi odihnitoare, iar Léonie știa că avea nevoie de odihnă, dar fusese ziua cea mai fericită pe care o petrecuse, de luni de zile.

Se afla la han de două săptămâni – două săptămâni fericite de lenevie – și aduna forțe pentru turneul din America. Mai întâi, aveau să fie repetițiile și probele la costume și cântecele noi și – ah, un milion de amănunte la care nu voia să se gândească de pe acum. Deocamdată, dorea să nu facă nimic, să se plimbe, să lenevească, învărtindu-se de colo-colo, fără să facă nimic important. De pildă, își usca părul la soare sau alegea legume și pește pentru doamna Frenard, la Saint-Jean, sau stătea întinsă pe terasă, după cină, cu Bébé în poală.

Apusul era minunat în seara asta, se gândi ea somnoroasă, mângâindu-i blana lui Bébé, uitându-se peste marea care se întuneca, spre orizontul roșu, pătat cu nori liliachii. Ochii i se închideau deja și căsca, întrebându-se cum de reușea să fie atât de obosită aici la han. La Paris nu era niciodată obosită; poate că acumula oboseala până ce venea aici.

— Ne culcăm devreme în seara asta, draga mea, spuse ea luând-o pe Bébé sub braț și îndreptându-se, somnoroasă, pe terasă spre camera ei.

Bébé se uita de pe pat cum Léonie își împletea părul, așteptând momentul când stăpâna ei va intra în așternut, ca să-și facă și ea drum pe cuvertură și să se cuibărească în brațele lui Léonie. Așa a fost întotdeauna.

Léonie nu-și putea aminti ce anume o trezise. Se gândi că poate pentru că Bébé încetase torsul, sau din cauză că era straniu de rece? Blănița era la fel de moale, capul ei mic era tot alături de al lui Léonie, pe pernă, dar Bébé se pierduse.

O ridică și o ținu aproape, rugându-se ca propria ei căldură să reînvie trupul fără viață al lui Bébé, dar Bébé murise, iar Léonie își pierduse cea mai scumpă și mai iubită prietenă, deținătoarea secretelor ei, cea cu care împărțise necazurile, aducătoarea de râs și liniște. I se părea că lacrimile nu i se vor opri niciodată.

Luând foarfeca, ea își tăie capotul de cașmir, locul favorit de odihnă al lui Bébé, și o înfășură în faldurile lui moi. Goli cutia ei din lemn de trandafir, sculptată, în care își ținea bijuteriile, și puse trupul mic, nemișcat, al lui Bébé, în acest coșciug. Apoi, luă cutia în grădină și o îngropă în locul unde stătuseră întotdeauna împreună să privească oceanul și păsările și cerul. Ea plantă un pom pe locul acela, un păr care va înflori în fiecare primăvară și care va fi întotdeauna o parte din Bébé.

Turneul a fost amânat. Nu putea lucra. Era neatentă, distrasă, moale, fără energie.

— O plânge pe Bébé, îi spuse Maroc lui Caro, în timp ce se uitau amândoi la ea, neajutorați.

— Trebuie să-i găsim altă pisică. O pisicuță... de aceeași rasă.

— Dar n-am văzut niciodată una ca Bébé, nicăieri în altă parte... era atât de mică și maronie. Nu știu de ce rasă era, Maroc.

— Am să aflu, promise el. Am să-i găsesc altă pisicuță. Nu pot suporta să o văd așa.

Îi trebui o lună de căutări intense; nimeni de pe Coasta de Azur nu știa de pisici de soiul ăsta; de unde apăruse Bébé era un mister. Se duse mai departe, în interiorul țării, gândindu-se că venise de la vreo fermă, sau de pe dealuri, dar nimeni nu știa. Trebuia să găsească un specialist. Doamna Hermione era specialistă. Avea cincisprezece pisici și înțelese imediat ce căuta el.

— Astea sunt pisici din munții elvețieni, îi spuse ea, de parcă ar fi fost surprinsă cum de întreba așa ceva. Le găsești sus, în Alpi, chiar la graniță. În locul dumitale, aș căuta în apropiere de Annecy.

Maroc a făcut această călătorie obositoare cu dragă inimă, sperând că, la capătul ei, va afla o nouă Bébé.

La Annecy primi însă altă informație: exista un mic lac, imediat după graniță, nu era mare lucru acolo – câteva ferme, câteva vile – dar era posibil ca acolo să aibă pisicile alea mici, maronii.

Se plimbă în jurul lacului, dorind să fi avut timp să se bucure de aerul rece, proaspăt, cu miros de eucalipt și pin, îndreptându-se spre ferma de la marginea unei pajiști împestrițate cu flori albastre și galbene, auzind sunetul tălăngilor. Când ajunse la lăptăria unde soția fermierului se ocupa cu bătutul untului, aproape că se împiedică de o pisicuță mică, maronie. Stătea pe spate, mișcându-și prin aer lăbuțele cu pernițe roz. Găsise pisica lui Léonie.

Era doar cu o nuanță mai închisă decât Bébé și ceva mai deschisă pe burtă și sub bărbie, dar avea același cap triunghiular și ochi oblici galbeni și era la fel de moale. Se cuibări în brațele lui Léonie, de parcă aparținea locului aceluia, torcând încrezătoare. Léonie nu crezuse posibil să iubească o pisică, după Bébé, dar asta era irezistibilă.

— Vai, Maroc, cum aș putea să-ți mulțumesc vreodată?

— Nu-i nevoie, zise el cu un zâmbet. Mi-e de ajuns că ești fericită.

— N-am s-o uit niciodată pe Bébé.

El se așeză lângă ea și îi luă mâna.

— Nici nu trebuie, spuse el, dar asta este alta... o pisicuță ciocolatie. Și uite, deja te iubește.

Lăbuțele mici îi frământau brațul drăgăstos, și Léonie zâmbi printre lacrimi.

— Chocolat, spuse ea, așa o va chema.

Singurătatea fără Bébé fusese de nesuportat, camerele de la han i se păruseră goale fără prezența ei poznașă, terasa era tăcută fără zgârieturile lăbuțelor ei, iar patul era trist fără greutatea ei mică, liniștitoare. O strânse în brațe pe noua ei pisicuță; vor fi prietene.

Capitolul 8

Sebastião de Santos era bucuros că venise la Paris. Îi plăcea totul acolo: viața străzii cu cafenele, terase și bistrouri, acele bal musette unde puteai întâlni fete și puteai dansa și bea puțin, și spațiul deschis de la Bois și grădinile Luxembourg și podurile și buchiniștii de pe chei, unde puteai găsi minunate cărți vechi, pe câțiva bani. Era fericit, cufundat săptămâni întregi în

desene și schițe și cercetând clădirile vechi și contemporane, care făceau ca obiectul studiilor lui de arhitectură să fie viu, în sfârșit. Se bucura de libertatea pe care o avea, departe de restricțiile casei și ale familiei, trăind în orașul cel mai fascinant din lume, în compania noilor săi prieteni.

Locuința lui era într-o clădire veche, dărăpănată, de piatră, care dădea spre o curte pietruită, păzită de o portăreasă aprigă, care urmărea cu ochi de vultur ca nu cumva bărbații tineri să aducă fete acolo. Totuși, faptul că ea era surdă de-a binelea și că dispărea în fiecare seară la opt, închizându-se în apartamentul ei, luând cu ea o sticlă de băutură, permitea ca apartamentul lui să fie locul multor petreceri zgomotoase, ca aceea pe care o avusese cu o seară mai înainte.

Se ridică din pat, își trecu mâinile prin părul des, drept, blond, și o porni căscând spre fereastră; o deschise, ca să lase să pătrundă aerul proaspăt de dimineață.

Inhală adânc. Gérard mai dormea încă pe canapea.

— Hai, trezește-te, strigă el. Mi-e foame.

— Uf! fu singurul răspuns.

Sebastião râse.

— Mă duc la Dôme să iau micul dejun. Vii și tu?

— Bine... cred că da.

Gérard ieși mormăind de sub pături, clipind din ochii lui albaștri, la soarele luminos al dimineții.

— Cum poți să mai mănânci, după noaptea trecută, spuse el, uitându-se cu dezgust la șirul de sticle goale de vin de pe masa pătrată. Unde sunt ceilalți?

Sebastião ridică din umeri.

— Dacă te referi la fete, ele au plecat înainte ca dragonul să se trezească... sunt îngrozite de ea.

— Trebuie neapărat să-ți schimbi apartamentul, Sebastião, spuse Gérard râzând. Cum poți să te împaci cu femeia aia bătrână care se amestecă în treburile tale?

— Îmi place aici. Îmi place această clădire veche... mi se potrivește. Oricum, hai să mergem. Mor de foame.

Gérard de Courmont era tot atât de brunet pe cât era Sebastião de blond; avea păr castaniu închis, aproape negru, ochi de un albastru închis, care păreau că văd mai mult decât intenționai să-i arăți și o față fină, cu oase puternice, cu o oarecare aroganță în profil. Îl cunoscuse pe Sebastião la universitate și, cu toate că era cu un an mai mare, cei doi au devenit curând prieteni. El locuia practic în apartamentul lui Sebastião, preferând libertatea acestuia în locul casei familiei.

— Mai bine te-ai duce acasă săptămâna asta, spuse Sebastião, citindu-i gândurile; mama ta o să se îngrijoreze.

— Stă la țară, majoritatea timpului, în ultima vreme, și n-are importanță prea mare dacă sunt sau nu acolo.

— Și tatăl tău? Sebastião era curios.

Gérard ridică din umeri.

— Cine știe? Cred că își petrece cea mai mare parte a timpului la fabrică cu desenatorii - vor să scoată o nouă mașină-sport anul acesta.

Nu voia să se gândească la tatăl lui, îl vedea rareori în ultima vreme și, când îl vedea, se simțea vinovat că nu intră în afaceri. Tatăl lui trăise întotdeauna viața cum a socotit de cuviință - la fel va face și el.

Alergară împreună în jos, pe scară, strigându-i un vesel „bună ziua” bătrânei în rochie neagră și ghete, ce ședea în curte tricotând altă îmbrăcămintă, tot neagră.

— Hei, strigă ea, ai o scrisoare.

El se uită la plic.

— Trebuie să fie iar de la Amélie, spuse el zâmbind.

Îi plăcea să primească scrisorile ei.

— Ce o mai fi făcut de data asta? zâmbi Gérard. Scrisorile lui Amélie erau o mare sursă de distracție. Ea îi scria mereu lui Sebastião epistole lungi, cu amănunte ale activității zilnice: călăritul împreună cu Roberto și Edouard de-a lungul plajei, cum au fost prinși de furtună afară, la Barra de Tijuca, plictiseala examenelor de la școală, întâmplări cu Fido și Minou, și lupta ei continuă cu Diego Bonavente. Ea ilustra aceste lungi povești cu mici desene cu portretul ei, o față cu fața rotundă, părul vâlvoi și picioare subțiri în șort de băiat, zâmbitoare sau furioasă, sau stând în cap - asta doar ca să-ți amintești cum arăt, scria ea.

La Dôme era liniște și s-au așezat afară. Gérard comandă o cafea, în timp ce Sebastião deschise scrisoarea. Zâmbea în timp ce o citea, trecându-i-o, pagină cu pagină, lui Gérard: de data asta, avea necazuri. Într-o zi foarte călduroasă, își tăiasse părul, forfecându-l urât deasupra urechilor, iar Isabelle, supărată, o dusesse la coafor la Hellot, unde i-l aranjaseră în bucle scurte, care stăteau lipite de cap. Era mulțumită, spunea ea, pentru că acum arăta mai mult ca Roberto, dar sărmana bunica plânsese pierderea frumosului ei păr și adunase șuvițele groase, lucioase, pe care le-a împletit în cozi, ca să le păstreze. În curând o să-i treacă supărarea, adăugă ea, pentru că e tare ocupată cu planurile ei de extindere a Pavilionului, ca să-l transforme într-un mic hotel. Uneori nu o pot crede pe bunica, și nici ea singură nu poate. Se jură că era menită să facă parte din burghezie. I s-ar fi potrivit să fie doamna de pe scaunul înalt din spatele mașinii de înregistrat, într-un bistrău.

Se plângea că Roberto considera că era prea autoritară și îi desenase o mică imagine a ei, cu colțurile gurii lăsate în jos, și o alta cu fața cu un zâmbet larg, unde îi scria despre masa ei de ziua de naștere, la Pavilion, și despre uriașul tort îmbrăcat în zahăr și cu douăsprezece lumânările. Iar acum, abia aștepta să plece la Key West din nou, cu Edouard; îi plăcea acolo, mai ales să meargă la pescuit cu barca și apoi să gătească seara, pe terasă, ce au prins, pe un grătar care scotea fum - de data asta mergea și Roberto. Diego era furios.

Gérard respiră adânc și râse - propozițiile și gândurile lui Amélie curgeau într-o linie continuă, lăsându-l pe cititor fără suflu, dar amuzat.

— Mor de nerăbdare să crească, spuse Sebastião.

— Zău? De ce?

— Ca să mă pot îndrăgosti de ea, răspunse el cu un zâmbet.

Gérard se uită la el, plin de curiozitate.

— Cred că vorbești foarte serios.

— Dacă ai să o întâlnești vreodată, ai să înțelegi de ce. Amélie te farmecă, nu poți decât s-o iubești.

Gérard simți o înțepătură de invidie. Ce plăcut e să ai o familie ca a lui Sebastião - unită și fericită - în loc de una destrămată și amară ca a lui. Oftă. I-ar plăcea să întâlnească pe cineva ca Amélie, într-o bună zi.

— De ce n-ai veni cu mine în vacanță? se oferă brusc Sebastião. Gérard emitea asemenea semnale de singurătate, încât uneori îi părea rău pentru el. Ți-ar plăcea la Rio. Ne-am duce la fermă cu toată familia - putem lucra afară la câmp, în loc să stăm aplecați toată ziua peste desene și perspective. Și o poți cunoaște pe Amélie.

Starea de spirit a lui Gérard se îmbunătăți.

— Mi-ar plăcea. Bineînțeles că o să trebuiască să-i cer permisiunea tatălui meu.

Sebastião râse.

— S-ar putea să nu vrei să te mai întorci, îi atrase el atenția. Rio este la fel de seducător ca o femeie frumoasă.

Capitolul 9

Verronet ura localitatea Manaus. Ura umiditatea care îl făcea să transpire neplăcut în costumul lui alb parizian, ura insectele și țânțarii care îl ciupeau cu insistență, ura mirosurile de junglă umedă, de putrefacție și descompunere și mirosurile fierbinți ale orașului, de parfum, transpirație și trestie de zahăr. Și în plus, nu suporta putoarea acră, atotcuprinzătoare, a cauciucului.

Ferindu-și privirile de la bordelurile luminate și de la femeile vulgare machiate, cu dinții de diamante, piliți ascuțit ca dinții felinelor, se uită cu nervozitate la carabinele Winchester, aruncate neglijent pe umerii unor bărbați mândri, oacheși, veniți din terenurile îndepărtate de cauciuc din susul râului. Aștepta să-l întâlnească pe ultimul proprietar de terenuri de pe lista lui. Stătuse deja de vorbă cu o jumătate de duzină - unii dintre ei, cu ochii lor duri și pistoale purtate la vedere, îl băgaseră în sperieți. Alții își fluturau bogăția lor nouă, îmbrăcați în costume de în de la Londra, cu cravate Charvet de la Paris și cu femei la brațul lor, împodobite cu smaralde de la Cartier; îi dăduseră prețuri la fel de ridicate ca și stilul lor de viață. Se iviseră și una sau două posibilități mai convenabile, dar plantațiile lor se dovediseră a fi prea mici. De Courmont va avea nevoie de mult cauciuc, iar Verronet spera ca Wil Harcourt să fie cel care să i-l furnizeze. În caz contrar, asta putea să însemne încă o lună în Manaus, în căutare. Se îndoia însă că ar mai putea suporta.

Localul Churrascaría Onça se numea așa după frumoasa femelă jaguar îmblânzită, care stătea leneșă pe lanțul ei, în capătul îndepărtat al lungului bar de mahon cu oglinzi, iar Verronet se ținu cât mai departe de aceasta, când comandă o bere americană din marele frigider.

— Dumneata trebuie să fii Verronet.

El se răsuci surprins.

— Arăți atât de al naibii de stingherit, încât am ghicit că ești venit de curând la Manaus.

Verronet îl analiză repede: era un bărbat puternic, cu manierele directe ale unui om care nu avea nimic de ascuns și nu purta pistoale și nici inele cu diamante! Dă Doamne să aibă destul cauciuc, se rugă el în gând, și de calitate care îmi trebuie.

Wil îl conduse la o masă, trecând pe lângă păzitoarea Onça. Ochii ei îl urmăriră pe Verronet, în timp ce el o ocolea cu nervozitate.

— E destul de blândă. Wil rânji. E jucăușă ca o pisicuță - cu proprietarul ei!

Verronet trecu direct la afaceri, înșirând necesitățile Companiei europene a Fierului și Oțelului: detalii cu privire la cantități, la contractul pe cinci ani la un preț fix, inițial ridicat, care, după aprecierea lor, se va amortiza într-o perioadă scurtă de timp și care va fi, în orice caz, substanțial mai coborât decât dacă l-ar fi cumpărat de la intermediari. Spre ușurarea lui, Wil confirmă ceea ce spera el să audă: plantația Oro Velho avea copacii cei mai buni de hevea brasiliensis, furnizând cauciuc Pará dur și aveau o cantitate suficientă pentru nevoile lui. Wil promise că va discuta condițiile lui Verronet cu partenerul său și o să-i comunice rezultatul într-o zi, două. Părea probabil că vor încheia afacerea.

Verronet îl mai privi o dată pe Wil Harcourt, care mânca, entuziasmat, din farfuria lui cu carne friptă. Harcourt cerea plata pe doi ani înainte. Asta însemna o sumă mare de bani, totuși, raționamentul lui - că va acoperi orice creștere mare a prețului la cauciucul din anotimpul următor - era valabil. Asta însă îl făcea să fie nervos. Putea, oare, avea încredere în el? Dar dacă, la sosirea în Franța, cauciucul era de calitate inferioară? De Courmont îl va considera pe el răspunzător. Verronet se cutremură, gândindu-se la consecințe. N-avea nici un rost să controleze cauciucul din depozite, puteau să-i arate orice voiau. Nu putea face altceva decât să se ducă pe râu în sus, să inspecteze plantația lor. Sper, De Courmont, să apreciezi treaba asta, se gândi el cu amărăciune, pentru că o să te coste! Se gândi avid la mărirea de salariu și la posibile înlesniri la acțiunile De Courmont, pe care le-ar putea obține dintr-un asemenea contract, și oftă. Va merita oboseala.

Verronet se simțea ca un caraghios în costumul lui nou pentru junglă; cămașa cu mâneci lungi îi ținea cald, iar cizmele înalte erau neplăcut de strânse pe picioarele lui deja umflate. În plus, Wil Harcourt purta hainele lui obișnuite. Fierbea în tăcere, dorind ca partenerul lui Harcourt să vină mai repede, căci vasul Liverpool Lady era deja pregătit de plecare.

— Uite-l, spuse Wil, aplecându-se peste balustradă. Haide, urlă el, căpitanul Beckwith o să fie furios dacă îl faci să întârzie plecarea!

Edouard își aruncă sacul pe puntea vasului cu aburi și se grăbi să urce scara.

— A trebuit să mă opresc la telegraf ca să trimit un mesaj acasă, zise el zâmbind. Îi întinse mâna lui Verronet. E o plăcere să întâlnești un concetățean francez. Eu sunt Edouard d'Aureville.

Verronet clipi. Auzise, oare, bine? Îi întinse mâna umedă.

— Domnul... d'Aureville?

— Nu v-am spus că partenerul meu e francez? întrebă Wil.

— Un francez uitat, spuse Edouard. N-am mai fost acasă de doisprezece ani.

Un zâmbet fix masca interesul lui Verronet – desigur existase un frate care locuia în străinătate și nu trecuseră oare doisprezece ani de la moartea lui Charles d'Aureville și de la dispariția fetei lui Léonie?

— Și unde era casa dumneavoastră, domnule? întrebă el.

Edouard surprinse ușorul tremur din vocea lui Verronet. De ce era, oare, atât de nervos bărbatul ăsta?

— Pe Loira, aproape de Tours. Vă rog să mă scuzați, adăugă el. Trebuie să discut cu căpitanul pentru o încărcătură suplimentară, pe care o aducem înapoi din Santarém.

Verronet se întoarse spre Wil.

— O coincidență curioasă! spuse el. Din întâmplare, tocmai un francez furnizează Franței cauciuc din Brazilia. Spune-mi, de ce nu s-a întors niciodată în Franța? Sunt vapoare care pleacă în fiecare săptămână din Belem.

— Familia lui Edouard s-a mutat cu el, la Rio – mama lui și fetița lui mică. Sunt fericite aici.

— Fetița lui? vocea lui Verronet deveni ascuțită. Atunci, e căsătorit?

— Nu, nu e căsătorit. Amélie e fetița fratelui lui Edouard. El a murit când ea era foarte mică, iar Edouard a crescut-o ca pe copilul lui.

Verronet inspiră greu. Ah, căile misterioase ale soartei. Iată, el se afla pe un vas cu aburi, la cinci sute de kilometri în sus pe râul Amazon, și a găsit-o pe Amélie! Se cutremură de emoție. Trebuia să fie singur, trebuia să se gândească. Trebuia să-și analizeze mișcarea următoare.

Ședea pe patul îngust din micuța lui cabină și se uita la peretele alb din fața lui. El – Verronet – deținea cheia obsesiei lui Gilles de Courmont. Amélie era singurul lucru de care avea nevoie de Courmont în viața asta – și avea să-l coste scump!

Verronet râse tare. Nu mai trebuia să fie chiar atât de atent cu afacerea asta cu cauciucul. Va pleca în schimb la Rio, să caute fata; se uită prin hublou, dar Manaus era doar o siluetă ștearsă pe orizontul care se întuneca. La naiba! Acum o să trebuiască să treacă și prin asta. Oftă și se trânti pe pat. Ei, Amélie a așteptat toți anii ăștia, iar câteva zile în plus nu contau.

Nori cenușii atârnav deasupra acoperișurilor din Santarém și Edouard urmărea cum ultimele baloturi de cauciuc erau încărcate pe Liverpool Lady, aruncând o privire îngrijorată spre cer. Dacă nu ar fi fost Verronet, ei n-ar fi făcut drumul atât de târziu; spera că vor reuși să se întoarcă la Manaus, înainte de a începe ploile torențiale.

Fuseseră câteva zile grele. Verronet îl făcea să nu se simtă în largul lui, dar nu știa de ce. Era ceva neobișnuit la el. Fusesse totuși amuzant să-l urmărească pe Verronet, umblând obosit în tăcerea înaltă, verde a junglei, aruncând priviri în dreapta și în stânga, de parcă s-ar fi așteptat să fie mâncat de viu în orice moment, leșinând de teamă când maimuțele țipau în corul lor din zori, spărgând tăcerea pădurii nemișcate. Verronet se întorsese mulțumit

la bordul vasului Liverpool Lady și își îngrijea nervii cu o sticlă de whisky a căpitanului Beckwith.

Verronet compuse cu grijă telegrama către De Courmont. „Acțiunea cauciuc, succes, scrisese el, amân întoarcerea câteva săptămâni, ca să urmăresc o informație importantă de natură personală. Voi raporta cât mai curând posibil”.

Oare spusese destul? Voia să-i dea lui De Courmont informația cu încetul, să-l lase să creadă că ar fi o treabă extrem de dificilă, ba chiar periculoasă. Apoi, îi va spune că o găsisse. Îndelung pierduta fiică a lui Léonie! Și îl va face să plătească fiecare pas din drumul lui!

Cu un puternic sunet de sirenă, vasul Liverpool Lady se îndepărtă de docuri în largul râului leneș, nămolos; în sfârșit, se întorceau la Manus. Verronet își sorbea mulțumit băutura. În cele din urmă, câștigase.

Zgomotul ploii care bătea toba pe punți îl trezi pe Edouard. Se uită la ceas – trecuse de ora trei – și se întoarse pe partea cealaltă, închizând ochii, dar zgomotul ploii bătea neconținut în întuneric și vasul se clătina neplăcut pe râul învolburat. Acum era complet treaz; înjurând ploaia, își trase pantalonii și o cămașă și plecă în căutarea unei băuturi.

Îl găsi pe căpitanul Beckwith la timonă, uitându-se afară în noaptea spălată de ploaie.

— Bună vreme, nu-i așa? comentă căpitanul umplând paharele. Doar pentru rațe!

Edouard rânji și sorbi din whisky. Ploaia era ca o pânză solidă, izolând micul vas cu aburi care își făcea drum în susul râului. Timoneria părea un mic rai de siguranță într-o lume sălbatică, străină. Lumini palpătoare se reflectau în urmă, în timp ce Edouard asculta poveștile lui Beckwith despre vapoare și furtuni din cei cincizeci de ani ai lui petrecuți pe mare. Era un bărbat îndesat, din Yorkshire, care își dădea drumul la gură abia după cel de al treilea pahar de whisky. Beckwith alterna băutura cu niște căni de ceai negru aburind, preparat de omul ce stătea la timonă.

Ploaia se opri brusc, de parcă ar fi fost închis robinetul, iar căpitanul își ridică privirea, surprins. Pe punte, el mirosi aerul ca un câine de vânătoare, privind cerul neguros dinaintea zorilor și apa neagră a râului, cercetând prin ceața care se mișca în spirale, locul unde s-ar fi putut zări malul dinspre partea portului.

— Mm, mormăi el. Nu știu ce e... ceva nu e în regulă.

— Poate se pregătește o furtună, sugeră Edouard, întinzându-se obosit.

Căpitanul ridică o mână noduroasă în timp ce-și ascuțeau urechile la liniște. Departe, dincolo de mișcarea râului, puteau auzi un zgomot surd, ca un tren îndepărtat care trece prin noapte.

— Doamne, zbieră Beckwith, o să avem necazuri! Secund, sună clopotul ăla afurisit... toți oamenii pe punte... sunt malurile râului, afurisitele, le rup apele ploii. Se rup bucăți mari – sute de metri după alte sute de metri. Forța căderii lor va produce un val monstruos, poate ajunge și la șase-șapte metri înălțime. Edouard, mai bine trezește-i pe prietenii tăi și du-te jos. O să ne repezim spre adăpostul insulelor din mijlocul râului.

Wil era deja treaz și își trăgea pe el hainele, când Edouard bătu la ușa lui Verronet.

— Ce este? strigă iritat Verronet. Abia adormise, după ce petrecuse ore neliniștite, frământându-se, în ciuda sticlei de whisky pe care o consumase.

— Îmbracă-te, urlă Edouard, avem necazuri; se prăbușesc malurile râului.

Verronet apăru în ușă, alb la față.

— Vrei să spui că suntem în pericol?

Era clar că el nu putea fi de nici un ajutor.

— Mai bine stai aici, jos, îl sfătui Edouard, îndreptându-se spre scara dintre punți. O să fii destul de în siguranță aici.

Verronet se uită după el, cu fața încordată de panică. Se uită în sus și în jos pe coridor - nu se vedea nimeni. Era absolut singur aici, jos. Auzi brusc pași care alergau deasupra capului său, în timp ce vasul trăgea tare spre tribord, prinzând viteză, aruncându-l în genunchi. Îngrozit, se ridică cu greu în picioare și se târî spre scara dintre punți, uitându-se afară la râul sălbatic, înfuriat, noroios, zgomotul asurzitor sunându-i în urechi. Un val izbi puternic peste punte, scurgându-se în jos pe trepte și aruncându-l din nou. Cu un scâncet, el se ridică, scuipând apă de râu și se cățăără din nou sus pe scară. O luă spre timonerie, trecând pe lângă Wil care lucra alături de marinari pe punte, închizând nebunește tambuchi și hublouri.

În camera motoarelor, oamenii aruncau cărbuni în cuptoarele încinse, în timp ce Beckwith întorcea vasul spre adăpostul insulelor. Edouard îndreptă binoclul spre orizontul cețos, așteptând.

Verronet stătea în ușă, ud leoarcă.

— Ce se întâmplă? întrebă el, răgușit. M-ați lăsat singur, acolo jos.

— Închide ușa aia afurisită, urlă Beckwith, când vasul se aplecă și apa intră în cabină.

Verronet trânti ușa, ghemuindu-se la adăpostul lemnului solid, urmărindu-le privirea îndreptată spre râu, expirând prin buze îngrozite, cu un sâsâit prelung, când se uită afară. La vreo sută de metri mai departe, un val uriaș de apă traversa lățimea râului, îndreptându-se spre ei, căpătând viteză pe măsură ce se apropia. Cu un zgomot asemănător ruperii unor stâlpi de fier, malurile râului Amazon se prăbușiră, cărând cu ele copaci bătrâni de secole și aruncându-i în torent, de parcă ar fi fost surcele. Se mai auzea și un alt zgomot în afară de urletul pământului care cădea, iar Verronet își dădu seama brusc că era propriul lui urlet îngrozit. Avea să moară aici, în sălbăticia asta. Îi aduseseră aici ca să-l înece. Se răsuci, când Edouard vru să treacă pe lângă el și se aruncă pe timona care se sfărâma, împreună cu căpitanul Beckwith, care se străduia să țină vasul drept. Apoi, valul îi acoperi.

Vasul Liverpool Lady se cutremură sub impact, ca un animal care moare; lemnăria se rupse cu un sunet de împușcătură de pistol; metalele pârlăiau și gemeau, în timp ce torentul pătrundea înăuntru. Verronet se luptă cu greutatea apei, înecându-se cu masa groasă, noroioasă, care îi apăsa ochii, îi invada nasul, îi sfărâma plămânii. Era fără fund, fără sfârșit, se îneca sub greutatea aceea fără formă.

— Râu împruțit, urla Beckwith, ieșind la suprafață, încă agățându-se de timona nefolositoare, care se mișca nebunește, aruncându-l pe el și pe Edouard înapoi în apă. Edouard simți o durere ascuțită, când o bucată de sticlă spartă îl izbi în frunte. Beckwith ieși din nou la suprafață, apucându-l pe Verronet, scuturându-l ca pe un șobolan, scoțându-i apa din el cu lovituri în spate, până când Verronet scupă și trase aer în piept. Edouard se ridică cu greu în picioare, clătinând din cap și împruscându-i pe amândoi cu sânge. Unde era Wil? se întreba el amețit. Ah, Doamne, unde era Wil? Apa încă mai inunda timoneria. Clătinându-se, își făcu drum spre ușă, împiedicându-se de Verronet, care se agățase, paralizat de frică, de bara scării. Vasul se cutremură din nou, scufundându-se adânc în apă, iar Verronet îl apucă pe Edouard.

— Unde te duci? urlă el. Nu mă lăsa aici singur... Vrei să mor... vrei să mor?

Sărmanul, e nebun, se gândi Edouard, îndreptându-se hotărât spre ușă, să-l găsească pe Wil.

Mă lasă aici să mă înec, se gândi Verronet, îngrozit de frică. Asta-i! El a descoperit că eu lucrez pentru Monsieur, știe că am aflat unde este Amélie și că am să-i spun lui Monsieur că ea e la Rio și îl așteaptă. Iar el vrea să scape de mine. Să măucidă! O să mă închidă aici ca să mă înec - și nimeni n-o să afle niciodată! Verronet se aruncă spre Edouard când acesta dispăru în sus pe trepte, apucându-l de picioare. Edouard căzu pe treptele înșelătoare de lemn, alunecând înapoi, împingându-l pe Verronet sub apa care curgea, adâncă de vreo șaiszeci de centimetri, prin timonerie. Verronet se ridică să apuce ceva, râul îl cerea din nou, noroiul îl îneca, îi astupa ochii, plămâni. Străduindu-se să se ridice în picioare, își scutură apa de pe el.

— Ucigașule, țipă el, cu vocea subțire ca lama de cuțit din cauza spaimei. Vrei să mă ucizi pentru ea, știi eu... tu ai plănuit asta, tu și cu partenerul tău...

Sângele curgea pe obrazul lui Edouard din tăietura de deasupra ochiului. Să fie, oare, Verronet în fața lui?

— Bastardul, a înnebunit! urlă Beckwith.

Edouard încercă să vadă clar, să se concentreze; ce spusese Verronet despre el și partenerul lui? Partenerul lui! Trebuia să-l găsească pe Wil! Se împletici iar spre trepte.

— N-ai să mă lași aici, țipă Verronet, când Edouard dispăru și vasul se clătină brusc, aruncând un nou val. Edouard se ținu de ușă, în timp ce râul eșua vasul Liverpool Lady ca pe un dop. Pânze rupte se întindeau ude pe scândurile alunecoase și barele de fier ale punților se îndoiau ca acele de păr ale doamnelor, smulse din țâțâni. Ștergându-și cu mâneca sângele de pe ochi, Edouard se mișcă atent înainte.

Verronet alunecă după el.

— Așteaptă! strigă el. Așteaptă-mă, n-o să mă lași aici jos, să mor!

Un zgomot prevestitor de rele se auzi sub punți și Liverpool Lady se cutremură și apoi, încet și grațios, își scoase prova din apă, ridicându-i în vârful unei pante periculoase.

— Ajută-mă... ajută-mă, urla Verronet, căutând un punct de sprijin pe scândurile netede alunecoase.

Omul ăsta țipă din nou, se gândi Edouard, clătinându-și capul, încercând să vadă limpede. De ce nu tace, oare, nu vede că vasul se înclină?

Verronet se rostogoli pe lângă el, alunecând repede peste punte și, instinctiv, Edouard întinse mâna să-l apuce. Degetele lui Verronet se apucară de ale lui ca o gheară, trăgându-l pe Edouard cu el, pe punte. Mâna stângă a lui Edouard căuta, înnebunită, ceva de care să se prindă; putea vedea cum râul absoarbe vasul. Sunt doar la un pas de moarte, se gândi el, mintea limpezindu-i-se. Aveau să cadă împreună peste bord; râul îi aștepta, la câțiva zeci de centimetri mai încolo.

— Nu pot să mor... nu pot, urlă el.

Bolardul de fier îl pocni în burtă, luându-i suflul când acesta își îndoi trupul în jurul lui. Edouard încerca, disperat să respire, pipăind metalul neteed cu mâna liberă. Degetele lui se strânsură pe inelul de metal, când Verronet, încă prins cu disperare de mâna lui dreaptă, alunecă peste bord.

O durere albă, fierbinte, îl săgetă pe Edouard în umeri, când mușchii i se întinură.

— Trebuie să rezist, se gândi el, închizând ochii împotriva agoniei, trebuie să rezist!

Verronet atârna de brațul lui drept cu picioarele și partea de jos a trupului în apă.

— Ucigașule, ucigașule, urla Verronet.

Ochii uimiți ai lui Edouard îi întâlneau pe ai lui.

— Ucigașule, urlă din nou Verronet, când vasul se răsuci, băgându-l sub apă. Mâna ca o gheară o ținea pe a lui Edouard cu puterea fricii, trăgându-l, refuzând să-i dea drumul, unghiile lui intrându-i în carne. Vasul Liverpool Lady se clătina în curent, iar mâna slăbi strânsoarea și dispăru.

Wil se ridică în picioare, mișcându-se printre sfărâmurile din bar, dând deoparte bucăți de lemn ce pluteau și cioburi mortale de sticlă spartă, sticle de whisky și zierele ude care se înfășurau în jurul picioarelor lui. Împingând bucata ruptă de stejar care fusese cândva ușa, ieși tremurând pe punte. Nu știa prin ce miracol, dar era viu!

Beckwith apăru din timonerie, alergând și alunecând spre el, pe punte.

— E Edouard, urlă el. Ia-l pe Edouard.

Edouard zăcea, jumătate aplecat peste bord, cu o mână prinsă de inelul de metal. Îl aduseră înapoi pe punte și Wil îl examinează cu îngrijorare.

— Și-a pierdut cunoștința, exclamă el, și, Dumnezeule, uită-te la mâinile lui!

Mâna dreaptă a lui Edouard era neagră și umflată, cu toate degetele fracturate.

Stânga era înghețată în jurul inelului de metal, iar când îi desfăcură degetele amorțite, curse sânge acolo unde metalul tăiase adânc în carnea palmei. Wil se uită, neajutorat, la partenerul său. Edouard era foarte rece și nu exista nici măcar o singură pătură uscată ca să-l învelească în ea. Wil îl ridică încet și îl duse în bar.

Oamenii începură să apară de sub punți, uitându-se cu ochii speriați, uluiți, la scenă. Vasul tremură și se auzi un nou zgomot prevestitor de rele.

— Doamne, urlă căpitanul, nu avem spărturi, e afurisitul de cauciuc care ne dezechilibrează - se rostogolește. Câteva grade în plus și ne scufundăm!

Wil nu-și dăduse seama până acum cât de îngrozitor puțea cauciucul. Credea că se obișnuise cu el, dar aici, în magazia udă, putoarea îl copleși. Cu capul în jos, cu umerii dureroși, transpiră alături de ceilalți ridicând și rostogolind baloturile de o sută de kilograme de cauciuc de la pupa plină de apă, la prova, ferindu-se de mingile acestea care se învârteau nebunește și treceau pe lângă ei, ca într-un joc de biliard, de coșmar. Trecură ore nesfârșite, petrecute în magazia mucegăită, puturoasă, transpirată, în timp ce Beckwith mârâia comenzi și, unul câte unul, baloturile fură prinse și fixate sigur cu cabluri de oțel. Treptat, vasul Liverpool Lady se instalează din nou drept pe apă, ca să-și lingă rănilor.

Trecură două săptămâni, până când căpitanul Beckwith își îndreptă vasul spre marele doc plutitor de la Manaus. Ca multe alte vase de râu prinse în aceste terras caídas, căderi de teren, din Amazon, fusese considerat pierdut.

Cel mai bun doctor din Manaus, sosit proaspăt din strada Harley din Londra, îngrijii rănilor lui Edouard. El refuzase să rămână în spital și ședea cu Wil la o cafenea pe Avenida Edouardo Ribiero, cu umerii pansați, cu mâinile în ghips și cu un șir de fire pe frunte. Trecătorii se întorceau să se uite și să șușotească, dar Edouard nu observa. El nu-și putea scoate din minte imaginea lui Verronet, ochii lui de nebun, mâna agățată de a lui, alunecând. De ce, se întreba el pentru a o suta oară, de ce mi-o fi spus că sunt un ucigaș?

Wil oftă.

— Știi, spuse el în cele din urmă, tu și cu mine suntem norocoși că suntem în viață. Eu nu cred că e bine să-mi forțez norocul. Hai să vindem Oro Velho celui care oferă mai mult și să plecăm naibii de aici.

Capitolul 10

Gilles își scoase haina și își lărgi cravata, uitându-se obosit la cele două telegrame care zăceau alături pe biroul său. Venise la birou direct de la gară, după o călătorie mult întârziată de la Milano și aproape că uitase că Verronet era în Brazilia.

O încruntare uimită îi apărură pe față, când citi primul mesaj. Ce naiba voia să înțeleagă Verronet cu „o informație importantă de natură personală”?

Oare găsisese o chichiță nouă în contractul pentru cauciuc? O idee ca să scoată mai mulți bani pentru el însuși? Aruncă iritat hârtia pe birou. Sau, pur și simplu, găsisese un club bun cu jocuri de noroc la Manaus? Știa mica slăbiciune a lui Verronet. Cunoștea întotdeauna slăbiciunile fiecărei persoane.

Cu un oftat de exasperare, desfăcu și a doua telegramă, adresată către Compania europeană a Fierului și Oțelului. Era semnată „Wil Harcourt de la Oro Velho”. Inspiră scurt când o citi, punând telegrama lângă cealaltă pe birou, uitându-se furios la amândouă.

Prostul! Cum a putut să moară într-o furtună pe Amazon? Verronet lucrase cu el cincisprezece ani, știa totul, știa exact unde să găsească informația necesară, cine era încurcat cu cine, unde erau îngropate secretele rivalilor lor. La naiba, cum o să se descurce fără el? Și ce voise să spună cu mesajul acela curios? Doamne, omul ăsta fusese un prost! Dacă n-ar fi fost prost, n-ar fi murit!

Gilles măsură furios camera. Și ce se întâmplă cu afacerea, cu cauciucul din Brazilia? În cine putea avea încredere să ia locul lui Verronet? Cine era oare așa de șiret și inteligent – și așa de loial? Știa răspunsul. Nimeni.

Gérard ezită în fața ușii grele de stejar a biroului. Nu putea ști niciodată dacă tatăl său va fi furios din cauză că-l întrerupe sau va fi atât de pierdut în propriile lui gânduri, încât abia dacă își va da seama că el se afla acolo – sau dacă s-ar putea să fie bucuros, întotdeauna fusese la fel, chiar când ei erau mici: acum era zâmbitor și îți acorda toată atenția, ca în momentul următor să fie de parcă nu te mai văzuse niciodată. Gérard se învățase cu asta, dar nici acum nu-și putea da seama de starea de spirit a tatălui său.

Gilles își ridică privirea cu iritare. A, era Gérard. Era un băiat frumos, ba nu, chiar un tânăr bărbat! Câți ani avea acum? Nouăsprezece, douăzeci? Nu-și putea aminti.

— Ai avut o călătorie bună, tată?

Gérard era încă prudent. Nu voia să ajungă la problemă, până nu știa în ce stare de spirit era Gilles.

— Am avut o grămadă de probleme, dar până la urmă, totul a mers bine. Aș fi dorit să fii cu mine, spuse Gilles brusc, te-ai fi bucurat la negocieri – e ca un joc de noroc, un joc complex, fascinant.

— Și tu câștigi întotdeauna.

Gilles ridică din umeri.

— Până acum. Nu vrei să te mai gândești, Gérard? Afacerea e aici, te așteaptă – îi așteaptă pe amândoi fiii mei.

Mai jucaseră scena asta și mai înainte, de multe ori. Tatăl lui știa că el era hotărât să devină arhitect – asta era ce-și dorise dintotdeauna.

— Ai doi fii, tată, iar Armand e nebun după mașini. Când o să fie destul de mare, o să se alăture afacerii. Gérard profită de ocazie. Tată, am fost invitat să-mi petrec vacanța cu un prieten. Am vrut să-ți cer permisiunea.

— Nu văd de ce nu, răspuse Gilles neatent, cu gândul tot la Armand și la viitorul lui.

— Atunci, pot să plec în Brazilia? atacă Gérard problema direct.

— În Brazilia?

Cele două telegrame stăteau pe birou în fața lui. Verronet era mort. Mort în Brazilia!

— Nu poți pleca, Gérard, spuse Gilles brusc. Uită-te la asta. Gilles îi întinse telegramele. Verronet și-a găsit moartea pe Amazon. Crezi că am să te las să te duci acolo?

— Dar, tată, eu o să stau cu familia Do Santos la Rio.

— Îți interzic, Gérard. Ai să stai aici, în Franța.

Și cu asta basta, se gândi Gérard, cu amărăciune. Dacă tatăl lui n-ar fi primit telegrama aia în legătură cu ajutorul său, totul ar fi fost în regulă. Se gândi la Verronet, umbra tatălui său, aflat tot timpul în fundal. Nimeni nu l-a cunoscut cu adevărat, în afară de tatăl lui.

— Îmi pare rău, tată, de Verronet, vreau să spun.

— Omul a fost un prost. Chipul lui Gilles era lipsit de expresie. A fost ideea lui să se ducă pe Amazon după cauciuc... numai el singur e vinovat. Și m-a lăsat într-o încurcătură afurisită!

Gérard se uită la tatăl său cum se ocupa cu hârtiile de pe birou. Nici nu părea să-i pese de Verronet. Ce o fi cu familia acestuia, dacă avea vreuna? N-avea rost să-l întrebe pe tatăl său despre asta, o să se ocupe el de toate, în felul lui specific. Și n-avea rost să-l mai întrebe încă o dată despre vacanța sa, știa asta.

Gilles întindea deja mâna după telefon, cu gândul la alte probleme, când Gérard se îndreptă spre ușă. Nici nu observase că fiul său plecase.

Capitolul 11

Léonie puse creanga de iasomie într-un pahar cu apă pe măsuța de toaletă și se uită la ea, gânditoare. El continua să i-o trimită, oriunde s-ar fi aflat ea în lume; știa întotdeauna țara, orașul, teatrul; chiar și în toiul iernii, ea primea iasomie. Nu era un gest romantic – sau ar fi putut fi, dacă bărbatul ar fi fost altcineva decât Monsieur – totuși, nu-i venea niciodată să o arunce. Stătea acolo pe măsuța ei, parfumând camera cu amintiri.

Dar în seara asta era altfel. Împreună cu florile primise și o scrisoare. Se uită la plic cu teamă; ce mai voia acum? Dându-și părul pe spate, nerăbdătoare, își fixă cercul de aur în jurul frunții, uitându-se urât la imaginea ei. Era timpul să intre în scenă – era ultima seară a stagiunii, slavă Domnului. Iar în noaptea asta va pleca în Sud, ca o pasăre migratoare, înapoi la refugiul ei. Se întinse, obosită. De data asta, era mai ostenită ca oricând până acum și, în plus, mai avea de făcut noul turneu în America. Uneori se gândea că era deja prea bătrână pentru toate astea. E adevărat, se gândi ea deodată. Avea treizeci și unu de ani. Au trecut treisprezece ani de când l-am părăsit pe Monsieur și lupta între noi continuă. Se uită din nou la iasomie și apoi la plicul care stătea neatins, alături de acesta. Oare ce scrisese? se întrebă ea. Plicul strălucea alb, ademenind-o, așa cum știa el că se va întâmpla. Întorcându-se brusc, se duse la ușă, trântind-o când o închise după ea.

Era ceva excitant să călătorești în vagonul de dormit, de lux, se gândi ea. Poate că asta se datora tocmai troncănitului continuu prin noapte, peste câmpii și munți, spre destinația ta, învelit între cearceafuri albe proaspete, ca apoi să te trezești ajunsă în alt oraș. Era un fel de magie în asta.

Ea se relaxă în luxul compartimentului particular, ai cărui pereți de panou întunecat erau împodobiti cu desene de ghirlande și flori din alte esențe de lemn, și care era luminat cu lămpi discrete, cu abajururi roz; banchetele de catifea rubinii, capitonate gros, erau moi, iar o vază de cristal avea în ea un trandafir rubiniu, asortat.

Chocolat explorează noul teritoriu, adulmecându-l cu interes, apoi se instalează pe pernele de catifea, uitându-se la Léonie.

— Doriți să luați masa de seară, doamnă? întrebă stewardul. Vagonul restaurant va servi masa imediat după ce plecăm.

— Nu cred, mulțumesc. Se simțea prea obosită ca să mai meargă la masă. Dar, dacă vrei, adu-mi, te rog, un ceai cu lămâie, când ai un moment liber, îi zise ea stewardului, cu un zâmbet.

— Desigur, doamnă.

Ușa compartimentului se închise încet în urma lui și Léonie închise ochii. Mâine va fi acasă.

Gilles merse spre trenul care aștepta, aruncând deja aburi și pufăind de parcă era dornic să pornească. Încă îi plăcea să călătorească în vagon-lits; îl făcea să se simtă ca un copil bucuros de o aventură: să pleci spre un loc misterios în toiul nopții!

Stewardul îl conduse la compartimentul lui, asigurându-se că se simțea confortabil.

— Luați masa de seară, domnule? întrebă el.

— Masa? Acum când se gândea la asta, parcă îi era foame, dar nu putea suporta un vagon restaurant aglomerat. E plin trenul?

— A, nu, domnule, în seara asta e mai liber.

— Atunci, da, am să iau masa.

Gilles se instalează între perne și își turnă puțin whisky din sticla lui de argint. De ce, pentru Dumnezeu, nu a răspuns Léonie la biletul lui? Se umilise doar. O implorase să se vadă cu el. De fiecare dată când o vedea pe scenă, era o tortură. Trecuse prin acești ultimi ani cu credința că, într-o bună zi, ea se va întoarce la el. Acum, trebuie să se ducă la ea la han și să-i vorbească. O va ruga să vină înapoi. Era singura cale.

Ceaiul fierbinte veni și Léonie îl sorbi, bucurându-se de aroma lămâii, în timp ce căldura îi liniștea trupul obosit. Mai bine ar fi cerut și un sandviș pe lângă ceai; îi era chiar foame acum. Poate îi va cere stewardului să-i aducă ceva; ba nu, era mai bine să se ducă ea însăși.

Vagonul restaurant era gol – doar o singură persoană se afla în capătul celălalt al vagonului, ușor luminat; îi putea vedea doar vârful capului, deasupra banchetei înalte.

— O masă pentru câte persoane, doamnă? întrebă chelnerul zâbind cu grație.

— Sunt singură, răspunse Léonie.

Gilles de Courmont îngheță. Mâna în care ținea încă paharul de vin îi tremură, în timp ce se uita la chelnerul care trecea pe ușa spre bucătărie. Era singur cu Léonie.

Lungimea vagonului i se păru infinită, când se îndreptă spre ea.

— Léonie!

Ochii ei aurii, speriați, se ciocniră de privirea lui pătrunzătoare.

Adrenalina șocului îi străbătu șira spinării, gonindu-i sângele prin vene, înroșindu-i obraji. Ochii i se lărgiră în panică: ce făcea el, oare, acolo? O urmărea?

— N-am vrut să te sperii; n-am știut că ești aici. Vocea lui era blândă. Sunt și eu la fel de surprins ca și tine.

Trebuie să fie adevărat, se gândi ea. De unde putea să știe că ea va veni la vagonul restaurant? Nu știuse nici ea, până cu câteva minute mai înainte. Avea riduri pe la coada ochilor, iar părul lui des încărunțise, fiind periat de la tâmpile spre spate, în meșe netede, argintii. Ea tremură, neputând să-și ia ochii de la fața lui.

— Pot să șed, Léonie?

El o întrebase, dar ea știa că nu-l va refuza. Nu avea de ales. Decât, bineînțeles, să se ridice și să plece. Dar nu făcu asta. Nu putea.

Monsieur se aplecă spre ea peste masa micuță, luându-i mâna în ale lui. Aceasta stătea, mică, fără rezistență, între palmele lui, iar el închise ochii, ca ea să nu vadă emoția din ei – chiar și acum, trebuia să ascundă ceea ce simțea cu adevărat. Era exact așa cum fusese întotdeauna, îi ținea mâna într-a lui, îi putea mirosi parfumul, îi auzea respirația – îi simțea mâna tremurând. O întoarse cu palma în sus și o sărută, mângâindu-i cu degetul pielea de pe încheietura mâinii.

Léonie își lăsă mâna într-a lui, simțind șocul atingerii, urmărind, fascinată, degetele lui lungi cu vârfurile pătrate, unghiile imaculate și micile fire negre de păr de pe dosul mâinilor lui, de parcă s-ar fi uitat la ele prin microscop.

Ea își ridică ochii cu un efort. I se părea că timpul trece foarte lent, desfășurând o secundă letargică după alta, iar ea nu avea energia să se miște. Ochii lui erau la fel de întunecați, de un albastru adânc. Ea devenise acum altă femeie în fața acestor ochi, o femeie șocantă, îndrăzneată, cu pretenții, care îl dorea la fel de mult cum o dorea și el – ar fi dorit-o oricând și oriunde – iar acum ea se simțea la fel de lipsită de putere față de el ca și atunci, la Monte Carlo, când avea șaptesprezece ani. El avea încă pentru ea o asemenea atracție sexuală, încât atingerea lui îi aprinse amintirea reacției de atunci. Cu un efort, se strădui să se ridice în picioare.

— Te rog, stai de vorbă cu mine, Léonie. Te implor.

Trenul căpătase viteză, fulgerând prin noapte, fluierându-și prezența în liniștea serii, izolându-i în luxul lui rozaliu.

— Te rog, dă-mi drumul!

Vocea ei era slabă.

El îi ținu mâna mai strâns.

— Stai cu mine câteva momente, Léonie... să fim civilizați... trebuie să discutăm, te implor.

Chelnerul apăru în ușă, uitându-se curios la ei.

— Să vă servesc acum, domnule?

— Léonie, bea măcar un pahar cu mine... lasă-mă doar să-ți vorbesc câteva minute.

Privirea lui o țintuia. Ea se lăsă din nou pe locul ei și el îi comandă ceva chelnerului, așezându-se pe scaunul din fața ei și eliberându-i mâna, în cele din urmă. Ea și-o frecă pe sub masă, pe furiș, ținând-o pe Chocolat, ca să o reconforteze. Ce făcea ea, oare, aici, ce i se întâmpla?

— Léonie, eram în drum spre Cap Ferrat ca să-ți cer să mă vezi... știi de ce, nu-i așa? De ce mă gândesc la tine în fiecare zi și te visez noapte de

noapte? De ce nu te pot uita și nu pot trăi în pace fără tine? De ce îți trimit iasomie, amintindu-mi mirosul pielii tale când te sărutam? Și de ce tu nu arunci niciodată această iasomie? Pentru că și tu ții la mine! Nu-i așa, Léonie?

Vocea lui era un murmur slab, liniștitor, care se insinua în ascunzișurile minții ei.

— Tu n-ai uitat, nu puteai să uiți, nopțile acelea, nopțile lungi, minunate, de goliciune... cât de cald era trupul tău sub al meu, cât de neted și moale și cât de mult țineai la mine...

Chelnerul tuși discret, așezând lângă masă frapiera, iar Léonie se lăsă pe spătarul scaunului, cu obrazii în flăcări.

Gilles turnă el însuși șampania.

— Vezi, murmură el, urmărind-o cum soarbe, ascultătoare, vinul familiar. Eu nu uit nimic.

Léonie ținu strâns paharul, uitându-se prin noaptea care alerga în întunericul de dincolo de fereastră și la imaginea lor reflectată în geam – o pereche frumoasă, sorbind șampanie într-o lume confortabilă, rozalie. Simțea dorința de a-l atinge din nou. Ah, știa că nu trebuia, dar o dorea.

El se aplecă mai aproape, vorbind în continuare cu aceeași voce hipnotică, spunându-i tot felul de lucruri: cât de mult îi simțise lipsa, ce anume îi lipsise – excitând-o.

Chocolat îi sări brusc pe genunchi, răsturnând paharul de șampanie pe fusta ei, readucând-o, speriată, la realitate. Pisica ședea mândră pe genunchii ei și linse cu plăcere picăturile de șampanie.

Léonie strânse pisica la piept și se ridică în picioare. Monsieur stătea în fața ei, înalt și îi ceru:

— Nu pleca!

Léonie ezită. Era sfâșiată de o dorință pe care știa că nu trebuia să o simtă; era vulnerabilă, fără apărare, singură cu el aici, într-un tren ce alerga în întunericul nopții. Nu era realitate, era un vis. Se desprinse de lângă el, alergând prin vagon, luptându-se cu ușa. El o ținea închisă, în timp ce chelnerul se întoarse cu spatele, prefăcându-se că se ocupă cu masa.

— Léonie, spuse el cu emoție, lasă-mă să-ți vorbesc – măcar ascultă-mă!

— Deschide ușa, șopti ea, sau trebuie să chem chelnerul?

Privirile li se întâlniră, el ezită, apoi se îndepărtă încet de ușa, ținându-i-o deschisă. Ea trecu repede, luând-o la fugă atunci când aceasta se închise cu zgomot în urma ei. El o prinse la următoarea ușa, ținând-o cu trupul lui, lipită de zidurile panelate ale coridorului, cu câte un braț de fiecare parte a capului. Ea întoarse capul când el se apropie cu gura de ea, ținând în fața ei, ca o barieră, pisica speriată. Chocolat lovi cu labe speriate spre fața lui, zgâriindu-l pe obraji, iar el se retrase țipând, tamponându-și rănila sângerânde.

— Știi ce vrei să-mi spui, zise ea, adusă înapoi la realitate de această violență, iar răspunsul meu nu se va schimba niciodată. Este imposibil, Monsieur – tu ai făcut să fie imposibil.

— Dar știi că mă dorești. Mă dorești, nu-i așa? ... Simți la fel cum simțeai întotdeauna. Am văzut asta în ochii tăi.

— Ai greșit, răspunse ea cu răceală. Totul e doar imaginația ta, Monsieur. Și, cu siguranță, că e timpul să te trezești la realitate.

— Hai să lăsăm ce s-a întâmplat, acolo, în trecut, unde este! Hai să o luăm de la început.

Vocea lui era mai aspră acum. Își pierduse acel murmur dominator, acea atracție insinuantă, calmantă. Ochii lui întunecați străluceau astfel încât ea își putea vedea fața reflectată minuscul în pupilele lui lărgite.

— O poți avea pe Amélie, o să locuim toți împreună - toți trei. Am să te fac fericită, Léonie, poți avea tot ce dorești, orice, îți promit.

Amélie - cum de îndrăznește măcar să-i rostească numele, cum îndrăznește! Ea pierduse copilăria lui Amélie din cauza lui. Ura îi reveni, răsucindu-se în ea ca un cuțit.

— Ne-am luat rămas bun cu ani în urmă, Gilles de Courmont. Viața ta e a ta și nu mă va mai include pe mine niciodată - sau pe copilul meu.

Trecu pe lângă el, mergând repede pe coridor și prin ușă și apoi, cuprinsă de panică, alergă prin tren, până ajunse la compartimentul ei. Trânti ușa în urma ei, încuind-o cu mâinii nesigure. Chocolat mieună, nervoasă, în brațele ei, așteptând ca tremuratul să înceteze.

Era bolnav mintal, desigur. Fusese nebună că-l ascultase, că-l lăsase să încerce să o seducă vorbindu-i - întotdeauna fusese capabil să facă lucrul ăsta. El o cunoștea bine. Vai, Doamne, ea îl dorise pentru câteva momente mai mult decât orice pe lume. Se privi în oglindă, răsucind lampa ca să se poată vedea mai bine. Voia să vadă ce fel de femeie era ea, încât putuse să uite de crimă și de pericol, trădată de amintirile și dorințele propriului ei trup.

Dimineața, fu prima care coborî din tren, mergând alături de stewardul care se ocupa de bagajele ei, trecând în fugă prin barieră. Îl zări venind repede după ea când se urcă în taxi și stewardul închise portiera. El întârziase. Ea era deja în siguranță.

Hanul nu arătase niciodată mai primitiv și zidurile lui văruite mai solide și mai sigure. Simplitatea sănătoasă a familiei Frenard o adusesse înapoi la realitatea plăcută, făcând ca evenimentele din tren să-i pară un coșmar.

Capitolul 12

Edouard tocmai îl condusesse pe Wil la trenul de Miami, în drum spre New York. Oro Velho fusese vândut, și el era un om mai bogat decât visase vreodată că ar fi posibil.

Slavă Domnului că zilele lui ca producător de cauciuc se încheiaseră. Își frecă mâna peste cicatricea dureroasă de pe frunte. Deși trecuse un an, încă îi provoca neplăceri. Amintindu-și privirea din ochii lui Verronet când mâna îi alunecase din prinsoarea lui Edouard, se consideră un bărbat foarte norocos.

Feribotul de la Key West spre Havana se clătina în drum spre golf, în timp ce el se învârtea pe punte. Viața era liniștită, deciziile fuseseră luate, schimbările acceptate, iar viitorul îi stătea înaintea, cu un mare semn de întrebare.

Xara Rosalia O'Neil de Esteban călărea încet peste culmea care despărțea cele două proprietăți, cea dinspre Apus ce aparținea fratelui ei, Tomas, și cea dinspre Răsărit, a soțului ei decedat, don José. De la această înălțime, putea vedea șoseaua care șerpuia ca o panglică albă, prăfuită, la orizont și palmierii regali care stăteau, înalți de douăzeci de metri, marcând proprietatea Flor de Sevilla. Câmpurile de tutun se desfășurau clar în fața ei, pătate ici-colo de mici parcele albe, unde plantele tinere, plâpânde erau acoperite cu pânză, pentru a le apăra de soarele arzător. Imediat mai jos, în vale, soarele de seară se reflecta pe țiglele roșii ale acoperișului întins al fermei și lumina minunată alee de copaci mango care mărgineau drumul ce ducea, drept ca o săgeată, până la șoseaua exterioară – unul dintre puținele drumuri drepte din Cuba, unde vechile proprietăți avuseseră o formă circulară.

Plantația lui José de Esteban era exact așa cum fusese lăsată de bandiți cu doi ani în urmă: nesfârșite câmpuri goale, care abia acum începeau să se acopere cu rare porțiuni de iarbă aspră; ruina unei case mari părea o cicatrice neagră, printre flori purpurii și roz, care căutau să-i acopere rănille.

Legând-o pe Florida sub un copac ca să pască iarba bogată, Xara se plimbă pe coama micului deal plăcut, uitându-se contemplativ la vechiul ei cămin, scena vieții ei de femeie măritată.

— José, spuse ea cu vinovăție, nu e vorba că nu te iubesc, o să te iubesc întotdeauna, dar trebuie să existe și pentru mine ceva mai mult decât doar atât.

Ochii ei cuprinseră întreaga scenă; o lume singuratică, îngustă, o plantație.

— Poate că dacă aveam copii, totul ar fi fost altfel, dar la douăzeci și șase de ani sunt încă tânără.

Se întoarse cu regret de la scoica moartă a bătrânei ei case; voia atât de mult să se întoarcă din nou la viață!

Zorile perlate explodară, transformându-se în dimineață, când tunul autorității portuare bubui peste port, semnalizând astfel că vapoarele pot intra, trezind Havana la o viață trepidantă, viguroasă. Străzile înguste ale orașului, pline de copertine ce ofereau umbra atât de prețuită, mișunau de oameni. Negustorii își aranjau marfa în magazine cu vitrine în culori deschise: erau colorate în roz pastel, liliachiu și galben, pline cu vrafuri de organdiuri și stoffe; altele erau în negru și roșu, cu evantaie de dantelă desfăcute, sau în vinețiu și portocaliu, în verde și galben, de la grămezile lucitoare de fructe și legume. Gospodine și servitoare își umpleau coșurile cu banane și mango, cu pepeni și ananas, tocmindu-se peste cuști cu păsări de vânat și găini costelive. Cerșetori chinezi și creoli leneveau pe terasele cafenelelor de pe Paseo Tascon, unde oamenii de afaceri, în costume albe, beau cafea neagră, densă și discutau la un joc de șah sau domino. Chitarele răsunau ca un acompaniament la zgomotul roților căruțelor țărănești de pe strada pietruită, iar aromele de mirodenii și cafea și de rozeta înflorită se amestecau cu parfumul greu al femeilor pudrate care bârfeau în fața cafenelei Dominica.

Edouard inspiră totul, lăsând această aromă să-i pătrundă ca vinul în sânge; veselă și deschisă sau furioasă și secretoasă, oricum voiai să fie, Havana te atrăgea, promițătoare.

Magazinul Oberon de pe Calle Fundador era specializat în ultima modă de la Paris, iar Xara se îndreptă spre el cu hotărâre.

— Acum ori niciodată, își spuse ea când deschise ușa. Am de gând să-mi schimb viața și am să încep chiar de aici.

— Doña Xara, o salută vânzătoarea, nu ne-am mai văzut de multă vreme.

— Nu, Marcella, nu m-ai văzut, dar azi mă răzbun pentru asta. Uită-te bine la mine... uită-te la culorile astea anoste, la îmbrăcămintea asta demodată. Am devenit un fel de corcitură între o verișoară de la țară și o văduvă obosită. Am nevoie de o schimbare, Marcella. Schimbă-mă, te rog. Am nevoie de culoare, de roz și galben și turcoaz, și de ciorapi albi de mătase și pantofi frumoși cu mici fundițe nostime la vârfuri! Vreau bluze de dantelă și fuste largi, cu volane. Nu trebuie să te străduiești ca să-mi vinzi ceva, scoate doar tot ce ai și eu am să cumpăr totul!

Marcella râse.

— Foarte bine, dar ține minte, va fi foarte scump.

Xara oftă.

— Sunt o văduvă bogată, fără copii, și am douăzeci și șase de ani. Pe ce altceva să cheltuiesc?

Se cufundă într-un fotoliu de catifea, încruntându-se.

Nu trebuie să te gândești la trecut, își reaminti singură. Asta, ține minte, e ziua schimbării!

Tinere ajutoare fură puse în mișcare și în fața ei începu parada îmbrăcăminții: rochii de zi din cele mai fine pânze, răcoroase și proaspete, în culoarea bananei, a căpșunii, a fisticului, cu ultima linie lungă, fină, bluze din batist de culoarea piersicii și a vaniliei, fuste care se mișcau în straturi de mici buline, deasupra picioarelor îmbrăcate în mătase crem. Le cumpără pe toate și micile jachete albe și albastre și fustele pentru călătorie și pantofii asortați și sandalele micuțe cu barete strălucitoare de mărgele colorate pentru seară, și rochia de mătase lungă, albă, dreaptă, care i se potrivea de parcă ar fi fost turnată pe ea, cu o strălucire delicată de cristale la tiv și cu un șal lung, fin pregătit pentru o protecție inutilă în aerul nopților tropicale. Dar rochia ei favorită era cea roșie, de tafta, cu bluza strâmtă și fusta înfioată, sexy, ca rochia unei țigănci dansatoare.

E o orgie de minunății, se gândi ea, uitându-se, fericită, la cumpărături, în timp ce acestea erau împachetate cu grijă în cutii, de către ajutoarele tinere, uluite; asta o scăpase, în cele din urmă, de văduvie. Iar lucrul cel mai frumos era că José ar fi vrut ca ea să facă asta; el nu ar fi vrut ca ea să fie înmormântată odată cu el, la moșia Flor de Sevilla.

— Marcella, trimite totul la Santa Isabella! strigă ea. Trebuie să mă mai opresc în câteva locuri, înainte de prânz.

Magazinul de lenjerie îi vându lenjeria de corp cea mai alunecoasă, mătăsoasă, cea mai plăcută ce se poate imagina, iar mâinile ei dădură iama

în moliciunea pastelată a cămășuțelor, furourilor și chiloțelilor cu margini de dantelă, prin cămășile de noapte în alb virginal și în roz mai puțin virginal, în bej și chiar în roșu, ca să semene cu rochia de tafta. Își cumpără ciorapi de mătase și papuci de satin, cu pompoane de pene și catarama perlate. Oftă cu satisfacție. Ce dimineață absolut perfectă fusese asta! Mai era doar o singură problemă, se gândi ea, în timp ce se așeza, bucuroasă, într-un fotoliu, în răcoarea fântânii de marmură de la cafeneaua Dominica. Unde o să le port pe toate astea? Și – mai important încă – pentru cine?

Uitându-se în cafeaua neagră, o amestecă, gânditoare. Nu era o întrebare la care să răspundă ușor. De ce, oare, nu putea apare în viața ei vreun străin înalt, brunet, care să o amețească?

Gleznele alea, se gândi Edouard, uitându-se pe sub frunzele de palmier care se aflau între el și ea, erau glezne foarte drăguțe. Erau fine, îmbrăcate în mătase și se terminau cu picioare subțiri în pantofi frumoși de la Paris, cu mici fundulițe la vârf. Dacă și-ar mișca scaunul spre dreapta, ar putea, probabil, să vadă mai mult, dar asta ar putea să-i strice fantezia. O fi probabil vreo matroană spaniolă, plinuță, așteptându-și soțul să o ducă la masa de prânz, după o dimineață dificilă de cumpărături. Nu era mai bine să șadă acolo și să se bucure de priveliștea picioarelor acelor frumoase de sub frunzele de palmier?

Erau, într-adevăr, frumoase, mai ales când se încrucișau, oferindu-i astfel unui bărbat posibilitatea să le zărească puțin mai sus. Ei bine, se gândi el, făcându-i semn chelnerului pentru plată, o să-mi păstrez visele pentru mine.

Uite, se gândi Xara, sorbindu-și cafeaua, acela e un spate foarte frumos. Păcat că pleca, n-o să știe niciodată cum arăta din față, dar îi plăcuse spatele. Era înalt și subțire și purta părul castaniu, puțin lung, răsucit în dreptul gulerului. Era un păr des și puternic și probabil moale la pipăit. El ieși cu oarecare aroganță, trecând printre mesele aglomerate, cu haina albă aruncată neglijent pe umăr. Xara oftă când ceru plata. De ce nu poate să întâlnească, oare, pe cineva de felul ăsta? Nu fi ridicolă, își spuse cu fermitate, probabil că e un bărbat căsătorit cu o soție grăsuță, provincială, și cu patru copii, care îl așteaptă acasă, în timp ce el pleacă să-și viziteze micuța prietenă într-un apartament încins. În timp ce se gândea la prietena aceea închipuită, simți un mic regret – sau oare era invidie? Mai bine n-ar fi inventat o asemenea prietenă!

Clădirea barocă, rozalie, care fusese cândva palatul conților de Santavenia, era acum hotelul Santa Isabella, condus de un american din New Orleans, iar holul, îmbrăcat în marmură, era pustiu. Edouard sună clopoțelul de la recepție, care scoase un sunet ascuțit, și așteptă. Nu se auzea decât susurul apei care cădea ușor în fântâna frumoasă, cu ceramică albastră, și fâsâitul lent al celor două ventilatoare cu palete lungi, atârdate în tavanul înalt, cu grinzi. O colivie cu păsări cântătoare, dublată prin reflectare într-o oglindă ornamentală, rămânea tăcută, de parcă și păsărelele își făceau siesta. El mai sună o dată clopoțelul, nerăbdător.

Apăru un băiat care își încheia în grabă jacheta albă, neașteptându-se, evident, să sosească oaspeți chiar în timpul siestei, dar îl însoți bucuros pe Edouard pe scara cu galerie și printr-un hol, spre o cameră mare, aerisită, ale cărei ferestre cu obloane dădeau spre piața acum tăcută. De vreme ce toată Havana dormea, cine era el ca să facă altminteri? Edouard se trânti în patul mare, de alamă, și închise ochi.

— Mă întreb, se gândi el înainte de a adormi, dacă restul era la fel de frumos ca și gleznelor ei?

Xara se analiză în oglinda lungă de pe ușa marelui dulap din camera ei. Fața nu era prea rea, hotărî ea, dar era obișnuită cu aceasta și, deci, n-avea de unde să știe! Își trecu un deget peste valea pomeților, care cobora parcă prea brusc. Și ochii erau poate puțin prea alungiți; n-ar fi fost, oare, mai frumoși dacă ar fi fost albaștri strălucitori nu acest maroniu lucios? De ce nu o fi moștenit și ea ceva din culorile bunicii ei irlandeze, nu doar pielea acesteia de culoare crem, cu tente măslinii? Și părul? Ea ridică masa neagră albăstrie strălucitoare care cădea până aproape de talie; n-ar fi trebuit, oare, să-l tundă și să încerce o coafură nouă, mai interesantă? Avea dinți frumoși, totuși, recunoștea asta, erau albi și drepți și, dacă va avea cui să-i zâmbească, persoana ar fi amețită de dinții ei!

Își scoase capotul și se uită la rest cu un oftat; un trup înalt, subțire. Era, oare, prea înaltă, prea slabă? Sâni erau înalți, ascuțiți, iar picioarele lungi – cel puțin picioarele erau frumoase – cu glezne fine și laba piciorului drăguță. Cum arăta ea, oare, pentru un bărbat? Trecuse atâta timp, nu putea să știe.

Se căsătorise cu José când avea șaptesprezece ani, iar el era cu peste douăzeci și cinci de ani mai în vârstă. Oare un străin – un alt bărbat – nu i-ar găsi defecte? Lucruri de care ea nu-și dădea seama? Își puse o mână pe sân. Cum l-ar simți, oare, mâinile unui bărbat? Își luă capotul din nou, încruntându-se. Asta era problema. Cum putea o tânără văduvă cubaneză să găsească un bărbat frumos, liber – și nu unul pe care să-l fi cunoscut toată viața?

Cutiile de la magazinul Oberon, cu toate hainele cu etichete pariziene, stăteau grămadă, nedesfăcute, pe pat iar ea se uită la ele drăgăstos. Erau atât de frumoase, erau sortite să împodobească o femeie inteligentă, care călătorește singură într-o lungă croazieră pe mare, care va fi o atracție pentru toți bărbații de la bord și motivul tuturor speculațiilor și comentariilor. Erau haine pentru o femeie îndrăzneată.

Ea începu să le despacheteze, aruncându-le pe pat, într-o beție de cute și volane și pete de culoare. Da, rochia roșie de tafta era favorita ei. Dorea să o poarte. Se duse la oglindă și o ținu în dreptul ei. Dacă ar purta părul strâns la spate, în stil spaniol, și cerceii cu rubine?

— La naiba, Xara, își spuse în sine ea, diseară ai s-o porți. Ai să iei cina la Velasquez și ai să cinezi singură.

Edouard deschise ochii și privi camera străină. Se duse la fereastră și deschise obloanele spre o lume colorată în roz. Cerul era ca o draperie de un roșu amețitor, suspendat ca o pânză fină peste piața aglomerată, unde

terasele cafenelelor se umpleau deja de lume care voia să se bucure de ceea ce putea oferi noaptea. Și ce anume îi va oferi lui, se întrebă?

Mai întâi, o baie. Dar când mâncase ultima oară? Pe vapor nu luase nimic aseară, doar o cafea și o bere; era mort de foame. Asta era. Va găsi cel mai bun restaurant din oraș și va cina în stil mare – singur.

Taftaua roșie fâșâia plăcut, când Xara mergea prin galerie, spre scară, și ea zâmbi. Se simțea la fel ca atunci când, copil fiind, mama ei o îmbrăcase cu o rochiță frumoasă vaporosă. Legându-i la spate funda roz de satin și întorcându-o cu fața să se uite la ea, mama îi spusese cu un zâmbet: „Ce drăguță ești, Xara” – și până în ziua de azi își putea aminti că se simțise drăguță. Ei bine, în seara asta se simțea din nou drăguță și ea își ridică bărbia, dând mersului ei o langurozitate provocatoare.

Arată ca o creolă aristocrată în drum spre o întâlnire, se gândi Edouard d’Aureviile. Norocos bărbat, își spuse invidios, când ea se îndreptă spre ușă. Desigur, cu oricine s-ar fi întâlnit, acela era un bărbat.

Asta e o aventură, își zise ea așteptând un taxi. Cubanezele bine educate nu se duc singure la restaurante, ci merg cu tații, frații sau verii lor, sau cu soții; mai avea timp să se întoarcă, îi șopti, plină de îndoială, o voce interioară. Ai putea lua o cină liniștită, în sufrageria hotelului. În fond, Velasquez este un restaurant foarte elegant, nu poți ști cu cine te întâlnești acolo, gândește-te la bîrfă.

— Nu, își spuse ferm. O voi face.

— Ați spus ceva? întrebă Edouard, stând alături de ea.

— Ah, mă scuzați, nu era nimic, vorbeam singură.

Xara urcă în mașină.

— La Velasquez, spuse ea, întorcându-se să se uite la el prin fereastră. Privirile li se întâlneau un moment. Ochii lui erau oare cenușii sau argintii? se întrebă ea, sprijinindu-se de spătar. Sau poate erau transparentți ca sticla și te puteai uita în sufletul lui – dacă erai destul de aproape? Oare pe cine întâlnea el în seara asta? Probabil vreo străină frumoasă, rece, blondă, vreo englezoaică, sau poate vreo americană elegantă – oricine ar fi fost, era o femeie norocoasă.

Edouard visa și el în legătură cu ochii aceia maronii, oblici. Îi zâmbise ea oare, sau fusese un semizâmbet? Parfumul gardeniei pe care o purta ea în păr persista amețitor. La Velasquez! spusese ea. El avusese de gând să se ducă la Habanera. Ezită doar o secundă:

— La Velasquez, îi spuse șoferului.

Restaurantul era mai liniștit decât se așteptase Xara și chiar dacă șeful de sală era surprins că o vede singură, nu arată asta. O însoți la masa ei, într-o nișă de lângă căminul spaniol ornamentat, ornat în seara aceasta cu flori, în loc de foc.

— Señora, spuse el, punându-i pe genunchi uriașul țervet alb proaspăt și prezentându-i lista. Doriți să comandați ceva de băut?

— Manzanilla, spuse ea, cu un zâmbet – un vin de Xeres sec era potrivit, ea fiind atât de spaniolă în seara asta. Se uită în jur cu dezamăgire, nișa avea exact două mese, așezate opus una față de cealaltă, și dacă rotea

puțin scaunul, putea să vadă partea principală a restaurantului, și pe ceilalți comenseni.

La naiba, se gândi ea, am vrut să văd oameni împreună, perechi căsătorite și amanți. Am vrut să le văd fericirea, să văd viața, chiar și de la distanță.

Sorbi cu tristețe din băutura fină, aspră.

Edouard se uită în jur, prin restaurant. Ea nu era acolo; să fi făcut el o greșală? Să fie asta un alt restaurant?

— Señor!

Șeful de sală îl conduse în nișă, lângă cămin. Erau doar două mese, iar fata cu rochia roșie ședea singură la cealaltă masă. Edouard o salută, politicos, din cap, când se așează pe scaun. Iubitul ei probabil că a întârziat; era clar că îl aștepta. Simțea din nou mirosul gardeniei.

Xara se uită la el pe sub gene - el era! Ah, îngrozitor! Va trebui să stea în fața lui, în timp ce el va cina cu iubita lui. Mesele erau atât de apropiate, încât va putea auzi conversația lor cea mai intimă, le va vedea fețele când se vor uita unul la altul, le va zări mâinile strânse pe sub masă. Sorbi cu nervozitate din Manzanilla.

Edouard studie lista, uitându-se peste marginea ei la doamna în roșu. Cine putea fi, oare? Și ce fel de bărbat putea s-o facă să aștepte? Doar un prost! răspunse cu regret. Bărbatul ăsta trebuie să fie un prost, dacă pierde măcar un singur moment să fie cu ea. Umerii ei sunt ca smântâna, pe lângă rochia roșie ca o căpșună, iar părul negru-albăstrui strălucește ca aripa unei mierle.

— Domnule, întrebă chelnerul.

— Pește sabie - și o sticlă de Roederer Cristal.

Noaptea asta va fi, probabil, o noapte lungă. Nu intenționase să aibă o asemenea priveliște de primă mână a doamnei în roșu și a iubitului ei. De ce mă gândesc, oare, că se întâlnește cu un iubit? se întrebă el brusc. Ar putea fi soțul sau fratele ei. Nu, știa că nu era așa. Femeia asta s-a îmbrăcat pentru un iubit, taftaua ei roșie fâșâia a promisiune. Arăta ca o floare între petalele fustei, ca o gardenie.

Xara studie cu nervozitate fața de masă. A comandat! N-ar face asta, dacă s-ar întâlni cu cineva, ci ar aștepta. S-ar putea, oare, să fie singur? De ce să nu-l invite să i se alăture? În fond, a venit în căutare de romantism. Dar cum să facă una ca asta? se întrebă ea, în panică. Nu pot face asta!

— Señora? Doriți vin? Ea ridică ochii spre chelner.

— Vin? Se uită la frapiera cu sticla de șampanie de pe masa lui.

Șampanie, te rog!

Poate asta îi va da curaj, voia ca ochii aceia argintii cenușii să se uite într-ai ei.

Trebuie să fie singură, se gândi Edouard surprins. O femeie ca ea - să cineze singură? Dar de ce? Nu întreba de ce, prostule, își spuse în sinea lui, ea e aici singură, la fel ești și tu, invit-o să ți se alăture. Există, oare, vreun soț cubanez ascuns, gata să-l împuște? Dar, la naiba, merită!

— Scuzați-mă, spuse el.

— Iertați-mă, spuse ea.

Ochii lor se întâlniră - ai ei maronii lucioși, prelungi, acoperiți de gene întoarse; ai lui la fel de transparenți și limpezi ca un lac de munte.

— Ah, inspiră ea, cum ați căpătat cicatricea aceea groaznică?

Nu știa de ce spusese asta, nu avusese de gând ci, pur și simplu, îi scăpase. Ah, Doamne, ce-o să creadă despre ea acum?

— E o poveste lungă, spuse el cu un zâmbet, dar pe care aș fi încântat să v-o spun. Am intenționat să vă întreb dacă ați vrea să vă alăturați la masa mea - se pare că sunteți singură în seara asta, iar eu sunt tot singur. Știu că nu ne cunoaștem, dar se pare că locuim în același hotel. E un fel de a face cunoștință, nu-i așa?

— Dar am comandat amândoi șampanie, spuse ea prosteste. O să avem acum două sticle.

Edouard făcu cei trei pași până la masa ei, zâmbindu-i.

— Atunci, vă sugerez să le bem împreună, spuse luându-i mâna. Numele meu este Edouard d'Aureville.

— Eu sunt Xara... Xara O'Neil de Esteban, spuse dintr-o răsuflare.

Așa să se întâmple oare - chiar așa? Bărbatul visurilor tale vine la tine într-un restaurant și îți spune că numele lui este Edouard - ce nume frumos - și beți șampanie împreună și flirtezi cu el până la sfârșitul serii, când știi că vrea să facă dragoste cu tine?

— Da.

Își aminti că se uitase în oglindă mai devreme și, gândindu-se că măcar dinții ei erau frumoși, râse.

Edouard se uită la ea cu încântare, aproape că putea simți gustul gurii ei coraliu sub a lui - era o gură de care te puteai ocupa, să stai aproape, să o atingi cu limba, să o muști cu tandrețe. Era în mod clar o gură pe care ar fi dorit mult să o sărute.

— Spune-mi, zise el așezându-se alături de ea, cum se poate să te numești O'Neil și Esteban.

— O'Neil datorită tatălui meu de origine irlandeză - familia a venit în Cuba în urmă cu două sute de ani. Esteban a fost numele soțului meu.

— Al soțului?

Ochii lui păreau surprinși.

— Soțul meu a murit, spuse ea încet. A fost ucis acum doi ani de bandiți. Au incendiat ferma noastră. José avea cea mai bună plantație de tutun din insulă, Flor de Sevilla.

Ridică ușor din umeri și volanele de tafta de pe umeri îi foșniră plăcut.

— Îmi pare rău, îi spuse Edouard.

— Au trecut doi ani. Se uită în ochii lui. E mult de atunci. Ea sorbi din șampanie. N-ar trebui să-ți spun asta, continuă ea, dar azi am hotărât să-mi schimb viața. Am continuat să locuiesc la țară, pe moșia fratelui meu și, dintr-odată, n-am mai putut suporta. Am vrut să mă eliberez de tot. Am venit la Havana, mi-am cumpărat niște rochii noi - mâna ei se așeză ușor pe volanele de la piept - și am venit aici să cinez singură. Am vrut să mă oblig să intru din nou în lumea adevărată.

— Cât de norocos am fost că ai făcut asta, spuse Edouard. Am și eu o confesiune de făcut. Te-am urmărit aici, de la hotel. Credeam că aveai întâlnire cu iubitul tău.

— Iubitul meu? zise ea, uluită. De ce te-ai gândit că am un iubit?

— Arătai ca o femeie pornită spre o aventură, spuse el cu un zâmbet, îmbrăcată în mătase roșie, cu flori în păr... o creolă cuceritoare.

— Și tu, șopti ea. Mă gândeam că te întâlnești cu vreo englezoaică rece, blondă... probabil vreo aristocrată înghețată și la fel de tentantă ca vinul rece într-o seară de vară.

El se uită în ochii ei lucioși, iar ea își mușcă buzele cu nervozitate. Își pierduse suflul. Luă o înghițitură de șampanie.

— Xara O'Neil de Esteban, șopti Edouard, mi-e teamă că mă îndrăgostesc de tine.

Ea uită de restaurant, de chelneri, de chitare și de zumzetul conversației - el se îndrăgostea de ea! Oare și ea îl privea la fel de dornică pe cât o privea el?

Edouard își lăsă capul în jos și o sărută blând pe buze; avea gust de șampanie și moliciune.

— Am ajuns deja prea departe, Xara, șopti el, nu e cale de întoarcere.

Ea ar fi vrut să-l mai sărute, ar fi vrut cu orice preț să-l mai sărute. Într-adevăr, merseseră prea departe, ca să se mai întoarcă acum, dar ea n-ar fi trebuit să facă asta. Fetele binecrescute nu se comportă așa, să se sărute cu cineva cu totul străin într-un restaurant. Dar ea era deja îndrăgostită de acest om cu totul străin.

Chelnerul îi întrerupse cu o tuse discretă, evitând cu grijă să se uite la ei, în timp ce servea mâncarea. În Cuba, se gândi el, se poate întâmpla orice...

— Nu te cunosc, spuse Xara. Nu știu nimic despre tine.

Brusc, simți teribil nevoia să știe totul despre el, unde se născuse, unde locuia, dar nu voia să afle că era căsătorit - să nu-mi spună așa ceva, se rugă ea în gând, chiar dacă e adevărat, nu în seara asta.

Ea asculta, în timp ce el vorbea, sorbind din șampanie, fascinată de gura lui. Ea întinse mâna și puse un deget pe ea, plimbându-și-l ușor pe buza de jos. El îi apăsă degetul spre el, sărutându-l tandru. Ea întoarse capul, în timp ce tensiunea creștea între ei; era de parcă ar fi fost suspendați în timp și spațiu, doar ei doi.

Niciunul dintre ei n-avea chef să mănânce.

— Hai să plecăm. El îi luă, ferm, mâna. O să ne plimbăm.

Toată Havana era afară pe străzi, căutând o gură de aer în noaptea fierbinte fără vânt, înghesuindu-se pe terasele luminate ale cafenelelor, unde cerșetorii se mutau de colo-colo, făcându-și rondul. Fete drăguțe flirtau, în spatele evantaielor de dantelă, cu tineri îndrăzneți, în haine de seară imaculate, stând la mese alături de familii, ai căror copii, în hainele cele mai înzorzionate, alergau râzând prin mulțime, iar fete tinere, mlădioase, cu fețe machiate abundent și ochi negri fulgerători, se învârteau pe lângă cafenele, în căutare de clienți. Mirosurile amestecate de flori și fum de țigară, de

mâncăruri cu mirodenii și parfum amețitor, pluteau în aerul nopții, plin de promisiuni și excitant.

Edouard o luă de braț, simțind răcoarea netedă a pielii ei sub mână. Nu m-am simțit așa niciodată, până acum, se gândi el. Ea e un vis, o imagine ireală, în mătase roșie și pantofi cu tocuri înalte – iar eu sunt îndrăgostit de ea.

În umbră, la colțul pieței, se întoarseră instinctiv, înconjurându-se unul pe altul cu brațele, strângându-și trupurile mai aproape, în timp ce se sărutau, un sărut nesfârșit, cercetător, adânc. Nu era cale de întoarcere.

Mână-n mână, tremurând, se plimbară pe străzile întunecate spre holul cu galerie de deasupra. Xara se sprijini de el, moale, în timp ce el răsucea cheia în broască. Ușa se închise în spatele lor și ea era deja în brațele lui, pierdută din nou în sărutul lui. Nu voia să se mai oprească din acest sărut. El avea gust de vin. Ea se lipi mai aproape de el, iar mâinile lui alunecară pe spatele ei gol. Ea voia să atingă fiecare părticică din el cu trupul ei, să fie atât de aproape de acest bărbat, încât să-i poată vedea sufletul prin ochii lui transparentți.

Ferestrele camerei erau deschise spre noaptea fierbinte, iar sunetul chitarelor din cafenele ajungea slab, prin întuneric, până la ei. Patul mare cu căpătâiul lui înalt, în stil spaniol, provenea, probabil, de la vreo mănăstire izolată, având sculpturi cu heruvimi și îngeri înaripați, muți și misterioși sub tifonul alb, protector împotriva țânțarilor. Desprinzându-și gardenia, ea o puse, atentă, pe măsuța de lângă pat și își scutură părul liber ca o bucată de mătase neagră, lucitoare. El întinse mâna să atingă bogăția aceea moale. Voia să-și îngroape capul în părul acela parfumat. Umeri ei erau fragili sub mâinile lui, când îi alunecă rochia roșie de pe trup, lăsând-o să cadă ca o grămadă de petale la picioarele ei.

— Ești frumoasă, Xara, șopti el, ridicând-o și ducând-o la pat. Ești perfectă.

Grămada de rochii de la Paris fură măturate cu nerăbdare de pe pat, și ea rămase culcată sub cortul de tifon, iar el se gândi, în timp ce-și scotea hainele, că arăta ca o pictură de Goya.

Se culcă alături de ea, tremurând de nevoia de a o avea. Pielea ei era ca un satin crem întins bine pe o structură de oase delicate. Se pierdeau unul în ochii celuilalt, amețiți de prima atingere pasionată, extatică, în timp ce mâinile lor se explorau reciproc, iar ei se sărutau pe ochi, pe gură și pe gât, pe curbe și moliciuni, promițându-și plăceri unul altuia, încântați de felul cum se simțeau unul pe celălalt, dorind tot mai mult și mai mult. El îngenunche peste ea, subțire și puternică, amânând acel moment final de unde nu mai exista întoarcere.

— Și tu ești perfect, Edouard, omul meu cu totul străin, șopti ea, întinzând mâna spre el. El o copleși cu pasiune, strângându-i trupul lângă al lui, ridicând-o spre noi înălțimi de împlinire, iar transpirația lui se uea cu a ei, în noaptea cubaneză fierbinte, iar chitarele din piață însoțeau ca un acompaniament trupurile lor unite, acoperind dorințele lor gemute, rugămintele ei, exclamațiile lor frivole.

Încă îmbrățișați, el împinse părul ei mătăsos de pe gâtul umed ca să i-l sărute, îngropându-și fața în curba acestuia, mirosindu-i parfumul, liniștindu-i trupul care mai tremura încă sub mâinile lui.

— Te iubesc, Xara O'Neil de Esteban, spuse el. Suntem străini, pentru că ne-am întâlnit abia azi, dar ne-am căutat unul pe celălalt toată viața noastră. Te iubesc, ah, da, te iubesc!

Xara zâmbi, culcată acolo în semiîntuneric, cu un bărbat care o iubea. Viața era minunată. Uneori, aceasta avea nevoie doar de un impuls ca să înceapă să fie plină de lucruri minunate, ca de pildă, acest Edouard d'Aureville.

Edouard stătea culcat pe spate și se uita spre tavan. Piciorul mătăsos al Xarei era încă aruncat peste el și capul ei se odihnea pe umărul lui. Ea dormea, respirând adânc și cu un aer atât de mulțumit pe fața ei vulnerabilă, adormită, încât el își puse brațul protector în jurul ei. Cum ar putea să lase această femeie să plece? Era a lui, atât de complet, de parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna. Nu avea importanță că se întâlniseră abia acum, el știa cum arăta, cum gândea, ce simțea – felul în care îi răspunsese. Xara O'Neil de Esteban era femeia lui și voia ca ea să fie soția lui cât mai curând posibil. Nu va pleca din Cuba fără ea.

Ea se mișcă ușor în somn, iar el îi înlătură cu tandrețe părul negru albăstrui de pe fața ei caldă. Va aștepta până când se va trezi și apoi îi va cere să se mărite cu el. În orice caz, el nu-l va accepta pe „nu” drept răspuns.

Lumina pală a soarelui de dimineață devreme se filtra printre barele obloanelor, când ea se trezi și el o sărută înainte de a fi deschis ochii.

— Căsătorește-te cu mine, murmură el lângă pleoapele ei închise. Mărită-te cu mine, azi. Acum. Te vreau chiar în minutul ăsta.

Ochii ei se deschiseră brusc, genele ei se întoarseră, gâdilându-i gura zâmbitoare. Ea îl sărută, înfășurându-și brațele în jurul gâtului lui.

— Ești sigur că n-a fost de vină doar taftaua roșie și noaptea cubaneză romantică? șopti ea.

— Acum e dimineață iar eu sunt foarte romantic și te iubesc. Te rog să fii soția mea, Xara O'Neil.

— Abia ne cunoaștem, spuse ea ezitând.

— Avem tot restul vieții ca să descoperim ce ne lipsește. Mărită-te cu mine, Xara, te rog!

— Când?

Gura ei trecu peste buzele lui, sărutându-i-le cu ușoare oftaturi.

— Azi.

Mâinile lui îi mângâiau ceafa.

— Nu pot azi. Trebuie să vorbesc mai întâi cu fratele meu, iar tu trebuie să-mi cunoști familia.

Ea se apropie mai mult de el, cu piciorul ei lung înfășurat în jurul lui, ancorându-l lângă trupul ei.

— Măine atunci... săptămâna asta... El o sărută pe gât, mișcându-și buzele în jos, mai departe, peste pieptul ei.

— Da, murmură ea fără suflu, ah, da, Edouard. Am să mă căsătoresc cu tine.

Capitolul 13

New York! Amélie sări jos din pat și alergă la fereastră să vadă dacă orașul mai era încă acolo, în exteriorul hotelului Waldorf.

Fulgi moi cădeau dintr-un cer invizibil, învârtindu-se, așezându-se tăcuți pe pământ ca o pătură groasă, moale. Ochii ei se măriră, rotunzi de uimire. Zăpadă! Ninge cu adevărat! Veselă, se grăbi prin salon și intră într-un dormitor întunecat, scuturând forma îngropată sub un munte de așternuturi.

— Roberto, Roberto, scoală-te! Ninge.

— Ah... lasă-mă-n pace, Amélie, zise el și se afundă mai mult în pături.

— Roberto! Trebuie să te scoli! Afară ninge.

— Amélie! Capul lui blond, somnoros, ieși de sub pături. E abia ora șapte dimineața. Asta trebuie să fie o vacanță... hai, lasă-mă.

— Dar, Roberto, nu-înțelegi? strigă ea cu exasperare. Eu n-am mai văzut zăpadă până acum.

El se înalță încet, dându-și părul deoparte și căscând, ochii lui albaștri analizându-i fața emoționată.

— Ei, bine. Zâmbi. Am să mă scol.

— Grăbește-te, spuse ea, sărind pe pat, trebuie să te îmbraci imediat.

Ea apucă păturile și începu să le tragă de pe el, dar el le ținea alarmat.

— Nu face asta, Amélie, protestă el.

— Dar de ce nu? Îl privi surprinsă. Pieptul lui gol era bronzat contrastând cu cearceafurile albe. Nu porți pijama? întrebă ea, bănuitoare.

— Nu port pijama. Nu-mi place.

— Ce prostie, spuse Amélie, trăgând de pături. Oricum, te-am văzut destul de des fără haine pe tine.

— Era altceva când eram doar copii, zise Roberto cu fermitate, dar eu am șaisprezece ani și tu paisprezece și e timpul să te comporți ca o tânără doamnă.

Amélie se simți zdrobită.

— Ah, Roberto, n-am crezut niciodată că tocmai tu o să-mi spui așa ceva. Oricine altcineva, dar nu tu!

— Păi, e adevărat. Ea arăta atât de nefericită, încât el trebui să zâmbească. Cu toții creștem, Amélie. Prietenele tale de la școală nu devin acum altfel?

— A, ele, spuse ea disprețuitoare, ele nu se gândesc decât la rochii și la băieți.

— Păi, să vorbești despre rochii nu e o idee rea, spuse el, coborându-și picioarele din pat și înfășurându-se cu cearceaful. Ai arăta mult mai bine în niște rochii mai drăguțe.

Amélie se uită în jos la modelul complicat al covorului verde din hotel. Ea nici nu-și închipuise vreodată că el ar fi gândit că nu arăta drăguță; să arate frumos era o treabă pe care nici nu o luase în considerație măcar până acum. Era așa cum era. Aspectul nu i se păruse important, oricum, nu atât de important ca să merite să-și taie părul doar pentru că așa ar fi fost mult mai

ușor de îngrijit; părul îi crescuse din nou după întâmplarea nenorocită când ea singură și-l tăiase aproape de tot. Când privea ideea de a fi o tânără doamnă, Amélie oftă. Totul era atât de complicat în ultima vreme. Ea și Roberto fuseseră mereu împreună – ea se băga în patul lui să se cuibărească lângă el, să-i șoptească secrete, când erau mici; ea purtase șorturile lui mari, albe, de pânză, prinse în talie cu una dintre curelele lui, îi împrumutase puloverele, înotase goală cu el în râu, la fermă – iar acum, el voia ca ea să fie o tânără doamnă! Aceasta ar fi presupus ca el să fie acum un tânăr bărbat, cu toate consecințele ce decurg din asta. Se uită urât la el, cum stătea înfășurat în cearceaf; ce ascundea el acolo și nu mai văzuse ea înainte? Și ce importanță avea, oricum? Ea sări de pe pat și se îndreptă spre ușă.

— Mă duc să mă îmbrac și pe urmă plec să văd zăpada, anunță ea. Poți să vii și tu, dacă vrei.

El sesiză ușorul tremur din vocea ei.

— Bineînțeles că am să vin, spuse el. Vreau să fiu primul care arunc în tine un bulgăre de zăpadă.

— Un bulgăre de zăpadă? Amélie se opri cu mâna pe clanța ușii. Un bulgăre, Roberto de Santos! Pun pariu că eu arunc prima!

Îi trebuiră exact două minute ca să-și arunce hainele pe ea și să-și îndese părul sub noua ei căciuliță de lână, pe care și-o cumpărase ieri, când îi fusese atât de frig la urechi. Nu simțise niciodată un asemenea frig; te cuprindea, înghețându-ți oasele, până ce le simțea încordate și chircite, iar vântul rece te zgâria pe obraji. La Rio nu era niciodată așa, dar nu aveau nici această minunată zăpadă. Se uită prin ușa întredeschisă la Isabelle. Mai dormea încă, iar capotul ei cu dantelă era împăturit frumos pe fotoliul de lângă pat. Camera mirosea dulce a parfum – ca florile, se gândi Amélie. Bunica mirosea întotdeauna ca florile de vară, oare asta voia să înțeleagă Roberto prin „să crești”? Ar trebui ea oare să miroasă acum a flori în loc de săpun și apă, ar trebui oare să aibă capoate dantelate și mici papuci feminini, cu pompoane? Se uită în jos la picioarele care îi ieșeau, mari, de sub noul ei palton de iarnă, călduros. Cum puteau, oare, picioarele ei să arate vreodată mici și frumoase? Ea înlătură ideea cu hotărâre. Unde era Roberto?

— Haide, spuse el, ieșind din cameră și îndreptându-se spre ușă. Mă faci să te aștept.

— Ah, Roberto!

Ea alergă după el, furioasă, fugind pe coridor spre ascensor, așteptând nerăbdătoare ca acesta să-și facă drum în sus, la etajul șase, împingându-l pe Roberto deoparte, ca să poată ea să apese pe buton. Grila de metal alunecă, închizându-i înăuntru când începu să coboare.

— Suntem ca niște animale într-o cușcă, prinse de proprietarul rău al circului. Ea râse.

Roberto îi zâmbi cu dragoste. Era într-adevăr o fetiță. El se simțea mult mai în vârstă decât ea, mult, mult mai în vârstă.

Amélie țâșni prin holul hotelului elegant, gol, cu excepția unui funcționar de la recepție și a unei perechi de hamali; se opri la marile uși de sticlă, turnante, pentru a se uita la perspectiva de afară. Strada, în haina ei

albă, avea o nouă luminozitate, iar clădirile cenușii din față erau ascunse de un vâl de fulgi mișcători.

— Așteaptă, spuse Roberto, răsucind-o cu fața spre el. Lasă-mă să-ți aranjez fularul înainte de a ieși acolo în frig.

Ea își ridică bărbia, urmărindu-i fața în timp ce el îi lega fularul albastru de lână. Roberto era într-adevăr foarte frumos, cu păr atât de frumos, drept, blond, des, și avea ochii albaștri, limpezi; puteai avea încredere în el în orice problemă. El îi aranjă bine fularul sub bărbie și, cu un gest rapid, îi trase căciulița de lână peste ochi, apoi ieși repede prin ușa turnantă ca să fie el primul afară, în zăpadă.

— Bestie, strigă Amélie, aruncându-se în ușa, după el, și ieșind pe trotuar râzând, în timp ce alunecă pe zăpada neașteptat de moale.

— Nu era de presupus să fie aspră? întrebă ea luând o mână de zăpadă și frecându-și-o de obraz. Era minunată, rece și curată.

În noua liniște îmbrăcată în alb, chiar și vocea ei suna curios de înăbușită. Fifth Avenue era pustie; neobișnuita furtună de zăpadă de octombrie liniștise orașul și nu se auzea decât scârțâitul propriilor ei pași, în timp ce umbla cu atenție pe trotuar.

Bulgărele de zăpadă se izbi în umărul ei și ea se întoarse să protesteze, aplecându-se, când un altul veni spre ea.

— Am să te prind eu, strigă ea, vocea ei izbindu-se de ziduri, în timp ce lua zăpada și o aruncă spre Roberto.

— Așteaptă, așteaptă, strigă el, pax, Amélie. El ridică în sus două degete încrucișate. Pax, vino la mine! El îi luă mâna și o duse în mijlocul străzii. Uită-te la strada asta, spuse el cu o voce neobișnuită. Fifth Avenue se întindea înaintea lor, albă, imaculată, fără urmă de picioare omenești sau de circulație.

— Parcă am fi primii oameni pe Lună, strigă Roberto.

Țipând și râzând, ei alergară mână-n mână, prin mijlocul bulevardului, un zig-zag de urme alunecoase marcând înaintarea lor aiurită.

— Stop, stop! protestă Amélie, când ajunseră în dreptul străzii Treizeci și patru. Eu abandonez, tu nu?

— Încă nu... haide!

El o trase pe strada Treizeci și patru, târând-o de mână, iar ea gâfâia prea tare ca să protesteze. Se opri, moale, aproape de magazinul Macy.

— Nu mai pot să alerg.

Ea se sprijini de sticla vitrinei, trăgând aer.

El îi zâmbi sarcastic.

— Ți-ajunge, da? Fetele nu pot alerga cum trebuie, își mișcă întotdeauna brațele prea mult.

— Ah, Roberto, dacă aș mai fi avut putere, ți-aș fi frecat fața cu zăpadă.

— Să nu ameninți niciodată atunci când ești în dezavantaj, rânji el, ținând deasupra capului ei o mână de zăpadă care se topea.

— Bine, bine, spuse Amélie râzând. Mă predau, dacă îmi cumperi o ceașcă de ciocolată fierbinte și o gogoasă. Mor de foame.

Roberto se uită în vitrina lucitoare a lui Macy.

— Uite, Amélie, de ce nu porți și tu așa ceva? El arată spre o rochie de mătase roz, cu un guler mare, alb. Ai arăta cu adevărat drăguță în asta – bineînțeles, dacă ți-ai aranja părul cum trebuie.

Amélie o inspectă critic; era tot ce ura ea: mătase! Așa că trebuia să fie atentă cu ea. Și încă roz, pfui! Și gulerul ăla caraghios! De ce trebuie să fie drăguță, așa deodată, doar pentru că avea paisprezece ani? Cu o privire neîncrezătoare spre rochia roz, traversă strada de mână cu Roberto spre cafeneaua de pe partea opusă. Ar arăta, oare, drăguță în rochia aia? Și de ce, oare, spusese el asta?

— Bună, strigă Isabelle când ușa apartamentului se închise. Unde ați fost atât de devreme?

— Bunico! Amélie își scoase căciulița udă și paltonul, lăsându-le grămadă pe podea. Cum te simți astăzi?

— Mult mai bine, draga mea, mulțumesc. Isabelle își mișcă degetele cu satisfacție. Două săptămâni de tratament evitaseră instalarea unei artrite, de care se temuse ea. Meritase călătoria la New York, doar ca să-și înlăture temerile.

— Bunico, ninge! E minunat. Roberto și cu mine ne-am bătut cu bulgări de zăpadă, am alergat prin mijlocul străzii, pe Fifth Avenue – se uită pe fereastră – se mai văd încă urmele noastre.

Obrajii lui Amélie erau încă roșii de frig, iar ochii ei limpezi străluceau de bucurie. Isabelle îi zâmbi.

— Prima ta zăpadă, Amélie... e un cadou neașteptat, în octombrie.

— Bunico, vrei să mergi cu mine la cumpărături? Întrebă ea, brusc. Vreau să-mi cumpăr niște haine noi, câteva rochii și alte lucruri, știi tu – ceva, pentru că am crescut.

Isabelle puse jos cana cu ceai și luă mâna nepoatei sale. Așadar, micul băiețoi voia rochii de fată, nu-i așa? Oare recunoștea și ea că crescuse în cele din urmă?

— Bineînțeles că o să mergem, draga mea, promise ea, nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere.

De Courmont își controlă obosit ceasul. Trenul de la Chicago avea deja o oră întârziere, iar dacă mergea în ritmul ăsta, când vor ajunge la gara Grand Central, vor avea deja aproape două ore întârziere. Cine s-ar fi așteptat la o furtună de zăpadă atât de timpuriu? Se sprijini de spătarul banchetei capitonate, încercând să se concentreze la documentele sale, dar cifrele îi jucau în fața ochilor și el le împinse deoparte cu un oftat, gândindu-se la întâlnirile care tocmai avuseseră loc cu producătorii de automobile din Chicago. Nu fuseseră întâlniri bune. Automobilele De Courmont coborau în cursa vânzărilor, pe măsură ce tot mai multe companii invadau piața. Mașinile lui erau prea „speciale”, îi spusese ei, prea exclusive și scumpe pentru piață. Dacă voia să aibă vânzări mari, trebuia să facă ce făcuse Ford! Ei erau ca Citroën în Franța, făceau mașini mici, ieftine, pentru cumpărători mărunți și nu prea bogați! Ei puneau muncitorul în micile lor cutiuțe negre, pe șosea, și le numeau, automobile! Noul De Courmont era un obiect de o mare frumusețe, cu linii lungi, netede, cu luciul adânc de o duzină de straturi de

vopsea emailată, în roșu sau albastru regal, sau verde adânc, bogat. La acest automobil fiecare amănunt era lucrat perfect și gândit cu grijă. Pielăria era comandată special la o singură tăbăcărie, care folosea doar piei fără defecte și le prefera perfecte, moi ca untul; apoi, le vopsea în maroniu sau crem, sau bronz, ca să se potrivească perfect cu exteriorul lăcuit. Lemnăria era făcută dintr-un stejar rar, fără noduri, iar motorul era din piese măiestrite de creatori francezi și italieni, combinație care produsese cel mai bun instrument de precizie pentru a asigura viteza și forța.

Atunci, de ce naiba nu se vindeau, afurisitele? Întrebarea îl rodea. El știa că erau cele mai bune de pe piață, iar oamenii cumpărau destule mașini scumpe, pe care le vedea pretutindeni: Rolls-Royce, Bugatti, Hispano-Suiza, Mercedes-Benz, Lagonda.

Scoase un oftat și se uită din nou la ceas. Ah, Doamne, va mai dura încă vreo câteva ore, știa asta. Dar avea, oare, vreo importanță? Nu-l aștepta nimeni, nimeni pe care să fi dorit să-l vadă. N-avea motive să întârzie prin New York. Va încerca să găsească un vapor cât mai curând posibil, poate chiar mâine, sau poimâine, deși, fără îndoială, că toată lumea hotărâse să plece acum, când se stricase vremea; nimeni nu voia să mai rămână și să facă o traversare a oceanului pe o furtună de iarnă. Era teribil de frig în trenul ăsta. Gilles își frecă mâinile reci. Se va duce să vadă dacă putea găsi un whisky să se încălzească. Va fi bucuros să ajungă odată; cel puțin, la Waldorf, va fi confortabil.

Roberto le aștepta pe Amélie și pe bunica, în camera de zi, dar ele nu se grăbeau deloc în seara asta, deși el era gata de un veac.

— Haide, voi două, strigă el prin ușa închisă a camerei lui Amélie. Țineți minte că e ultima noastră seară la New York.

Urmau să se ducă să ia cina la Delmonico și el aștepta cu nerăbdare. Va fi ceva cu care să se laude în fața lui Diego, care se tot grozăvea că a fost la madame Susana și alte de-astea. Se întreba cum o fi la madame Susana. Diego zicea că fetele erau minunate: nordice, mari, blonde, din Germania și Suedia; fete cu pielea netedă și ochi migdalați din Asia; fete cu ochi albaștri din Irlanda; frumoase și senzuale mulatre localnice. Roberto se cutremură gândindu-se la ele, întrebându-se din nou de unde avea Diego bani. Nu-i mărturisea niciodată. Diego nu-i spunea niciodată chiar totul, întotdeauna reținea ceva, avea secrete.

Mătasea dă o senzație plăcută, se gândi Amélie, alunecând-o peste umeri și netezind-o în jos. Nu-și dăduse seama că o va simți astfel, cumva răcoroasă și moale. Cutele fustei se mișcau drăguț, își prinse în jurul taliei cordonul cu micuța cataramă și se inspectă în oglindă. Nu încăpea îndoială că o făcea să arate ca o domnișoară, îi evidentia micuții sâni pe care ea încercase să pretindă că nu erau acolo, dar, cumva, acum, arătau frumos. Strângându-și cordonul cu încă niște găuri, se răsuci să se vadă la spate. Roberto avusese dreptate. Îi venea bine.

— Sunt gata, anunță Amélie, intrând măreață în cameră, oprindu-se în fața lui Roberto ca să-i permită s-o vadă în noua ipostază.

Roberto își retrase cu vinovăție gândurile de la madame Susana și de la coapsele albe. El se uită surprins la Amélie. Era atât de drăguță, chiar frumoasă de-a binelea! Mătasea roz, luminoasă, cădea în cute moi, ascunzându-i subțirimea de fetiță, făcând-o să arate mai rotundă și mai vârstnică. Mâneci lungi, bufante, se terminau cu manșete strimte, albe ca și gulerul lat ce înconjura decolteul în V; purta ciorapi roz pe picioarele încă prea subțiri și sandale argintii, cu tocuri mici. Coama ei frumoasă de păr fusese periată și iar periată, până când crețurile se suprapuseseră, iar ea îl legase la spate, pe ceafă, cu o fundă mare de catifea.

Amélie aștepta, îngrijorată, verdictul lui, gata în orice clipă, după cum gândea Isabelle, să alerge înapoi în cameră și să se schimbe, dacă el ar fi spus un singur cuvânt critic.

Roberto scoase un fluierat grav, apreciativ.

— Nu e asta, oare, rochia pe care ți-am arătat-o în vitrină la Macy?

Amélie își netezi cu nervozitate fusta.

— Da, recunosc eu ea.

— Poți avea întotdeauna încredere în gustul meu, Amélie, spuse Roberto, cu un zâmbet șmecher. Arăți grozav! O să am la braț în seara asta cele mai drăguțe femei din New York. Delmonico, atenție, sosim!

Era șapte și treizeci, când Gilles de Courmont intră, în cele din urmă, în Waldorf și se duse direct la recepția principală, să afle vapoarele care plecau în cursul săptămânii spre Franța. Slavă Domnului, primul noroc pe care-l avea de când ajunsese aici! Există un vas britanic de linie care pleca a doua zi la unsprezece dimineața. Nu era prea devreme. Se uită pe lista de nume, când semnă în registru - nu era nimeni cunoscut. Era singur la New York. Directorul, chemat în grabă de funcționarul de la recepție, se îngriji personal de distinsul oaspete și Gilles îi reteză salutarile pline de efuziune. Așteptă nervos ascensorul, care părea că se oprește la fiecare etaj. Directorul se uită la el, cerându-și parcă scuze, când primul ascensor se opri în fața lor și o femeie bine îmbrăcată, însoțită de un tânăr blond, frumos, ieși zâmbind. Gilles intră în cabină și ușile ornamentate se închiseră în spatele lui, cuprinzându-l brusc într-o singurătate copleșitoare. Se gândi la luxosul apartament care îl aștepta, gol.

Isabelle așteptă în hol împreună cu Roberto, ca să coboare celălalt ascensor cu Amélie, care din nou îl ironiza pe Roberto.

Cine o fi oare bărbatul acela? Fața lui îi era familiară, era cineva cunoscut, era sigură de asta, și era francez. Trecuse atâta timp de când nu fusese în Franța, încât nici nu-și mai putea aminti fețele propriilor ei prieteni. - cel puțin nu în amănunt; erau, pur și simplu, o amintire ștearsă.

Ușile celui de-al doilea ascensor se deschiseră și Amélie apăru, zâmbind fericită. Roberto o ajută să-și pună capa, aranjându-i-o cu grijă pe umeri, în timp ce Amélie își netezi părul, și așa destul de netezit. Era o fată atât de strălucitoare, se gândi Isabelle; cam înaltă pentru vârsta ei, dar cu o grație feciorelnică, de care nu era conștientă. Va fi o femeie frumoasă, ca mama ei, și totuși erau și urme ale lui Charles în natura ei spontană, în atitudinea ei nonșalantă. Sărmanul Charles, nici măcar n-a aflat că avea

această fiică drăguță. Și sărmana Léonie, care trăia, dar nu putea s-o mai vadă niciodată.

— Vino, bunico! exclamă Amélie, luând-o de braț pe Isabelle. Iar visezi!

Transatlanticul Normandie avusese o traversare dificilă. Octombrie nu era renumită ca lună cu vreme bună în Atlantic, dar această călătorie fusese excepțional de furtunoasă, iar pasagerii prost dispuși își petrecuseră cea mai mare parte a timpului în cabine. Maroc bătu la ușa camerei lui Léonie.

— Afară ninge, spuse el scuturându-și fulgii topiți de pe haină, când intră, dar am aflat că vom ajunge la New York mâine dimineață.

Léonie oftă ușurată; aveau deja o zi întârziere și se va simți mult mai bine cu picioarele pe uscat. Ea împinse într-o parte tava cu cina neconsumată și se uită afară la noaptea furtunoasă.

— Cât de devreme dimineața?

— În jur de ora șase.

— Șase! Ah, Maroc! Se aruncă într-un fotoliu, pufnind. De ce am fost de acord să fac concertul ăsta?

Amândoi știau de ce. Era pentru acțiunea ei favorită de binefacere. El fusese uimit că ea o acceptase, deși știa că ea ar face orice pentru copii. Dar să călătorești tot drumul ăsta până la New York doar pentru un concert și un bal de binefacere, însemna să ceri prea mult, mai ales când asta însemna să rupi din perioada de odihnă câștigată din greu.

Cererea venise în ultimul moment și Léonie nu ezitase.

— Ai idee câți bani pot aduna într-o seară femeile astea de societate? Întrebă ea când el protestase. Pot strânge suficient pentru îngrijirea a sute de copii, sugari nou-născuți, lăsați la ușă ca niște pisicuțe nedorite, copii sărmani, flămânzi și fără adăpost. Își desfăcuse larg brațele, uitându-se în jur la minunata ei casă; vechiul han, mereu lărgit, mereu frumos: Cum pot să stau aici, în tot confortul ăsta, când știu că aș putea face ceva ca să-i ajut pe copii? spusesese ea.

Marele transatlantic se clătina pe valuri.

— Iar a început! Ea râse, când sunetul de sticlă spartă se auzi de sus și Chocolat se repezi prin cameră, în brațele ei. Maroc, mai bine scoate un whisky și cărțile de joc... și mai găsește niște pasageri care se mai țin pe picioare. O să fie iar una din nopțile alea lungi!

James Homer Alexander Jamieson III se relaxa în fotoliul lui roșu de piele, bucurându-se de băutura sa și urmărind grupul de la masa de cărți. Îi mai văzuse și înainte pe unul sau pe doi dintre ei - erau printre puținii care se arătaseră la cină în timpul acestei traversări - dar era prima oară când o vedea pe femeie și îi plăcu ce vedea. Ea își suflecăse mânecile bluzei simple de bumbac, așa cum fac muncitorii, iar minunatul ei păr blond era periat bine spre spate, de pe fața netedă, arogantă, fără nici o concesie față de vanitățile feminine, sau poate una singură: funda copilărească, de catifea, pe care și-o legase neglijent la gât. Îi plăcea părul ei care se răsucea în șuvițe rebele și pe care, din când în când, le dădea deoparte cu o mână fină, fără inele; observase în mod deosebit lucrul acesta, nici un inel. Era liberă!

Ea lua foarte în serios acest joc de poker, jucând cu eleganță și fără teama de a pierde, sorbind whisky dintr-un pahar care era umplut mereu, punându-i mereu la încercare prin jocul ei viu și, uneori, făcându-i să râdă cu vreun comentariu ironic.

Vaporul tot se mai clătina sub ei, de parcă încerca să se agațe de ceva pe o suprafață alunecoasă, iar majoritatea pasagerilor nu se aventuraseră afară din cabinele lor. Camera de joc era liniștită și în penumbră; nu era decât o lampă care lumina masa cu postav verde și jucătorii, și mai era un singur steward de serviciu, care curăța scrumierele și aducea băuturi proaspete. El se uită la ceas – era ora trei – peste câteva ore, vor fi la New York. În urmă cu câteva ore, nu s-ar fi bucurat, dar acum? Cum aș putea, se întrebă el, să o cunosc înainte de a debarca?

Léonie își aruncă pe masă cărțile, ridicându-și brațele deasupra capului și lăsându-și scaunul pe spate, în timp ce își împinse înainte picioarele ei lungi.

— Domnilor, eu am terminat, spuse ea. Sunt obosită și am băut prea mult whisky... și v-am luat prea mulți bani. Le zâmbi răutăcios. Ar fi trebuit să vă atrag atenția că sunt specialistă.

Era adevărat, pokerul era o pasiune pentru ea; începuse să joace mai întâi ca să-i treacă orele interminabile din timpul călătoriilor cu trenul, învățând de la muzicienii care mergeau cu ea în turneu, iar acum putea bate aproape pe oricine.

Își luă geanta și se uită prin cameră. Maroc se dusesse la culcare, cu ore în urmă. Doar un singur bărbat mai ședea într-un colț. Stătuse acolo cea mai mare parte a nopții, uitându-se la ei – îi simțise privirea asupra ei și se uitase și ea o dată sau de două ori, dar nu putuse să-l vadă prea bine în semiîntuneric. Presupunea că era un pasager care nu putea nici el să doarmă pe acest vapor care se clătina și prefera să-și petreacă noaptea treaz, în loc să caute în zadar odihna. El se ridică, zâmbind.

— Te rog, nu pleca, spuse el.

Era înalt și aspru, cu păr negru, frumos păr, moale și ondulat, și îl purta destul de lung. O mustață plină se curba peste gura lui mare. Îi plăcea clar gura lui, buzele îi erau ferme, iar colțurile erau ușor ridicate, făcându-l să arate gata să zâmbească. Îi plăcea și restul. Felul în care haina lui bine croită i se potrivea pe umerii lași și felul cum arăta trupul lui, musculos și tare – și bine făcut. Era clar un american. Și era probabil cu vreo zece ani mai tânăr decât ea.

— E foarte târziu, domnule...

— Jamieson – James Homer Alexander Jamieson, al treilea – Jim.

Léonie râse.

— Mama dumitale aștepta probabil mult de la dumneata... Homer și Alexander! Sper că nu ai dezamăgit-o.

— Am încercat, dar știi și dumneata cum sunt mamele.

Știi oare? se întrebă ea, știi eu cum sunt mamele? Brusc, se simți foarte obosită. Prea obosită pentru o conversație ca aceasta.

— Îmi pare rău, domnule Jamieson, dar e târziu, aş vrea să mă odihnesc puțin, înainte de a ajunge la New York. Noapte bună.

Ea o porni spre uşă, dar el veni după ea, vorbind repede, în timp ce străbăteau coridoarele goale.

— Cum de nu te-am văzut până acum? Am fost pe vapor peste o săptămână și totuși nu ne-am întâlnit. Nici nu-ți cunosc numele.

Léonie se opri la uşa cabinei ei. Nu ştia cine este ea? Putea fi oare adevărat? Își aminti de bluza cu mânecile suflecate, de părul legat la spate cu o panglică și de fața ei nemachiată. Bineînțeles că nu arăta ca „Léonie” – era doar ea însăși.

— Sunt domnișoară, replică ea. Domnișoara Bahri. Noapte bună, domnule Jamieson.

Cu un ultim zâmbet, ea închise uşa, își scoase pantofii, își descheie bluza și o aruncă pe podeaua care se clătina în continuare, alături de fustă, își scoase ciorapii și îi lăsă în urma ei, în timp ce se îndrepta spre pat; se strecură goală în așternut. Oboseala o răzbi; nimic, nici alunecarea legănată a vaporului nu o mai putea ține trează încă un moment. Fața lui Jim Jamieson, cu gura lui simpatică, fu ultimul lucru la care se gândi înainte de a adormi. Acea gură frumoasă care se ridica la colțuri de parcă era gata să zâmbească.

Maroc își scoase paltonul, bucuros să se afle în sfârșit la căldură, în hotelul Waldorf. La debarcader fusese frig, deși trecuseră destul de repede pe la imigrare și vamă. Avusese dificultăți să o trezească pe Léonie dar, în cele din urmă, ea se dăduse jos din pat și se băgase în haina caldă, ascunzându-și oboseala sub o pălărie cu boruri mari și un ușor machiaj pe obraji palizi. Se ghemuise nefericită în blana ei, reușind să zâmbească atunci când era necesar, deși tot ce dorea de fapt era să se urce din nou în pat. Trebuia să doarmă, avea de dat un spectacol în seara asta. Blestemă vremea care făcuse să întârzie vaporul și îi lăsase atât de puțin timp.

— Am să le spun să trimită sus niște ceai fierbinte cu lămâie pentru gâtul tău, spuse Maroc, apoi te odihnești până diseară. Am să mă ocup eu de toate.

Directorul de la Waldorf o considera pe Léonie printre puținii oaspeți pentru care merita să se scoale atât de devreme dimineața, ca să-i întâmpine. Îi arătă apartamentul, cu un gest elegant, deschizând uși și aprinzând lumini. Focurile străluceau în căminele de marmură și pe fiecare masă erau flori. Léonie îi mulțumi și se prăbuși pe canapea, aruncându-și pantofii când uşa se închise în urma lui.

— Julie, strigă ea la camerista ei. Eu mă bag direct în pat și nu vreau să fiu deranjată până la ora cinci.

Maroc luă grămada de plicuri și mesaje de la recepție și le răsfoi repede. Erau lucrurile obișnuite, o notă despre repetiție – ora cinci – mai devreme decât se așteptase. Voiau să pună la punct luminile. Pianistul va fi acolo la ora două ca să se asigure că pianul Steinway era în regulă. Ce ar dori doamna să aibă în cabina ei – șampanie, vin, whisky, mâncare? Va avea nevoie de serviciile unei cabinieri în plus? Era și o notă încântătoare de la doamna Van Wyk, președinta Trustului Caselor de Binefacere, care îi ura lui

Léonie bun venit la New York, oferindu-i orice ajutor de care avea nevoie. O alta era de la doamna Austin, care organizase balul, vânzând bilete cu două sute de dolari și care scria că ar fi putut vinde de două ori mai multe. Strângerea de fonduri era deja un succes și aceasta fără donațiile care urmau să fie solicitate de la oaspeții bogați, mai târziu, în aceeași seară.

El luă tocul să semneze în registru. Un scris aspru, fără floricele, negru, îi sări în ochi: „Ducele de Courmont”. Monsieur era aici? Împinse furios registrul. De unde dracu știuse că Léonie va fi aici? Stai puțin, oare știa? Monsieur venea adesea în America, pentru afaceri.

— Ducele de Courmont! îi spuse el ca din întâmplare funcționarului de la recepție. Văd că a venit ieri. Stă mai mult timp?

Funcționarul controlă lista.

— Nu, domnule. Stă aici doar o noapte. Pleacă spre Franța în dimineața asta.

Maroc scoase un oftat de ușurare. Slavă Domnului, asta însemna că nu știa. Și n-o să-i spună lui Léonie că Monsieur se afla aici, în același hotel. Nu era cazul să o necăjească inutil.

— Scuzați-mă, domnule, îi întrerupse gândurile funcționarul. Ați uitat să semnați în registru.

El împinse registrul spre Maroc, cerându-și scuze când câteva pagini se întoarseră.

Registrul nu era deschis la pagina corespunzătoare și Maroc se opri, cu tocul în mână, când ochiul lui remarcă scrisul înflorat al unui nume franțuzesc. „D’Aureville... contesa Isabelle d’Aureville, domnișoara A. D’Aureville și domnul R. Castelo de Santos”.

Numele explodară în capul lui ca niște rachete, reverberând în valuri de șoc. Să fie oare adevărat? Probabil că sunt aceiași: nu pot exista două Isabelle d’Aureville! Dar atunci cine e A. D’Aureville? Se uită din nou la scrisul clar. Asta trebuie să fie Amélie.

Întreaga implicație a situației îl izbi brusc. Cumva, știuse dintotdeauna că așa se va întâmpla. Ani de zile va merge, vor fi atenți, nu vor lua legătura cu familia d’Aureville, neîncercând nici măcar să afle unde se afla Amélie, parând fiecare mișcare de spionaj a lui Monsieur. Apoi, într-o bună zi, va apărea coincidența care va declanșa suita de evenimente de care s-au temut întotdeauna.

Ce trebuia oare să facă el? Se întoarse spre funcționarul de la recepție.

— Când pleacă familia d’Aureville?

Funcționarul se uită la el cu surprindere. Poate era de vină călătoria dificilă cu vaporul, dar oaspetele acesta se comporta neobișnuit.

— Contesa d’Aureville pleacă în dimineața asta, domnule. Se uită la ceasul din perete. De fapt, în vreo cincisprezece minute. Vor să prindă un tren, devreme, spre Florida.

Maroc ezită. Decizia era groaznică.

— Ah, Léonie, murmură el, ai să mă ierți vreodată pentru asta?

Funcționarul de la recepție se uită la el, alarmat.

— S-a întâmplat ceva rău, domnule? Pot să vă ajut cu ceva?

— Nu. Mulțumesc.

Maroc se uită neliniștit prin hol. Nu era nimeni, cu excepția unor oameni care făceau curățenie și a unor hamali. Desigur, era încă foarte devreme, abia ora șapte. Amélie va fi, cu siguranță, plecată din hotel, înainte ca Monsieur să coboare. Și, cu puțin noroc, Monsieur va pleca și el, fără să știe că Léonie era acolo. Doamne, simțea nevoia să bea o cafea, simțea frigul și în oase, dar trebuia să aștepte. Trebuia să o vadă pe Amélie. Era cel mai mic lucru pe care-l putea face pentru Léonie. Luă loc în hol, pe jumătate ascuns de o coloană, dar cu o vizibilitate bună spre uși.

Nu trebui să aștepte mult și îi recunoscă imediat. Bunica, tânărul și fata. Erau amândoi blonzi și aproape de aceeași înălțime – fata era înaltă pentru vârsta ei. Isabelle îi grăbi prin hol spre ușile mari și Amélie se învârti de două ori, râzând, înainte de a țâșni afară în stradă.

Maroc expiră, nu-și dăduse seama că-și ținuse respirația. Aceasta era copila pe care o dusesse în siguranță de la Menton, sugarul care dormise în brațele lui? Amélie arăta exact ca Léonie când o cunoscuse el prima oară, o fată tânără, cu o față frumoasă, inocentă, încă prea slăbuță, dar cu promisiuni de frumusețe. Și cu acea calitate specială, magică, a mamei ei.

Merse încet prin hol spre ascensor. Știa că ar trebui să se simtă ușurat că trecuse pericolul, dar se simțea doar trist.

Valizele elegante Vuitton ale lui Léonie așteptau în fața hotelului ca să fie duse înăuntru, iar hamalul se grăbi să vină cu un cărucior. Amélie și Roberto se uitară curioși la ele.

— Uită-te, Roberto, spuse Amélie. Închipuiește-ți, să ai atâtea bagaje – sunt suficiente pentru șase persoane și totuși au aceeași monogramă.

Trecu un deget curios pe inițialele de aur cu blazon, de pe fiecare valiză.

— L. B., zise ea. Mă întreb, ce nume reprezintă? Trebuie să fie o persoană foarte importantă, ca să aibă nevoie de atâtea bagaje.

— De unde știi că aparțin unei femei? întrebă Roberto.

Amélie se uită la el, batjocoritoare.

— Care bărbat ar avea șaisprezece valize asortate, prostule?

Ei îl urmăriră pe hamalul care manevra muntele de bagaje pe cărucior.

— Sunt ale lui Léonie, spuse hamalul irlandez cu un zâmbet.

Întotdeauna stă aici – și are întotdeauna bagaje, cât pentru șase persoane. De obicei, sunt mai multe decât azi.

— Cine-i Léonie? întrebă Roberto curios.

— Nu știți cine-i Léonie? Unde trăiți? Pe Lună? întrebă hamalul neîncrezător. E cântăreața aia, vedeta, asta e! Cea mai frumoasă femeie din lume!

— Închipuiește-ți, spuse Amélie cu o voce uimită, închipuiește-ți, Roberto, e cea mai frumoasă femeie din lume!

— Hm, nu cred, sunt o grămadă de femei frumoase.

— Da, dar totuși... ce frumos e să se spună așa despre tine, oftă Amélie. Léonie – cântăreața-vedetă, cea mai frumoasă femeie din lume. Numele mamei mele era Léonie, îi spuse ea hamalului.

— Ei, sunt sigur că și ea era drăguță. Dacă mă uit bine, semeni mult cu ea.

El se uită la ea, brusc surprins. Era doar o fetiță, dar avea ceva deosebit.

— Ai auzit asta? îi spuse ea triumfătoare lui Roberto. El zice că semăn mult cu cea mai frumoasă femeie!

— Ar trebui să te vadă într-un șort vechi, larg, cu picioarele tale slabe și mari! o tachină Roberto, ferindu-se când ea îi trase un picior.

— Veniți încoace, voi doi, îi strigă Isabelle. Bagajul e încărcat. Să mergem, altfel o să întârziem.

Maroc își petrecu dimineața măsurând neliniștit apartamentul său, consumând mari cantități de cafea și îngrijorându-se în legătură cu De Courmont. Minutele treceau și, la zece și jumătate, se duse înapoi jos în hol, unde cumpără un ziar și merse, ca din întâmplare, la biroul portarului. El zâmbi, arătând spre titlurile care vorbeau despre furtuna de ieri.

— Am avut ghinion că ne-a prins furtuna asta.

— Într-adevăr ghinion, domnule, spuse politicoș funcționarul.

— Cred că un prieten al meu pleacă cu vaporul: Ducele de Courmont.

— Da, domnule. A reținut locul în ultimul moment și a avut noroc că a găsit o cabină; pun pariu că unii au anulat călătoria, cu vasul Împărăteasa, care pleacă la unsprezece, temându-se de vremea proastă.

Maroc împături frumos ziarul și îl puse sub braț. Ușurarea era atât de intensă, încât se simți slăbit. Era în regulă, Monsieur nu știa.

Traversă spre locul hamalului, în stânga holului, dându-i un bacșiș omului care aștepta și îl întrebă într-o doară:

— Ducele de Courmont a plecat deja?

— A, da, domnule, spuse hamalul. În urmă cu mai bine de o oră.

— Știi unde s-a dus?

— A luat un taxi spre debarcaderul din West Street.

Asta era deci. Plecase. Și Amélie plecase. Léonie nu-l va vedea pe niciunul dintre ei. Ridicându-și umerii sub palton, ieși în strada înghețată, ridicându-și gulerul împotriva vântului. Se hotărî să nu-i spună lui Léonie, înainte de concertul din seara asta.

Jim Jamieson nu era un bărbat care să renunțe în fața unei sarcini grele. Căutase aur în Munții Stâncoși, lucrase în minele de argint din California și făcuse avere din afacerile cu petrol în Texas. Trăise viața aspră, dură, a orașelor de frontieră și acum, la douăzeci și șase de ani, era șeful propriei sale companii de construcții și terenuri, cu sediul în San Francisco.

Domnișoara Bahri era greu de contactat, dar el va reuși. Se afla la Waldorf, dar nu primea nici un telefon și nu accepta să vadă pe nimeni. Umblase prin holul hotelului toată după-amiaza și, în cele din urmă, o zări, înfășurată într-o amplă haină de vulpe și pe jumătate ascunsă sub o uriașă pălărie, în timp ce se grăbea prin hol, spre o mașină care o aștepta. Era însoțită de un bărbat mărunț, brunet - îl văzuse pe vapor - dar nu-i văzuse niciodată împreună.

El luă un taxi spre apartamentul său din Gramercy Park, unde își împachetă în grabă câteva lucruri, se întoarse la Waldorf și își luă o cameră. Apoi se duse jos, să aștepte. Trecură câteva ore. Luă cina. Mai așteptă. Se uită la ceasul mare, aurit, de pe perete; era aproape ora două noaptea și nu o zărise. Oftă. Va mai încerca și mâine. Cu siguranță că nu va renunța.

Maroc se uită la Léonie, în timp ce ședea alături de el, în limuzină. Era trecut de ora două noaptea, și ea era vizibil extenuată. În afara superbeii ei apariții pe scenă, fusese minunată la balul ce a urmat. Ea zâmbise, vorbise, dansase; i-a sărutat pe bărbații care dăduseră cele mai mari cecuri; dăduse premii și felicitări și ținuse și un discurs – totul fără nici un semn că ar fi fost plictisită sau obosită.

Muncise din greu pentru acei copii. El se întrebă când ar trebui să-i spună. Cât timp mai putea să amâne?

— A fost într-adevăr bine, Maroc? întrebă ea cu ochii închiși. Ea îi punea întotdeauna aceeași întrebare; încă mai avea nevoie de asigurarea lui, deși aplauzele trebuie să-i fi dat răspunsul.

— Mai mult decât bine, răspunse el, ținându-i mâna. O să faci mulți copii fericiți datorită seriei acesteia.

— Sper că da, spuse ea obosită, când mașina opri în fața hotelului. Holul mare, cu scara largă și coloanele de marmură, era foarte liniștit și ei așteptară ascensorul în tăcere.

— Léonie, spuse el în cele din urmă, trebuie să-ți vorbesc.

— Nu se poate mâine?

Tot ce avea în minte era imaginea patului frumos, moale și alb, cu Chocolat ghemuită pe pernă, torcând.

El ezită. Era atât de obosită.

— Ba da, spuse simplu.

Capitolul 14

Holul hotelului Waldorf nu era locul unde ar fi vrut să-și petreacă restul vieții, se gândi Jim Jamieson când încercă din nou să o obțină pe domnișoara Bahri la telefon. Din nou i s-a spus că ea nu acceptă nici un fel de convorbiri. El închise telefonul, dezamăgit. Ce naiba se petrecea? Trecuseră trei zile și ea nu părăsise apartamentul. I se trimiteau flori, dar ea nu primise nici o vizită. De la cine erau florile, se întreba el? Oare să fie bolnavă? Nu fusese chemat nici un doctor, știa sigur. Dar de ce o fi venit la New York, dacă își petrece vremea într-un apartament de hotel?

Intră în salonul principal și se așeză la un birou, scriind repede ceva pe o foaie de hârtie. Semnă cu fermitate, traversă din nou holul și merse pe coridor până la florărie, unde alese un singur trandafir perfect, de culoarea piersicii, cu coada scurtă și plin, care tocmai începea să se desfacă – nu voia trandafirii aceia cu cozi lungi, ascuțiți și roșii ca să-i trimită domnișoarei Bahri. Ea era o femeie a trandafirilor de vară, care cresc în grădini și miros a soare și a petale bătute de vânt.

Prea nerăbdător ca să aștepte un ascensor, urcă în fugă scara curbată, până la etajul patru, îl căută pe chelnerul care ducea comenzile în camere și

Îl găsi în micuța bucătărie din capătul coridorului. Cu câteva vorbe și un bacșiș substanțial, își realizează țelul.

— Tocmai trebuie să-i duc micul dejun, domnule, spuse bărbatul, cu un zâmbet. Am să pun asta chiar lângă farfuria ei.

Jim se uită la tavă - era doar un vas cu cafea, niște suc și pâine prăjită - nu era un mic dejun prea bogat.

— Domnișoara Bahri e cumva bolnavă?

— Nu, nu e bolnavă, domnule. Ea stă întotdeauna aici când e la New York și, de obicei, e foarte vioaie, nu însă și de data asta.

Jim plecă gânditor. Ce i s-o fi întâmplat rău? Fusese bine pe vapor; a fost probabil singura femeie de pe vas care nu a fost bolnavă. Ei, n-avea altceva de făcut decât să aștepte. Nu era ușor pentru un bărbat activ, dar dacă asta era singura cale, va aștepta.

Trandafirul e frumos, se gândi Léonie, luându-l și ducându-l la obraz. Și mirosea minunat, un parfum dulce, greu, care-i amintea de grădina de la han la începutul verii, verde, proaspătă și umedă. Ah, dorea să se ducă acasă. Își terminase treaba. Abia aștepta sâmbăta, care nu venea destul de repede.

Văzu un bilet, împreună cu trandafirul, și se uită la el indiferentă. Era de la Jim Jamieson, bărbatul de pe vapor - cel cu gura simpatică, zâmbitoare. „James Homer Alexander” semnase. Ce nume ridicol!

„Am măsurat holul hotelului Waldorf timp de trei zile, dragă domnișoară Bahri, citi ea și sunt în mare pericol de a fi arestat pentru vagabondaj. Poți să te milostivești, te rog, și să iei prânzul cu mine? Sau ceaiul! Sau cina, sau supeul. Floarea ce ți-o ofer poate nu e atât de bogată ca altele pe care am văzut că le primești, dar te reprezintă mai bine. Te rog, spune da! Am să telefonez la prânz, după răspuns”.

Se uită la trandafir, cu un zâmbet. El consideră că acesta o reprezintă. Da, trandafirul era o alegere perfectă, era genul ei, dar voia oare să-l vadă pe cel ce îl trimisese? Puse trandafirul deoparte, cu un oftat.

Chocolat torcea mulțumită în scobitura brațului lui Léonie, aproape ascunsă de blana lungă a mantoului ei amplu. În ascensor nu mai era decât un bărbat, iar Léonie dădu din cap, politicoasă, la salutul acestuia, ridicându-și gulerul și ascunzându-se sub borul pălăriei. Când ascensorul se opri, ea se grăbi la stânga, pe coridor, și ieși pe ușa laterală. Prima pală de aer rece îi tăie răsuflarea și, aplecându-și capul împotriva vântului, o strânse pe Chocolat mai aproape de ea. Făcuse o greșală că ieșise, își zise ea, luptându-se să înainteze; era mult prea rece iar Chocolat nu putea merge pe jos pe vântul ăsta. În plus, pisicii nu-i plăcea pavajul de oraș, ci îi plăceau iarba și grădinile și plajele, la fel ca și ei.

— Ce căutăm noi în orașul ăsta friguros, Choc? șopti ea, luând-o pe o stradă laterală, ferită de bătaia vântului și alergând înapoi spre hotel.

Ușile turnante se învârtiră în urma ei în timp ce ea traversă holul, își scoase pălăria și își trecu mâna prin păr.

— Știam că, dacă voi aștepta destul de mult, voi avea noroc. Bună dimineața, domnișoară Bahri.

Vocea cu accent american era veselă și nu putea fi confundată. Léonie se întoarse și privi direct în ochii albaștri cu gene negre ai lui Jim Jamieson. Erau la fel de zâmbitori și de veseli ca și vocea lui, iar ea își simți gura ridicându-i-se în sus, ca un răspuns. Avea ceva irezistibil, un farmec plin de încredere.

— Bună dimineața, domnule Jamieson. Și, mulțumesc pentru trandafir.

— Întrebarea este, mi-ai fi mulțumit oare dacă nu te-aș fi oprit din drum? Mai era și o scrisoare lângă trandafir. Îți amintești?

Chiar și insistența lui era de natură să-i insuflă încredere.

— Îmi amintesc.

Ea apăsă butonul ascensorului.

El se mișcă, astfel încât să stea între ea și ascensor.

— Nu-mi faci impresia unei femei care rămâne tăcută mult timp, zise el, așa că am să spun ce am de spus, cât mai am șansa. Am vrut să te întâlnesc, de când te-am văzut jucând poker pe vapor. Am păzit holul acesta zile întregi. Sunt un bărbat foarte hotărât, domnișoară Bahri. Și nu mi-ai răspuns la întrebare. Prânzul? Ceaiul? Cina? Sunt gata chiar să-ți plimb și pisica.

Léonie își lăsă capul pe spate și râse.

— Bine, bine, domnule Jamieson. De ce n-ai veni în apartamentul meu, la ceai? La ora cinci.

Jim își consultă ceasul.

— Dar, e abia douăsprezece și jumătate. Am putea lua masa de prânz - și apoi ceaiul. Nu-i poți cere unui bărbat să aștepte atâtea ore!

Ușile se închiseră în urma ei și ascensorul începu să urce.

Vocea ei pluti în jos, spre el, iar el se uită după cabina ce dispărea și zâmbi.

— Ora cinci să fie!

— Fă-te comod, îi strigă Léonie din dormitor, vin într-un minut la dumneata.

Ea își analiză fața în oglindă. Nu știa dacă Jim Jamieson era aici ca s-o vadă pe „Léonie”, dar dacă da, atunci asta va căpăta. Își aplică îndemânatic creionul de pleoape, întinzând linia într-o umbră mai blândă, aplică puțin roșu pe obraz și se pudră, în timp ce Julie îi peria părul într-o coamă netedă, aurie. Își puse pe frunte un cerc de aur și se examină critic în oglindă. Da, e de ajuns. Era gata pentru domnul Jamieson. Îi trebuiseră exact zece minute ca să devină din nou, „Léonie”.

Jim se învârtea prin camera de zi. În ciuda decorului prea opulent, încărcat cu prea multe fotolii aurite, fragile, camera căpătase ceva din personalitatea lui Léonie. Fotografii în rame de argint erau răspândite pe mese, iar o mulțime de perne de mătase moară, de o moliciune primăvăritică, colorate în verde sau roz, sau liliachiu, erau răspândite pe canapele și fotolii. Un covor de blană moale era așezat pe canapeaua mare din fața căminului, iar Léonie scosese în hol obișnuitele aranjamente florale primite, umplând camera de zi doar cu plante verzi, în ghivece - ferigi și mici copăcei grațioși. Trandafirul lui Jim, așezat într-un vas îngust de argint, își răspânda petalele pe covor. Grămezi de cărți erau răspândite pe mese, pe

scaune, pe podea, iar niște partituri se aflau pe suportul pianului mare. O pereche de sandale aurii ale lui Léonie zăceau acolo unde le aruncase ea, iar Jim zâmbi, ridicându-le și așezându-le frumos.

El se uită de aproape la fotografiile: o frumoasă cu păr negru, foarte spaniolă, cu un bărbat mai mărunț, cu ochelari, alături de ea; o alta, cu o pereche mai în vârstă, într-o grădină, în fața unei vile albe, pătrate, pe un deal înconjurat de chiparoși și măslini. Nu era nici o fotografie a vreunui bărbat; e sigur că, dacă ar fi existat un bărbat în viața ei, ar fi umblat cu fotografia lui după ea.

Un tablou stătea sprijinit pe un suport auriu lângă fereastră, iar el se dădu un pas înapoi, să se uite mai atent la el; înfățișa o fată goală, pe un pat răvășit, o minunată pânză de lumină și culoare; era senzuală, frumoasă.

— Ei? Îți place?

Jim nu o auzise intrând și se întoarse cu un zâmbet.

Ah, Doamne, ce prost fusese! Cum de nu și-a dat oare seama cine era? Domnișoara Bahri, jucătoarea de poker de la miezul nopții, în bluză cu mâneci suflecate, cu părul zburlit și ochii luminoși, era faimoasa „Léonie”. Cum de fusese atât de nebun să n-o recunoască?

Léonie urmări expresia de uimire care îi trecu pe față. Uluirea lui era atât de vizibilă, încât ea râse. Ea fusese cea care greșise: Jim Jamieson dorise să o vadă pe domnișoara Bahri. Avea o anumită inocență. Nu era naivitate, ci o inocență adevărată și sănătoasă.

— Îmi pare rău, spuse Jim zâmbind cu tristețe, cred că sunt singurul bărbat american care nu te recunoaște. O să mă ierți?

Léonie se instalează pe canapea în fața focului, cu Chocolat ghemuită într-un colț, lângă ea.

— Sunt flatată, îi spuse ea, și sunt bucuroasă că ai recunoscut că în mine sunt două Léonie. Doar cei mai apropiați prieteni ai mei știu secretul acesta.

— Atunci, asta mă include oare în aceeași categorie?

Ochii de un albastru deschis ai lui Jim îi zâmbiră.

Privirea lui era intimă. Sau așa simțea ea? Léonie se decise să ignore întrebarea lui.

— Îți place tabloul?

— E minunat.

— L-am cunoscut pe artist - demult.

— Nu acum?

— Nu. Nu acum.

Este și deștept, se gândi ea, a surprins toate nuanțele.

Chelnerul veni cu ceaiul - o servanță plină cu sandvișuri cu castraveți și somon, fără coajă, subțiri, și cornulețe prăjite pline cu unt, prăjituri calde cu gem de căpșuni și smântână groasă, spumoasă, de pus pe deasupra și o prăjitură neagră, umedă, de ciocolată. Léonie și Jim se uitară încântați unul la altul, pe deasupra festinului. Focul trosnea în cămin iar dincolo de ferestrele înalte cerul rece începea să se întunece. Cumva, servanta încărcată și ceainicele de argint dădeau camerei de hotel un aer de intimitate domestică,

de parcă ar fi fost o pereche de oameni căsătoriți, așezați la ceai într-o după-amiază friguroasă de iarnă. Doar că nu erau căsătoriți, se gândi Léonie, deși abia îl cunoscuse pe bărbat.

— Am sentimentul că ne-am cunoaște de ani de zile, spuse Jim, luând un scaun subțire, auriu să se așeze.

El începu să toarne ceaiul. Mâinile lui ferme, pătrate, păreau capabile să facă și asemenea treburi mărunte, se gândi ea uitându-se la ele. Avea degete lungi, iar fire de păr negru, rare, îi făceau pielea mai mătăsoasă.

— Dar eu nu te cunosc, Jim Jamieson. Nu știu care parte a numelui dumitale ești în realitate. Ești Homer învățatul? Sau Alexander, războinicul? Și dacă nu, atunci cine-i Jim? Nu știu ce faci și nici măcar unde locuiești.

— Acum locuiesc în San Francisco, dar mă gândesc să mă mut.

— Zău? Unde?

El îi dădu o ceașcă de ceai.

— La Paris.

Léonie râse.

— Eu credeam că în California locuiesc doar căutătorii de aur - bărbați sălbatici, acoperiți cu praf de aur!

Ochii lor se întâlniră pe deasupra ceștilor.

— Totul depinde de ce anume cauți, doamnă, spuse Jim cu un zâmbet caustic.

Ea simți palpitația aceea caldă a unei reacții. Îi plăcea. Îi plăcea gura lui frumoasă, zâmbitoare, ochii albaștri cu genele lungi, statura lui, umerii lați care arătau destul de puternici ca să facă față oricărui dezastru, îi plăcea felul cum arăta trupul lui, ferm și dur. Era o listă nesfârșită de lucruri care îi plăceau la el. Se întreba ce senzație îți dădea oare acea mustață mătăsoasă, când te săruta?

Chocolat sări de pe canapea, întinzându-și încet fiecare picior, înainte de a se îndrepta spre Jim, cu coada fluturând ca un steag. Sărind pe genunchiul lui, își puse labele pe pieptul lui și se uită la fața lui surprinsă, mirosindu-l curioasă. Satisfăcută, se ghemui în brațele lui, băgându-și coada frumos în jurul labelor și sprijinindu-și capul pe genunchiul lui. Torcea încet.

— Ei, spuse Jim glumeț, se pare că am fost acceptat de familie. Acum, tot ce trebuie să fac este să te conving și pe dumneata.

— De ce anume să mă convingi?

— Am niște planuri, zise el misterios.

Léonie își amestecă ceaiul, un zâmbet făcându-și loc pe gura ei în ciuda impertinenței lui. Ea se uită cum pune gem și o grămadă de smântână pe o prăjitură.

— Mănâncă asta, comandă el. Ai nevoie de mai multă carne pe oase, Léonie Bahri. Ai nevoie de un bărbat care să aibă grijă de tine.

— Oare am nevoie? murmură ea, bucurându-se.

Jim avea calitatea de a-și asuma o răspundere care era foarte atrăgătoare și o făcea să se simtă ocrotită. O făcea să râdă. Mușcă bucuroasă din prăjitură, lingându-și smântâna de pe buze.

Jim se aplecă în față, pe scaunul lui, și o privi. Fiecare mișcare pe care o făcea ea era o încântare.

Chiar în timp ce mânca, limba ei rozalie, care trecea ușor peste buze, curba genelor ei lungi pe obraji când închidea ochii pe jumătate ca să savureze prăjitura cu cremă, mișcarea ușoară a părului ei care se răscula împotriva periatului, toate îl încântau. Este curios, se gândi el, ca o asemenea femeie de succes să pară atât de singură și atât de vulnerabilă.

— Nu m-ai întrebat care sunt planurile mele, zise el brusc.

— Spune-mi, râse ea. Nu mai pot de nerăbdare.

Ochii aceia maronii, luminoși se uitau direct la el.

— O să-ți cer să te căsătorești cu mine, spuse el, privind-o drept în ochi.

Léonie simți cum îi bate tare inima. Acest străin plănuia să se căsătorească cu ea? Sau, mă rog, plănuia să-i ceară asta? O mai ceruse cineva în căsătorie? Rupert îi promisese să se însoare cu ea, iar Jacques ținuse la ea suficient pentru așa ceva, dar condițiile i-au despărțit înainte de a fi ajuns la această etapă. Ceilalți, toți, au fost doar iubiți. Și Monsieur? Nu, Monsieur nu spusese niciodată asemenea vorbe, el nu o iubise cu adevărat niciodată. Edouard d'Aureville o iubise, simțise asta în seara aceea, lângă râu, când o sărutase. În acel sărut s-ar fi putut întrezări un viitor, dar nu era posibil. Trebuie să fie atentă cu Jim Jamieson; mergea prea departe, după părerea ei.

— Nu te îngrijora, spuse el, atingându-i fruntea încruntată. Nu vreau să te zăpăcesc. M-am gândit doar să-ți spun că intențiile mele sunt onorabile.

Fără să vrea, Léonie râse. Era foarte atrăgător.

— De ce nu am începe cu începutul? sugeră ea, relaxându-se din nou.

— O idee excelentă, zise el zâmbind. Lasă totul pe seama mea, Léonie. Maroc fu uimit când Léonie anulă plecarea de sâmbătă.

— Dar de ce? întrebă el. Am crezut că arzi de nerăbdare să te întorci în Franța.

— Dar mă simt mai bine acum... și am o companie plăcută.

— Jamieson?

Léonie îi zâmbi.

— Jamieson.

— E o întrunire a epitropilor Castelului d'Aureville, pe douăzeci și nouă, îi reaminti el.

Era prima dată că uitase. Epitropia Castelului d'Aureville era lucrul cel mai important din viața ei. Totuși, mai avea două săptămâni, încă două săptămâni cu domnul Jamieson.

Jim îi făcea curte cu o asiduitate foarte americană, trimitându-i flori în fiecare dimineață, mereu aceiași trandafiri de culoarea piersicii, cu parfum generos, și apărând în fiecare după-amiază ca să o ia la masă, într-un restaurant mai deosebit din oraș, sau în vreo expediție pe coastă, ca să mănânce homar, moluște și mici scoici delicioase. Seara mergeau la spectacole și beau șampanie, în timp ce el îi povestea fragmente din viața lui.

Jim era din Savannah, Georgia. Un „american adevărat”, după cum se caracterizase el, în timp ce se uita în jur, în restaurantul aglomerat.

— Nu ca yankeii ăștia.

— Dar, pentru francezi, toți americanii sunt yankei, spuse Léonie simțind expresia lui pretins șocată.

El îi spuse că avea treizeci și cinci de ani, dar ea știa că mințea; nu putea avea mai mult de douăzeci și șase sau douăzeci și șapte, dar o emoționase faptul că era destul de sensibil ca să se gândească la faptul că diferența de vârstă o putea deranja.

În fiecare seară, îi cerea să se mărite cu el. Și, în fiecare seară, ea îl refuza. În fiecare seară o ruga să-l lase să vină să bea un ultim pahar la ea și ea îl refuza.

Culcată singură în pat, ea se întreba de ce. Oare pentru că ea era mai în vârstă decât el? Dădu deoparte păturile și coborî din pat, își scoase cămașa de noapte și se analiză în oglinda prelungă. La treizeci și trei de ani, trupul ei era încă tare și rotunjit și îl privi cu satisfacție, amintindu-și acele dimineți dure din studioul rece, când se forțase să învețe dansul și exersase. Majoritatea femeilor de vârsta ei aveau deja carnea lăsată, susținută de corsete, se gândi ea trecându-și mâinile peste trup. Era bine să ai sâni care stăteau încă în sus și un fund care era încă rotund și tare.

Nu, nu vârsta ei o îngrijora, și nici gândul că trupul ei o va trăda. Atunci, de ce nu? Au mai fost și alți iubiți. Dar acesta era diferit. Jim nu era genul de bărbat care să joace un rol secundar în viața ei. El se ocupa de toate, ceea ce era plăcut, se gândi ea cu regret. Îi plăcea că avea grijă de ea; relaxarea în brațele lui ar putea fi tot o plăcere. Ea înlătură acest gând. Cu un bărbat ca Jim nu încăpeau compromisuri. El putea să vrea mai mult decât era ea pregătită să dea. Și, oricum, nu putea să meargă treaba. El era american, locuia și lucra în America. Ea trăia în Europa. Și ea trebuia să lucreze. Copiii ei depindeau de ea.

Se urcă înapoi în pat. Castelul d'Aureville părea că înghite bani, iar investițiile pe care le făcuse nu fuseseră prea reușite. Se frământa în pat, îngrijorată. Viața era întotdeauna atât de plină de probleme! Fața lui Jim, cu oase puternice, o urmări în visele ei tulburate. Era un bărbat pe care te puteai sprijini. Un bărbat de care o femeie putea depinde, dar ea nu avea acest drept. Destinul ei era altul.

Metoda lui Jim era directă și fără compromis, dar avea un farmec sudic și un umor de nestăvilit, care o făcea să râdă tot timpul.

— Léonie, vii cu mine în California? Întrebă el într-o seară, când se întoarseră de la cină. O să-ți placă San Francisco, e mai degrabă genul tău de oraș, decât New York-ul.

Léonie simți o înțepătură de neliniște.

— Dar când trebuie să pleci?

— Săptămâna viitoare. Își puse un deget sub bărbia ei, zâmbindu-i. Nu-mi spui că s-ar putea să-mi simți lipsa?

Săptămâna viitoare, se gândi Léonie în panică. Săptămâna viitoare, el se va duce la San Francisco. Iar ea se va întoarce în Franța.

— Poate că o să-ți simt lipsa, recunosc eu.

Știa că așa va fi.

— Atunci, vino cu mine.

Vocea lui era convingătoare și se uita la ea așteptând un răspuns. El credea cu adevărat că ea ar putea pleca împreună cu el. Viața lui Jim era atât de simplă, atât de necomplicată.

— Nu pot să plec cu tine, Jim. Ce-ar spune lumea? Ea observă cum se ridau ochii lui când râdea, și el râdea mult. Viața cu Jim Jamieson ar fi fost atât de veselă!

— Cu siguranță, nu mai mult decât spune acum. Aproape tot New-York-ul crede că suntem deja amanți, știi? În fond, ne petrecem atât de mult timp împreună - aproape că îmi vine și mie să cred că suntem!

Léonie oftă.

— Voi, americanii, sunteți întotdeauna atât de grăbiți! El o înconjură cu brațul, rugător.

— Léonie, cel puțin invită-mă să bem un pahar, înainte de a mă goni, noaptea.

— Foarte bine, spuse ea, dându-i cheile în timp ce mergeau pe coridor. Dar numai un pahar.

Coniacul aștepta pe o masă, lângă foc, și cărbunii mai aveau încă o strălucire roșie, caldă. Jim își turnă de băut, învârtindu-se prin cameră, mutând scaunele fine, aurite, din calea lui, iritat.

— Ah, jucăriile astea franțuzești, mormăi el, și n-ai unde să te așezi.

— Stai aici, lângă mine, îi sugeră ea, cuibărindu-se pe canapea.

El se așeză cu grijă, alături de ea.

— Ești sigură că n-o să se rupă? Întrebă el cu o preocupare prefăcută.

Léonie oftă cu exasperare.

— Jim, nu te mai prefac. Știi perfect de bine că nu ești bărbatul sălbatic din California. Ești un adevărat domn, bine educat, din Sud.

— Cred că sunt gata să-mi pierd bunele maniere din Sud, spuse el, alunecându-și brațul în jurul umerilor ei.

Ochii lor se întâlneau și Léonie se aplecă spre el. Ea îl sărută ușor pe gură. Trecură câteva secunde și ea își retrase capul, iar privirile li se întâlneau. Apoi, el o îmbrățișă, până când ea simți că el îi explora gura, savurându-i dulceața, ca a căpșunilor din iunie. Părul ei mirosea la fel de bine ca iarba proaspăt tăiată; voia să-l prindă în mână, să învârtească în jurul lui șuvițele lungi, mătăsoase, să o lege de el pentru totdeauna cu propriul ei păr frumos.

Trebuia să fie doar un singur sărut, se gândi Léonie, plimbându-și mâinile pe lungimea spatelui lui, simțindu-i mușchii încordați, în timp ce o ținea aproape. Doar un singur sărut.

Jim le zâmbi ochilor ei maronii, surprinși, când aruncă pe podea blana moale în fața focului, și apoi începu să o dezbrace, scoțându-i fiecare obiect de îmbrăcăminte de parcă ar fi dezvelit o statuie prețioasă dintr-o marmură de culoarea piersicii. Doar că pielea ei nu se simțea ca marmura, era caldă și infinit de moale și el voia doar să o țină, goală, lângă el, pentru totdeauna.

Se simțea în siguranță, aproape de trupul lui puternic. Era dur și musculos, pielea lui era bronzată de soarele californian, netedă și mătăsoasă

sub mâinile ei care tremurau. Afectivitatea lui era tonică și neinhibată. Îi acoperi trupul cu sărutări și mângâieri, lingând-o, gustând-o, atingând-o.

— Deschide ochii, uită-te la mine, uită-te la mine! Îi ceru el, și privirile li se uniră la fel de adânc ca și trupurile, până ce chipul lui se contorsionă de pasiune și ea țipă triumfătoare.

Jim stătea culcat și râdea, iar Léonie îi zâmbi, uluită.

— Dar de ce râzi? Întrebă ea. Am făcut ceva caraghios?

— Râd, spuse el, pentru că sunt fericit. Oamenii sunt fericiți, uneori, știi?

Léonie râse și ea.

— Eu am avut intenția doar să te sărut, dar ăsta-i lucrul cel mai bun ce mi s-a întâmplat la New York. Trebuie să spun, adaugă ea, jenată, că voi, domnii din Sud, știți ce faceți!

El se răsuci.

— Asta-i o declarație romantică și iată că eu sunt îndrăgostit nebunește de tine.

Avu brusc o amintire îngrozitoare a clipei când stătuse așa culcată, cu Monsieur, dorind ca el să-i spună că o iubește, doar să-i spună – chiar dacă nu o credea cu adevărat. Alți bărbați îi spusese că o iubesc, de atunci încoace, dar nu fuseseră la fel de importanți. Jim însă era important. Făcuse dragoste cu ea la fel de pasionat ca și Monsieur, dar era și o nuanță de tandrețe în mângâierile lui, o căldură în sărutările lui, care o făceau să dorească mai mult.

— Ești cu adevărat îndrăgostit de mine, Jim?

— Bineînțeles că sunt. Nu ți-am spus mai înainte asta?

— Da, bine, dar... știi, am crezut că voiai doar să fii drăguț.

El zâmbi.

— Nu te-am auzit însă pe tine spunându-mi că mă iubești. Ai folosit alte cuvinte, dar nu cred că ele insinuau asta.

Léonie se ridică, ținându-și genunchii la piept.

— Nu sunt sigură dacă pot s-o spun. Ah, nu știi, dar nu pot să mă leg printr-o dragoste, implică prea mult. Sunt o femeie independentă și, crede-mă, a fost nevoie de o luptă grea și îndelungată ca să ajung aici. Vreau să-mi păstrez independența. Și, în plus, mai am și alte obligații.

— Am trecut toți prin alte amoruri, prin alte vieți, Léonie. Niciunul dintre noi n-a crescut fără vânătăi și cicatrici. Oricum, e prea târziu, te-ai legat deja de mine. O să te căsătorești cu mine, să nu greșești în privința asta.

— Mă tentează, adăugă ea, fără voia ei.!

— Bine. O prinse triumfător în brațe. Atunci, vino cu mine în California, ne căsătorim acolo. Știu un loc perfect în Mill Valley, o mică biserică din lemn de sequoia, o să-ți placă.

— Jim, Jim, protestă ea când el o strânse tare în brațe, nu merge atât de repede, nu pot să mă țin în pas cu tine. Ne-am întâlnit doar în urmă cu două săptămâni.

— Dar gândește-te, șopti el, sărutându-i urechea, bisericuța aia mică din lemn de sequoia... ca o cabană din lemn.

Se gândi la ea - cu regret - în timp ce îl săruta.

Maroc încercase zile în șir să-și adune curajul. Acum știa că trebuia să-i spună, fie că avea sau nu curaj. Ar fi fost mai bine s-o facă acum, cât Jim Jamieson mai era pe aici, și înainte de a pleca spre Franța. Va avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putea găsi.

— Nu ești ușor de prins, zilele astea, spuse el, sprijinindu-se de polița căminului și împingând bușteanul cu piciorul.

Acesta aruncă scânteii și scoase mici flăcări portocalii, iar el le privea cu fascinație.

— Ce este, Maroc? întrebă Léonie preocupată. Arăți... Ea ezită, căutând cuvântul. Nu era „bolnav”, nu arăta bolnav - „necăjit” era cuvântul cel mai potrivit pe care-l găsi. Și nervos.

— Am ceva să-ți spun, zise el grav, și, după ce o fac, sper să ții minte că tot ce am făcut a fost spre binele tău. Am făcut așa cum am căzut de acord, cu ani în urmă, toți cei implicați, că nu va exista nici un contact cu Amélie.

Ea se încordă, când el menționează numele fiicei ei.

— Ce tot spui, Maroc? strigă ea. Ce-i cu Amélie?

— Amélie a fost aici, în acest hotel.

Léonie se uită la el crispată.

— Era cu doamna contesă d’Aureville. Plecau exact când am sosit noi. Din întâmplare, am văzut numele lor în registru. Am așteptat. Le-am văzut.

— Tu ai văzut-o pe Amélie?

Vocea lui Léonie era subțire ca sticla, de parcă venea de la distanță.

— Am văzut-o, Léonie. Am văzut-o pe fiica ta. Vorbele pe care Maroc le reținuse atâta vreme se rostogoleau în graba unei mărturisiri. Îți amintești cum arătai când ai venit prima oară pentru slujbă la Serrat, cu mâini și picioare subțiri și o masă de păr... arată exact cum arătai tu atunci, Léonie. Exact ca tine.

— De ce nu mi-ai spus? De ce nu m-ai lăsat să o văd?

Lui Léonie i se frângea din nou inima. Se rostogoli disperată pe canapea, lovind cu mâinile în perne, înăbușindu-și țipetele în moliciunea lor.

— Léonie, n-am putut... n-am putut. Mai e ceva. Monsieur, era și el aici, în hotel.

Înghețată în tăcere, se uită fix la perna de mătase, modelul acesteia în zig-zag fiind ca un ecou al gândurilor ei frânte. O găsisse oare Monsieur pe Amélie în cele din urmă? Ea întoarse încet fața de la perna, speriată de răspunsul la întrebarea nerostită.

— Nu! spuse Maroc. El nu știe! A fost o coincidență, s-a întâmplat, pur și simplu. Nimeni n-a știut, în afară de mine.

Fața lui Léonie era atât de plină de disperare, încât el simțea nevoia să i-o țină în mâini, să-i șteargă lacrimile, fardul pătat și creionul de pleoape. Era atât de lipsită de apărare, ca o pisicuță în curentul unui râu care curge repede. Nu putea să o lase să se scufunde, nu putea să o lase să fie înfrântă, acum.

— A fost o pură șansă, Léonie, jur. Amélie e în siguranță.

— Ești sigur, Maroc? Ești absolut sigur?

— Sunt sigur, Léonie.

Începu să plângă din nou, de data asta molcom, lacrimile curgându-i neascunse pe obraji.

— Mai spune-mi o dată, Maroc, cum arăta?

— E drăguță, Léonie... e o fată drăguță. Înaltă și foarte subțire, cu părul tău și cu ochii tăi, exact.

— Ar, ar fi trebuit s-o văd... doar de data asta, gemu ea, aruncându-se din nou în perne.

— Nu ai dreptul, Léonie, murmură Maroc. Amélie își are viața ei acum, familia ei... s-a terminat, Léonie.

Ea se uită la el, uluită. Dar știa că el avea dreptate. Se terminase.

— Ce naiba am făcut oare? spuse Jim cu glas tare, în timp ce măsura iar holul hotelului Waldorf. Au trecut deja trei zile de când Léonie n-a mai ieșit din camera ei. Nu răspundea la nici un telefon și nu primea mesaje. Trebuia să plece mâine la San Francisco - trebuia neapărat să plece la San Francisco, mâine. Dar cum putea să plece și să lase lucrurile în aer, așa? Ce naiba se întâmpla? Se îndreptă spre telefon; va încerca din nou - încercase la fiecare jumătate de oră, în ultimele două zile!

Léonie se grăbi să intre pe ușa laterală a hotelului, strângând-o pe Chocolat în brațe. Trăgându-și mai mult borul pălăriei peste fața palidă, se îndreptă spre ascensor. Trebuise să o scoată afară pe sărmana Chocolat, căci drăguța de ea stătuse în casă zile întregi, dar niciuna dintre ele nu s-a bucurat de plimbare. Dorea doar să vină sâmbăta, să poată pleca mai repede. De ce venea atât de greu ascensorul? Era curios, dar deodată simți cum i se slăbesc picioarele și i se învârtește capul; se sprijini, speriată, de un stâlp, strângând pisica în brațe.

— Léonie!

Se uită în sus, cu vinovăție. Se uită la Jim, fără să poată vorbi.

— Te simți bine?

Ea simți îngrijorarea din glasul lui și întoarse capul într-o parte.

— Ce se întâmplă, te simți rău?

Spre groaza ei, simți lacrimile alunecându-i pe obraji și se îndepărtă. Nu putea plânge aici, în holul hotelului Waldorf.

El o apucă de braț.

— Sprijină-te de mine, Léonie, spuse el ferm. Am eu grijă de tine.

Ea se sprijini de el, ascunzându-și fața în haina lui, neputând să-și oprească lacrimile.

El o ajută să intre în ascensor.

— E-n regulă, să știi! îi șopti el la ureche. Sunt aici, o să am grijă de tine. Am eu grijă de toate. Nu-ți fie teamă, totul o să fie bine.

Ea se sprijini din nou de el, pe coridor, recunoscătoare pentru brațul lui care o susținea pe după umeri. Ajunsă în apartamentul ei, o chemă pe Julie să o ajute să se dezbrace și să o înfășoare într-un capot călduros, în timp ce el chemă doctorul să vină să o vadă și apoi sună la serviciul în cameră, ca să-i comande un prânz ușor.

Léonie se culcă pe pernele de moar, în fața focului, și îl privea cum se plimba tăcut prin cameră, așteptând sosirea doctorului. Era atât de mare, atât de puternic – și atât de hotărât. Arăta ca un bărbat pe care o femeie se putea baza. Trecuse mult de când nici un bărbat nu se mai îngrijise astfel de ea; de fapt, a avut oare vreun bărbat grijă de ea? Jim se asemena mult cu Edouard d’Aureville. Edouard era un aventurier dur, dar un bărbat tandru. Și sub această fațetă aspră, Jim era și el un bărbat tandru. În timp ce doctorul o examina, Jim îi lăsă discret singuri. Doctorul confirmă că singurul medicament de care avea nevoie era odihna și mâncarea, iar apoi o urmări în timp ce ea sorbi puțină supă. Apoi, el o înfășură cu o pătură, aranjând-o pe canapea ca să se odihnească.

— O să mă întorc mai târziu, spuse Jim sărutând-o ușor pe creștetul capului, iar tu trebuie să adormi.

Pentru prima oară, de zile în șir, adormi ușor, fără efort, netulburată de nici un vis.

Jim se întoarse la patru, cu un ceai. Stătea aplecat asupra ei, în timp ce ea mânca sandvișuri cu castraveți. Era atât de diferit față de primul lor ceai, încât se simți și mai tristă.

— Am așteptat trei zile jos în holul ăla și când, în sfârșit, am dat de tine, văd că nu mai ești aceeași femeie. Ești palidă, sfârșită, obosită – nici chiar o traversare a Atlanticului pe furtună nu te-ar fi transformat așa. Ce s-a întâmplat? Ce-am făcut oare? Pot să pun pariu că lacrimile astea nu sunt doar de oboseală, dar, oricare ar fi motivul, Léonie Bahri, nu e cazul să dispari. Nu există nimic pe lumea asta care să nu se poată rezolva.

Cumva, când spunea asta, aproape că-l putea crede că e adevărat. Ea împinse farfuria deoparte, cu un oftat, și el se uită la ea, controlând-o.

— E-n regulă, zise ea. Am mâncat trei. Acum pot să vorbesc?

— Te rog, vorbește, spune-mi ce se întâmplă, Léonie. Vreau să te ajut.

— Nimeni nu poate face nimic, iar eu nu pot să-ți spun despre ce este vorba. Este ceva care durează de ani de zile și nu există nici o soluție. Dar tu m-ai ajutat. Se aplecă și îi luă mâna. Doar prin prezența ta aici.

Ochii lui albaștri erau îngrijorați.

— Nu te pot obliga să-mi spui, Léonie, dar ține minte, în caz că-ți schimbi părerea, sunt capabil să împart o problemă cu tine.

Jim ezită. Cum putea să o lase așa?

— Vino cu mine mâine, o îndemnă el, te rog, Léonie. O să vezi că lucrurile or să arate cu totul altfel, în alt loc. Te rog, vino.

— Nu pot, Jim.

Ochii lui albaștri erau atât de rugători și, de data asta, fața lui era serioasă. Dacă ar fi fost posibil! Dar acum, mai mult ca oricând, trebuia să se întoarcă în Franța. Răspunderea ei era clară.

— Atunci, promite-mi că ai să aștepți aici până mă întorc, săptămâna viitoare. Promite-mi.

Vocea lui era imperativă. Nu-i lăsa frâu liber.

— Am să văd, spuse ea evaziv.

El își puse brațele în jurul ei, ținând-o aproape. Era o senzație atât de plăcută. Pieptul îi era puternic, brațele lui îi dădeau siguranță.

— Atât nu e suficient, Léonie, promite-mi.

— Promit, spuse ea, ascultându-i bătăile inimii lângă obrazul ei.

Léonie reciti scrisoarea, înainte de a o împături, apoi o puse în plic și o închise cu fermitate. Iată, o făcuse. Dacă nu o va expedia imediat, s-ar putea să se răzgândească. Se uită în jurul ei, prin cameră. Arăta goală, fără lucrurile ei. Erau doar valizele de vapor, cu Chocolat cocoțată nervoasă în vârful grămezii, cum făcea întotdeauna atunci când călătoreau, asigurându-se, bănuia ea, că nu va fi uitată și lăsată acolo. Dar tot ce rămânea acolo, în urma ei, era Jim – și un mod de viață care nu putea fi al ei.

Trecu un deget peste numele de pe plic, Jim Jamieson. Ar fi putut fi doamna Jamieson. Dar era „Léonie” și își avea de jucat rolul ei. O aștepta munca. Se apropia ședința episcopilor Castelului d’Aureville, acasă, iar ea trebuia să controleze lista cifrelor, să studieze raportul financiar și al investițiilor, și apoi trebuia să plece din nou în turneu, să mai facă niște bani. Își consacrase viața acestei probleme, doar pentru Amélie.

Jim plecase cu două zile în urmă, rugând-o în continuare să vină cu el, apoi îi aminti de promisiunea ei de a-l aștepta.

Léonie coborî să pună scrisoarea pentru San Francisco, urmărind-o căzând prin fanta strâmtă de sticlă, pecetluindu-i soarta. Nu mai exista acum cale de întoarcere. Vaporul avea să plece la amiază, iar la capătul drumului era Franța și realitatea.

Capitolul 15

Amélie se plimba în picioarele goale de-a lungul terasei Vilei Encantada, din nou comodă, în vechiul ei șort și în cămașă. Se sprijini, fericită, de balustradă uitându-se în jos, la delușorul acoperit de pomi și la priveliștea golfului liniștit de sub el, bucurându-se de mângâierea razelor soarelui pe brațele goale și pe picioare. Zăpada nu e rea, se gândi ea, amintindu-și de Fifth Avenue, dar aici e mai bine. Urmau să se ducă la cină la St. James în seara asta, iar ea își propusese să-și îmbrace rochia cea nouă, roz. Edouard nu o văzuse încă în ea. Ea se întinse leneșă, întrebându-se de ce era el atât de misterios. Urmau să participe la o mare festivitate, le spusese el înainte de a dispărea în Key West, în urmă cu o oră, lăsându-i pe toți nedumeriți și curioși. Amélie lovi cu piciorul o pietricică de pe terasă și o urmări cum se rostogolea pe delușor. Viața era frumoasă, mai ales când Diego nu era în jur. Roberto era atât de diferit când erau doar ei doi, era bucuros să fie doar cu ea, știa că așa simțea.

O căruță cu un măgar apăru după cotitura aleii, încărcată cu blocuri de gheață care se topeau, lăsând o dâră udă, în timp ce animalul mergea încet printre lămâi, oprindu-se să roadă puțină iarbă aici, o frunză colo, până ce era din nou readus la acțiune de către băiatul care-l mâna.

— Șampania voastră – rânji băiatul, făcându-i semne cu mâna – e gata răcită.

Mașina micuță a lui Edouard urcă dealul în urma măgarului, ridicând un val de praf în aerul curat. Râsul lui și cel al femeii cu părul negru care stătea

lângă el, pluti spre ea. Amélie se încordă. Cine putea fi oare? Se aplecă peste balustradă să vadă mai bine, când mașina încetini pe ultimii metri și se opri în spatele măgarului.

Edouard îi făcu semn cu mâna.

— Asta-i Amélie, îi spuse el lui Xara. Știu că o să te iubească.

Xara îi zâmbi siluetei înalte, subțiri, de pe terasă. Amélie se răsuci și se repezi în casă.

— Nu sunt chiar atât de sigură, Edouard, spuse Xara. Mamele vitrege nu sunt de obicei prea iubite.

— Țasta e un caz diferit, zise Edouard, ajutând-o să iasă din mașină. Pentru că și tu ești diferită și pentru că Amélie n-a avut niciodată o mamă. Tu ești prima mamă pentru ea.

Dar, desigur, se gândi ea, Amélie avea să o considere o străină care intrase acum în viața lui Edouard, o rivală. În fond, ea avea acum paisprezece ani - aproape cincisprezece. Va începe să știe ce înseamnă să fii femeie - cu toată durerea și nesiguranța. Sărmana fată! se gândi ea brusc, urcând treptele casei. Sărmana fetiță.

— Mamă, strigă Edouard, Amélie... Roberto. M-am întors, cu o surpriză și cu șampanie.

Roberto merse prin hol, ajungând în spatele lor.

— Bună, spuse el, care-i surpriza? Ah, bună ziua. Întinse o mână spre Xara. Eu sunt Roberto de Santos.

— Ea este Xara O'Neil de Esteban, spuse Edouard.

— Edouard! Isabelle veni în grabă din camera ei, netezindu-și părul în mers. N-am știut că vom avea o vizită.

— Mamă, vreau să ți-o prezint pe Xara.

Cele două femei se priviră una pe cealaltă, plăcându-le ce văzură. Nu este îndoială că e o ființă deosebită, se gândi Isabelle, luând mâna răcoroasă, moale, a fetei în mâna ei.

— Bun venit, draga mea, la Vila Encantada.

Ea zâmbi.

— Unde-i Amélie? Edouard se uită în jur. De obicei ea e prima care iese.

— Îl ajută pe băiat să descarce șampania, spuse Roberto. Mai bine mă duc să o ajut.

— Grăbește-te atunci, îi strigă Edouard. O să o bem afară, pe terasă.

Xara luă cutia lungă pe care Edouard o cărase și o duse pe terasă, cu ea. Cel puțin, mama lui Edouard era drăguță; totuși, cum va reacționa oare la anunțul brusc al logodnei fiului ei cu o văduvă pe care o cunoscuse doar de câteva săptămâni? Acesta va fi testul adevărat!

Amélie ridică sticlele reci din cuibul lor și le duse înăuntru, în timp ce Roberto îl ajuta pe băiat să descarce un bloc de gheață, cărându-l cu cleștele lui mare la bucătărie...

— Care-i surpriza? întrebă Amélie, lingându-și degetele reci ca să și le încălzească.

Roberto rânji spre ea.

— Bătrânul Edouard e îndrăgostit, zise el. Se vede în ochii lui, când o privește pe Xara O'Neil de Esteban.

— Xara, șopti, Amélie, recunoscându-l instinctiv ca pe numele unei rivale.

— Pun pariu că o să-și anunțe logodna, continuă Roberto, iar eu nu-l judec. E minunată - brunetă și exotică și foarte elegantă.

El puse paharele pe o tavă, luând frapiera de argint și umplând-o cu gheață sfărâmată cu câteva lovituri experte de ciocan.

— Logodna lor, rosti Amélie ca un ecou.

Edouard se va căsători cu femeia asta? Dacă Edouard se căsătorește, însemna că o va părăsi. Poate că va avea și copii - copiii lui adevărați. Brusc, se simți dezolată și buna ei dispoziție din urmă cu o oră se pierdu în adâncuri.

— Haide, o strigă Roberto, ducând afară tava, să începem sărbătorirea.

Amélie ezită lângă masa din bucătărie. Nu voia să o cunoască pe Xara. Nu voia să știe nici măcar că există această femeie.

— Amélie.

Era vocea lui Edouard, care o chema. Trebuia să se ducă. E doar o logodnă, își spuse în sine ea, trec ani până ce oamenii se căsătoresc, poate nici nu se va întâmpla vreodată.

Xara stătea lângă balustradă, admirând priveliștea care o încântase pe Amélie cu puțin timp mai înainte. Era perfectă, aprecie ea întorcându-se cu un zâmbet, când Edouard o anunță în sfârșit pe Amélie.

Faptul că fata era prea slabă nu avea importanță. Va fi o frumusețe - o fată înaltă, aurie. Privirea din ochii lui Amélie în timp ce dădea mâna politicos o făcu pe Xara să-și amintească de propriile ei nesiguranțe, de fata fără părinți, la vârsta de paisprezece ani. Fata era speriată și inima Xarei se emoționează pentru ea.

Zâmbetul Xarei era atât de cald, ca de soră, se gândi Amélie, de parcă s-ar fi cunoscut una pe alta de multă vreme și aveau aceleași secrete. Ea se mișcă neliniștită de pe un picior pe celălalt, dorind să se fi gândit să poarte rochia roz în locul acestui șort îngrozitor, vechi. Xara era atât de elegantă în rochia ei răcoroasă de în albastru cu alb și cu pantofi albi perfecți. Și era frumoasă. Foarte frumoasă. Amélie nu știuse că gelozia putea fi așa, o sufoca. I se făcuse cald și îi bătea inima tare.

— Ei, spuse Edouard, încântat de prezența familiei sale, acum vine surpriza.

Luă mâna Xarei în mâna lui și se întoarse spre cele trei fețe în așteptare.

— Xara va fi soția mea. O să ne căsătorim poimâine, aici în Key West.

— Edouard... Xara! Isabelle își aruncă brațele în jurul amândurora, lacrimile apărându-i în ochi. E o prostie să plâng, se smiorcăi ea, dar asta e doar pentru că sunt atât de fericită pentru voi doi.

— Am sperat să nu vă supărați că totul s-a petrecut atât de brusc, explică Xara, dar ne iubim unul pe celălalt și ni s-a părut că n-are rost să mai așteptăm.

— Eu n-am nici o intenție să aștept.

Ochii lui Edouard îi întâlneau pe ai Xarei, iar privirile dintre ei îi păruă lui Amélie că excludeau din lumea lor pe oricine altcineva. Era lumea lor aparte.

— Pot săruta mireasa? întrebă Roberto strângând mâna lui Edouard și sărutând-o ferm pe Xara pe obraz.

— Amélie, strigă vesel Edouard, tu ce ai de zis?

— Felicitări, murmură ea, făcând un pas înainte, cum se cuvenea, abia atingând cu buzele obrazul Xarei.

Edouard o cuprinse pe Amélie în brațe și o ridică în aer.

— Nu orice nevestă nouă capătă o fiică gata făcută, ca tine, spuse el, zburându-i părul.

— Nu face asta! exclamă Amélie ascuțit, netezindu-și părul cu mâinile și retrăgându-se din nou în spatele mesei.

Roberto se uită la ea cu surprindere, dar Edouard era prea ocupat ca să observe mica ei față încordată. El turnă șampanie din plin, dându-i câte un pahar rece fiecăruia dintre ei, ridicându-l pe al lui cu un toast.

— Pentru Xara, spuse el, debordând de dragoste, viitoarea mea soție.

Amélie avu impresia că se va îneca cu șampania. Ea luă o înghițitură și se uită nefericită la plăcile de teracotă. Cum de a putut el să facă una ca asta? Au fost dintotdeauna doar bunica, Edouard și ea. Acum, ce se va întâmpla? Edouard discuta cu Isabelle despre Xara, iar ea putea spune sigur, după expresia de pe fața lui, că nu-l mai văzuse arătând așa până acum, atât de emoționat. Naiba s-o ia, se gândi ea brusc, în timp ce lacrimile îi înțepau pleoapele. La naiba cu Xara, o urăsc.

— Amélie - Edouard își puse brațele în jurul ei - avem un cadou pentru tine.

El îi întinse cutia cea lungă cu emblema complicată a magazinului Oberon.

— Un cadou! Amélie se uită cu îndoială la cutie.

— Hai, deschide-o.

Amélie desfăcu funda, trăgând de capac, nerăbdătoare. Sub un strat de hârtie de mătase, era cea mai frumoasă rochie pe care o văzuse vreodată. Era rozul vinețiu al liliacului sălbatic, iar volanele ei fine de cotton erau mărginite cu panglică de satin de culoarea levănțicii și roz.

— E frumoasă, spuse ea, atingându-i moliciunea.

— Xara a ales-o pentru tine. Vrem ca tu să-i fii domnișoara de onoare.

Edouard zâmbi larg.

Ochii lui Amélie îi întâlneau pe ai Xarei. Va izbucni în lacrimi, știa precis. Lăsând rochia din nou în cutie, ea alergă de-a lungul terasei, prin hol.

Edouard se uită după ea, uluit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Ce-am făcut?

— Sărmana Amélie, spuse blând Xara. E șocată, Edouard. E prea mult pentru ea să accepte atât de repede că tatăl ei se căsătorește. Eu înțeleg ce simte.

— Mă duc la ea, spuse Roberto, intrând în casă.

Amélie trânti ușa când o închise în urma ei, aruncându-se pe pat, în timp ce o scuturau hohotele de plâns. El era tatăl ei, nu avea dreptul să se căsătorească și să o părăsească. Nu voia să-l piardă.

Roberto îi putea auzi plânsul, chiar înainte de a deschide ușa. El se așeză pe marginea ferestrei, uitându-se la ea cum stătea culcată pe pat cu capul ascuns sub o pernă. Sărmană copilă proastă, se gândi el plin de compasiune. Se duse spre ea și ridică perna. Fața lui Amélie era pătată și umflată iar ochii îi erau încă plini de lacrimi.

— Arăți groaznic, spuse el, aducând un prosop ud și ștergându-i fața cu blândețe. Nu-i nevoie, de fapt, de toată agitația asta a ta, să știi. Se căsătorește doar.

— Tu nu înțelegi, șopti ea cu disperare.

— Ce anume nu înțeleg? El îngenunche lângă pat și îi luă mâna. Spune-mi, Amélie.

— N-ai să înțelegi niciodată, Roberto, pentru că tu ai propria ta familie mare. Bunica și cu Edouard sunt tot ce am eu și mă tem atât de tare să nu-i pierd. Nu vezi? strigă ea. Probabil că o să plece să trăiască în altă parte, apoi o să aibă alți copii – ai lui proprii. Ah, Roberto, femeia asta n-o să vrea prin jur o fată atât de mare și n-o să vrea să fie mama mea. De ce să vrea? O să-l vrea pe Edouard doar pentru ea.

— Asta nu-i adevărat, Amélie. Edouard n-o să lase să se întâmple așa ceva, niciodată. Știi că te iubește. Tu ești fiica lui, ca și când ar fi tatăl tău adevărat.

Ochii înroșiți ai lui Amélie erau îngrijorați.

— Dacă aș fi cunoscut-o pe mama mea, dacă aș fi știut cum arăta, atunci aș ști ceva despre mine însămi.

Roberto păru uimit.

— Ce vrei să spui – despre tine însăși?

— Nimeni nu vorbește niciodată despre mama mea. Numele ei era Léonie, era frumoasă și bună și dulce. Și eu arăt exact ca ea. Dar cum era ea, Roberto? Călărea, îi plăceau pisicile? Râdea de orice prostie, așa ca mine, și îi plăcea să danseze și să poarte rochii frumoase... sau poate îi plăcea să umble desculță prin nisip? Nu știi nici măcar dacă a fost vreodată geloasă. Sau dacă spunea anumite lucruri! Nu vezi, Roberto? Eu sunt ca un joc de puzzle din care lipsește o piesă, s-a pierdut pe undeva, pe sub un covor, și tabloul s-a stricat. E aproape terminat, dar nu poți fi foarte sigur cum era în realitate!

— Amélie, n-are rost să te îngrijorezi de o mamă pe care nu ai cunoscut-o. Tu faci parte din familia mea și a lui Edouard. Știi că tatăl meu te consideră ca a noastră. Nu-ți spune el oare „celălalt băiat al lui” când te tachinează? El îi șterse ochii cu prosopul ud. Tu ești cine ești, Amélie d’Aureville, și ești foarte drăguță. Și eu te iubesc.

Amélie se ridică și împinse prosopul.

— Adevărat, Roberto? Chiar mă iubești?

— Bineînțeles că da.

Ochii lui albaștri, limpezi, subliniau sinceritatea lui și Amélie scoase un oftat de ușurare.

— Ei, bine măcar că te am pe tine, spuse ea luându-i mâna.

— Haide, șterge-ți ochii și spală-te pe față și să le spunem lui Edouard și Xarei că ești bucuroasă pentru ei. Merseră mână-n mână spre ușă. Lasă-i și pe ei să fie fericiți, zise el.

Edouard zâmbi bucuros, când Amélie veni spre el, pieptănată și curată și foarte supusă, urmată de Roberto. Arăta atât de vulnerabilă, cu brațele și picioarele ei subțiri și cu fața umflată de plâns.

— Îmi pare rău, spuse timid. N-am vrut să fiu nepoliticoasă. Am fost doar surprinsă și puțin speriată că te pierd, Edouard. Vreau cu adevărat să fii fericit - și Xara la fel.

Edouard o înconjură cu brațele.

— Mulțumesc, micuța mea fiică, mulțumesc.

Ziua nunții începu în zori, la fel de albastră, de senină și de perfectă, ca toate zilele din Florida, iar Amélie și Isabelle așteptau în micuța cameră de zi a Xarei, de la St. James, în timp ce ea se îmbrăca pentru nuntă. Asta-i, se gândi Amélie, nefericită, nimic nu va mai fi cum a fost, după ziua de azi.

— Ai să fii o domnișoară de onoare frumoasă, spuse Isabelle, încurajator. Arăți atât de drăguță în rochia asta frumoasă și semeni atât de mult cu mama ta.

Amélie își ridică ochii, plină de speranță.

— E adevărat că semăn cu ea, bunico?

Isabelle îi mângâie părul frumos, care atârna liber, roșiatic, cu meșe aurii mai pale din cauza soarelui, cu câteva fire rebele care se încrețeau în jurul feței ei, în ciuda periatului viguros la care îl supusese ca să-l facă să stea neted. Coronița de flori roz pe care o purta începuse să devină maronie din cauza căldurii, iar parfumul ei dulce umplea camera.

— Nu e nici o îndoială că ești fiica lui Léonie, ai totul la fel ca ea - părul, ochii.

Măcar știi că arăt ca ea, se gândi Amélie, e ceva și asta. Acum, dacă aș ști cum era de fapt...

Xara ședea în fața măsuței de toaletă, periindu-și părul lung, negru. Rochia ei de nuntă, din organdi alb avea panglici de satin pe fusta amplă și pe decolteu și acum aștepta pe umeras, iar ea o putea vedea reflectată în oglindă. Marcella și magazinul Oberon nu o abandonaseră, era frumoasă. Se întreba ce făcea oare Edouard acum. El o lăsase discret, aseară, în holul de la St. James, după ce o trăsese în umbra unei uși și îi acoperise fața cu sărutări. Ea închise ochii, amintindu-și senzația buzelor lui calde pe pielea ei. Mâine, vei fi contesa d'Aureville. Mâine, șoptise ea drept răspuns -, vei fi al meu, în sfârșit. Ba nu, spusese el, tu vei fi a mea. Oricum, șoptise ea de sub sărutări, voi fi fericită.

Doar Amélie o îngrijora. Și Amélie, la rândul ei era îngrijorată din cauza Xarei. Nu avea cum să fie o mamă pentru această fată. Isabelle făcea deja o treabă bună în sensul ăsta. Dacă Amélie s-ar putea gândi la ea ca la o soră, le-ar fi mai ușor să devină prietene.

Xara puse jos peria de păr și se duse la ușă.

— Nu știu ce să fac cu părul meu, spuse ea ridicându-l în sus, în vârful capului. Ce crezi, Amélie, să-l prind în sus, așa?

— Ah, nu, răspunse instinctiv Amélie, lasă-l liber.

— Ai putea să mă ajuți? Sunt atât de nervoasă, nu pot să fac nimic cum trebuie.

Ochii lor se întâlneau. Arată ca o fetiță, se gândi Amélie, uimită. Chiar e nervoasă, oare? În fond, nu o făcea decât pentru Edouard. Totuși, e ziua nunții ei, toate miresele sunt nervoase.

O urmă pe Xara la masa de toaletă și începu să-i perie părul negru, greu. Era atât de neted și de mătăsoasă, nu ca părul ei dezordonat.

— Uite, spuse ea, perind vârfurile părului peste degete, acum ai nevoie doar de o floare sau așa ceva. Luă gardeniile și le ținu lângă părul Xarei. Astea sunt perfecte.

— Ai dreptate, Amélie. Xara prinse florile. Îți mulțumesc că m-ai ajutat.

— Cu plăcere, spuse Amélie jenată. Eu arăt bine - pentru o domnișoară de onoare, vreau să zic?

Xara se temuse să comenteze despre rochie, sau despre cum arăta. Amélie era atât de sensibilă, căuta înțepături ascunse în fiecare vorbă. Dar arăta adorabil, decolteul cu volan și fusta înfioată îi ascundeau subțirimea și culoarea se potrivea cu blondul ei roșcat.

— Arăți ca o prințesă din Renaștere, spuse ea, atingându-i ușor bogăția de păr blond. Ești o domnișoară de onoare perfectă.

Își zâmbiră una alteia. Lucrurile păreau să se prezinte mai bine decât se așteptase, se gândi Amélie ieșind din cameră. Dacă Xara nu s-ar fi măritat cu Edouard, probabil că ar fi considerat că e foarte drăguță.

Fratele Xarei, Tomas, și soția lui, Lola, sosiseră cu feribotul de la Havana. Lola era o apariție în mătase galbenă, strălucind de emoție și fericire, încât și Amélie fu cucerită de farmecul ei.

— Ah, ești atât de drăguță, micuțo! exclamă ea, rochia a fost o alegere perfectă... și ce păr! Uită-te la părul ei minunat, Tomas. O strânse pe Amélie la piept. Ce drăguț să te am ca nouă cumnată... sau noră? întrebă ea, mișcând din nas uimită, iar Amélie râse. Ceva de genul ăsta, oricum. Lasă-mă să-ți aranjez fundele. Îi strânse cordonul, aranjă o fundă ici-colo, și îi fixă bine coronița pe cap. Acum, este gata. Acum, avem nevoie doar de mireasă.

Xara ieși din camera ei, palidă și perfectă, ținând cu nervozitate în mână un buchet de gardenii crem. Stătură o clipă să o admire în rochia ei albă, elegantă, care îi sublinia perfect frumusețea brună, exotică.

— Xara, spuse Lola blând, arăți minunat. Ah, Tomas, uită-te la ea.

— E începutul unei vieți noi pentru tine, Xara. Sunt sigură că vei fi fericită.

Trecătorii zâmbeau admirativ, în timp ce grupul nuntașilor parcurgea scurta distanță până la mica biserică albă, unde Edouard aștepta împreună cu Roberto. Edouard se întoarse, când orga începu să cânte, iar el și Xara își zâmbiră în timp ce ea înaintă pe culoar și își puse mâna în mâna lui.

Amélie stătea în spatele lor, ascultând vorbele liniștite ale slujbei, urmărindu-l pe Roberto care îi dădu inelul lui Edouard. Ea surprinse expresia

de dragoste dintre Edouard și Xara în timp ce el i-l puse în deget. Arătau atât de drăguți, se gândi ea, neajutorată, negăsind cuvântul potrivit. Oare căsătoria te face să te simți așa? Iubită, de parcă ai aparține cuiva? Se uită din nou la Roberto. Era cu spatele spre ea, părul lui blond, lung, era pieptănat bine, iar haina albă era foarte elegantă. Arăta foarte maturizat. O să ne căsătorim într-o bună zi, se gândi ea, și atunci o să ne simțim exact așa cum se simt Xara și Edouard.

Capitolul 16 „La Vieille Auberge”. Numele apărea cu un scris înflorat pe o mică poartă de lemn, în capătul unei alei stâncoase și Jim controlă pe bucățica de hârtie din mâna lui. Da, asta era. Trânti portiera Mercedes-ului galben și își îmbracă haina. Mai bine să arate elegant, deși era cald. Nu-i poți cere unei femei să se mărite cu tine, când ești doar în cămașă, chiar dacă te cunoaște mult mai bine fără haine. Zâmbi în timp ce mergea pe cărare.

Casa era albă, pătrată, cu jaluzele verzi, printre multe flori, pe un delușor cu măslini care ducea la mare. Zâmbi cu satisfacție. Îi plăcea marea aceea albastră. Îi plăcea locul acela. Totul. Era natural ca ea să trăiască aici. O porni spre ușa din față, care stătea deschisă spre soare, flancată de vase mari de pământ cu mușcate, dar se opri brusc. Urmă cărarea din jurul casei, care dădea spre o terasă mare ce avea fața spre mare. O altă cărăruie ducea de la trepte în jos, pe pantă, pe lângă un bazin tăcut, ce reflecta albastrul cerului și o viță de vie. Era o grădină perfectă unde să stai și să visezi la umbră, trândăvind ore-n șir, ca să-ți revii după loviturile mortale ale vieții. Era grădina lui Léonie și știa că acolo o va găsi.

Urmă cărarea, până când o găsi. Îngrijea un strat de flori, sub un copac înflorit, în timp ce Chocolat alerga printre picioarele ei. Râsul lui Léonie pluti spre el.

— Cel puțin, e plăcut să te aud râzând din nou, spuse el.

Léonie purta o fustă simplă, albastră, de bumbac, și o bluză, iar fața ei era aurie de la soare și luminată de surprindere. Niciodată nu i se păruse mai frumoasă.

— Jim Jamieson, zise ea, ce faci aici?

— Știi, noi americanii, nu știm niciodată când să renunțăm.

El se îndreptă spre ea pe cărare, în jos, și o luă în brațe, sub copac.

— Nu trebuie să mă mai părăsești așa, șopti el ținând-o strâns la piept. Am să te gălesc întotdeauna. Nu te împotrivi, Léonie Bahri, spuse el sărutând-o. Ne aparținem unul altuia. O să te căsătorești cu mine.

Se ciorovăiră o săptămână, iar între timp făceau dragoste, beau vin și luau mese copioase pentru că el își descoperi o pasiune pentru bucătăria din Provence.

— Asta-i mâncare adevărată, afirmă el, înfruptându-se dintr-o mâncare de miel cu rozmarin și măslină. Sunt obișnuit cu mâncarea franțuzească de la New York, cu sosuri complicate, e ca și scaunele de la hotel, falsă.

— Ai să te îngrași, îi atrase ea atenția. Cu toate cârnățăriile și supele astea...

— Nu-s șanse, răspunse liniștit. Ai să vezi, o să am aceeași talie și la șaptezeci de ani.

Ea oftă.

— Asta e o altă problemă. Sunt mai în vârstă decât tine.

— Ei, și?

— Talia mea o să fie cea care o să dispară mai întâi.

El râse de ea.

— Léonie, tu ai să fii întotdeauna frumoasă.

El o liniștea mereu și ea își dădea seama.

— Nu pot părăsi Franța, argumentă ea. N-aș putea trăi într-un loc unde aș fi întotdeauna o „străină”.

— Atunci o să fac naveta, sau o să-mi vând afacerea și o să încep din nou aici... oricum vrei tu...

— Cum poți face naveta, peste continente? Ea era uluită de energia lui.

— O lună aici, o lună acolo - și o lună de călătorii - dacă promiți să călătorești cu mine.

Asta era. Ajunseseră la realitate. Ea nu putea călători cu el. Nu se putea căsători cu el. Trebuia să continue să lucreze, atâta timp cât publicul o dorea; banii tocmai fuseseră înghițiți de castel și ea le va da copiilor tot ceea ce aveau nevoie.

— N-aș putea face asta, Jim, spuse ea liniștit, am munca mea.

El o privi cu șiretenie.

— Am impresia că te-ai săturat să fii „Léonie”, că nu mai ai nevoie de ea. Am dreptate, domnișoară Bahri?

Ea îi evită privirea.

— Bineînțeles că nu. Asta e ceea ce fac. Ți-am zis că sunt o femeie independentă. Îmi place asta.

El îi luă mâna.

— Bine, spune-mi adevărul. Îmi ascunzi ceva și vreau să știu ce anume. Ochii lui albaștri, limpezi, erau serioși, și așteptau răspunsul ei.

— Trebuie să fac bani, spuse ea simplu. Nu, nu spune nimic, nu e vorba doar de câțiva. Am nevoie de mulți. Am patruzeci de copii care depind de mine... acolo se duc banii lui Léonie.

— Patruzeci de copii... ai cui copii?

— Sunt orfani. Eu le-am asigurat un cămin. Sunt copiii mei.

Nici în cele mai nebunești vise nu s-ar fi putut aștepta la așa ceva. Patruzeci de copii se interpuneau între el și căsătorie! Ce altceva oare va mai apărea?

— Nu m-am gândit niciodată, spuse el încet, dar îmi închipui că ești plătită substanțial și mi-ai spus tu însăși că lucrezi nouă luni pe an. Cu siguranță că trebuie să ai destui bani, deja.

Ea ridică din umeri, neajutorată.

— Am făcut niște investiții proaste. Am urmat sfaturile comitetului meu... se pare că s-au pierdut mulți bani pe parcurs. Ea oftă. Nu știu, Jim, dar oricât de mult câștig, niciodată nu-mi ajunge.

El se aplecă spre ea, peste masă.

— Îți amintești că, la prima noastră întâlnire, ți-am spus că nu poate exista nimic ce nu poate fi rezolvat? Lasă totul în seama mea, Léonie... copiii

tăi vor fi îngrijiți - toți. O să reorientez investițiile alea și o să le înmulțesc. Doamne, Léonie, oare banii sunt singurul lucru care stă între tine și mine? Asta-i cea mai ușoară problemă de rezolvat.

Oare putea el face asta? Speranța îi sclipi în ochi.

— Dă-mi mie sarcina asta, îi spuse el cu un zâmbet, și n-o să mai fie probleme.

Când spuse asta, ea știa că așa va fi. Se lăsă în fotoliul ei și se relaxă; acum totul va fi bine.

— Te iubesc, Jim Jamieson, oftă ea. Ce m-aș face fără tine?

— Oare nu ți-am spus eu asta tot timpul? strigă el triumfător.

Datorită lui Sekhmet, ea îi spuse în cele din urmă că se căsătorește cu el. Statuia se uita la ea noaptea, de pe pedestalul de marmură din fața patului ei, iar el se uita urât la ea.

— Hai să o întoarcem cu fața la perete, spuse el. Se uită mereu la noi.

— Nu. Nu poți face asta.

El o privi surprins de vehemența reacției.

— A fost doar o glumă, Léonie.

— Știu. Îmi pare rău, dar pentru mine e important.

— Pentru că au fost ale tatălui tău?

— Da... dar și din alte motive, răspunse ea evaziv, culcată între perne.

El se sprijini într-un cot și o privi.

— Ei?

— Ei, ce?

— O să-mi spui? Sau e vreun secret îngrozitor pe care nimeni nu-l poate cunoaște niciodată... blestemul lui Sekhmet! spuse râzând.

— Vai, Jim! Nu vorbi așa!

Ea întoarse fața, ca el să nu-i poată vedea teama din ochi.

— Hei, ia stai puțin. Ce se întâmplă? El o trase blând cu fața spre el.

Doar nu vrei să spui că tu crezi că există un blestem al lui Sekhmet?

— Nu este exact un blestem, e ceva mai mult... Ah, nu pot să-ți spun.

O să râzi doar și o să spui că sunt o proastă.

Jim puse un braț în jurul ei, liniștitor. Dacă ea era atât de necăjită, trebuia să fie ceva cu adevărat rău.

— Pune-mă la încercare, Léonie. Spune-mi despre ce e vorba.

Ea se așeză în pat și își dădu părul la spate.

— Ei bine, am să-ți spun. Dar mai întâi trebuie să citești asta.

Se duse la birou și scoase o hârtie.

— Este o transcriere a hieroglifelor de pe statuie.

El citi și se uită la ea întrebător.

— Nu am idee de unde le-a primit tatăl meu, dar am statuile de când eram copil. Ele erau păpușile mele, dormeau noaptea în patul meu și le iubeam. Abia când aveam optsprezece ani, am aflat secretul lui Sekhmet, cine e și ce e. Iar de când am aflat, totul s-a schimbat. De parcă Sekhmet îmi conducea viața. Ah, la naiba, spuse ea izbucnind în lacrimi. Ți-am spus că o să sune ridicol. De asta n-am spus-o nimănui până acum, nici măcar lui Caro.

— Spune-mi mie, o îndemnă el. Te ascult.

— Tu crezi că mă cunoști, dar nu mă cunoști, șopti ea. Mai bine să știi cum este cu adevărat femeia căreia îi ceri să fie soția ta. Eu nu mă pot căsători cu nimeni, Jim. Mă urmărește trecutul meu și n-am să fiu niciodată liberă decât dacă... decât dacă sunt ca Sekhmet. Decât dacă îmiucid dușmanii.

El luă capotul ei, o înfășură în el, strângându-l în jurul ei cu dragoste.

— Vino, îi spuse luând-o în brațe și conducând-o afară pe terasă. Hai să stăm aici împreună în întuneric și poți să-mi vorbești. Să nu omiți nici un amănunt. Vreau să știu totul.

Ea se uită la profilul lui, pe fundalul cerului negru-albăstrui al nopții calde. Ce mare ușurare ar fi să-i spună, să se descarce de acea teamă. Povestea se revărsă din ea, despre Monsieur, despre Amélie, despre temerile ei pentru siguranța fiicei ei.

— Și știi, zise ea, în sfârșit, că într-o bună zi, o coincidență neînsemnată îl va duce pe Monsieur la Amélie... iar când o s-o găsească, atunci o să trebuiască să-l ucid. Destinul lui Sekhmet este și al meu.

Vorbele ei se risipiră în noaptea de catifea. Ea așteaptă cu nervozitate reacțiile lui, dar el nu zise nimic, uitându-se spre orizontul întunecat, peste marea cu valuri foarte mici.

Am știut, se gândi ea cu disperare, am știut că o să creadă că sunt nebună. L-am pierdut. Ar fi mai bine să mă duc, să plec pur și simplu. O să mă duc jos la plajă și o să mă plimb, iar când o să mă întorc, el va fi plecat. Și voi fi din nou singură - doar cu Monsieur. Și cu Sekhmet. Ea se ridică repede și se îndepărtă. El o prinse de mână.

— Încotro? întrebă el.

— Mă duc jos, la plajă. Simt nevoia să mă plimb... tu poți să pleci, dacă dorești.

— Să plec? Bineînțeles că nu plec. Încerc doar să înțeleg cum a devenit viața ta atât de complicată și ce putem face ca să o îndreptăm.

Își puse brațul în jurul ei și porniră împreună în jos pe scară, spre plajă. Simțeau nisipul răcoros și umed sub picioarele goale, în timp ce mergeau pe malul apei tăcute.

— Foarte bine, spuse el, acum e rândul meu să vorbesc. În primul rând, bărbatul ăsta... Monsieur. Încă te mai spionează, încă mai pune pe cineva să te urmărească?

— Da. Oriunde mă aflu... el mă urmărește. E întotdeauna acolo, în teatru, sau îl văd într-un restaurant sau în afara unui magazin, iar când sunt aici, el este pe iaht, așteaptă.

— Ce anume așteaptă?

— Pe mine, să-i spun că vin înapoi la el. Sau ca eu să-l duc la Amélie.

— Și acea „crimă”... ești sigură că așa a fost? A fost o crimă?

— Da. Sunt sigură. Când am aflat că Charles era mort, am știut ce se întâmplase. Monsieur mă luase chiar și pe mine la Deauville... voia să văd cum se întâmplă! L-am confruntat cu lucrul acesta și atunci m-a amenințat cu Amélie, pentru că știa că-l voi crede.

— Dar nu ai nici o dovadă?

— Niciuna. Doar o descriere a bărbatului care a făcut lucrul ăsta. Era pe barcă împreună cu Charles, un coechipier găsit întâmplător la Deauville. El s-a întors singur și a zis că Charles a căzut peste bord. Avea țeasta fracturată. Autopsia s-a făcut în grabă, totul s-a terminat într-o zi. Monsieur aranjase totul, adăugă ea cu amărăciune. Caro, Alphonse și cu mine l-am căutat pe omul acela peste tot, dar fără nici un succes.

— Și Amélie? Știe ceva despre tine?

— Nu, spuse Léonie, obosită. Mă îndoiesc că știe măcar că exist. Era modul cel mai sigur de a o proteja.

— Bine, acum cunosc faptele. Monsieur tot nu știe unde este fata - în ciuda vigilenței permanente. Deci, deocamdată, ea e în siguranță... și a fost timp de aproape cincisprezece ani. Totuși el e destul de nebun să se țină după tine, să continue să te spioneze și să te urmărească, crezând că te poate obliga să te întorci la el. Există un singur mod de a opri un bărbat ca ăsta, și anume o contraamenințare. Trebuie să descriem identitatea asasinului lui Charles. Monsieur trebuie să-l fi plătit - și încă bine - ca el să rămână liniștit toți acești ani.

— Dar am încercat, spuse ea cu disperare. Și a trecut atât de mult timp, cine și-ar mai aminti?

— Vrei să mă lași pe mine să încerc? întrebă el blând. Îți promit că, dacă mai e încă în viață, o să-l găsesc. Și după aceea, o să am eu grijă de Monsieur.

— Nu-l cunoști pe Monsieur... nu-ți poți închipui cum este el. Nu uita că e o personalitate publică, Jim, are atâta putere, poate să facă orice.

— Léonie, nimeni - nici măcar un bărbat puternic - nu poate scăpa de o acuzație de crimă. Va trebui să-i facă față... sau va trebui să cedeze. Mie mi se pare că e un om mândru. Cei doi fii ai lui, pe care i-ai amintit, trebuie să fie mari, cum ar putea să-i lase să creadă că tatăl lor e un ucigaș? Nu, o să-l avem la mână, Léonie. Am să-l găsesc pe omul acela. Lasă-l în seama mea.

Ea se sprijini de el, în timp ce ușurarea o cuprindea. Cum de trăise vreodată fără acest bărbat, și cum de putea el oare să îndrepte toate lucrurile?

— Și acum, mai este cealaltă problemă, spuse el, punându-și brațele în jurul ei și ținând-o. Părul ei flutura în jurul lor, în briza mării, iar el îi ridică fața mai sus, luminată de stele și lună.

— Este oare asta fața unei zeițe? Sau este fața unei femei? O muritoare ca și noi toți. Léonie, nu poți crede în mod serios că ești reîncarnarea unei zeițe egiptene... nu vezi, e ceva de care te-ai autoconvins. Destinul lui Sekhmet nu e al tău. Tu ești cea care permiți ca legenda să-ți influențeze viața. Mi-ai spus tu singură că sunt două „Léonie”. Oare nu Sekhmet e cea de pe scenă și nu tu?

— Dar e adevărat, nu vezi...

— Nu! răspunse el ferm. Nu e adevărat, iar eu n-am să te las să crezi asta. Nu-ți dai seama ce faci... te pregătești tu singură să-l ucizi pe Monsieur!

Avea dreptate. Ea se pregătea singură. Știuse dintotdeauna că, într-o bună zi, avea să-l omoare.

— Tu ești Léonie Bahri, spuse el ferm. Tu nu ești Sekhmet, iar destinul tău nu e condus de o forță misterioasă din Egipt. Din cauza celor întâmplute, ți-ai permis să crezi că soarta ei e și a ta. Te-ai gândit la asta ani de zile, până ți s-a părut o realitate. Dar acum s-a terminat. Înțelegeți, Léonie? S-a terminat!

Voia atât de mult să-l creadă - el avea întotdeauna dreptate, el știa întotdeauna cum să rezolve problemele. Oare în izolarea ei își pierduse identitatea în favoarea lui Sekhmet?

— N-o să mai fie nici Sekhmet, nici Léonie - nici măcar Léonie Bahri. O să începi o viață nouă, ca doamna Léonie Jamieson.

— Ah, Jim, oare poți cu adevărat să îndrepti toate lucrurile? Poți să mă eliberezi în sfârșit de Monsieur?

— Îți promit. Iar fără Monsieur, nu-i nevoie de Sekhmet.

Ea se sprijini de pieptul lui masiv, iar el o ținu strâns, strivind-o de el, ca să nu mai fugă niciodată.

— Și îți mai promit ceva, Léonie. Într-o bună zi, ai s-o întâlnești pe fiica ta. O s-o găsim.

— Pe Amélie? Dar cum? Ea nici nu știe că eu trăiesc.

— Ssst, spuse el liniștitor, lasă totul în seama mea.

Povara pe care o dusesese singură atâta vreme i se păru brusc miraculos de ușoară, împărțită cu Jim, cu umerii lui lați și cu gândirea lui calmă, logică.

— Jim Jamieson, spuse ea ținându-l strâns, mama ta a avut dreptate să-ți dea numele Homer și Alexander... ești un gânditor și un luptător și nu știu cum am trăit atât de mult timp fără tine.

— Atunci, căsătorește-te cu mine, Léonie, șopti el.

— Da, zise ea. Vreau să fiu Léonie Jamieson.

Primul lucru pe care-l făcu a fost să o întoarcă pe Sekhmet cu fața la perete.

— Ar trebui să ne descotorosim de ea, spuse el cu fermitate.

Dar Léonie fusese atât de necăjită de această idee, încât el cedă.

— Asta din cauză că era a tatălui meu, pledă ea. Trebuie s-o păstrez.

— Nu din cauză că e Sekhmet? Întrebă el. Ești sigură?

Ea era aproape sigură.

— Și ce-i cu cealaltă... pisica?

— Asta-i Bastet, pisica sfântă.

El zâmbi.

— Oare observ o asemănare stranie cu Chocolat? De asta ai luat-o?

— A, nu... nu, spuse amintindu-și cum o găsisese Bébé pe ea.

Așadar, statuile rămaseră pe loc, iar el își îndreptă atenția spre alte probleme.

Datorită calităților sale, îl fermecă pe primarul din Nisa să le dea o autorizație specială de căsătorie. Veni acasă, fluturând-o triumfător.

— Ne putem căsători chiar mâine, o anunță el fericit.

— Ah, dar nu pot... nu mâine.

— De ce nu? gemu el. Acum ce mai e rău?

— Faptul că eu n-am mai fost măritată înainte... și vreau să fiu mireasa ta. Vreau să fiu frumoasă și să arăt deosebit. În plus, nu m-aș putea căsători fără să fie alături de mine cei mai dragi prieteni.

El zâmbi.

— Acum ai să-mi spui că locuiesc toți la Viena sau la St. Petersburg și că o să le trebuiască săptămâni ca să ajungă aici.

— Nu. Doar la Paris. Vor fi Caro și Alphonse - și Maroc, bineînțeles.

— Și bănuiesc că trebuie să te duci să-ți cumperi tu singură o rochie nouă sau așa ceva.

— Bineînțeles că da.

— Foarte bine. O să le trimitem la toți câte o telegramă și o să le spunem să fie aici joi, dacă vor să te vadă căsătorindu-te. Dar te avertizez, nu pot să aștept mai mult decât atât. Vreau să te duc în luna de miere... unde dorești tu: o casă-vapor pe un lac în Kașmir, o vilă în pădure la Vermont, o insulă în mările sudice - unde să fie?

— O lună de miere? Dar Jim, nu pot. Trebuie să fiu la Paris, săptămâna viitoare, pentru repetiții. Turneul începe peste câteva săptămâni... e vorba de costume, de probe, de cântece, totul.

— Léonie Bahri, urlă el, problemele noastre nu se vor termina oare niciodată? Anulează turneul ăla afurisit.

— Bineînțeles că nu, spuse ea privindu-l furioasă, și nu ai dreptul să-mi ceri asta. Am obligații în privința acestor concerte. Biletele sunt vândute și eu trebuie să fiu acolo. Nu e vorba numai de mine, Jim, sunt și alți oameni implicați, este și viața lor acolo. Dacă eu nu lucrez, nici ei nu lucrează.

— Ai dreptate, desigur. El oftă și o îmbrățișă. Dar aș dori să nu trebuiască să o faci.

— Mai e ceva, spuse ea cu o voce slabă.

El o privi cu un zâmbet slab.

— În regulă, spuse el, dă-i drumul și la asta.

— Te-ar deranja dacă am ține secretă căsătoria noastră la început - nu față de prietenii noștri apropiați, desigur, dar față de public. Din cauza concertelor. Imaginea lui Léonie nu este cea a unei femei măritate. Ea e doar o femeie.

— Contează foarte mult pentru tine?

— Da, răspunse ea, contează, cel puțin pentru un timp. După aceea, când nu vor mai fi concerte, am să fiu doar doamna Jamieson.

— Nu-mi place asta, îi zise el, dar dacă așa simți tu că este necesar...

Zâmbetul ei acoperi ușurarea pe care o simțea. Ea nu dorise, să-i spună celălalt motiv pentru care voia să păstreze secretul. Se temea de răzbunarea lui Monsieur, se temea pentru Jim.

Caro ședea cu domnul și doamna Frenard în față, în mica biserică anglicană din Nisa. Era plăcut, se gândi ea, întuneric și răcoare, cu o strălucire de sfeșnice de argint și puțină culoare de la vitralii. Da, era un loc plăcut unde să te căsătorești. Ea își netezi rochia și îi zâmbi doamnei Frenard, care era elegantă în rochia de mătase bleumarin, cumpărată probabil de Léonie. Domnul Frenard, cu fața lui bronzată de om care stă mult pe afară,

era solemn cum cerea ocazia și era îmbrăcat într-un costum frumos, gri. Orga cânta încet și dulce – Haendel – iar cei doi bărbați stăteau în capul culoarului, vorbind încet cu preotul. Maroc, cavalerul de onoare al lui Jim, zâmbea în legătură cu ceva ce spusese acesta. Totul fusese atât de neașteptat, dar foarte mulțumitor. Avea intuiții bune în privința lui Jim. El se întoarse, îi prinse privirea și îi zâmbi. Și era foarte frumos – ochii aceia albaștri și genele negre – și arăta sigur pe el, era un om pe care te puteai baza. Era exact omul de care avea nevoie Léonie. Avusese de parcurs un drum lung spre fericire, dar în cele din urmă se părea că ajunsese acolo. Amintindu-și de Monsieur, speră să fie cum gândea ea.

O dâră de lumină se filtră pe coridorul scurt, când se deschise ușa bisericii și intră Léonie, la brațul lui Alphonse. Arăta minunat: costumul ei de mătase crem era moale, fusta plisată, jacheta simplă, legată cu o fundă de catifea în talie. Părul ei blond era strâns la spate într-un coc strălucitor și purta o pălărie cu boruri late și cu flori și un mic buchet de trandafiri crem. Caro își șterse lacrimile de fericire.

E frumoasă, se gândi Jim, când ea veni spre el. Mireasa mea frumoasă! Ochii ei chihlimbarii îi întâlniră pe ai lui, îndrăgostiți. El îi luă mâna și i-o reținu și își zâmbiră unul altuia. Acum erau doar ei, împreună pentru totdeauna.

Doamna Frenard își ștergea ochii. Ea îi spusese lui Léonie că, într-o zi, își va găsi fericirea și acum, previziunea i se împlinea. Nu mai văzuse pe nimeni să arate atât de fericit. Când Jim îi puse inelul în deget, fața ei era exact ca raza de soare când se deschisese ușa – era luminată pe dinăuntru. Ea întinse mâna după a soțului ei, ținând-o. Cel mai bun lucru în viață era să fii cu bărbatul pe care-l iubești.

Caro urmă grupul nuntașilor, ca să semneze în registru, sărutând-o pe Léonie printre lacrimi.

— Dar nu trebuie să plângi, spuse Léonie cu tandrețe, ștergându-i obrazul cu o batistă de dantelă.

— Asta e doar pentru că sunt atât de bucuroasă pentru tine. Sunt lacrimi de fericire.

Alphonse îi luă mâna.

— Putem să facem o dublă ceremonie, sugeră el.

— Vai, Alphonse, eu sunt fericită așa cum sunt. Știi doar că te iubesc.

— Știu, spuse el sărutând-o, iartă-mă, e doar un obicei al meu.

Jim izbucni în râs.

— Așa sunt ei întotdeauna? o întrebă el pe Léonie.

— Întotdeauna – și sunt perechea cea mai „căsătorită”, dacă se poate spune așa.

— Ei bine, doamnă Jamieson, fiindcă vorbim de căsătorie, cum ți se pare?

Ea își înclină bărbia cu aroganță, cu ochi zâmbitori, sub borul pălăriei.

— Domnule Jamieson, murmură ea, mi se pare minunat.

Capitolul 17

Armand de Courmont stătea culcat în pat, contemplând cu satisfacție ziua ce-i stătea în față. Era aniversarea lui de douăzeci și unu de ani, soarele

strălucea, iar o fată frumoasă, brunetă, îl aștepta la Paris, ca să sărbătorească împreună. Se uită la ceasul de deasupra căminului – șapte și treizeci – era încă devreme. Se duse la fereastră și se uită afară, dincolo de intrarea cu coloane a castelului De Courmont. Hoskins, șoferul englez al tatălui său, era deja afară, cu mânecile cămășii suflecate, dând cu plăcere un lustru final lacului roșu fără pată al noii mașini sport. Radiatorul, cu mascota lui, un vultur, strălucea în soarele dimineții, iar liniile frumoase, joase, ale automobilului ascundeau promisiuni de putere și viteză. Era cadoul pe care-l primise cu ocazia aniversării de la tatăl său – prima dintre noile mașini sport ale fabricii De Courmont și aceea în care tatăl său își punea speranțele că va reînvia afacerile lui proaste cu automobile. Armand cunoștea motorul acesta pe dinafară. Studiase prototipurile, le testase și lucrase la ele până peste cap, umplându-se de unsoare, alături de mecanici. Era o mașină bună.

Se auzi un tropăit de copite pe prundiș, când apărură Gérard călare pe calul lui mare, cu Sebastião după el.

Armand deschise fereastra.

— Hei, așteaptă-mă. Cobor într-un minut.

Aruncându-și hainele pe el, alergă pe coridor și apoi în jos pe scară, în hol.

— Armand!

Tatăl lui ieși din camera pentru micul dejun, cu o ceașcă de cafea în mână.

Arată obosit, se gândi Armand, de parcă nu dormise – nu doar noaptea trecută, ci de câteva săptămâni. Simți o înțepătură de milă; tatăl lui era un bărbat atât de disperat de singur.

— La mulți ani, băiatul meu, spuse Gilles, cu un zâmbet. Ți-ai văzut cadoul?

— L-am văzut, de la fereastră, tocmai mă duceam afară să-l arăt lui Sebastião și lui Gérard.

Ei merșeră împreună printre coloanele înalte de malachit ale vastului hol.

— Ei, spuse Gilles, ce crezi, Armand? Am dat lovitura de data asta?

— Sunt sigur. Nu poate da greș, e un automobil grozav. Pun pariu că, în șase luni, vânzările vor urca până la cer.

— Și tu ce crezi, Gérard?

— E minunat, tată, un automobil frumos. Sebastião tocmai spunea că i-ar plăcea să ia unul cu el, în Brazilia.

— Nenorocirea e că, deocamdată, nu-mi pot permite așa ceva, adăugă Sebastião râzând.

— Fă și tu ce-am făcut eu, spuse Armand, urcându-se la volan, spune-i tatălui tău să-ți dea una cadou de ziua ta de naștere.

El porni motorul, apăsând ușor cu piciorul pe accelerator. Căii se dădură nervoși la o parte, când el făcu un viraj cu mașina, într-o ploaie de prundiș, și o luă în jos pe alee.

— Da, murmură Gilles cu satisfacție, e un automobil bun...

— Ne vedem mai târziu, tată, strigă Gérard, îndreptându-se spre râu, cu Sebastião.

Gilles se uită după ei, doi tineri drăguți, într-o frumoasă dimineață de vară. Era păcat că Gérard n-a vrut să i se alăture în afaceri, dar îl avea pe Armand – și n-ar fi putut să-și dorească pe altcineva mai bun decât el. Proiectul acestui nou automobil era al lui, și tot el urmărise fiecare etapă a producției, cu meticulozitate.

Se întoarse în hol, uitându-se la pendula mare, cu limba ei aurită, care bătea orele, cum o făcea de două sute de ani. Dar nu putea face să treacă timpul mai repede. Era abia ora opt dimineața și el se trezise încă de la cinci.

Nu putea niciodată să doarmă la castel, îl apăsau amintirile, deși Marie-France, spre lauda ei, îl adusese la viață; nu mai era casa întunecoasă a copilăriei lui. Cheltuise o avere renovându-l și reușise minunat. Acum, Marie-France își petrecea aici cea mai mare parte a timpului, ceea ce îi dădea senzația că e mai mult casa ei decât a lui. Ea nu prea intra în casa de pe insula St. Louis, ba chiar și fiii lui păreau să prefere să locuiască în altă parte, atunci când se aflau la Paris. Gérard locuia cu Sebastião de Santos, iar Armand își luase un apartament mai aproape de fabrică, deși bănuia că majoritatea timpului locuia cu o fată. Și de ce n-ar face-o, se gândi el cu indulgență, băiatul trebuia să se distreze.

De Courmont trecu prin hol, spre biroul său. Recitise raportul financiar de la tipul care luase locul lui Verronet. Doamne, ce mult îi lipsea Verronet! Cum naiba fusese el atât de stupid să moară? Satcre lucra cu el deja de trei ani și încă nu părea să înțeleagă amănuntele de care avea el nevoie, așa cum făcea Verronet. Rapoartele lui nu indicau nimic deosebit, ci doar unde era Léonie și când – în ce oraș, țară sau teatru. Și, uneori, cu cine era. Un nume începuse să apară adesea în ultima vreme: James Jamieson, un american. Ultimul iubit al ei, presupuse el. Asta era întrebarea care i se învărtise în minte în orele de nesomn ale nopții. Ce să facă în legătură cu Jamieson? Știa răspunsul. Nimic. Nu era nimic de făcut, decât dacă o găsea pe Amélie – iar aceasta era o cauză pierdută. Nu exista nici o urmă a copilului, fusese urmărit orice fir posibil. Verronet fusese eficient. Nu o va găsi niciodată pe Amélie și, fără ea, nu o va avea niciodată pe Léonie. Își lăsă capul în mâini și se uită absent la suprafața lustruită a biroului. Léonie, se gândi el neajutorat, Léonie, trebuie să te întorci la mine curând, nu mai pot suporta mult timp singurătatea asta.

Marie-France supraveghe masa, bucuroasă. Nu se întâmpla des să-i aibă aici pe amândoi băieții ei și chiar Gilles se străduia să fie amuzant. Lucrul care o surprindea întotdeauna era că el era un bărbat încântător când voia să fie așa. De ce nu putea oare să fie așa tot timpul? Dar Gilles avea o dublă personalitate, chiar și față de fiii săi. La un moment dat, era tatăl indulgent, pentru ca în momentul următor să devină omul de afaceri rece, distant. Ei nu știau niciodată în ce stare de spirit era. Se obișnuiseră cu lucrul ăsta, de ani de zile. Gilles era singurul care suferea acum. El suferea, știa ea, și mai știa de ce nu o uitase niciodată pe Léonie și pe copila aceea.

— Când Sebastião se întoarce în Brazilia, mamă, aş vrea să plec şi eu cu el, spuse Gérard. Am senzaţia că-i cunosc familia la fel ca şi pe a mea, am auzit atâtea despre ei.

— Adevărat, spuse Sebastião. El citeşte scrisorile micii mele verişoare, aşa că ştie toate întâmplările familiei.

— Ce spui, tată? întrebă Gérard.

— Da, de ce nu? spuse Gilles absent, uitându-se la ceas. Două şi treizeci. Dacă pleca în oraş acum, ar putea prinde trenul de noapte spre Monte Carlo. Ştia că Léonie era acolo.

— Trebuie să mă întorc la Paris în după-amiaza asta, îi spuse el lui Marie-France.

Nu putea oare să aştepte până la terminarea prânzului pentru aniversarea lui Armand? se gândi ea cu nervozitate. Ea ridică paharul.

— Pentru tine, Armand, zise ea cu un zâmbet spre fiul ei. La mulţi ani, dragul meu.

— Şi la mai multe aniversări fericite, băiatul meu, spuse Gilles, zâmbindu-i fiului său favorit.

Armand ridică din nou capota lungă a automobilului De Courmont, şi o aplecă într-o parte, ca să se uite la motorul imaculat. Scoase o cheie fixă şi încercă un şurub, băgându-şi mâinile sub tuburile strălucitoare şi umblând la fire. I se păruse că simţise o uşoară bătaie, când dusese maşina la garaj, dar totul părea în regulă. Va pleca într-o jumătate de oră, ar putea să-l ducă pe tatăl lui până la Paris, dacă voia, ca să-l scutească să-l mai ia pe Hoskins. Ştergându-şi mâinile cu o cârpă, puse capota la loc. Aceasta se închise cu un zgomot satisfăcător şi el zâmbi. Era o maşină bună, solidă, bine lucrată.

Întors în casă, îşi băgă capul pe uşa biroului.

— Eu plec cam peste o jumătate de oră, tată. Pot să te duc, dacă vrei. Putem vedea cum merge maşina.

Gilles îşi strânse hârtiile în servietă şi se duse în salon să-şi ia rămas bun de la Marie-France. Ea şedea lângă fereastra deschisă, cu gheme de lână colorată alături de ea, lucrând la o tapiserie. Părul ei negru se încreţea în jurul feţei şi ea se uită la el când intră, cu acei ochi căprui mari, sceptici.

— Am să plec la Paris, cu Armand, îi spuse el, iar apoi cred că am să fiu plecat din oraş pentru o săptămână sau două.

— Unde te duci, de data asta? întrebă ea cu un zâmbet slab. La Chicago sau la Cap Ferrat?

— Are vreo importanţă? întrebă el cu răceală.

— Nu ştiu de ce te oboseşti să-mi spui, Gilles, n-a mai avut „importanţă” de ani de zile.

Ea se aplecă asupra lucrului ei de mână şi el o urmări un moment. Erau căsătoriţi de douăzeci şi şase de ani şi erau ca nişte străini. El se întoarce şi ieşi repede din cameră.

Armand aşteptă în maşină.

— Bine, rosti el. Hai să o punem la treabă, tată. O să vedem ce poate.

Maşina roşie, lungă, alergă pe drumurile de ţară, controlată perfect de mâinile capabile ale lui Armand, luând virajele cum trebuie, în timp ce el o

băga în viteze. El știa exact cum trebuia să sune motorul acesta și era ca o simfonie, fiecare parte avea tonalitatea ei.

Armand se uită la ceasul de la bord; era aproape șase asta însemna că vor fi la Paris exact înainte de opt. Îl va lăsa pe tatăl lui în insula St. Louis și se va duce direct la Claudine. Ea o să-l aștepte, purtând, după cum spera el, rochia aceea drăguță de casă, liliachie, iar mai târziu o va duce la cină la Café César, o să-i placă acolo.

Volanul tremură ușor sub mâinile lui, oare trecuseră peste o piatră pe șosea? Acum i se părea că e în regulă. Totuși, poate ar trebui să se oprească să controleze, oare nu era aceeași vibrație pe care o simțise și azi-dimineață? Se uită din nou la ceas, era deja în întârziere. Întoarse mașina lungă la cotitură, în deal. Fusesse o aniversare plăcută, se gândi el bucuros. Tata fusesse politicos, iar el și mama păreau să se înțeleagă destul de bine. Întotdeauna era o încordare când erau împreună. Iisuse, ce-a fost asta? Simți în brațe vibrația volanului și luă piciorul de pe accelerație. Mai mult simți, decât auzi, pocnitura arborelui volanului, când acesta se desprinsese de la locul său, iar următoarea cotitură se ivi în fața lui. Apăsă tare piciorul pe frână și simți mașina alunecând, răsturnându-se de două ori, înainte de a se rostogoli pe coastă, în șanț, roțile învărtindu-se inutil în aer.

Gilles știa că se întâmplase ceva, dar nu știa ce; i se părea că mintea lui nu lucrează cum trebuie. Se forța să deschidă ochii și să privească în jur: totul era negru. Panica îi trecu pe șira spinării și începu să tremure. Împinse cu disperare. Fața lui era presată în pielea neagră a scaunului. Unde era Hoskins? Sau condusesse el însuși? Vai, Doamne, Armand! Împinse fără rezultat în greutatea de deasupra lui, trebuia să ajungă la Armand. Auzi voci, erau oameni, îl vor ajuta să ajungă la Armand.

— Aici, strigă el cu o voce subțire și spartă, aici, ajutați-mă. Trebuie să ajungem la fiul meu.

Greutatea îi fu ridicată de pe piept și o față rumenă, îngrijorată, se uită în jos la el.

— Nu te mișca, spuse bărbatul. Am trimis după o ambulanță, mai bine stai liniștit până vine medicul și poliția.

— Dar fiul meu, strigă el slab, trebuie să-l ajutați pe fiul meu.

Bărbatul se uită în altă parte.

— În regulă, spuse el, vor fi aici într-un minut.

Sărmanul, se gândi el cu milă, uitându-se peste drum, unde zăcea tânărul. Îl controlase deja și nu încăpea îndoială că era mort.

Sebastião îl urmărea pe Gérard umblând încet, în sus și în jos, pe coridorul spitalului. Dorea cu disperare să poată face ceva, să spună ceva ce l-ar putea ajuta. I se făcea rău, amintindu-și fața disperată a lui Marie-France, și ce spusese ea.

— De ce nu a fost Gilles? urlase ea. De ce n-a putut să fie el în locul lui?

Gérard o înconjurase cu brațele și o ținuse strâns, propria lui disperare fiindu-i vizibilă pe față.

— Mamă, șoptise el. Mamă, te rog...

Fața ei, de obicei dulce, se transformase într-o piatră plină de hotărâre.

— Trebuie să merg cu voi la spital, spuse ea. Soțul meu e acolo. E datoria mea.

Datoria ei! se gândi Sebastião mirat. Cum era oare viața acestor oameni? Ea era acum lângă patul soțului ei. Îl operaseră la picioare și era încă fără cunoștință, dar ea refuzase să plece, până nu vorbea cu el. Iar el știa că tocmai de aceea era îngrijorat Gérard. Ce avea ea oare să-i spună?

— Gérard, spuse el luându-l de braț, hai să mergem să bem ceva, n-are rost să aștepți aici. Doctorul spune că n-o să se trezească decât peste câteva ore.

— Nu pot s-o las singură aici, Sebastião. Trebuie să stau cu ea.

Sebastião se întoarse la scaunul lui.

— Foarte bine, spuse el, o să așteptăm.

Oare se iveau zorile sau toată lumea își pierduse brusc culoarea? se întreba Gilles, uitându-se, cu ochii pe jumătate închiși, într-o lumină cenușie, voalată. Își dădea seama de un plafon și de lumina din centrul lui. Întoarse încet capul spre stânga, dar îl săgetă o durere, o durere arzătoare, parcă-l frigea. Cineva era acolo, chiar lângă pat. La naiba, ar fi vrut să poată vedea cine era. Încercă să vorbească, dar își simți gura într-un fel neobișnuit; nu-și putea mișca limba, o simțea groasă și grea. Avea nevoie să bea apă, nu-i dădea nimeni să bea apă? Trebuia să vorbească!

— Léonie! își forță limba în jurul silabelor. Léonie!

Ea se aplecă deasupra lui și el așteptă parfumul familiar. Nu o putea vedea bine, dar ar ști dacă ar fi ea, după parfumul de iasomie.

— Gilles! Era vocea lui Marie-France, țipătoare și înghețată. Gilles, spuse ea. Am așteptat aici ca să te trezești, pentru că am vrut să fiu eu aceea care să-ți spun. Armand e mort. Mort din cauza automobilului tău cu defecte... a neglijenței tale. Tu l-ai ucis pe fiul nostru, Gilles. Fața ei era implacabilă și vocea necruțătoare. Ai strigat-o pe Léonie adineauri, Gilles, dar ea te-a părăsit cu ani în urmă. Iar acum te părăsesc și eu. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Auzi ușa închizându-se încet în urma ei și el rămase din nou singur, cu groaznicul adevăr. Armand era mort. Fiul lui era mort! Voia să urle, să-și descarce durerea din el în sunet. Așa simți când îți moare fiul, o durere sfâșietoare. O imagine a lui Charles d'Aureville, a feței lui tinere, zâmbitoare, încadrată în binoclul lui, îi trecu prin minte; trebuie să fi avut vârsta lui Armand, când murise. Iar familia lui simțise ceea ce simte și el acum. Numai că moartea lui Charles nu fusese un accident, îl omorâse el... iar acum ea a spus că el l-a omorât pe Armand.

— Ah, Doamne! strigă el.

Dar Dumnezeu nu era milostiv cu el.

Capitolul 18

Un vânt rece sufla dinspre Ocean, făcând să pocnească prelatele ce acopereau vasele mici ale marinei de la Deauville și răbufnind cu furie în jurul debarcaderului. Jim își ridică gulerul hainei, mărind pasul când dădu colțul pe o stradă lăturalnică, de lângă mal. Strada era îngustă, mărginită de clădiri cenușii cu două etaje, majoritatea mici prăvălii; un negustor de lumânări, un

atelier de pânze de barcă, un garaj, un mic depozit care mirosea puternic a pește și două baruri, ambele cu nume nautice, Pescarii și Tridentul. Barul pescarilor, în stânga, la capătul străzii, era cel pe care-l căuta. Draperia de mărgele pocnea în bătaia vântului și o jaluzeala verde, spălăcită, se lovea de fereastră, legănându-se înainte și înapoi pe o singură balama. Jim trecu prin draperie și se trezi într-un mic hol cu o ușă de lemn ponosită. Vântul pătrunse după el, când o deschise și intră înăuntru. Barul era bine luminat și mai curat decât se așteptase. În spatele tejghelei franțuzești familiare, acoperită cu tablă de zinc, un bărbat mărunț cu mustață ștergea pahare și fuma o Gauloise, tușind. Niște pescari bătrâni, care jucau domino într-un colț, se uitară la el când intră.

Jim își luă un scaun la tejghea.

— Bere, te rog, spuse el, punându-și portofelul pe tejghea.

Bărbatul se uită la portofel.

— Alsacia sau Normandia?

— O să iau Alsacia.

Desfăcu sticla, turnă berea cu grijă și o așeză pe tejghea, în fața lui.

Spuma era de culoare crem și berea avea gust bun și era rece.

— Ia și dumneata una, îi sugeră Jim cu un zâmbet amabil.

— Mulțumesc, domnule, îi răspunse laconic, turnându-și puțin Pernod.

— Nu e lume azi, spuse Jim.

— Niciodată nu e lume în anotimpul ăsta.

— Nu cred că se mai pescuiește mult la Deauville, acum, zise Jim. A devenit prea elegant, pentru așa ceva. Prea multe iahturi sunt acum și nu mai e loc pentru bărci de pescuit.

— Adevărat, domnule.

— Am auzit că și dumneata ești un bun marinar.

— Cine v-a spus asta, domnule?

— Barmanul de la Grand, Jean-Luc Grenier; mi-a zis să-i amintesc numele.

— Vărul neveste-mi, spuse barmanul, permițându-și un zâmbet slab.

— Da. Mi-a zis că uneori te duci coechipier la curse - când au nevoie de cineva care să completeze echipajul.

Fața i se luminează brusc.

— Da, domnule, și sunt foarte bun. Dar nu poți găsi acum un echipaj, cursele s-au terminat până în sezonul viitor.

— Nu. Nu. Nu caut așa ceva. Caut pe altcineva. Unul care tot ia câte o slujbă întâmplătoare, în vreo echipă. Un tip înalt, cu păr roșcovan, puțin cam gras. El luă portofelul și îl desfăcu sugestiv. Trebuie să fi fost pe-aici, cu ani în urmă, apoi a dispărut probabil un timp, dar a revenit. Și nu e un om de pe-aici.

Barmanul se aplecă peste tejghea, uitându-se la portofel.

— Pentru ce vrei să-l găsești pe bărbatul ăla? întrebă, sorbindu-și Pernod-ul.

Jim se lăsă pe spate, închizând portofelul.

— Cred că asta-i treaba mea.

Bărbatul sări în sus.

— Da, da, desigur. Eram doar curios. Ei, cred că aş putea să-ți spun ce știu...

Ochii lui erau la portofel, iar Jim scoase o bancnotă și o puse pe tejghea. Scoase o a doua și o puse alături de prima.

— Ei?

Omul băgă bancnotele în buzunar și mai bău din Pernod.

— Există un singur bărbat care arată așa, vine aici doar vara... și nu în fiecare vară. Își ia o slujbă întâmplătoare în sezonul respectiv, conducând excursii de plăcere sau lucrând la marină, vopsește, face dulgherie, chestii din astea. A fost aici vara trecută, dar nu e prea popular - a avut bătaii, beții... Ridică din umeri. Nu e un bărbat pe care e bine să-l cunoști, domnule.

Jim mai scoase o bancnotă, punând-o pe tejghea.

— După sezonul de vară, spuse el, liniștit, unde se duce?

— Cred că se duce în Sud, domnule, asta-i tot ce știu. Bănuiesc că se duce la Cannes sau la Monte Carlo - la ei sezonul durează mult mai mult, până în iarnă. Acolo găsești întotdeauna de lucru la marină.

— Și cum îl cheamă?

Barmanul își umplu din nou paharul cu Pernod.

— Asta nu pot să vă spun, domnule, dar dacă o să întrebați la marină, cineva de acolo s-ar putea să știe - a lucrat o mulțime pentru Lesage în vara asta.

Barmanul sorbea din Pernod, tremurând în curentul care pătrunse pe ușă, când Jim o închise după el.

— Asta să fie? se gândi Jim emoționat. Oare instinctul lui dăduse rezultate? El ghicise că omul acela trebuie să fie un lucrător sezonier, umblând din stațiune în stațiune, după cum îl mâna dispoziția lui și anotimpul. Deauville era o stațiune balneară luxoasă, se puteau face bani acolo, erau multe slujbe. De ce să nu se fi întors el după câțiva ani, când totul se uitase? În fond, el nu fusese acuzat de nimic - n-avea pentru ce să fie acuzat. Și memoria oamenilor era scurtă. Acum avea nevoie doar de un nume.

Lesage era cel mai mare proprietar din marină. Spațiile lui ocupau o jumătate din debarcader, iar ambarcațiunile lui - vase cu aburi pentru călătorii de plăcere de o zi, bărci mici de închiriat, pentru pescuit, și iahturile elegante ale clienților puse la adăpost pentru iarnă - se întindeau la mal.

Bărbatul cărunt de la birou își puse repede haina, când Jim intră în cameră.

— Bună dimineața, domnule. Zâmbi. Cu ce vă pot ajuta?

— Bună dimineața. Aveți bărci frumoase afară.

Bărbatul zâmbi larg.

— Avem mai multe de vânzare, dacă sunteți interesat. Doar, bineînțeles, dacă nu doriți una de comandă, făcută după specificațiile dumneavoastră. Avem propriul nostru atelier, domnule, pe coastă, mai jos.

— S-ar putea să fiu interesat de o barcă, răspunse Jim cu indiferență, una mai micuță - soția mea își închipuie că e pricepută ca marinar. Deși, cu

ea la bord, bănuiesc că o să trebuiască să iau pe cineva în plus care să facă echipă cu mine.

— Nici o problemă, domnule, există întotdeauna oameni care caută de lucru în sezon - o să vă ajute, domnule, și o să întrețină barca să fie curată și pusă la punct. Asta putem aranja.

— Un prieten al meu mi-a zis că a avut un om în sezonul ăsta, unul cu părul roșcat. Am uitat cum îl cheamă.

— Cu părul roșu, domnule? Trebuie să fie vorba de Marigny. A, dar nu vi l-aș recomanda pe el, domnule - e adevărat că e un bun muncitor, dar e un tip curios. Nu, n-am fost mulțumiți de el, deloc. El își supse obraji și își frecă mâinile agitat. Puțin prea iubitor de băutură, domnule, ca să fiu cinstit. Cred că vă putem oferi ceva mai bun decât el. Acum, pot să vă arăt vasele noastre, domnule? Avem mai multe care ar fi potrivite pentru dumneavoastră.

— Dacă nu vă supărați, spuse Jim îndreptându-se spre ușă, am să mă întorc mai târziu. Am întârziat la o întâlnire.

Prinse trenul de ora trei spre Paris și se instală comod, studiind numele pe care îl scrisese în carnețel. Marigny. S-ar putea să fie omul care îl asasinase pe Charles d'Aureville. Și, eventual, cheia pentru eliberarea lui Léonie de trecutul ei. Tot ce avea de făcut acum era să-l găsească pe acest Marigny. Se uită la ceas; dacă avea noroc, s-ar putea să prindă trenul de noapte spre Nisa. Va fi nevoie de timp, dar el va cerceta fiecare port, între Menton și Marsilia, până îl va găsi.

Maroc luă un exemplar din ziarul francez Le Monde, de la magazinul din pasajul de lângă hotelul Brown din Londra, cu intenția de a-l citi mai târziu, după spectacol. Se uită la titluri și își trecu repede ochii pe pagină. Informația despre rănirea gravă a ducelui de Courmont și moartea fiului său mai mic într-un accident cu ultimul automobil-sport De Courmont îi sărea în ochi, fiind scrisă cu litere mari și groase.

Împăturind cu grijă ziarul ca să nu i-l fluture vântul, citi repede articolul. Deși Monsieur se rănise rău la piept și la picioare, se bănuia că va supraviețui. Doamne, se gândi el cu amărăciune, de ce n-a fost el în locul fiului său?

O porni înapoi pe strada Dover și intră în hotel. Mai aveau două nopți de stat în Londra. Să-i spună oare lui Léonie acum, sau după ce își va termina spectacolele? Își aminti de ultima oară, când nu o informase imediat. Dar asta era altceva - o să-i spună acum. Va dori să știe.

Léonie se sculase, era deja îmbrăcată și plănuia să facă niște cumpărături. Voia să cumpere ceva pentru Jim - lucruri englezești, frumoase, pulovere moi de cașmir și pijamale de mătase în dungi - erau locuri atât de minunate în pasajul Burlington și pe strada Jermyn. Zâmbi, în timp ce-și peria părul; era atât de bine când iubeai pe cineva! Și când erai iubită.

Ți-a trebuit mult timp, Léonie Jamieson, își spuse în sine ea, dar în sfârșit, acum „aparții” cuiva.

Maroc o strigă din camera de zi, iar ea lăsă peria și trecu dincolo, să-l vadă.

— Bună, spuse ea, sărutându-l ușor pe obraz, ai vrea să vii cu mine la cumpărături?

— Este o știre în ziar, Léonie. Este despre Monsieur. A avut un accident. Ea se uită fix la el, cu ochii măriți de spaimă.

— El nu e mort, Léonie, dar e rănit grav. S-a întâmplat cu una din mașinile lui; fiul lui mai mic a murit.

— A murit!

Își amintea de cei doi băieței, mâncând solemn înghețată la Café de Paris, la Monte Carlo, în urmă cu atâția ani – un băiat nevinovat moare, iar el trăiește! Ea luă ziarul cu mâini tremurânde; scria că el avea răni serioase la piept și la picioare – o imagine a trupului lui puternic, dur, lipit de al ei, îi fulgeră prin minte. Nu! El nu putea fi rănit, nimic nu-l putea atinge, niciodată. Era invincibil. Oare nu dovedise el asta, de-a lungul anilor? Nu voia să se gândească la trupul lui astfel sfărâmat, mai bine era mort; el ar fi trebuit să moară.

Maroc îi luă ziarul din mână și ea se uită la el disperată.

— Ah, Maroc, de ce? De ce n-a fost el cel care să moară? Nu există dreptate?

— Eu nu știu ce să-ți spun despre dreptate, replică el, dar ai putea-o numi răsplată – o viață tânără pentru o viață tânără. O să sufere și el acum, Léonie, să nu-ți faci iluzii în privința asta.

Capitolul 19

Hotelul Villa d'Aureville din Copacabana arăta întocmai ca o mică și perfectă casă de țară. Avea pereți simpli, albi, și tavane cu grinzi închise la culoare. Podelele din lemn lustruit erau acoperite din loc în loc cu covoare minunate, aduse de Isabelle de la castelul d'Aureville: unul era de un albastru bogat al Kerman-elor, altul avea auriul renumit și liliachiul covorului de rugăciune Kashan, unul era Senne de un crem auriu, erau o multitudine de covoare roșii de Ferahan și de Buhara. Cele mai rare și mai delicate exemplare decorau pereții, strălucind mătăsos din colțuri întunecate, alături de portrete ale unor d'Aureville din trecut și de vaste pânze cu flori pictate minunat de un artist olandez decedat demult, încât aproape că puteai simți parfumul trandafirilor și al macilor, ale căror variante reale se înghesuiau în vase și boluri, pe mese și scrinuri și erau grupate în coșuri, de-a lungul coridoarelor.

Confort și lux, se gândi Isabelle plimbându-se prin hotel. Luxul de a avea ce e mai bun. Nu ostentație – asta nu va căuta niciodată. Canapelele mari erau confortabile, acoperite cu material înflorat în culori pale, coraliu și verde, sau brocarturi moi în culori albastru deschis sau auriu ca untul, încărcate atrăgător cu perne. Măsuțe mici cu lămpi, cu abajururi de culoarea piersicilor, erau așezate cu grijă ca să dea pete de lumină și aveau pe ele reviste și cărți; pe o masă rotundă, în salon, era un uriaș joc puzzle, pe jumătate aranjat, și la care nici un oaspete nu rezista tentației de a încerca. Întregul efect era al unei case care se afla acolo de câteva secole, dar fără inconveniente acestora.

Băile aveau cele mai moderne instalații și prosoapele cele mai mari și mai moi, paturile erau cele mai tentante și mai confortabile, iar lenjeria brodată era cea mai fină pe care o putea oferi Europa. În fiecare cameră erau flori proaspete și cărți lângă pat, pentru cei ce aveau insomnii, și sticle mici de apă, importate din Franța, cu o tavă de argint pe care se afla whisky, sifon și biscuiți. Fiecare oaspete era cunoscut pe nume, i se știa preferințele în privința camerelor, a mâncărilor și a vinurilor, ce le plăcea și ce nu le plăcea și dorințele lor particulare, toate erau ținute în evidență, pentru ca atunci când vor veni să fie salutați de parcă n-ar fi plecat și totul să arate așa cum ar fi dorit ei să fie, dar fără să mai facă efortul să ceară.

Era ca o oază într-un deșert – un colț al Franței undeva în Brazilia – și era perfect. Cel puțin așa credea Isabelle și cum cele zece camere și opt apartamente erau întotdeauna ocupate, ea presupunea că și oaspeții ei credeau la fel. Iar Amélie, cu siguranță, era de aceeași părere. Ea își petrecea mai mult timp aici decât acasă, în ultima vreme. La început, îi fusese greu după ce se căsătorise Edouard, dar, slavă Domnului, Xara fusese destul de sensibilă ca să înțeleagă ce simțise Amélie. Acum, când copilul era pe drum, Amélie era la fel de emoționată ca și Edouard.

Isabelle o putea vedea acum pe Amélie la biroul de la recepție vorbind cu senhor Vasconcellos. Sper că nu e un tip dificil, se gândi ea, grăbindu-se spre ei. Senhor Vasconcellos era unul dintre acei bărbați care sunt nemulțumiți din naștere, nimic nu era cum trebuie cât timp se afla acolo, și totuși întotdeauna le mulțumea la plecare pentru un sejur minunat și promitea să se întoarcă în curând – și o făcea întotdeauna!

— Bănuiesc că ați avut o călătorie obositoare, senhor Vasconcellos, spunea Amélie. Paulinho o să vă conducă sus, la apartamentul dumneavoastră – da, același, Auvergne, și o să am grijă să vi se pregătească baia și o să vă trimit sus tava cu ceai... de mușețel parcă, nu-i așa? O să găsiți lista pentru cină în cameră – avem niște potârniche minunate din Yorkshire, de care sunt sigură că vă veți bucura.

Isabelle o urmărea cu un zâmbet. Da, da. Cine s-ar fi gândit! Vasconcellos zâmbea, satisfăcut, simțea că e binevenit și că aveau grijă de el și asta era principalul. Faptul că-l costa mult nu era important, mereu vor fi oameni dispuși să plătească pentru a avea tot ce e mai bun.

— Doamnă contesă, se aplecă el asupra mâinii ei, zâmbind, nepoata dumitale ți-a moștenit farmecul. S-a îngrijit de toate pentru mine.

— Sunt foarte bucuroasă, senhor Vasconcellos. Am înțeles că, de data asta, rămâneți la noi o săptămână. Sper că veți avea timp să luați într-o zi masa de prânz cu mine la Pavilion?

— Da, desigur, doamnă, voi fi încântat.

Se grăbi după Paulinho și Amélie îi zâmbi bunicii.

— Am început să mă pricep la treaba asta, spuse ea triumfătoare, aproape îmi vine să cred că aș putea conduce și eu locul ăsta.

— Nu chiar, spuse Isabelle sec, dar merge foarte bine. Înveți.

— Bunico, semestrul următor, după ce termin școala, nu vreau să mă duc la colegiu. Vreau să lucrez aici, cu tine.

Isabelle se uită la ea, surprinsă.

— Dar, Amélie, ai putea să te duci în America, acolo sunt colegii minunate pentru tine.

— Știu, știu, dar asta e ce-mi place să fac, bunico. Te rog, spune da. Știu de cât ajutor îți sunt încă de pe acum.

Fața ei frumoasă strălucea de entuziasm. Avea aproape șaisprezece ani și era frumoasă. Carnea îi rotunjise membrele, în cele din urmă, și era înaltă, nu armonioasă încă, dar cu grația unui animal tânăr, și trata totul cu aceeași energie ca întotdeauna. Orice făcea, era lucrul cel mai important pe lume în acel moment și persoana cu care era, era cea mai interesantă – atenția ei era totală. Fie că era Roberto, care îi povestea despre ultima lui realizare la polo, sau Vasconcellos, care se plângea de ceva, ea îl fixa cu ochii aceia minunați maronii și îl asculta cu buzele ușor întredeschise și cu o asemenea atenție, încât acela simțea că este persoana cea mai interesantă și mai importantă din lume. Amélie avea un farmec cuceritor, care în prezent era total inocent dar, se gândea Isabelle, de îndată ce va învăța cum să-l folosească, o să avem probleme. Sau am avea, dacă ea nu i-ar fi atât de devotată lui Roberto.

— Ei, bunico! continuă să pledeze Amélie. Nu vreau să plec la colegiu. Vreau să stau aici, cu tine și cu...

Se întrerupse. Oare voia să spună Edouard sau Roberto? se întrebă Isabelle.

— O să vorbesc cu Edouard, promise ea, deși nu cred că o să-i placă. Amélie, știi că el e de părere că trebuie să te duci la colegiu.

Amélie zâmbi bucuroasă.

— Dacă îi spui de cât de mare ajutor aș putea să-ți fiu, e sigur că o să cedeze.

— O să vedem. A, apropo, ai o scrisoare de la Sebastião. A sosit azi-dimineață. E pe raft, acolo.

— Fantastic! Amélie luă scrisoarea și o băgă în buzunar. Ne vedem mai târziu, bunico, strigă ea, îndreptându-se spre plajă.

Ea lua întotdeauna scrisorile lui să le citească pe plajă. Le deschidea cu fața la imensitatea verde a Oceanului Atlantic, având senzația că se uita spre Franța și asta o făcea să se simtă cumva mai aproape de el. Bineînțeles că era o prostie, dar făcuse așa întotdeauna, iar acum, când era mai mare, devenise superstițioasă în privința asta. Își scoase sandalele, lăsându-le sub un palmier, și alergă peste o întindere de nisip, cald încă, spre marginea apei, stând simbolic cu fața spre ea și desfăcu scrisoarea. Trei pagini – era lungă, era și timpul, nu mai auzise nimic despre el, demult. Era în Italia! Era așa de norocos, Parisul și acum Italia! Călătoria cu prietenul lui, erau la Veneția, făcea schițe pentru ea – podurile, gondolele, palatele și piețele, toate erau strașnice. Se gândea la ea și îi simțea lipsa, putea să-i scrie Post-restant la Roma, unde urma să plece. Spera că lucrurile stăteau mai bine între ea și Roberto.

Ea băgă scrisoarea din nou în plic și se așeză pe nisip, cu genunchii încrucișați, cu bărbia în palme, uitându-se spre orizont. Roberto! Nu-l mai văzuse de peste o săptămână. Desigur, învăța pentru examene și știa că

acestea erau foarte importante. Ca să mergi la o universitate bună, depindea de rezultatul examenelor. „Oxford”, spusese cu importanță, sau „Heidelberg” – el alegea întotdeauna locurile cu rezonanță romantică, dar nu părea niciodată prea sigur de ce anume voia să studieze. O să se gândească la asta mai târziu, spunea el, după examene. Oxford-ul, își aminti ea cu tristețe, era pierdut în mijlocul Angliei, pe undeva. O să-l piardă dacă se va duce acolo, la fel cum îl pierduse pe Sebastião, și nu putea avea încredere că Roberto îi va scrie, așa cum făcea el. Singurul avantaj era că îl îndepărta de Diego. Nu e o întrecere între noi, în care Roberto să constituie premiul, e vorba doar că eu îl iubesc. Ce o să mă fac dacă el pleacă? Se ridică, scuturându-și nisipul de pe fustă. Ei bine, încă n-a plecat, se va duce să-l vadă în seara asta și să-i ureze succes la examenul de mâine.

Diego și Roberto mergeau pe strada Ouvidor, adânciți în conversație, fără să fie atenți la trecători. Erau o pereche atrăgătoare, Diego – brunet și mândru, Roberto – blond și athletic, amândoi foarte bronzăți după o vară petrecută la fermă și după viața în aer liber din cursul anului. Se opriră la cafeneaua Miltonho și se așezară la o masă afară.

— Două cafele și două Cachaça, comandă Diego unui chelner în trecere.

— Eu nu vreau Cachaça, spuse Roberto, dar nici ție nu-ți trebuie. Diego ridică indiferent din umeri.

— Care-i problema? Crezi că ai să te îmbeți dintr-o singură Cachaça? Roberto oftă.

— Nu cred, spuse el, dar, mai știi, nu o să ne oprim la una și avem de învățat pentru examenul de mâine.

— Hai, hai, Roberto, tu o iei prea în serios! Știi că o să treci ca vântul prin examene.

— Asta-i problema, că nu știi, iar dacă îmi tot pierd timpul cu tine, chiar că n-o să-l iau! Ascultă, Diego! Cât timp ne-am consacrat noi învățăturii săptămâna asta? Tatăl meu crede că sunt acasă la tine studiind împreună – iar ai tăi cred că ești cu mine!

Diego râse.

— Haide, nu te mai îngrijora. Ai să iei un „C”, așa-i întotdeauna.

— Da, dar am nevoie de un „B” ca să plec în Europa... și asta i-ar face cu adevărat plăcere tatei.

— Ce să te frământă, Roberto, o să se mulțumească și cu un „C”. Dacă iei mai mult, o să se aștepte la asta mereu. Ia doar suficient, ca ei să fie fericiți, așa zic eu.

— La naiba, Diego, eu vreau să mă duc în Europa anul viitor!

Diego ridică din umeri furios, bând dintr-o înghițitură Cachaça.

— Grozav, mormăi el, tu ai să pleci să te distrezi în Europa, iar eu o să rămân în sălbăticie, la fermă.

— Poate că, dacă ai fi învățat ceva mai mult, ai fi putut și tu să pleci.

— Nici o șansă! Ferma stă prost. Tata zice că are nevoie de orice ajutor îi pot da. De ce oare țara asta a eliberat sclavii? adăugă el cu răutate. Imigranții chinezi nu fac doi bani, iar italienii sunt și mai răi – niciunul dintre ei

nu poate lucra - iar acum se așteaptă să mă duc eu acasă și să-l ajut. La naiba, nu e corect!

Roberto știa că plantația Bonavente avea probleme și nu era singura; erau probleme serioase cu forța de muncă, iar câțiva ani proști distruseseră multe dintre vechile plantații de cafea.

— Dacă tatăl meu ar avea necazuri, eu l-aș ajuta, spuse el.

Diego se uită la el, făcând calcule. Oare chiar credea asta? Da, probabil că da. El ar renunța să plece în Europa și ar lucra la fermă, dacă tatăl lui ar avea nevoie de el. Roberto avea o latură care era, fără îndoială, stupidă - sau „moale” era un cuvânt mai potrivit pentru latura ce putea fi exploatată.

— E vina tatălui meu că plantația are greutăți; de ce naiba trebuia să sufăr eu din cauza asta?

— Să lucrezi pe plantație nu e o suferință.

— Este, dacă urăști treaba asta atât cât o urăsc eu. Frații mei, amândoi, au avut noroc, au fost destul de mari ca să scape, înainte de situația asta. Acum am rămas doar eu și sora mea, dar ea nu e de nici un ajutor. Doamne, nu pot s-o sufăr, nici măcar nu e drăguță.

— Ești nedrept, e cum trebuie, iar Amélie zice că e foarte dulce.

— Dulce! Amélie să spună asta! La naiba, de ce oare trebuie să ne încurce asemenea fete nefolositoare? Ascultă, Roberto, îți amintești ce ți-am zis odată, de madame Susana? Hai să mergem acolo unde sunt fete adevărate!

Roberto se uită fix la el. Imaginea unor jartiere roșii pe coapse albe și picioare lungi în ciorapi negri îi fulgeră prin minte; le visa în fiecare noapte, cu coapse și sâni moi, și cum le pipăia și cum miroseau.

— Susana mă cunoaște - se grozăvi Diego, observând ezitarea din ochii lui Roberto, o să ne dea niște adevărate frumuseți. Să știi, Roberto, suedeza pe care am avut-o înainte, e fantastică... era nesătulă... a trebuit să fac amor cu ea toată noaptea.

Roberto înghiți băutura Cachaça.

— N-am timp, tu știi că trebuie să învăț în noaptea asta. În plus, nu avem bani.

Diego scoase din buzunarul cămășii un pumn de bancnote soioase.

— Cum numești tu astea? spuse fluturându-le sub nasul lui Roberto.

— De unde ai banii?

— I-am economisit pentru o zi ploioasă! Iisuse, ce importanță are de unde-i am? Sunt aici, îi am. Hai să mergem!

— Oricum, pun pariu că nu ajung pentru madame Susana.

Diego se încruntă, numărând repede. Avea dreptate!

— Bine, atunci știu un alt loc, ceva mai ieftin, ceva mai primitiv, mai... excitant! Acolo te lasă să faci ce vrei. Zâmbi. Hai, Roberto, șopti el, o să aibă grijă de noi... fete drăguțe, două sau poate trei, deodată. Se aplecă mai aproape. Nici nu-ți închipui ce pot să facă... o să-ți placă, Roberto.

Roberto simți că tremură la acest gând, dar nu putea să meargă, nu trebuia să meargă. Ah, Doamne, două fete sau chiar trei - ce ți-ar face oare?

Diego își împinse scaunul și aruncă niște monede pe farfuria de pe masă.

— Ei, zise el, eu mă duc...

— Stai, spuse Roberto, împingându-și în grabă scaunul, așteaptă-mă.

Treptele sordide de marmură care duceau la hotelul Orfeo erau ferite de ochii trecătorilor curioși printr-o draperie zgomotoasă de mărgele și de un portar uriaș. El stătea sprijinit de perete, cu brațele solide încrucișate, cu șapca trasă pe ochi și pe care scria Hotel Orfeo, cu litere spălăcite, părând nepăsător față de oricine și orice. Pieptul lui masiv era acoperit de transpirație, pătându-i cămașa albă, și își scărpină contemplativ barba de o zi de pe obraz, uitându-se spre trotuarul prăfuit.

Diego se îndreptă, încrezător, spre ușă și se opri brusc, uitându-se în jos la piciorul mare care apăruse între el și scară.

— Voi, copii, aveți bani? Ochii portarului îi analizau.

Roberto se uită la el nervos; în tonul lui alb se subînțelegea o amenințare.

— Sigur! Diego scoase grămada de bancnote. Avem destui. Mă cunoști. Am mai fost pe aici.

Piciorul fu retras cu indiferență și portarul se duse înapoi, să contemple trotuarul.

— Ești sigur în legătură cu localul ăsta? șopti Roberto, urmându-l pe Diego pe scară. Mie mi se pare cam declasat.

— Așteaptă, spuse Diego peste umăr, ai să vezi, e cel mai bun loc din Rio.

O draperie prăfuită de catifea încadra intrarea și el o dădu deoparte intrând încrezător în cameră. Roberto îl urmă cu ochii cășcați. Locul era acoperit, de la tavan până la podea, în catifea prăfuită, roșie, legată cu sfori aurii, ruginite, și cu franjuri și era luminat de candelabre de sticlă întunecoase. Strălucirea lor slabă luminează fețele plictisite, boite, și sâni goi a circa o duzină de fete care ședea pe canapelele de pe lângă pereți. Era insuportabil de cald. Două ventilatoare letargice atârnavă din tavan și se învârteau monoton, nefăcând altceva decât să miște praful. Picături de sudoare picurau între sâni fetei care veni spre ei.

Roberto simți un șoc de dezamăgire. Nu aveau ciorapi negri și jartiere roșii, nu erau râsete vesele, femeii blonde în chiloței de mătase, care beau șampanie. Fetele astea nu erau aici ca să flirteze, să tenteze și să seducă, ci erau gata de acțiune. Dar eu sunt oare? se întrebă el în panică. Acum, ce facem?

— Domnilor!

Buzele fetei erau roșii și arătau umede când le zâmbi. Avea dinți frumoși, se gândi el la modul abstract, albi și drepți, și avea sâni minunați. Nu mai văzuse până atunci sâni unei fete – își lăsă repede ochii în jos. Ea purta un șal multicolor, înfășurat în jurul taliei, și o pereche de pantofi cu tocuri înalte. Avea coapse pline și triunghiul de păr era negru și părea aspru. Se simți hipnotizat de acest triunghi, locul secret.

— Bun venit la Orfeo, zise ea. Ce pot să vă ofer de băut?

— Cachaça, comandă Diego, punându-și brațul în jurul ei și mângâindu-i familiar sâni. Ea chicoti și se strânse mai aproape de el, în timp ce Roberto își feri privirea.

Draperia se dădu deoparte și, brusc, apăru în ușă o caricatură de femeie. Gura ei era o deschizătură roșie, fără formă, pe o față pudrată, albă, cu falduri de grăsime și riduri de vârstă. Ochii mici, palizi, la fel de duri și de morți ca niște coji de nucă, se iveau de după niște gene negre, ascuțite, iar părul ei rar, roșcat, era aranjat în bucle complicate, în jurul feței, ca o mască. O rochie lucioasă, decoltată, neagră, cu bijuteriile strălucitoare care reprezentau răsplata meseriei ei, atârnavă pe trupul ei fără formă, iar inelele străluceau pe toate degetele mâinilor ei grăsuțe. Fața i se schimonosi într-un fel de zâmbet.

— Bună ziua, domnilor, spuse ea, ce anume vă putem oferi în după-amiaza asta? Vedeți fetele noastre... și avem, desigur, o selecție de „specialități”. Spuneți-mi doar ce vă place și o să am grijă să căpătați ce doriți; plata înainte, bineînțeles.

— Desigur, spuse Diego cu răceală, dând dintr-odată peste cap paharul cu băutură, urmărind-o de sus când ea țopăi spre bar în pantofii prea strâmți pentru picioarele ei grase.

— Își spune madame Victoria, îi șopti el batjocoritor lui Roberto, pentru că ea crede că arată ca bătrâna regină a Angliei. Râse. Dar acesta este unul dintre avantajele unui loc ca ăsta: poți alege ce vrei... orice îți trece prin imaginație.

O fată brunetă traversă camera și se opri în fața lui. Ea își dădu părul spre spate și își linse buzele mari, roz, în semn de invitație.

— Eu sunt Marissa, spuse ea apropiindu-se mai mult. Roberto rămase cu gura căscată, când Diego îi atinse sâni grei, pipăindu-i, cântărindu-le greutatea, strivindu-i fără tandrețe sub mâinile lui apucătoare. Degetele lui se strânsă pe sfârcurile înălțate, frământându-le cu cruzime. Fata țipă, protestând.

— E o vacă, spuse Diego. Hai să vedem ce mai e pe aici.

— Iisuse, Diego, nu trebuia să-i faci rău, așa! exclamă Roberto.

— Tu nu cunoști fetele astea, sunt obișnuite cu orice. Ți-am spus, aici poți să faci ce vrei.

Roberto își bău repede Cachaça, dându-și seama de privirea fetelor ce așteptau pe canapele. Simți transpirația picurându-i pe spate și întinse mâna după o nouă băutură, urmărindu-l pe Diego care se instalase între două fete, ce chicotiră, în timp ce își înfășurau în jurul lui brațe palide, goale.

— Vino, Roberto, adu sticla și stai aici, lângă noi.

Roberto traversă cu atenție camera, împiedicându-se ușor datorită băuturii tari care îl amețise, auzind fetele râzând ca de la distanță. Se opri clătînând din cap, ca să și-l limpezească. Acum era mai bine. Se așeză cu grijă pe marginea canapelei roșii, uitându-se la ochii aceia în așteptare - ochi căprui, care îi zâmbeau în bătaie de joc, ochi albaștri, triști și nerăbdători, dornici să se termine totul, ochi verzi care văzuseră de toate - zâmbete roșii de bun venit pe fețe albe, sâni goi cu sfârcuri rujate, mâini de răpitoare care

se mișcau pe el, mângâindu-i părul, fața, coapsele. O fată i se așeză în brațe, punându-și mâinile în jurul gâtului lui; dorința îl cuprinsese atât de incontrollabil, încât se temu că o să se facă de râs. Inspiră adânc, iar ea se mișcă apreciativ, râzând.

— Eu sunt Romana, murmură ea. Uite, am altă băutură pentru tine. Îți țin paharul la buze. Lasă-mă pe mine, bea-l pe tot. Ei, dar ești drăguț. Am noroc azi, de obicei n-am băieți așa de drăguți ca tine.

Avea păr roșu, zburlit, ochi albaștri pali și pielea de culoarea laptelui proaspăt. El puse mâna pe sânul ei, cu vine albastrii și moale.

Se aplecă pe spate, trăgându-i capul în jos, iar gura lui îi găsi sfârcurile tari, roz.

— Nu-i mai bine acum... nu-i plăcut? A, da, îți place asta, nu-i așa?

El era pierdut în senzația pe care i-o dădeau sânii ei, carnea ei moale, goliciunea ei.

Diego o împinse pe fata cu părul negru din brațele lui și stătu un moment să-i privească. Romana îi zâmbi pe furiș, în timp ce el traversa camera să discute cu madame Victoria. Diego voia să râdă. Fusese mult mai ușor decât își închipuise. Roberto nu fusese în stare să reziste.

Cu toată băutura Cachaça în el și cu serviciile a două fete, nu va trece prin examenele alea de mâine. Va trebui să rămână în Brazilia. Cu mine, se gândi el triumfător. N-ar fi putut suporta dacă Roberto ar fi plecat. Ar fi rămas înțepenit acolo, la fermă, fără bani, fără fete – fără nimic! Acum, îl avea pe el. Mâna îi tremură când îi șopti la ureche lui madame Victoria, numărând hârtiile. Romana dădu din cap, când madame făcu un gest spre coridor.

— Pe aici, blondul meu, spuse ea, ridicându-l pe Roberto în picioare și punându-i un braț în jurul taliei, ca să-l sprijine pe coridor.

Își simțea genunchii moi și camera arăta curios – oare pereții nu erau prea aproape, sau patul era atât de mare? Căzu pe spate, pe pat, întorcându-și capul – lumina îl deranja la ochi. Romana își dezlegă eșarfa din talie și o aruncă peste lampă, micșorându-i strălucirea roșie. Acum ea arăta caldă, gândi el amețit, caldă și moale. Ea îi descheie cămașa, alunecându-i-o pe umeri, iar el puse mâinile pe sânii ei, în timp ce ea îl descheia la pantaloni. Ea râse, când îi trase în jos peste erecția lui.

— A, da, murmură ea, a da, băiatul meu, ești deja gata pregătit.

Ea îi încălecă trupul, aplecându-se asupra lui, astfel încât sânii ei îi gâdilau pieptul, triumghiul de păr roșu frecându-se de el; era caldă, umedă, moale. Simțea că moare de excitare, că explodează; ea îi făcea ceva, îl atinge, îl freca... Ah, Doamne, era în ea, alunecând, frecând, iar ea îi strivea testiculele cu mâna. Ah, Doamne, ejacula.

Diego și fata brunetă se rostogoliră alături de ei, pe pat, goi, râzând. El simți umezeală când Romana se îndepărtă. Capul i se învârtea. Se simțea obosit, sfârșit.

Roberto se trezi tresărind. Era tot culcat pe pat, gol, și putea auzi murmurul vocilor și țipete moi de undeva, de aproape. Deschizându-și ochii, îl văzu pe Diego alături de el. Le urmărea pe cele două fete. Ele zăceau împreună, într-o încurcătură de brațe și picioare desfăcute, mângâindu-se,

sărutându-se, limbile li se atingeau, sâni lângă sâni, cu mâini căutătoare. Trupul lui Roberto pulsă drept răspuns, avea gâtul uscat iar Cachaça îi curgea prin vene. Închise ochii. Imaginea celor două trupuri încă îi ardea sub pleoape, roșii în lumina lămpii. Simți o mână ca un șarpe pe burta lui, o limbă se plimba pe coapsa lui, mai aproape, mai aproape. O a doua gură moale se apăsă pe a lui și părul roșu al Romanei îi mătură fața, în timp ce bruneta îl luă în gură. Ah, nu mai putea suporta, era minunată. Gemu și mușcă limba mișcătoare a Romanei. Îl văzu pe Diego în spatele Romanei și o auzi gâfâind, când el se repezi în ea. Ah, Doamne, el făcea amor. El o săruta din nou, sugându-i limba, uitându-se la Diego. Nu putea suporta, trupul îi tremura, închise ochii, pierdut într-un extaz al cărnii și al senzației. Fata brunetă plecă de lângă el; simți o nouă gură, alte mâini, mai tari, mai puternice, o gură familiară, mai brutală. El țipă de plăcere; trupul lui se ridica pe noi înălțimi, noi explozii de lumină, culoare, fantezie. Era Diego, știa. Și îl dorea. Era plăcerea cea mai înaltă.

Capitolul 20

Era ora cinci și jumătate la Key West, într-o după-amiază de august, și ziua se desfășura după un tipic obișnuit. Mai întâi dimineața caldă, plăcută, apoi o creștere treptată a căldurii și a umidității, până când seara devenea înăbușitoare. Amélie ședea la fereastra deschisă, în camera ei de la Villa Encantada, urmărind norii purpurii adunându-se deasupra golfului, în timp ce pământul aștepta în tăcere, fără să respire. Nici o pasăre nu ciripea, nici o insectă nu zumzăia, nici chiar frunzele de palmier nu se mișcau. Apoi, exact la ora șase, fulgerul fluorescent, ca o săgeată ruptă, tăie cerul coborât, zig-zagul lui strălucitor căzând în golf, în timp ce tunetul străbătu cerul, făcând să se cutremure lemnul Villei Encantada. Simultan, primele picături grele de ploaie începură să cadă, ascunzând marea furioasă, răpăind pe acoperiș și sărind pe terasă, curgând șiroaie în șanțuri și pe trepte și alergând în jos, de pe deal.

Furtuna rituală de seară ținu o oră, apoi, brusc, ploaia se opri și cerul începu să se limpezească, soarele de seară reapăru, iar pământul ud scotea aburi în timp ce se usca în căldură. Păsările scoteau triluri fericite, insectele continuau de unde rămăseseră, iar palmierii începeau iar să foșnească în briza ușoară. Peste puțin timp, terasa avea să fie uscată și vor sta din nou afară, bucurându-se de aerul mai răcoros și de mirosul grădinii înprospătat de ploaie, gândindu-se dacă să coboare dealul la St. James, la cină, sau dacă să frigă peștele pe care ea și Edouard îl prinseseră în ziua aceea. Deveniseră destul de pricepuți la treaba asta - odată, Edouard prinsese chiar un rechin, unul mic, pe care barca îl aruncase, superstițios, înapoi în apă.

În seara asta, Xara părea deosebit de obosită și Amélie o privi cu îngrijorare. Ea ședea în fotoliul cel mare de trestie, cu picioarele mai sus, pe un scăunel; umflătura sarcinii ei, aproape de termen, o făcea să pară că nu se simte bine. Xara era enormă și chiar ochii ei uimiți se întrebau cum de se putea descurca trupul ei cu nevoile de extindere ale copiilor gemeni, care loveau și se foiau mulțumiți în pânțele ei.

— Nu mi-e foame în seara asta, Amélie, spuse ea cu un zâmbet. Tu du-te cu Edouard la hotel, la cină, și adu-mi la întoarcere niște înghețată de mango.

Cei de la magazinul local cu înghețată îi cunoșteau deja bine. Pasiunea bruscă a Xarei pentru mango și a lui Amélie pentru ciocolată devenise, la fel ca și furtuna, un ritual de fiecare seară.

— Ești sigură că te simți bine? o întrebă Edouard îngrijorat.

Arăta tare obosită și el știa că avea probleme cu somnul.

— Mai bine am sta aici, cu tine, spuse el, luându-i mâna și sărutându-i-o. Nu vreau să te las singură.

— Mă simt bine, Edouard... sunt doar însărcinată. Nu sunt bolnavă. În plus, am să dorm mai bine dacă tu nu ești aici.

— Bine, dacă ești sigură. Haide, Amélie. Am să-ți cumpăr cea mai mare friptură de la St. James.

Plecară, ținându-se cu brațele de talie, pe cărarea nisipoasă, în jos, întorcându-se la cotitură să facă semne cu mâna, iar Xara le răspunse mulțumind cerului că lucrurile stăteau atât de bine în relațiile dintre ea și Amélie. Fusese dificil până când Amélie a înțeles că nu exista nici o amenințare pentru relația dintre ea și Edouard și, cu toate că Amélie nu se va gândi niciodată la ea ca la o mamă, erau prietene. Închise ochii fericită. Avea nevoie de câteva ore să fie singură. Știa că avea să nască în noaptea asta, știuse lucrul ăsta toată ziua.

Edouard își sorbea vinul și o urmărea pe Amélie mâncând friptura cu plăcere. Ea încă oscila între o adolescentă nesigură și o tânără doamnă, deși acum, se gândi el cu regret, era mai degrabă o tânără doamnă. Trimiterea neașteptată a lui Roberto la plantație o lăsase pe Amélie uimită și singuratică și fusese sugestia Xarei să o ia cu ei, în Florida.

— Amélie îmi va ține companie, spusese ea, când tu vei fi ocupat cu studierea planurilor împreună cu arhitecții sau când va trebui să te rezezi la Miami.

— Edouard, îi întrerupse Amélie gândurile. De ce oare nu mi-a scris Roberto?

Fața ei era îngrijorată și el simți acea înțepătură de regret și neajutorare pe care o simte un bărbat pentru fiica lui, atunci când, nemaifiind o fetiță, nu mai e posibil să o apere de loviturile vieții. Un moment, ar fi dorit ca ea să fi rămas tot băiețoiul de șase ani; atunci, totul era atât de ușor.

— Nu sunt sigur, Amélie, dar probabil că din cauză că muncește din greu.

Ea lăsă jos cuțitul și furculița și contemplă fața de masă. Ea nu știa ce anume făcuse Roberto, doar că nu venise acasă două nopți – nu-și făcuse apariția nici la examenele acelea importante – iar când venise, în sfârșit, acasă, auzise că arăta îngrozitor. Nimeni nu voia să-i spună, dar ea completase povestea din bârfele cameristelor și din frânturi de conversație între Isabelle și Edouard și între Edouard și Xara. Apăruse nepieptănat și bolnav, și rămăsese în casă o săptămână. Nu i se permisese să-l vadă – nimeni nu avea voie – și fusese prima dată în viața ei când își putea aminti

să-l fi văzut pe Francisco de Santos furios. Luiza încercase să-l calmeze, spunându-i că fusese doar o prostie de băiat, dar el rămăsese neclintit. Pentru Roberto nu va mai fi nici universitate în Europa – căzuse la examene prin neprezentare. Era exilat la fermă pe trei luni, în timp ce tatăl lui avea să se gândească ce să facă în privința lui.

— Poate o să lucreze la câmp cu oamenii, spusese el. Munca grea o să-i facă bine, o să-i dea timp să-și limpezească mintea.

Dar și Diego era la fermă.

— Totul este din vina lui Diego Bonavente, tu știi asta, zise ea cu seriozitate, orice s-a întâmplat a fost din vina lui. El are o influență proastă asupra lui Roberto. Dar pentru că Teo Bonavente este un bun prieten al lui Francisco, nimeni nu pare să observe asta. Diego nu e bun, Edouard... eu știu.

— Ești sigură că nu e doar faptul că ești puțin geloasă pe el, Amélie? Întotdeauna l-ai considerat pe Roberto prietenul tău, doar voi doi erați mereu împreună. Asta era bine când erați copii, dar acum ați crescut. În curând o să ai șaisprezece ani, iar Roberto are optsprezece. El e un bărbat tânăr, va trebui să-și croiască drumul lui în lume.

Ea își dădu părul pe spate, nerăbdătoare. De ce oare nimeni, în afară de Sebastião, nu vedea cât de rău era Diego?

— Eu cred că Diego e răul, spusese ea cu pasiune, ochii ei chihlimbarii strălucind de lacrimi. Știu că Roberto își va avea viața lui, dar toate astea s-au întâmplat din cauza lui Diego și sunt sigură că din cauza lui Diego nu mi-a scris. Nu vezi, aș fi preferat să fie plecat la o universitate în Europa, măcar ar fi scris, mi-ar fi spus anumite lucruri... ar fi împărtășit cu mine niște lucruri.

Edouard oftă.

— Poate că ai dreptate, Amélie, dar Roberto a fost trimis la fermă, ca pedeapsă. Nu prea cred că se distrează cu Diego. Trebuie să așteptăm până când se întoarce și apoi să vedem ce se întâmplă. Haide, spusese el luându-i mâna, hai să vedem apusul de soare în golf și apoi o să luăm înghețata pentru Xara. Pun pariu că știu de care ai să iei tu.

— Pun pariu că nu știi, spusese ea înveselindu-se.

— Ciocolată!

— Nu! spusese ea luându-l de braț. În seara asta vreau să fie de piersici. Vreau piersici.

Înghețata zăcea uitată în bucătărie pe masă, topită într-o baltă. Când s-au întors, au găsit-o pe Xara în dureri.

— Fetele mele sunt pe drum, zise Edouard zâmbind.

— Băieții noștri, îl corectă blând Xara.

— Băieți sau fete, eu sunt fericit.

Amélie aștepta pe terasă cu Edouard, urmărind luminile pâlpâitoare ale orașului de sub ei. Ea se întrebase cum se va simți când va veni vremea, iar acum știa. O auzi pe Xara țipând, era îngrozitor, înspăimântător, nu-i mai păsa de nimic, nici de copii – de nimic. Ah, Doamne, se rugă ea, fă să-i fie bine Xarei.

Edouard își puse brațul în jurul ei și ea se întoarse să-l îmbrățișeze, ascunzându-și fața la pieptul lui.

— E-n regulă, Amélie, spuse el mângâindu-i părul. Ea mi-a zis să-ți spun că e în regulă.

Vicente d'Aureville se născu la ora trei dimineața, Edouard stătea lângă Xara, zâmbind în jos, spre micul lor fiu.

— Nu-i așa că-i cel mai frumos bebeluș pe care l-ai văzut vreodată? murmură ea cu mândrie.

— Cel mai frumos. El zâmbi. Iar tu ești cea mai drăguță mamă. Te iubesc pe tine, Xara, și-l iubesc pe el.

— Așteaptă, îl atenționează ea cu un zâmbet. Mai păstrează puțină dragoste și pentru Jean-Paul, el e următorul.

Jean-Paul se născu exact la două ore după Vicente și cântărea cu o jumătate de kilogram mai puțin. Dar era la fel de frumos și la fel de perfect, se gândi Amélie, uitându-se la ei cu uimire.

Erau culcați în leagăne gemene; fețele lor rozalii, zbârcite, arătau ca niște boboci, cu ochii închiși strâns împotriva luminii străine, noi, fiind la fel de epuizați ca și mama lor, în urma lungii lor călătorii spre viață.

— Xara, sunt minunați, șopti ea atingând o mână micuță, minunându-se de unghiile perfecte, temându-se de fragilitatea acestor mânuțe. Îi iubesc deja, abia aștept să-i pot ține în brațe.

— O să-i ții, draga mea, de îndată ce o să se trezească. Sunt și ai tăi, să știi - sunt frații tăi.

Amélie se uită la ei cu regret.

E drăguță, se gândi ea, dar în realitate îmi sunt veri, nu frați. Se uită la Xara, cum stătea culcată între perne. Arăta epuizată, dar drăguță, într-o cămașă de noapte albastră, proaspătă, cu un șal de dantelă în jurul umerilor. Și mama mea trebuie să se fi simțit așa când m-a născut pe mine, se gândi ea, iar Charles, tatăl meu, trebuie să fi stat lângă leagănul meu și probabil că mă admira, tot așa.

— Xara, spuse ea, așezându-se pe marginea patului și luându-i mâna, cum te simți când ești mamă?

— Ah, Amélie, îi zâmbi ea blând, nu poți să-ți închipui ce simți, e cel mai minunat sentiment din lume.

Capitolul 21

Léonie stătea tăcută lângă soțul ei, în Bentley-ul argintiu, în drum spre Paris. E prea liniștită, se gândi el, manevrând mașina prin aglomerația bruscă a circulației de la marginea orașului Tours, și știi și de ce.

Petrecuseră o zi minunată la Castelul d'Aureville, participând la sporturi, la premieri și la sărbătorirea zilei de naștere a lui Amélie. Copiii se înghesuiseră în jurul lor, la plecare, aplicându-le sărutări și cerând mereu îmbrățișări, chiuind de încântare când Jim le dădu cutia de cadouri care urmau să fie distribuite după ce ei nu vor mai fi acolo. Da, pentru ei fusese o zi perfectă.

El se uită din nou la ea. Privea drept înainte, o încruntare brăzdându-i fruntea netedă.

— Foarte bine, spuse el, ridicând piciorul de pe accelerație când ajunseră la o bucată de drum drept, să auzim... care-i problema?

Léonie își descreți fruntea și se uită la el. Profilul lui era puternic și frumos, așa cum privea înainte, cu mâini pline de încredere, ferme, pe volan. Bineînțeles că știa ce nu mergea, dar voia să o facă să vorbească despre asta. E mai bine să discuți, spunea el întotdeauna, nu mai ține lucrurile închise în tine, vorbește-mi!

— Amélie împlinește azi șaisprezece ani, spuse ea. Până acum am tot sperat mereu că într-o zi, printr-un miracol, am s-o văd din nou, dar, pe măsură ce mai trece un an, posibilitatea devine tot mai îndepărtată.

Jim se încruntă, gândindu-se la asta. El încă nu descoperise pe unde umbla Marigny, asasinul cu părul roșcat, dar nu-și pierduse speranța. Cercetase sudul Franței, de la o graniță la alta, dar bărbatul acela pur și simplu nu apăruse. Poate plecase în Spania, se spunea, sau în Italia. Fiecare marinar și fiecare constructor de bărci era alertat să-l contacteze, în eventualitatea că Marigny se va întoarce vreodată. Nu mai era nimic altceva de făcut.

Léonie era convinsă, în continuare, că Monsieur constituia o amenințare. El scăpase dintr-un accident, care ar fi putut omorî un om normal, sau măcar l-ar fi lăsat olog pe viață, iar el, după un an, era din nou la cârma vastului său imperiu.

De Courmont umbla pe picioarele ale căror oase sfărâmate fuseseră prinse laolaltă cu oțel, cu ele parcursese toată Europa, cu o energie pe care o putea invidia un bărbat mai tânăr și mai sănătos. Un singur lucru încetase, totuși, și anume, spionarea lui Léonie. După accident, fusese prea bolnav, dar, cine știe din ce motive, urmărirea nu fusese reluată. Totuși, el continua să-i trimită flori – întotdeauna iasomie – la teatre. Oare renunțase la ea? Jim se îndoia. Iahtul cel alb era acolo, din când în când, ancorat în golf. Oare știa că era căsătorită? Oare asta era motivul? Puțini oameni aflaseră despre căsătorie. Era unul dintre secretele cele mai bine păzite din Franța și Léonie încă insista asupra acestui lucru – până nu va mai juca. Oricum, acesta era ultimul an. După asta, ea va fi pur și simplu doamna Jamieson, soția și iubita lui. Dar nu putea s-o lase să-și piardă speranța că o va vedea pe fiica ei.

— Ți-am promis când ne-am căsătorit că o vei vedea din nou pe Amélie, îi aminti el și într-o bună zi așa va fi, Léonie. Dă-mi doar un răgaz.

Ea își lăsa din nou capul pe perne, cu un oftat.

— O să aștept, spuse ea simplu.

— M-am distrat azi cu toți ceilalți copii ai tăi, spuse el cu un zâmbet. Ești ca bătrâna din poveste care locuia într-un pantof, cu copiii care ies din toate ușile și ferestrele. Dar te asigur că ei te iubesc.

Zâmbi, aducându-și aminte.

— Ai văzut fața micului André, când a auzit că el a câștigat premiul? Și cât de mult a mâncat Genevičve?

Jim avea dreptate, ea avea patruzeci de copii, nu doar unul. Și îl avea pe Jim. Deși era ocupat, călătorea adesea la New York ca să se îngrijească de numeroasele sale interese de afaceri și era întotdeauna acolo, când avea nevoie de el. Când el era plecat, ea nu se simțea niciodată abandonată și dezolată, așa cum se întâmpla când o părăsea Monsieur. Zilele ei erau

ocupate și pline de anticiparea fericită a întoarcerii lui, fiind sigură de dragostea lui. Era o femeie fericită.

— O să ajungem la timp la teatru, spuse el uitându-se la ceas. Am cam lungit-o, dar vom fi acolo.

Ea nu se îndoia. Jim avea întotdeauna grijă de ea.

La Voisins era plin, ca de obicei, dar Gérard de Courmont n-avea probleme ca să obțină o masă pentru trei persoane.

— Cum reușești? se minuna Sebastião, urmându-l pe șeful de sală prin camera ocupată.

— Nu eu, șopti Gérard, asta e datorită tatei, el vine aici de ani de zile.

Agneta Lofgren se așeză pe scaunul oferit de șeful de sală și se uită în jur, cu surprindere. Era mult mai select decât se așteptase când au invitat-o la cina lor de adio. În toți anii de studenție nu o luaseră nicăieri, decât în bistrourile și cafenelele Parisului.

— Sper că voi doi vă puteți permite un asemenea lux, spuse ea bănuitoare.

Lista uriașă de mâncăruri nu indica prețurile, ca și când banii ar fi fost prea vulgari pentru a fi aduși în discuție.

Sebastião se uită în jur, satisfăcut. Fusesse cu siguranță o alegere bună. Poți avea încredere în Gérard, el găsește întotdeauna lucrul cel mai bun, deși, cu un tată ca al lui, probabil că făcuse o bună ucenicie. Era o încăpere atât de intimă, în ciuda mărimii ei! Era un loc anume pentru îndrăgostiți, cum erau cei doi de la masa alăturată. Bărbatul nu-și putea lua ochii de la femeie. Se țineau de mână pe sub masă, iar din când în când el îi mângâia brațul gol. Era un braț frumos, recunoscute el, și avea păr frumos, o coamă blond închis. Îi plăcea, păcat că nu-i putea vedea fața - stătea cu spatele spre el - dar putea paria că era frumoasă.

— Văd că te uiți fix la Léonie, murmură Gérard. Nu te condamni.

— Léonie? Ea e? Am văzut-o doar pe scenă - probabil că arată cu totul altfel în realitate.

— Așa-i, spuse Gérard, încet. Am motive să știu asta.

Sebastião și Agneta se uitară la el curioși.

— Atunci o cunoști?

— Nu chiar, dar ea mi-a dominat copilăria - de la distanță, bineînțeles. S-ar putea spune că a schimbat soarta familiei De Courmont.

— Dar cum, Gérard? insistă Agneta.

— Léonie a fost amanta tatălui meu. Era obsedat de ea. Din câte știu, mai este și azi.

Sebastião se uită surprins la Léonie. Așadar, era o femeie fatală, nu numai o mare cântăreață. Bărbatul acesta care era cu ea trebuie să fie ultimul ei iubit. Se întrebă cum arată oare o femeie fatală?

— Mai e încă amanta tatălui tău? șopti Agneta.

— Bineînțeles că nu, dar e încă foarte frumoasă.

Sebastião se uită din nou la ea. Era înaltă și foarte subțire și purta un fel de rochie argintie ca ceața, cu guler înalt, și totuși deloc modestă - cel puțin nu din spate.

Jim se uită prin restaurant. Tinerii de alături se distrau bine, erau doi tineri și o fată drăguță. Unul dintre tineri era vizibil uluit de Léonie.

— Cred că ai un admirator ardent, la masa de alături, spuse el cu un zâmbet slab, când prinse privirea tânărului.

— Zău? Chiar așa?

Se întoarse să privească, erau niște tineri drăguți care se distrau. Cât de plăcut e să ai o tinerețe atât de necomplicată, să nu trebuiască să te lupți mereu. Ochii ei întâlneau ochii șocați ai tânărului drăguț, blond, și îi zâmbi surprinsă. Doamne, Dumnezeu, oare un asemenea efect avea ea asupra lor? El părea uluit că ea îi zâmbise. Se întoarse din nou spre Jim, scuzându-se:

— Ai să vezi, dragul meu, spuse ea, la anul, pe vremea asta, nimeni n-o să mă mai recunoască. S-ar putea ca nici măcar să nu-și mai amintească de mine. Încă vreo câteva spectacole și apoi sunt cu totul a ta.

Sebastião puse mâna pe brațul lui Gérard.

— Gérard, spuse el emoționat, este extraordinar!

— Ce este? Doamne, arăți ca un spectru! Ce s-a întâmplat?

— Léonie, șopti el, e Léonie... arată exact ca verișoara mea, Amélie.

— Atunci ești un tip norocos.

— Nu, nu mă înțelegeți, repetă el emoționat, arată exact ca ea - ar putea fi surori!

Agneta și Gérard se uitară la el, surprinși.

— Îți jur, insistă Sebastião, Amélie e imaginea ei. Nu încapе îndoială.

— Se întâmplă, șopti Agneta. Am auzit despre coincidențe stranii, ca aceasta.

Sebastião luă o înghițitură de șampanie, uitându-se fix la Léonie. Ei plecau. Victor veni repede, în persoană, să-i tragă scaunul, iar ea îi mulțumi - avea o voce fermecătoare, joasă și muzicală. El aștepta, trebuia să o mai vadă din nou. Léonie își luă poșeta sub braț și se întoarse, zâmbindu-i lui direct - avea ochi chihlimbarii, cu acea strălucire jucăușă pe care o cunoștea atât de bine și același zâmbet larg. Ea dădu politicos din cap spre ei și plecă, aruncându-le zâmbete comesenilor încântați care întorceau capetele ca s-o vadă trecând.

— Este Amélie, îi spuse el lui Gérard. Crede-mă, Gérard, e leit Amélie.

Capitolul 22

Roberto de Santos își perie cu grijă părul blond și își examină imaginea din oglindă. Nu-i plăcu ce văzu. Imaginea părea cum trebuie: un atlet blond cu ochi albaștri, bronzat, imaginea unui om de afaceri sobru și entuziast care lucra cu Edouard la nesfârșitele amănunte ale construcției hotelului Florida - dar el putea vedea dincolo de asta. Oare și alții puteau? se întreba el cu nervozitate. Mai ales Sebastião. Fratele lui îl cunoștea prea bine, el putea să simtă când lucrurile nu mergeau cum trebuie. Sebastião voise să știe de ce nu se prezentase la examen. El fusese tentat să-i spună ce se întâmplase cu adevărat. Dar bineînțeles că nu putea, nu acum. Trecuseră luni de zile, lucrurile merseseră prea departe. Începuse să-i placă cealaltă lume, de noapte, a lui Diego - umblatul prin cafenele și bordeluri, unde femeii cu ochi oboșiți și carne arzătoare le promiteau orice doreau, barurile în care bărbați

nervoși se tocmeau pe furiș pentru favorurile unor băieți tineri, inițiați, și cafenelele dure unde întâlneau negustori de droguri și alte păsări de noapte ca și ei. Nu putea sta fără Diego, avea nevoie de el. Simțea din nou fierbințeala când își amintea de noaptea aceea, de la bordel. Diego răsese, tratând-o obișnuit. Când e un grup, spusese, se mai întâmplă să o faci și așa. E doar sex. Oare? se întrebă Roberto neliniștit. Nu se mai întâmplase din nou și el nu simțea dorință să aibă sex cu bărbații pe care-i întâlneau în cluburile de homosexuali, deși fusese solicitat destul de des. Nu, doar Diego a fost. Se uită cu disperare la imaginea lui clară, netulburată, din oglindă. Era o dragoste perversă și nepotrivită, dar știa că-l iubea pe Diego Benavente.

Refluxul lăsase nisipul tare și răcoros, iar caii se bucurau de galopul lor de-a lungul întinderii plate a plajei Ipanema, în răcoarea dimineții. Sebastião își încetini calul la pas și se uită înapoi la Amélie. Ea era în urma lui la vreo cincizeci de metri, plimbându-și calul prin apă, iar el o aștepta să-l ajungă din urmă. Călărea fără șa, cu picioarele ei lungi în șortul vechi, larg, ținându-și calul cu autoritate, când îl mâna spre marginea valurilor. Părul îi flutura la spate, în vânt și arăta după părerea lui ca o figură sculptată de la prora unei vechi corăbii. Un lucru era sigur, fetița pe care o cunoscuse ultima oară când fusese la Rio crescuse. Ea era încă naivă și inocentă, încă impetuoasă și directă, dar căpătase o nouă maturitate și, acum, la șaisprezece ani, era o tânără femeie frumoasă. Iar el o iubea. O iubise dintotdeauna, dar acum era altfel. Acum dorea să o sărute pe gura aceea coralie rotunjită, voia să o țină în brațe și să-i simtă inima bătând alături de a lui, voia să o mângâie, să o iubească; acum era îndrăgostit de ea. Când va avea optsprezece ani, îi va cere să se mărite cu el, deși, acum, ea îl trata ca pe cel mai bun prieten al ei, deținătorul confidențelor ei, păstrătorul secretelor ei, cel care îi înlătura temerile, un tovarăș al vieții ei cotidiene; îi cunoștea sufletul la fel de intim cum dorea să-i cunoască trupul. Ea credea că e îndrăgostită de Roberto. Avea să-i treacă, era sigur de asta. Ei doi fuseseră împreună de mici copii, era doar familiaritate și apropiere. Ea nu ieșise în lume, nu întâlnise alți bărbați.

— Sebastião, strigă ea, aducându-și calul la trap pe nisip, până la el. Eu mor de foame, tu nu? Hai să luăm micul dejun la churrascaria de la Barra de Tijuca.

El se uită temător la cerul cenușiu.

— Cred că vine o furtună.

— O să i-o luăm înainte, spuse ea mereu optimistă.

Ea se simțea bine, era plăcut să călărești împreună cu cineva. Roberto nu călărea în ultima vreme, era ori prea ocupat, ori prea obosit. Ea nu voia să se gândească la Roberto, era prea plăcut că era cu Sebastião din nou și voia ca nimic să nu-i strice bucuria asta. Ea se aplecă și îi luă mâna, cu un zâmbet.

— Vorbește-mi despre Paris, îi ceru ea. Tot încerc să o conving pe bunica să mă ducă, dar până acum fără nici o șansă. Nu-mi dau seama ce-și închipuie că mi se poate întâmpla acolo. E cu adevărat un oraș rău famat, Sebastião? Este peste tot doar whisky și șampanie și jocuri de noroc pe mize mari, jucate de bărbați din lumea mare, cu femei elegante îmbrăcate în mătase și acoperite de bijuterii?

— Bineînțeles că da, răspuse el tachinând-o. De ce crezi că am stat eu acolo atât de mult?

Ea chicoti.

— Atunci, mai bine să mă duc și eu acolo, repede, zise ea amuzată. Tu poți să mă vezi ca pe una dintre acele femei – înfășurată în hermină, flirtând cu regi și prinți? Ah, de ce nu vrea să mă ducă, Sebastião? Nu e drept. În fond, eu m-am născut acolo – e patria mea. Mai există încă rude acolo, mai mulți d’Aureville, precum și vechii prieteni ai bunicii.

Vorbele ei îl duseră înapoi la intimitatea caldă de la Voisins, la imaginea femeii care avea ochii ca ai ei.

— E curios lucru că spui asta, zise el, dar am văzut la Paris pe cineva care trebuie să fie rudă cu tine – arăți exact ca ea. Eram tentat să-i vorbesc, să o întreb, pentru că asemănarea era de-a dreptul uluitoare, trebuia să fie o d’Aureville. Dar e atât de cunoscută, încât n-am vrut să-i încalc intimitatea.

— Cunoscută? Vrei să spui că avem rude cunoscute, în Franța?
Sebastião, ce emoționant! De ce e cunoscută, ce face?

— E o cântăreață. Are stilul ei propriu, modul ei de a cânta cântece la modă. Are un aspect foarte deosebit, foarte exotic.

Amélie își lăsă capul pe spate și râse.

— Nu chiar ca mine, Sebastião, eu n-am nimic exotic.

— Îți spun, Amélie, era exact ca tine, doar că, bineînțeles, mai în vârstă. E încă foarte frumoasă, deși e destul de în vârstă ca să fie mama ta.

— Sebastião, ești atât de romantic, sper să se vorbească așa și despre mine, când voi fi mai în vârstă – „ea e încă foarte frumoasă”.

Își scutură părul pe spate, ridicându-și bărbia spre el, cu o poză arogantă gen flirt.

— Am să arăt cam așa, continuă ea, dar puțin mai „experimentată”!
El râse.

— Păi, chiar așa arată Léonie.

Ochii ei se deschiseră mari, plini de surprindere.

— Ce-ai spus?

— Léonie, cântăreața cea frumoasă.

— O cheamă Léonie?

— Da. Se pare că nu are alt nume, e cunoscută doar ca „Léonie”. Poate că familia d’Aureville a îndepărtat-o, când ea s-a urcat pe scena aceea păcătoasă.

Amélie își frână calul și se uită la el. Léonie? Era o Léonie care arăta ca ea, spusese el – și era destul de bătrână ca să fie mama ei? Era cu siguranță mai mult decât o coincidență. Nu știa dacă dorea cu adevărat să cunoască răspunsul, dar trebuia să-l întrebe.

— Chiar arată cu adevărat ca mine... Vreau să zic, cu adevărat? Nu era din cauză că ai băut puțin vin și ea era blondă ca și mine și era frumoasă – și tu te simțai romantic?

Ea devenise brusc atât de serioasă, încât Sebastião fu surprins.

— Nu, spuse el. N-a fost deloc așa. Semăna atât de bine cu tine, încât am fost șocat, Amélie.

— Sebastião, aproape singurele lucruri pe care le-am știut vreodată despre mama mea - singurele lucruri sigure pe care mi le-a spus cineva despre ea - sunt că arăt exact ca ea și că numele ei e Léonie. Eu nu arăt ca familia d'Aureville. Eu nu sunt ca tatăl meu, sau ca Edouard... arăt ca mama mea!

Ce voia să spună? Că Léonie era mama ei?

— Mama ta e moartă, a murit într-un accident de navigație, când erai bebeluș. Doar știi asta!

— Asta nu știu, Sebastião. Eu știu doar ce mi s-a spus. Tu nu poți să înțelegi, tu nu poți să-ți închipui cum e când nu știi nimic despre ea. A fost totdeauna un mister, ca un secret de care nimeni nu vrea să vorbească. Sebastião, s-ar putea oare ca mama să fie încă în viață și să mi se ascundă asta?

Ah, Doamne, se gândi Sebastião, ce i-am băgat în cap? N-ar fi trebuit să-i spun nimic. Bineînțeles că nu poate fi adevărat, ea a vrut dintotdeauna să știe mai multe despre mama ei. Care au fost oare cuvintele pe care le-am rostit? Putea să fie mama ta? Prost, ce prost am fost!

— Amélie, nu poate fi adevărat.

— Numele mamei mele este Léonie, semăn cu ea. Țasta-i adevărul, Sebastião. Poate ai avut dreptate, poate familia d'Aureville o ura pentru că apărea pe scenă, poate au crezut că nu era destul de bună pentru ei. Charles poate o fi fugit cu ea. Ah, nu știu, dar am de gând să aflu.

Întoarse calul și o porni în jos pe plajă, în galop.

El își struni calul în același pas cu al ei, alergând de-a lungul plajei spre casă.

— Ce ai de gând să faci? strigă el împotriva vântului.

Amélie se uită la el cu bucurie.

— Am să-l întreb pe Edouard. Vreau să știu dacă mama mea trăiește.

Edouard împături ziarul și își mai turnă o ceașcă de cafea. Cele două pisici ale lui Amélie se uitau din spatele mesei așteptând micul dejun, sperând mici tratații pe care știau că le vor primi de la Xara, deși Edouard îi interzisese asta.

— Le plac dulciurile, spunea ea cu indulgență. Uite, adoră pepenele galben, vezi cum ling zeama?

Ei se uitară cu surprindere la ușă când aceasta se deschise și Amélie năvăli înăuntru, în picioarele goale și zburlită de vânt, direct de la grajduri, unde îl lăsase pe Sebastião să aibă grijă de cai.

— Trebuie să vorbesc cu tine, Edouard, îi ceru ea.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el, surprins de ton.

— Trebuie să-ți vorbesc, în particular.

El îi zâmbi.

— Suntem în particular, doar noi trei - și pisicile, desigur.

Xara prinse strălucirea lacrimilor în ochii ei.

— Du-te cu ea, Edouard, îl îndemnă ea. Are nevoie să fie singură cu tine.

Amélie îl conduse afară din casă și prin grădină, îndreptându-l instinctiv spre spațiul larg al plajei, unde nu-i putea auzi decât oceanul.

Norii se adunau și se risipeau în vânt, iar cerul își pierdea repede lumina, schimbându-și culoarea apoi de la verde la un albastru cenușiu cu pete albe.

Edouard ridică o pietricică și o aruncă peste valuri, uitându-se după ea, până căzu cu un „pluf” în adâncimea lor, așteptând ca ea să vorbească. Ce o fi făcut Roberto de data asta? se întreba el. Se preocupă prea mult de el, ar trebui să se ducă la mai multe petreceri, să cunoască și alți tineri. Era destul de mare, acum.

— Ce este, Amélie? întrebă el cu blândețe. Ai necazuri?

— Edouard - cine-i Léonie?

El o privi surprins.

— De ce? Léonie a fost mama ta, bineînțeles.

Amélie se apropie mai mult de el, dându-și din ochi părul, nerăbdătoare, inima bătându-i mai repede.

Trebuia oare să-l întrebe? Dacă o făcea, iar el o mințise toți acești ani, nu va mai putea avea încredere în el - nici în el, nici în bunica - și totuși, dacă ar fi adevărat, și cu siguranță că trebuia să fie pentru că era prea mare coincidența, atunci avea o mamă care era în viață. Trebuia să știe.

— Și e aceeași Léonie, cea cunoscută? Cântăreața de la Paris, care seamănă exact cu mine?

Inima lui Edouard se scufundă ca pietricelele în mare. Doamne, se gândi el, m-am așteptat la vreo mică poveste despre cât de meschin a fost Roberto cu ea și, când colo, ea mă întreabă asta. Cum o fi aflat? Doar Sebastiăo putea fi. Ce trebuia oare să facă? Ce-ar putea să-i spună? Ea se uită la el, așteptând, ochii ei maronii căpătând deja un aer acuzator.

— Edouard, trebuie să știi, strigă ea.

— Da, spuse el cu un oftat, ea e mama ta.

Ea nu-și putea opri tremurul care părea că o cuprinde în valuri incontrolabile.

— De ce m-ai mințit? urlă ea. De ce ai făcut asta? De ce mi-ai spus că a murit?

Vântul îi lua cuvintele și le ducea, făcând ecou pe valurile care se spărgeau, până dispăreau în spumă.

El își aruncă brațele în jurul ei.

— Amélie, totul e atât de dificil! A trebuit să-ți spunem așa. A trebuit să facem asta, pentru siguranța ta proprie. Léonie ne-a cerut asta, Amélie, când ni te-a dat nouă ca să avem grijă de tine.

Ea îl împinse în lături, strigând:

— M-a dat... vouă? De ce? Nu mă voia?

— Ba da, bineînțeles că te voia. Dar nu putea să te țină. E o poveste lungă, Amélie.

— Și tatăl meu... trăiește și el pe undeva, ascuns și el de mine?

— Nu! Tatăl tău a murit în accident. Asta a fost adevărat. Se uită la ea cu îngrijorare. Fața ei era cenușie și tremura. Hai să ne întoarcem în casă, Amélie, hai, draga mea, vino acasă cu mine.

— Nu. N-aș putea suporta să stau înăuntru... Am nevoie să fiu aici, afară.

Își desfăcu larg brațele, uitându-se la marea întinsă, cu valuri mari, până îi dădură lacrimile. Își aminti de tandrețea Xarei față de copiii ei nou-născuți, dar mama ei o abandonase, o dăduse de lângă ea.

— Cum a putut să facă asta, Edouard? strigă ea, prăbușindu-se în brațele lui. Cum a putut să mă părăsească? Nu știa ce-o să însemne asta pentru mine? Alți oameni au mame care îi iubesc, care îi doresc... ce anume era rău cu mine?

El îi șterse lacrimile cu un deget, blând. Ce ar trebui să-i spună? Cât din poveste ar trebui să-i relateze ca să-i ușureze durerea? Nu-i putea spune că tatăl ei fusese ucis – asta nu-i putea spune niciodată.

— Haide, fetița mea, spuse el blând, hai să ne plimbăm și am să-ți explic totul. Dar după ce am s-o fac, trebuie să ții minte două lucruri. Mai întâi, că mama ta te-a iubit, am văzut-o cum te ținea în brațele ei și te iubea. Să nu te îndoiești niciodată de asta. Și tocmai pentru că te iubea, ea ni te-a dat nouă – bunicii tale și fratelui tatălui tău. În al doilea rând, deși ești foarte tânără, va trebui să încerci să înțelegi unele relații foarte complexe dintre adulți. S-ar putea să-ți fie greu, dar trebuie să încerci.

Merseră încet de-a lungul plajei, mână-n mână, în întunericul ce se lăsa.

— De unde să încep? se întrebă el cu glas tare. Da, presupun că totul începe cu Léonie.

Era povestea pe care i-o spusese ea în seara aceea, lângă râu, povestea copilăriei ei sărace, a relației ei încurcate cu misteriosul Monsieur și, în cele din urmă, despre lăsarea copilului în grija lor, convinsă că era singurul mod de a-i salva viața.

— Și ea știa, conchise Edouard, că vei avea o viață bună, una mai bună decât ce-ți putea oferi ea. I s-a rupt inima, Amélie d'Aureville, când te-a pus pe tine, copila ei, în brațele bunicii și te-a sărutat pentru ultima oară. Asta e o rană nevindecată, pe care o va purta pentru totdeauna.

Amélie se agăța de mâna lui, luptându-se să înțeleagă fragmentele care completau părțile ce-i lipseau din viața ei.

După ce el termină povestea, urmă o tăcere între ei, întreruptă doar de valurile care se spărgeau. Începuse ploaia, picături grele loveau în mare, deformând suprafața netedă a valurilor și udându-i pe ei, care stăteau fără să dea atenție furtunii, prinși în amintirile trecutului.

— Tu semeni cu ea, spuse el în cele din urmă, din ce în ce mai mult, cu fiecare an care trece. El îi dădu părul ud de pe față. Părul tău e exact la fel, spuse el, cu o voce pierdută.

Amélie se aruncă în brațele lui și se ținură aproape, lacrimile amestecându-li-se cu ploaia, pe fețele lor.

— Trebuie s-o văd, Edouard. Înțelegi asta, nu? Vocea ei era înăbușită în pieptul lui. E mama mea.

— Dar, Amélie, după atâția ani... ea n-a vrut ca tu să știi. Oare ar fi drept?

— Nu înțelegi? Acum, când știu că am o mamă, trebuie să o cunosc, ca să știu cine sunt!

Privind hotărârea de pe chipul ei, el înțelese că Amélie voia s-o găsească pe mama ei prin orice mijloace ar fi fost necesare. S-ar putea s-o lase să plece în Franța? Cu certitudine că, după atâția ani, trebuia să fie în siguranță și avea dreptul ăsta.

— Foarte bine, spuse el, sărutând-o blând, vom merge, cât de curând posibil.

— Vai, Edouard, îți mulțumesc, îți mulțumesc, oftă ea îmbrățișându-l.

— Haide, suntem uzi, spuse el. Să ne întoarcem la vilă... avem de făcut niște aranjamente.

Alergără toată lungimea plajei, înapoi la căldura și siguranța Vilei d'Aureville, în timp ce norii se apropiau tot mai mult.

Diego intră pe poarta Vilei d'Aureville. El nu era binevenit aici și știa asta, dar îl căuta pe Roberto. Nu-l văzuse toată săptămâna. Grădina era pustie, la fel și grajdul, iar el se învârti prin jurul terasei umbroase. Pe o masă era un pahar gol, iar pe un scaun o carte deschisă, dar nimeni prin jur. Ușa era deschisă tentant și el intră. Aruncă o privire prin hol, observând obiectele expuse pe scrinurile lustruite. Portțigaretul de aur al lui Edouard stătea lângă un bol de flori, pe masa rotundă din lemn de trandafir din mijlocul holului. Îl băgă ușor în buzunar și apoi ieși iar afară. Asta trebuie să valoreze ceva, se gândi el cu satisfacție. Oricum, drumul nu fusese degeaba, dacă Roberto nu era aici.

Evitând aleile care treceau pe lângă ferestrele vilei, el se furișă prin grădină la Pavilion și intră pe ușa de la bucătărie. Atmosfera era agitată, în timp ce oalele fierbeau pe mașini mari de gătit și carnea era scoasă sfârâind din cuptoare. Mirosea minunat și el adulmecă apreciativ. Nu i-ar dispăcea să ia aici prânzul. De ce nu-l dusesese Roberto niciodată acolo?

Era ușor să se strecoare neobservat prin bucătărie, prin coridor, unde era micul birou; putea paria că acolo țineau ei banii. Ușa biroului era puțin întredeschisă și el putu auzi voci înăuntru. Vorbea Edouard

— Vezi, mamă, pare a fi cel mai bun lucru pe care-l putem face. Dacă nu o lăsăm pe Amélie să meargă la Paris, să o vadă pe mama ei acum, o să găsească un mod să facă asta mai târziu - singură. Ar fi mai în siguranță așa.

Diego își ținu respirația, uimit.

— E sigur că Monsieur nu mai poate fi o amenințare pentru ea! A trecut atâtea vreme, Edouard, spuse Isabelle.

Edouard își aminti de teama din ochii lui Léonie, când îi vorbise de Monsieur ca o amenințare la adresa lui Amélie. El ar ucide copila din furia geloziei, spusese ea atunci. Dar asta fusese în urmă cu șaisprezece ani. Mama avea dreptate, sigur că amenințarea trebuie să fi slăbit. Care bărbat ar putea menține o asemenea pasiune atât de mult timp? Léonie considerase că el era capabil de orice, dar ea fusese atunci atât de tânără și de neajutorată - și trebuia să-și protejeze copila.

— Ai dreptate, mamă, a trecut atâta vreme. Acum, Amélie are o mamă care e cunoscută, o celebritate... i-am spus aproape totul... despre Charles și despre amenințarea pe care o reprezenta Monsieur pentru ea. N-am vrut să creadă că Léonie a abandonat-o. Ea are dreptul s-o vadă pe mama ei. Nu le mai putem ține despărțite. Vreau ca tu să o duci, mamă... va avea nevoie de ajutorul unei femei la Paris, nu de al meu.

Pași grăbiți se auziră pe coridor și Diego se strecură tăcut înapoi prin bucătărie și apoi afară în grădină. Ieși pe poartă, în Avenida Atlantica, și merse, cu mâinile în buzunare, pe strada nisipoasă, zâmbind singur. Deci ea avea o mamă, nu-i așa? Și încă una misterioasă, o celebritate, cu un trecut! Și „Monsieur” care era o amenințare – ia te uită! Punea pariu că nu mulți oameni știau de neașteptata achiziție a lui Amélie, o mamă! Nu se știe niciodată când poate fi valoroasă o informație ca asta.

Sebastião se uită urât la fratele lui.

— Ce vrei să spui cu asta, că nu vrei să te duci? Întrebă el. Cum poți refuza, Roberto? Știi cât de mult înseamnă pentru Amélie sprijinul tău.

Roberto evită să se uite în ochii lui.

— Nu că n-aș vrea să mă duc, spuse el nefericit, doar că... ei bine, ar trebui să rămân aici. Este multă treabă de făcut.

Chiar și pentru propriile lui urechi, vorbele sunau goale; de fapt, dorea să plece în Franța, voia să fie cu Amélie. Ea era speriată și el ar trebui să se afle acolo, să o ajute. Dar Diego îl amenințase că o să dezvăluie totul despre el, dacă pleacă. Era un șantaj și Roberto o știa. Brusc, Amélie și viața normală, ordonată, pe care o reprezenta ea i se părură infinit mai de dorit. Roberto ar fi vrut să nu fi fost niciodată cu Diego, să nu fi cunoscut hotelul Orfeo și atracția celorlalte vieți. El ura această viață, îl ura pe Diego pentru că îi făcuse cunoștință cu ea. Dar aceasta face parte din tine acum, îl atenționă o voce interioară, e viața ta, acum.

— Am să merg cu tine, spuse el brusc, vreau cu adevărat să mă duc, Sebastião. Știi că ea are nevoie de noi acolo, pentru sprijin.

— Atunci, de ce nu ai spus așa de la început? Întrebă Sebastião exasperat. Ne-ai fi scutit de al naibii de multe neplăceri. Îl privi obosit pe fratele său mai mic. Haide, Roberto, spune-mi ce nu e în regulă. De ce ești așa de dificil în ultima vreme, așa de evaziv?

Roberto ridică din umeri, întorcându-se ca Sebastião să nu vadă teama din ochii lui. O făcuse, se va duce. Nu se va lăsa intimidat de Diego. Iar dacă Diego va spune ceva el va face față situației. Dar nu putea să-i spună lui Sebastião, nu putea.

Capitolul 23

Ajutorul lui Gilles de Courmont sări în picioare și îi deschise ușa patronului său.

— Nu mă întorc în seara asta, Satcre, îi strigă el, în timp ce traversa vastul birou al Companiei de automobile De Courmont.

Satcre se uită surprins după el; de obicei el lucra până la zece, unsprezece noaptea, iar dimineața era totdeauna acolo, înaintea tuturor funcționarilor. El își petrecea atât de mult timp în birou, încât uneori Satcre se

întreba dacă mai avea o viață particulară. Poate că avea o femeie care îl aștepta în noaptea asta, se gând Satcre cu un rânjel.

La naiba, își zise Gilles, când durerea îl săgetă în genunchi, de ce oare se mai întâmplă asta și acum?

El se gândi la acele lungi luni petrecute în spital, după ce îi spusese că nu va mai putea umbla și la disperarea pe care o simțise. Cum se luptase să execute exercițiile dureroase, cu greutate prinse de picioare, forțându-se să se ridice din pat și să stea pe propriile lui picioare, dovedindu-le doctorilor că putea să facă lucrul ăsta și că-l va face. Dar și-ar fi dat ambele picioare pentru viața lui Armand, iar fără picioare, mai bine mort. Se gândise și la asta. Rămăsese doar un singur lucru pentru care merita să trăiască: dorise să o mai vadă pe Léonie. Nu putea suporta gândul să moară și să o părăsească.

Marea limuzină albastră trase la rigolă și Hoskins sări afară, deschizându-i ușa și scuzându-se.

— Iertați-mă, domnule, n-am știut că plecați devreme.

— Ar fi trebuit să te anunț. Gilles se uită la ceas. Merg întâi la Insula St. Louis, apoi mă duc la teatru, la ora șapte. Am să conduc eu.

— Da, domnule.

Era spectacolul de adio al lui Léonie. Nu putea lipsi.

Cabina lui Léonie era plină de flori, care se revărsau și afară, pe coridor, mărginind zidurile întunecate cu pete de culoare, ca la o expoziție de flori.

— E drăguț, oameni buni, că o apreciați, că o iubiți, că o adorați... spuneți cum vreți, zise Jim, înclinându-se spre flori, în timp ce se îndrepta spre cabina ei, dar cu asta basta... doamna Jamieson nu mai are nevoie de flori. Eu voi fi singurul care va avea voie să-i cumpere flori. Vă mulțumesc, vă mulțumesc.

— Văd că ești vesel, dragul meu, spuse ea, când el intră râzând în cameră.

— Doar o glumă prostească de-a mea, spuse el sărutând-o zgomotos. Cum te simți acum, când aproape că ești pur și simplu, „doamna Jamieson”?

— Nici nu mă gândesc la asta până după spectacol, spuse ea cu fermitate. Dacă mă gândesc, n-o să pot rezista tot spectacolul; aș vrea pur și simplu să mă duc cu tine acasă și să mă ghemuiesc pe pat, alături de tine.

— Și asta este exact ceea ce ai să faci, după spectacol... ai să te ghemuiești, cu mine și cu o sticlă de Roederer Cristal; doar ce-i mai bun i se cuvine cunoscutei fostă stea!

— Ah, Jim, ești nebun. Râse, dându-și capul pe spate, ca să-și aplice fardul de pleoape. Cum e în sală?

— Oamenii sosesc în valuri, sala va fi arhiplină, șmecherii vând bilete pe stradă, cerând de cinci ori prețul, și-l obțin.

— Vezi la ce mină de aur renunți, îl tachină ea. Oamenii se îmbogățesc acolo, afară, iar tu îți râzi de treaba asta.

— Ești destul de bogată, nu mai ai nevoie de mai mulți bani, în plus, există mijloace mai ușoare de a-i obține, decât asta. Ai să vezi, îi promise el. O să te transform într-o milionară.

— Am crezut că am să fiu doar doamna Jamieson pur și simplu, spuse ea și se ridică, scoțându-și chimonoul.

— Ah, doamnă Jamieson stând acolo doar în papucii cu tocuri n-o să fii niciodată doar ceva simplu, spuse el blând, în timp ce ea îi zâmbea fermecător.

Ea i se aruncă în brațele deschise și se strânse lângă el, plăcându-i senzația trupului lui tare lângă al ei. El o sărută, flămând.

— Mi-ai șters machiajul, murmură ea cu ochii închiși.

— Ah, Léonie, șopti el, slavă Domnului că asta e ultima ta seară!

Parisul, decise Amélie, era cel mai romantic oraș din lume. Nu era un loc unde să ai nevoie de timp ca să-ți placă, îți plăcea pe moment, iar pentru ea fusese o dragoste la prima vedere. Castanii erau înfloriți sub un cer albastru de început de mai, terasele cafenelelor erau aglomerate, femeile erau șic, iar fetele tinere erau mult mai elegante decât la Rio - va trebui să se ducă să-și cumpere niște haine noi sau poate să încerce o nouă pieptănătură. Stând cu Roberto în fața ei, la o masă de cafea și sorbind din Pernod ea îi spuse:

— Parisul inspiră o fată. Aici, toată lumea arată atrăgător, chiar dacă nu sunt toți cu adevărat drăguți.

— Atunci, mai există încă speranțe și pentru tine, o tachină el.

— Arăt oare îngrozitor? Întrebă ea cu îngrijorare.

Ea își cumpărase costumul acesta special pentru călătorie, iar fusta de în și jacheta de culoarea piersicii i se păruseră elegante, atunci. Dar nimeni nu purta asemenea pliseuri și jachetele nu erau oare prea scurte?

— Arăți foarte drăguț, o asigură el. Ca totdeauna.

Ea îi zâmbi satisfăcută.

— De ce ești atât de drăguț cu mine? Îl întrebă ea, brusc suspicioasă.

— Pentru că te iubesc, spuse el simplu.

Nu știa de ce spusese așa, deodată, vorbele i-au ieșit pur și simplu din gură - și chiar o iubea. Cu ea, se simțea liber, din nou viu, o parte a lumii reale. Săptămânile pe vapor cu Isabelle, Sebastião și Amélie fuseseră ca o convalescență după o boală grea. Devenise din nou el însuși, iar asta din cauza ei, inocența ei îl mântuise. Ea îl privea, cam timidă, iar el îi luă mâna.

— Am să te iubesc totdeauna, Amélie, zise el. Amélie oftă, mulțumită.

Ea nu se îndoise niciodată că el o iubea, dar simțea nevoia să-l audă spunând asta. Îi frecă mâna de obrazul ei, simțindu-se amețită de fericire. Roberto o iubea, acum putea face față la orice.

— Și eu am să te iubesc totdeauna, șopti ea.

Sebastião își croi drum printre mese și se așeză.

— Isabelle e prea obosită după călătorie, ca să iasă la cină în seara asta, spuse el, așa că suntem de capul nostru.

El aruncă ziarul pe masă, făcându-i semn chelnerului să-i aducă o bere. Amélie oftă.

— Tot ce vreau cu adevărat să fac este s-o văd pe Léonie, spuse Amélie, dar bunica e de părere că vor trebui câteva zile ca să luăm legătura

cu ea și să facem aranjamentele. Mi-ar plăcea să trec de momentul ăsta. Oh, Sebastião, sunt atât de nervoasă!

El o privi cu simpatie; bineînțeles că era nervoasă, cine n-ar fi în asemenea situație? El fusese uluit când ea îi spusese că Léonie era mama ei. Ea nu-i mai spusese altceva, iar el nu-i pusese întrebări, dar trebuia să vină cu ea. Nu putea s-o lase singură în fața acestui lucru, s-ar putea să aibă nevoie de un umăr puternic pe care să plângă. Luă ziarul cu o încruntare. Ar trebui să-i spună oare? Cum ar putea să nu-i spună? Deschise ziarul la pagina în care era anunțul cu numele lui Léonie, scris cu litere mari, negre, și i-l dădu lui Amélie.

— Uite, spuse el liniștit. Ai putea s-o vezi în seara asta, dacă vrei.

— Spectacol de adio! citi ea. Léonie la Théâtre de l'Opéra. Diseară la opt.

Cuvintele dansau în fața ochilor ei; asta era mama ei, va fi acolo diseară! Ea devenea brusc o realitate, nu doar cineva pe care imaginația ei o înzestra cu o voce și un zâmbet. Léonie era reală.

— Trebuie să o văd, Sebastião - putem merge acolo? Dacă o văd mai întâi pe scenă, poate nu va fi atât de straniu mai târziu, când am s-o întâlnesc, dacă, adăugă ea, am să mai am curajul.

Roberto se uită la ceas.

— E deja șapte, spuse el. Ar fi mai bine să ne ducem... dacă e spectacolul ei de adio, o să fie aglomerație.

Sebastião își făcu loc prin mulțimea din fața teatrului. Casa de bilete avea un anunț pe care scria „Nu mai avem bilete”, dar știa că vor fi speculanți prin mulțime. Era unul! Îl apucă de braț și îi vorbi, tocmindu-se furios, într-o franceză rapidă. Biletele erau ridicol de scumpe, dar erau bune - în față, la mijloc. Își făcu loc înapoi spre trepte, unde așteptau îngrijorați Amélie și Roberto.

— Le-am obținut, îi strigă el fluturând biletele, în timp ce-și croia drum spre ei.

— Ah, știam că ai să reușești! exclamă Amélie. Sebastião, ești atât de deștept, știi totdeauna cum să rezolvi lucrurile.

Roberto simți o înțepătură de gelozie față de fratele său. Dorea ca Amélie să-i spună și lui asemenea lucruri.

— Hai atunci, spuse el luându-i mâna, mai bine să intrăm.

Aici e, se gândi Amélie, uitându-se în jur la marele teatru rococo. Toți acești oameni eleganți în haine de seară și toți cei care se înghesuiau la balcoane se află aici ca s-o vadă pe mama mea; toți o știu mai bine decât mine, știu la ce să se aștepte - și cum arată. Își netezi fusta cu nervozitate, dându-și părul după urechi, aplecându-se în față să vadă fluxul continuu de oameni, în timp ce aceștia își luau locurile în staluri, dorind să fi avut timp să se îmbrace cum se cuvine pentru această ocazie. Dar dacă ar fi avut timp, poate și-ar fi schimbat părerea. Orchestra intră în fosă și se auziră brusc aplauze când dirijorul își luă locul, înclinându-se în fața publicului, înainte de a-și lua bagheta și a începe uvertura. Luminile se stinseră. Amélie inspiră adânc. Simți mâna lui Roberto pe mâna ei.

— E-n regulă, Amélie, șopti el, sunt aici cu tine.

Caro, foșnind în rochia de tafta, se grăbea pe interval, alături de Alphonse, șoptind scuze, când își ocupară locurile din mijlocul rândului cinci.

— Slavă Domnului, spuse ea, am ajuns la timp. N-aș fi vrut să pierd nimic din ultimul ei spectacol.

— Ai văzut afară mașina? șopti Alphonse.

O văzuse. Mașina familiară, albastru închis, fusese parcată exact în partea opusă teatrului.

— Doar nu credeai că o să scape seara asta, nu-i așa? șopti ea ca răspuns. Sunt sigură că încă nu și-a pierdut speranța s-o recâștige... o să aștepte până o să citească anunțul în ziare. Atunci o să știe că a fost învins.

Aproape că-i părea rău pentru Monsieur. El își distrusese viața într-o căutare inutilă a lui Léonie și totuși n-a iubit-o niciodată cu adevărat – sau dacă da, atunci era un fel de dragoste stranie. Pentru ei, totul părea atât de îndepărtat, pierdut în trecut, dar el încă trăia totul, zi și noapte. Era un bărbat extraordinar. În alte condiții, ar fi putut să fie un bărbat minunat.

Jim stătea în culise cu Léonie, așteptând intrarea ei în scenă. Ea privea tăcută în față, concentrându-se la muzică, deja departe de el. El o văzuse făcând asta de o mie de ori, schimbându-se din Léonie pe care o știa el în străina exotică de pe scenă, iar metamorfoza avea loc chiar aici. Ea aștepta, ascultând muzica, plecându-și capul, apoi, când venea momentul, se înălța, dădea capul pe spate și intra în scenă, umblând cu aroganță în timp ce rostea vorbele primului cântec. Era un moment de magie pură, iar când orchestra intonă primele acorduri, el aproape că regreta că era ultima oară când vedea lucrul ăsta.

Aplauzele fură furtunoase când ea intră în scenă, răsunau ovații și Léonie se opri o clipă, surprinsă. Apoi, își ridică brațele în semn de acceptare și se înclină în fața lor, zâmbind.

Amélie își mușcă buza, încercând să-și oprească lacrimile, în timp ce se uita pe scenă, la ființa magică, aurie, zâmbind mulțimii care o aclama. O salutau, strigau „bravo” și ea încă nici nu cântase. Voiau să-i arate că o iubeau. Mâna care o strângea pe a lui Roberto era umedă de transpirație și ea abia de suporta să privească.

Sebastião îi urmărea fața – se simțea oare bine? Ea se uita fix la Léonie, absorbind-o. Nu puteai greși, profilul lor era același.

Léonie începu să cânte și Amélie se aplecă înainte, atentă. Era un cântec blând, despre o dragoste de primăvară, când ea era foarte tânără și toată lumea era doar fluturi și flori, dar se simțea un fior subteran de tristețe, o senzație de pierdere. Amélie asculta cu intensitate, dorind să fie mai aproape, dorind să o poată vedea mai bine. Era foarte înaltă și subțire, iar părul îi era ca și al ei, doar că era periat ca un nor auriu, cu mici codițe care străluceau de mărgele și de bijuterii. Rochia ei era frumoasă, dar foarte îndrăzneată, nu mai văzuse o asemenea rochie până atunci – două bretele fine de aur țineau mătasea fină, cu decolteu mare pe piept; rochia cădea drept și simplu, până la picioarele ei, în sandale. Lateral era despăcată, ca să

poată pași nestânjenită pe scenă; părea o leoaică aurie, care înnebunea publicul.

Putea oare această femeie frumoasă, extravagantă, arzătoare, să fie cu adevărat mama ei? Strânse mai tare mâna lui Roberto. Oare arăta cu adevărat ca ea? Totul i se părea atât de îndepărtat, de ireal, și privi îngrijorată spre Roberto. El îi prinse privirea și îi zâmbi încurajator.

— Roberto... nu simt nimic pentru ea, șopti ea tristă. Nu pot simți că e mama mea. E doar o străină frumoasă.

Maroc era la locul lui obișnuit, în spatele stalurilor, și se uita în jur cu satisfacție, la teatrul plin. Era o minunată gală de adio, totul se desfășura minunat, publicul o iubea – pentru ei, ea nu făcea nimic rău. Își aminti cu un zâmbet de primul concert; ce speriată fusese ea și cât de nervos fusese el pentru ea. Fiecare moment cât ea era pe scenă fusese un coșmar pentru el, iar acum... Era aproape păcat că se hotărâse să se retragă, dar era timpul ca Léonie să-și aibă fericirea ei. Ea muncise din greu, la fel și el. Nu va regreta să-și ia rămas bun de la acest gen de viață – mereu în călătorii, mereu în alt oraș, într-o altă cameră de hotel; poate că acum se va stabili, se va căsători și se va întoarce la treburile legate de hotelul ei.

Ușa se deschise în spatele lui, iar el se întoarse să privească, știind cine avea să fie. Gilles de Courmont înclină din cap când trecu pe lângă el – acum se salutau, recunoscându-și prezența; nu se mai prefăceau demult. Afurisitul tot frumos era, se gândi Maroc, urmărindu-l, nu se vedea că accidentul aproape îl schilodise. Pe fața lui, nu erau urme ale trecutului – nimic din scheme și comploturi, nimic din pasiunea nebunească – nimic din violența lui. Nu era marcat de toate astea. Era invincibil. Asta era ultima seară când o mai vedea. Ce va face el acum? Va citi anunțul din ziare și va afla că o pierduse, în cele din urmă. Și apoi, ce va fi? Cu Monsieur nu ești sigur niciodată, tocmai când crezi că a renunțat, el ar putea fi cel mai periculos.

Privește la ei, se gândi Gilles, uitându-se la public, o mănâncă din ochi, o devorează – proștii! Ei nu știu că nu o vor cunoaște niciodată pe adevărata Léonie? Numai eu o cunosc pe cea adevărată. Se sprijini de perete, dorind ca piciorul să nu-l doară atât de rău. Ce va face ea oare acum, când se retrăgea? Se va ascunde oare la han, va lucra la grădina ei iubită? Ar fi dorit să nu-i fi dat niciodată actul de proprietate al hanului aceluia. Parfumul de iasomie al florii de la butoniera lui se răspândi în aerul cald și el închise ochii, închipuindu-și-o așa cum era altădată. Îi trimisese iasomie și în seara asta, bineînțeles, luase floarea asta din buchet. Ea păstra totdeauna iasomia în cabina ei, știa asta. Nu o arunca niciodată, o păstra – ca să-i amintească. O urmărea cum pășește pe scenă, exact cum pășise la petrecerea lui Caro, în seara când o văzuse pentru prima oară. Ah, Léonie, Léonie, Léonie, dacă am putea întoarce timpul înapoi! Dar n-am să renunț la tine niciodată, niciodată.

E ca o legătură de dragoste, se gândi Léonie, între mine și public. Orice aș face în seara asta, ei sunt pregătiți să mă iubească. Se înclină încă o dată, în timp ce ei cereau un bis, se întoarse să-i zâmbească lui Jim, care aștepta în culise, și apoi către dirijor, care aștepta semnalul ei. Ea îi făcu un semn din cap și se mută în centrul scenei, în timp ce luminile se stinseră. Ea era

singură în micul cerc de lumină al reflectorului, cu capul plecat și trupul încordat, cu picioarele ușor depărtate. Publicul aștepta fără să respire ce avea să urmeze, în timp ce muzica începu blând o melodie. Își înalță încet capul și se uită spre ei, puternică, fără să zâmbească, frumoasă. Vocea ei joasă, pasionată, mângâie primele cuvinte ale cântecului pe care Jacques îl scrisese pentru ea, cel care îi adusese faima, cântecul despre ce simți când iubești un bărbat, ce simțea când stătea culcat lângă ea, îmbrățișând-o. Se pierduse în cântec, întreaga ei ființă îl simțea. Muzica muri și reflectorul se topi în întuneric și tăcere. Brusca, publicul se ridică în picioare, aplaudând și ovaționând, în timp ce reflectoarele se reaprinseseră; buchete de flori mărgineau scena; mulțimea cerea mai mult, dar Léonie dispăruse. Își cântase cântecul final.

Lucrătorii de la scenă o aplaudară când trecu, împreună cu Jim, îmbrățișați, pe coridorul întunecat din spatele scenei. Se opriră la ușa cabinei ei și ea se întoarse să se uite înapoi.

— Asta-i, dragul meu, spuse ea cu un oftat de fericire. Am lăsat-o pe Léonie acolo, pe scenă. Acum, suntem numai tu și cu mine.

El o sărută cu blândețe.

— Așa și trebuie să fie, doamnă Jamieson, spuse el, deschizând ușa.

Chocolat căscă și se întinse sub lumina mesei de machiaj și ei râseră, uitându-se la ea.

— Nu mai ești o pisică de teatru, Choc, îi strigă Léonie triumfătoare. Suntem libere!

Jim luă sticla de șampanie din frapieră și o destupă cu un gest solemn, în timp ce Maroc intră pe ușă, urmat de Caro și de Alphonse.

— Ați sosit la timp, le spuse el turnând. Tocmai voiam să bem pentru libertate.

Léonie își aruncă brațele în jurul lui Maroc.

— Ești trist, Maroc? Întrebă ea.

— Nu, nu sunt trist, a fost un adio fantastic. Se spune totdeauna că e mai bine să te retragi când ești în vârf - iar tu nu ai putea depăși concertul din seara asta.

— E adevărat, Léonie, spuse Caro, așezându-se pe canapea. Aproape că am plâns și sunt sigură că și Alphonse a făcut-o... oricum, a trebuit să-și șteargă ochelarii.

— Știi că sunt sentimental în legătură cu Léonie, zise Alphonse. Pentru voi amândoi... și pentru dragostea adevărată.

— Am să beau pentru asta, zâmbi Jim. Și pentru viitor.

— Scuzați-mă, doamnă, zise portarul băgând capul pe ușă, dar sunt trei tineri care insistă să vă vadă în seara asta.

— Sunt probabil o mulțime de oameni care ar vrea să te vadă în seara asta, râse Caro.

— Nu pot vedea pe nimeni acum, spuse Léonie. Spune-le că-mi pare rău, te rog, dar sunt prea obosită.

— Au spus că-i cunoașteți, v-au trimis un bilet, doamnă, au spus că trebuie să-l citiți chiar acum, e important.

Maroc luă biletul și i-l dădu. Era doar o bucățică de hârtie ruptă dintr-un carnețel, scrisul era necunoscut, rotund, de fată. Se uită la semnătura de la sfârșit. „Amélie”. Amélie? Ea citi încet: „Sper că nu vei fi prea șocată că sunt aici, scria ea, dar abia de curând am aflat că sunt fiica dumitale. Edouard și bunica mi-au spus că pot să vin. Vrei, te rog, să mă vezi, doar câteva minute?”

Amorțeala șocului total a lăsat un zâmbet înghețat pe fața ei. Se uită la cuvinte, citindu-le din nou. Amélie era aici.

— Ce-i, Léonie, ce s-a întâmplat?

Vocea lui Caro părea că vine de departe, iar ea se forță să-și ia ochii de la bilet.

— E Amélie, spuse ea, cu o voce înceată și controlată, e fiica mea. E aici.

Caro luă biletul din mâna fără vlagă a lui Léonie, citindu-l repede.

— Doamne! strigă ea, e Amélie. Jim, ce ne facem?

Léonie ședea palidă și înghețată la masa de machiaj.

— Bineînțeles că am s-o văd, spuse ea.

Tremura, și Jim îi luă brațul liniștind-o.

— Ești sigură că te simți bine? întrebă el încet. Ar putea să mai aștepte, știi, până trece șocul. Poți să o vezi mai târziu. Am să-i spun să vină la hotel.

— Ah, dar o vreau... trebuie să o văd acum, imediat. Am așteptat atât de mult și acum, când vine la mine din senin... apare așa brusc.

Maroc se uită îngrijorat la Alphonse. Același gând era în mintea amândurora. Împrejurările pe care s-au străduit să le evite în toți acești ani s-au ivit în cele din urmă. Léonie și Monsieur și Amélie erau toți aici, sub același acoperiș.

— Mă duc eu la ea, zise Jim îndreptându-se spre ușă, iar Léonie se lăsă din nou în fotoliul ei, privindu-l. Chocolat veni și se ghemui pe genunchiul ei, torcând, iar ea își lăsă mâna rece pe blana ei moale. În cameră era tăcere, ceilalți se uitau unul la altul, speriați.

— Să vă lăsăm singure, Léonie? întrebă blând Caro.

— Nu, nu plecați. Ați fost cu toții implicați, de la început... sunteți ca familia ei. Vă rog, stați cu mine.

Amélie aștepta cu Sebastião și cu Roberto, lângă ușa artiștilor.

— Dar dacă nu vrea să mă vadă? șopti ea cu nervozitate.

Putea auzi tremurul de panică din vocea ei proprie și se luptă să o controleze.

— O să vrea, răspuse Roberto încrezător, dar bănuiesc că o să fie puțin șocată la început. Amélie, nu crezi că ar fi bine să o vezi tu singură? Vreau să zic că trebuie să ne gândim și la ea. S-ar putea să nu-i placă faptul că doi străini se află acolo, într-un moment ca acesta.

Sebastião fu de acord.

— Am putea să te așteptăm afară... e un moment foarte deosebit și noi nici nu o cunoaștem.

Amélie inspiră adânc, când un bărbat apăru pe coridor venind repede spre ei.

— Bine, spuse ea. Am să mă duc singură.

Jim se uită la cele trei fețe tinere, blânde, întoarse spre el în așteptare, doi tineri - bronzăți, frumoși - și o fată. Rămase cu gura căscată: parc-ar fi Léonie! Doar că era atât de tânără. Portarul se uită la ea, plin de curiozitate, din spatele ochelarilor - nu-i scăpase asemănarea, deși nu vedea bine.

— Bună, zise Jim, întinzându-i mâna. Desigur că ești Amélie - te-aș fi recunoscut oriunde. Eu sunt Jim Jamieson. Léonie mi-a cerut să te duc în cabina ei.

— Bună seara, spuse Amélie politicoasă. Ei sunt verii mei, Roberto și Sebastião de Santos.

— O să te așteptăm afară, Amélie, spuse Sebastião, îndreptându-se spre ușă. Ține minte că suntem aici.

— Nu-ți fie frică, șopti Roberto, plecând în silă, când ea se îndepărtă cu Jim pe coridorul lung, vopsit în verde.

Jim o privi mergând tăcută alături de el, cu umerii drepți, cu bărbia ridicată, gata să se confrunte cu oricine. Ah, era fiica lui Léonie, evident.

— Mama ta e puțin șocată, spuse el când ajunseră la ușă, dar e de înțeles, nu-i așa? În fond, n-a fost avertizată, dar dorește foarte mult să te vadă.

Amélie îl privi cu ochii chihlimbarii ai lui Léonie.

— Adevărat? Vocea ei era înceată, nesigură.

El își puse brațul în jurul umerilor ei slăbuți.

— N-a fost zi în care să nu se fi gândit la tine, îi spuse el liniștit. Ești cea mai importantă persoană din viața ei.

El deschise ușa și se dădu înapoi, să o lase să treacă. Patru perechi de ochi se uitau la ea, în timp ce ea rămase în ușă, cuprinsă de panică.

O pisicuță mică, maronie, alergă spre ea, frecându-i-se de picioare și torcând. Amélie se uită la femeia aurie care ședea pe scaunul de lângă masa de toaletă. Chiar și cu machiajul și părul tapat, arăta ca ea. Dacă avusese vreo îndoială, acum știa cu siguranță că aceasta era mama ei.

Léonie veni spre Amélie, luându-i mâinile.

— Amélie, spuse ea blând, zâmbind spre fața care era atât de asemănătoare cu a ei. M-am întrebat atât de des ce aș spune dacă te-aș mai vedea vreodată, iar acum nu mă mai pot gândi la acele cuvinte... decât să-ți spun că m-ai făcut foarte fericită. M-am gândit întotdeauna că eu voi fi aceea care va trebui să te găsesc, dar acum m-ai găsit tu pe mine.

O sărută pe obraz.

Amélie își reținu lacrimile, clipind.

— Mă bucur că sunt aici, doamnă, spuse ea cu timiditate. Apoi adăugă cu impetuozitate: Doamnă, de îndată ce am aflat despre dumneata, a trebuit să vin să te văd... a trebuit să te cunosc, așa că...

— Da? o încurajă Léonie cu blândețe ținându-i în continuare mâinile.

— Și am să știu cine sunt.

— Ei... acum știi. Ce crezi?

— Cred că ești foarte frumoasă, replică Amélie cu precauție.

Léonie făcu un gest spre oamenii care stăteau și se uitau la ele.

— Acești prieteni te-au cunoscut când erai un bebeluș, spuse ea cu blândețe, te-au ținut în brațe, te-au apărat, te-au iubit. Și ei fac parte din viața ta.

Caro expiră, cu un oftat. Nu-și dăduse seama că-și ținuse respirația sau că mâinile îi tremurau. Trebuia să rupă încordarea. Ea puse jos paharul cu șampanie pe care-l ținuse strâns și se duse spre Amélie.

— Eu sunt Caro Montalva. Zâmbi. Iar mama ta are dreptate. Te-am ținut în brațe când erai un bebeluș și erai drăguță încă de pe atunci. Nu-ți pot spune cât sunt de fericită să te văd acum.

Își puse brațele în jurul lui Amélie și o strânse.

— Jim, ce-ai spune de niște șampanie pentru toți... e o sărbătorire doar?

Maroc o privea pe Léonie. Ea era nervoasă, neștiind ce să facă. Era clar că se temea să arate prea multă emoție, ca să nu sperie fata. El zâmbi când Amélie îi strânse politicoasă mâna, amintindu-și cum o luase în lunga călătorie de la Menton la Tours.

— Iar acesta este Alphonse, zise Caro.

Alphonse îi luă mâna și i-o sărută.

— Mă bucur să te întâlnesc din nou, Amélie. Văd că bunica te-a îngrijit bine în locul nostru.

— O cunoașteți deci pe bunica?

Amélie era surprinsă, dar în seara asta totul era surprinzător.

— Da, o cunosc, transmite-i complimentele mele.

— Dar ea e aici, cu mine. La hotel vreau să spun, doamnă.

Léonie tresări la acest cuvânt: dar la ce se așteptase oare? Că Amélie îi va spune „mamă”? Cum ar fi putut, erau două străine? Dorea să o cuprindă pe Amélie în brațe, să o strângă aproape, să-i acopere cu sărutări fața dulce și tânără, să-i perie părul, să vorbească despre rochii și despre băieți. Ah, Doamne, vreau să fiu mama ei cu adevărat, își spuse.

— Doamnă... sunt sigură că bunica ar dori să vă vadă pe toți.

— Desigur, zâmbi Léonie. Trebuie să o vedem. Și Edouard? E și el cu voi?

— Edouard a dorit foarte mult să vină, dar a trebuit să plece în Florida. Mi-a cerut în mod special să vă transmit dragostea lui. Edouard mi-a spus totul despre dumneata. Se așeză lângă Léonie, pe un scaun. El mi-a spus cât de minunată ești și cât de frumoasă... și că n-ai vrut să mă părăsești.

Léonie întinse mâna să-i mângâie părul.

— N-ai să știi niciodată cât de mult am urât lucrul ăsta, murmură ea, și cât de mult mi-ai lipsit.

Amélie îi zâmbi, un zâmbet atât de radios, încât cei din jur s-au simțit încălziți de strălucirea acestuia.

— Și dumneata mi-ai lipsit, spuse ea aruncându-și brațele în jurul lui Léonie. Ah, mamă, ce mult mi-ai lipsit.

Sebastião și Roberto stăteau în capătul scărilor largi ale teatrului, urmărind cum se împrăștia mulțimea în taxiuri și limuzine, sau pe jos, îndreptându-se spre restaurantele aglomerate, zâmbind și vorbind, încă bucuroși după spectacol.

— Mă întreb ce se întâmplă, spuse Roberto cu nervozitate.

Sebastião mergea înainte și înapoi pe treapta de sus.

— Sper că e în regulă.

Se uită la ceas, era plecată de cincisprezece minute, nu putea fi o situație ușoară nici pentru ea, nici pentru mama ei.

Mașina de peste drum avea ceva familiar, o De Courmont lungă de culoare albastru închis. Desigur, era a tatălui lui Gérard! Era oare Gérard aici? Nu. Era ducele – iată-l, se îndrepta spre mașină. Sebastião alergă în jos, pe trepte.

— Domnule! strigă el. Domnule...

De Courmont își ridică ochii surprins.

— A, Sebastião... N-am știut că te-ai întors în Franța. Ce mai faci? Dădu mâna cu el. Gérard a știut că vii?

— Nu, domnule, răspunse zâmbind Sebastião. A fost o călătorie pe neașteptate, de fapt am sosit azi după-amiază. El e fratele meu, Roberto. Roberto, acesta este ducele de Courmont.

— Sunt bucuros să vă cunosc, domnule, zise Roberto politicos. Sebastião ne-a spus adesea cât de amabil ați fost dumneavoastră și familia, când a fost el la Paris.

— Bine, zise Gilles, mergeți undeva? Pot să vă duc cu mașina? Sau poate sunteți liberi pentru cină? Aș fi bucuros să-mi țineți companie.

— Mulțumesc, domnule, dar nu putem. O așteptăm pe verișoara noastră și apoi trebuie să ne întoarcem la hotel. Dar, dacă vreți, spuneți-i lui Gérard că suntem la Ritz și că o să-l sun mâine.

— Mâine? Dar Gérard nu e în Paris. A plecat la Londra pentru afaceri, se întoarce peste câteva zile. El mai are vechiul vostru apartament, îi place să locuiască acolo. Ei, adăugă el brusc, trebuie să plec. Vino să mă vezi, Sebastião – și tu, desigur, Roberto.

Le făcu semn cu mâna, când intră în mașina mare.

Ei se uitară cum pleacă, motorul torcând pe strada acum aproape tăcută.

— Întotdeauna mi s-a părut că e un bărbat tare disperat.

Léonie se uită la Amélie ca un vultur, se gândi Caro. Îi observa fiecare mișcare, îi asculta fiecare cuvânt cu o atenție totală. Păstrează totul, pentru că știe că o s-o piardă din nou. Ce altceva poate să facă?

Ea știe că Monsieur e acolo, afară, și așteaptă. La naiba, de ce nu-i spune pur și simplu să se ducă dracului, că Amélie e a ei și nimeni nu-i poate face nici un rău, de ce nu-l ia în râs, de ce se mai lasă intimidată, de ce nu îndrăznește? Caro se uită cu disperare la Alphonse. Știa ea de ce. Pentru că Léonie ar risca viața lui Amélie, căci Monsieur a mai ucis o dată. Chiar și acum, după șaptesprezece ani, ea se temea.

— Dar trebuie să veniți cu toții să luați cina cu noi, mâine, spuse Amélie, cu o încredere nou descoperită. Acum, când vă cunosc pe toți – ea râse și sorbi din șampanie – noua mea familie. Ah, am uitat de Roberto și de Sebastião.

— Prietenii tăi, spuse Jim.

— Verii mei. Mă așteaptă afară. Trebuie să ne întoarcem la bunica. Ea nici nu știe că am venit aici. Trebuia să așteptăm, să vă scriem, să vă telefonăm mai întâi, dar când am aflat că sunteți aici, am profitat de ocazie. Pur și simplu, n-am mai putut aștepta. Se uită la Léonie, cerându-și scuze. Am fost totdeauna nerăbdătoare, oftă ea.

Léonie râse.

— Dar trebuie oare să te pierd atât de curând? Abia ne-am regăsit, una pe cealaltă.

Amélie se ridică timidă, simțind nevoia să scape - i se părea că această cameră, toți acești oameni, toată emoția asta o copleșeau. Se uită la ei, nesigură. Se controla, dar nu știa cât va mai putea suporta. Jumătate din ea o recunoștea pe Léonie ca fiind mama ei, dar cealaltă jumătate îi striga că era totuși o străină. Dorea să-și arunce brațele în jurul ei și totuși voia să fugă.

— Trebuie să plec, spuse cu grijă, dar o să ne întâlnim din nou, mâine.

Léonie îi luă mâna.

— Am să te conduc la ușă.

Coridorul era gol înaintea lor, când merșeră mână-n mână, spre ușile grele de fier.

— Știi ce simți, spuse Léonie încet. Tu ești o parte din mine și eu sunt o parte din tine, dar suntem niște străine. Va fi nevoie de multe întâlniri, poate chiar de ani, Amélie, dar ești fiica mea și, într-o bună zi, o să ne cunoaștem cu adevărat, una pe cealaltă.

O sărută blând pe Amélie pe amândoi obraji, ținându-i fața cu tandrețe între mâinile ei.

— Ultima oară când am făcut asta, erai o copilă, iar acum ești aproape o femeie. Dar nu te-am uitat niciodată.

Amélie o strânse în brațe, lacrimile izvorându-i din ochi.

— Sunt aici acum, spuse liniștitor. Totul o să fie bine.

Léonie o urmări plecând, alergând pe alee spre stradă, întorcându-se la colț să-i facă semne cu mâna. Își închipuise întotdeauna cât de fericită ar fi dacă ar vedea-o din nou pe Amélie, dar nu și-a dat seama niciodată că va simți aceeași bucurie ca atunci când o ținuse prima oară în brațe.

— Amélie! Sebastião o prinse în brațe, strângând-o. Te simți bine?

— Nu știu. Pur și simplu, nu știu, Sebastião. A fost prea mult. E atât de frumoasă și de plăcută și de blândă... și am iubit-o... dar e o străină, Sebastião, nu știu ce să-i spun, ce așteaptă de la mine. Ah, nu știu cum să-ți explic.

— Bine, bine, nu încerca, spuse el liniștitor, hai să ne întoarcem la hotel și să analizăm lucrurile.

Roberto îi luă mâna.

— A fost foarte greu? murmură el cu simpatie.

— A fost dificil numai din cauza mea, Roberto - ea a fost minunată.

Poate că pentru ea a fost mai ușor, ea a știut de mine, tot timpul acesta, m-a ținut minte. Eu n-am cunoscut-o. Ah, sunt atât de amețită.

— Nu te îngrijora, spuse el ținând-o ferm de mână, o să avem grijă de toate. O să se îndrepte toate lucrurile, Amélie.

Conversația se opri, când Léonie deschise ușa și înțelese că vorbiseră despre ea.

— Ei? făcu ea cu un zâmbet nesigur.

— Cred că o să vă lăsăm singuri, pe Jim și pe tine, spuse Caro.

Ochii ei maronii îi întâlniră pe ai lui Léonie, plini de simpatie.

— Mă bucur că ea te-a găsit pe tine, zise ea cu blândețe, că măcar ai văzut-o.

Léonie se uită după ei, când ieșiră tăcuți din cameră.

— Haide, draga mea, spuse Jim, să mergem acasă.

Înfășură capa în jurul ei, i-o puse pe Chocolat sub braț și merseră împreună pe coridor, pentru ultima oară. Ea se întoarse să se uite înapoi; mai simțea încă iasomia peste mirosul celorlalte flori.

Léonie ședea lângă Jim în mașină, ținând-o pe Chocolat pe genunchi și așteptă să audă ce avea să spună.

— Știi că Monsieur era în teatru? zise el calm. Era în spate, ca de obicei.

Monsieur! Pentru prima oară în viața ei, uitase de el! Tremurul sperie pisicuța care mieună spre ea, plângător. Léonie simți transpirația spaimei pe spate.

Amélie fusese în teatru cu Monsieur; ar fi putut s-o vadă – ar putea oare să știe?

— Sunt sigur că nu știe, spuse Jim, simțind ce gândea ea. Dar dacă rămâne aici și dacă o vezi din nou, o să știe.

— Ce trebuie să fac? întrebă ea cu o voce mică.

El se uită cu coada ochiului la ea, cum stătea ghemuită alături de el.

— Doar tu poți lua această decizie, spuse el în final. Numai tu știi de ce este el capabil. Dacă tu consideri că el nu mai e o amenințare...

— Nu. El încă e o amenințare.

Iasomia mai era în cabina ei, el tot mai fusese în fundul sălii, iar când ea se va duce acasă la han, iahtul lui va fi tot acolo.

— Doamne, Dumnezeu! exclamă ea. Oare niciodată nu mă voi elibera de el?

Jim îi luă mâna și i-o ținu strâns.

— Într-o bună zi, te vei elibera. Îți promit, Léonie. Într-o bună zi, o să-l am la mână.

Capitolul 24

Isabelle se uită la stâlpii goi care străjuiau porțile castelului d'Aureville – grifonii care stătuseră cândva deasupra lor împodobeau acum intrarea Vilei d'Aureville din Rio.

— Au fost transplantați, ca și noi, zise ea, arătându-i lui Amélie locul unde stătuseră timp de trei sute de ani.

— Vai, bunico, făcu Amélie, cum ai putut suporta să părăsești locul acesta?

Parcul se întindea în fața lor, mai întâi păduricea cu fagi, mesteceni argintii și frasini și apoi strălucirea râului printre copaci, care își croia drumul

întortocheat la marginea proprietății, atingând pajiștea lungă, în pantă, dinspre sud, cu un mic afluent care era un fel de sanctuar pentru rațe și lebede, pentru găște sălbatice și bătlani, pentru vidre de râu și o sută de alte mici ființe. Pajiștea se întindea ca o cuvertură moale de catifea, întreruptă de copaci umbroși, stejari și castani, mărginită de straturi de flori, albastre și liliachii, roz și galbene, flori de primăvară târzie.

— Ai să vezi casa, acum, îi spuse ea lui Amélie, ținând-o mai strâns de mână și aplecându-se în față; e chiar după cotitură.

lat-o, cu piatra ei familiară galben-cenușie, cu liniile solide și ferestrele înalte, care păreau totdeauna să prindă soarele. Simți lacrimile înțepându-i ochii. Era plăcut să te întorci acasă.

— E minunat, strigă Amélie, e frumos!

Roberto se uita, prin geamul mașinii, la casa veche, în timp ce abia o ocolea. Avea dreptate, era minunată. Aveai un sentiment de siguranță, într-un loc ca acesta, aveai impresia că aici nu se putea întâmpla nimic rău, că viețile erau ordonate și planificate și că nu existau alte lumi întunecate. Aerul era proaspăt și curat, nu era căldura aceea tropicală înăbușitoare care să te aprindă, care să-ți îndemne trupul la dorințe sălbatice. Cum o fi oare, se întrebă el, să locuiești într-o asemenea casă, urmând tradiția, menținând onoarea familiei - cu cineva ca Amélie alături de tine, dreaptă, onestă și puternică?

O urmară pe Isabelle sus, pe treptele late ale vechiului ei cămin, nevrând să-i tulbure amintirile când se opri un moment să se uite la priveliștea familiară.

— Am venit aici ca mireasă, spuse ea cu un zâmbet palid, când aveam optsprezece ani. Am trăit aici mulți ani fericiți... mulți ani de dragoste, dar nu vreau să credeți că această întoarcere este tristă. De când am dus-o pe Amélie în Brazilia, viața mea s-a schimbat și a evoluat, și eu m-am schimbat de asemeni. Nu mai sunt aceeași femeie care a trăit aici. N-aș vrea să schimb nimic, căminul meu e cu voi toți, la Rio.

— Bunico! exclamă Amélie, luând-o în brațe, nu știu ce m-aș face fără tine.

Ușa mare din față era deschisă spre ziua caldă de primăvară, dar Isabelle sună clopoțelul, auzind din nou sunetul familiar făcând ecou prin vechea ei casă.

Fusese minunat din partea lui Léonie să sugereze ca ei să vină aici. Castelul arăta exact la fel, spusese ea în scrisoare, dar e plin de copii. Totuși, nu fusese ușor să accepte că Léonie nu o mai putea vedea pe Amélie. Dacă nu ar fi fost simpaticul ei soț Jim, Isabelle n-ar fi crezut că e adevărat, după toți acești ani, dar el o convinsese. Destul de straniu, Amélie primise situația cu calm.

— Am întâlnit-o acum, bunico, și sunt bucuroasă, spusese ea. Ea e mama mea și am să mă gândesc mereu la ea în felul ăsta, dar suntem străine. N-am știut ce să-i spun. Ea nu știe nimic despre mine sau despre viața mea... și, de unde să începi? Cum să ajungi la zi? Bunico, aproape că mă bucur pentru că nu știu cum să mă port.

Isabelle s-a simțit tristă pentru ea, căci ea câștigase doar ca să piardă imediat.

— O să o mai vedem, Amélie, îi spusese ea. Mai târziu... când ai să fii mai mare. Într-o bună zi, o să ai nevoie de mama ta și atunci o să te duci la ea.

Au părăsit cu toții Parisul în aceeași după-amiază, cu părere de rău. Lui Sebastião și lui Roberto, care erau surprinși, Isabelle le-a spus că s-a decis să viziteze castelul și apoi să călătorească spre sud, în Italia. O să mergem la Florența și la Veneția, le promise ea.

Sunetul unor pași grăbiți se auzi din spatele holului și acesta se umplu brusc de copii. Erau aliniați de ambele părți, în timp ce o călugăriță zâmbitoare veni să salute oaspeții.

— Ne cerem iertare, se scuză ea, am vrut să fim gata când veniți dumneavoastră. Copiii au plănuit cum să vă salute, dar vă așteptam ceva mai târziu.

Patruzeci de fețe tinere le zâmbeau, curioase, în timp ce intrau în hol, spunând în cor:

— Bună ziua.

Cea mai mică fetiță, trăgându-și repede șosetele în sus, îi oferi lui Isabelle un buchet de flori de câmp, culese dimineața devreme în pădure și pe pajiștile din jurul castelului și legat cu funde ușoare, subțiri.

— Ce drăguț e, spuse Isabelle, sărutând fața copilei de patru ani. Sunt cele mai frumoase flori pe care le-am văzut vreodată.

Parfumul lor familiar, plin de soare, îi reaminti de pajiștile de primăvară și de pădurile cu covoare de clopoței.

— Ne-am gândit că ar fi mai plăcut dacă înșiși copiii v-ar conduce, spuse sora Agnes, deși, bineînțeles, n-ar fi nevoie. Dacă preferați, puteți să vă plimbați pe unde vreți... nu vreau să vă tulbur.

Isabelle o luă de mână pe copila de patru ani.

— Nu-mi pot închipui un mod mai bun de a-mi vizita vechea casă, decât în compania copiilor, răspunse ea cu un zâmbet, când porniră prin hol. Apoi, aș vrea să vizitez capela, singură.

Amélie se strecură pe ușa micii capele și se întoarse pe aleea care ducea la castel, oprindu-se un moment să se uite la monumentul funerar al familiei d'Aureville. Suprafața de marmură pală era împodobită cu îngeri cu aripi, care sunau din trompete spre slava Domnului, în timp ce heruvimi plinuți se jucau pe margini. Buchetul de flori de câmp stătea la baza monumentului, sub inscripția: „În amintirea soțului meu, Jean-Paul și a fiului meu, Charles.” Dintr-o pornire, Amélie alergă prin iarbă spre mormânt, întinzându-și trupul pe el și punându-și obrazul cald pe marmura rece.

— Te-aș fi iubit, șopti ea. Sunt sigură că te-aș fi iubit, tată, dacă te-aș fi cunoscut.

Se dădu înapoi, uitându-se la îngeri, de parcă s-ar fi așteptat la vreun semn că ei au auzit-o, apoi se întoarse și merse cu pași ușori, prin iarbă, spre șoseaua care ducea la castel.

Isabelle dorise să fie singură un timp, în capelă, și Amélie o lăsase în liniște, cu amintirile. Liniște, se gândi Amélie, mergând încet pe șoseaua cu pomi galbeni și verzi, asta simt eu aici. Sunt aproape de tatăl meu, aici a crescut el, cunosc toate locurile astea – șoseaua, malul râului, terasele cu flori – din poveștile care mi s-au spus. E ca și când ar fi casa mea. Iar acum, am o mamă adevărată, nu doar un vis cu umbre. O să ne cunoaștem mai bine într-o bună zi, dar deocamdată, sunt mulțumită. Știu cine sunt.

— Amélie!

Roberto îi făcea semne din capătul celălalt al tunelului înfrunzit, iar ea începu să alerge, aruncându-se în brațele lui, în timp ce el o prinse și o învârti în aer.

— Roberto, sunt atât de fericită, strigă ea. Locul ăsta e minunat, pare că îți limpezește toate problemele.

Braț la braț, ei se duseră în vale, la râu.

— Mi-ar plăcea să stau aici o veșnicie, spuse el, în timp ce se uitau la rațele sălbaticice ce pluteau pe apă. Și, adăugă pentru sine, nu mai vreau să-l văd niciodată pe Diego.

Părul lui Amélie plutea în vânt și ea arăta gata să zboare, plină de energie nestăvilă, gata pentru orice avea să se întâmple în continuare.

— Amélie d’Aureville, spuse el moale, te iubesc. Vrei să te căsătorești cu mine?

Ochii ei chihlimbarii se deschiseră mari, surprinși, având apoi un aer de atâta încântare și de fericire, încât el trebui să o sărute pe gura zâmbitoare. Ea râse sub sărutul lui și, eliberându-se, alergă pe mal și rămase acolo un moment, uitându-se la el, râzând cu o bucurie pură.

— Bineînțeles că am să mă căsătoresc cu tine, strigă ea triumfătoare, întinzându-și brațele desfăcute spre cer. Totdeauna m-am gândit să mă căsătoresc cu tine, Roberto de Santos. Ea sări în aer, exuberantă, bucurându-se ca un animal tânăr, primăvara. O voi face când împlinesc șaptesprezece ani.

El urcă în fugă malul spre ea, iar ea fugi râzând pe cărare, întorcându-se să se uite la el, tachinându-l.

— Totdeauna am putut să alerg mai repede decât tine, îi strigă ea peste umăr.

— Nu, nu poți, strigă el, ajungând-o din urmă. Vezi?

El o apucă de braț și o întoarse râzând spre el, ținând-o în brațe, în timp ce ea îi acoperea fața cu sărutări. Apoi, el o sărută, luându-i gura ei dulce, proaspătă, în a lui, îndrăgind-o când ea se strânse mai mult în brațele lui. Asta era fericirea adevărată și acum era a lui. Nu-l va mai vedea niciodată pe Diego.

Capitolul 25

Jim ședea pe terasă cu ziarul pe genunchi, uitându-se în jos, prin grădină, unde Léonie era ocupată să aranjeze un strat de pansele, în jurul pomului lui Bébé. Chocolat stătea întinsă pe iarbă, în apropiere, lenevind la soare. El putea auzi slab vocea lui Léonie, care vorbea cu pisica. Zâmbi; probabil că îi vorbea despre Amélie. Vorbise mereu de Amélie, de când se

întâlniseră, săptămâna trecută, spunându-și că nu avea dreptul să fie tristă, pentru că acum măcar o văzuse, știa cum arată fiica ei, cum sună glasul ei, ce simțea când o îmbrățișa, cum era când o săruta, și simțea că, într-o bună zi, o va revedea. Într-o zi, când avea să fie liberă și Amélie va avea nevoie de ea, vor fi împreună.

El nu știa de unde apăruse o asemenea convingere, deși cu câtva timp înainte o expediase pe Amélie din Paris.

Se uită din nou în ziar. Anunțul era acolo, iar titlul spunea totul.

„Léonie s-a căsătorit în secret... acum este doamna James Jamieson, soția unui milionar american care se ocupă de proprietăți.” El zâmbi, citind; de ce oare toți oamenii de afaceri americani erau „milionari” pentru europeni? Oricum, știrea apăruse, în sfârșit.

— Jim. Ea îi făcu semn cu mâna. Mă duc sus pe șosea, să iau scrisorile. Cere-i doamnei Frenard niște cafea proaspătă dacă vrei, și niște briose, că sunt moartă de foame.

El puse jos ziarul și intră în casă. Iubea casa asta tot atât de mult ca și ea. Îi plăceau zidurile răcoroase, groase, albe, și podelele cu plăci de teracotă, coridoarele arcuite și ferestrele lungi cu jaluzele verzi; îi plăcea ce făcuse ea aici, punând covoare moi pe podelele lucitoare, tablouri interesante pe pereți și fotolii confortabile, cu perne, pentru odihnă. Era cu adevărat un cămin. Trecu pe lângă camera lor. Fereastra era deschisă spre soare, iar razele luminau statueta lui Sekhmet; era tot cu fața spre perete.

— Aproape că te-am învins, își zise el, mergând mai departe pe coridor.

Bucătăria mare, răcoroasă, mirosea a mirodenii și a flori și a pâine proaspătă. Pe o masă de brad curată, erau o grămadă de câni și de coșuri, iar o bucată de miel stătea într-un vas marinându-se în vin și frunze de dafin. Asta e cina, se gândi el mulțumit, tăindu-și o bucățică de carne din șunca afumată, din cămară.

— Doamnă Frenard, strigă el, puteți să ne faceți o cafea?

Ea intră zâmbind.

— O să vi-o aduc afară, pe terasă.

— Mulțumesc... și niște briose, te rog, pentru Léonie.

Se întoarce pe terasă, bucurându-se de ritmul leneș al zilei.

Léonie ședea deja la masă, citind o scrisoare.

— Nimic important, spuse ea, doar o scrisorică de la Caro. A, și mai este una pentru tine, de la Marsilia.

El o deschise repede, era de la Șantierul naval Legrand. Bărbatul pe care îl căuta venise săptămâna trecută să ceară o slujbă, dar nu revenise să înceapă lucrul. El își ridică privirea, jubilând. Era primul contact real. Dacă acesta era omul, era în viață și se afla aici, în Sud. În sfârșit, era pe urmele lui. Se uită la Léonie, care își citea scrisoarea, și puse biletul lui în buzunar, cu atenție. Încă nu-i va spune nimic, o să aștepte, până va fi sigur.

Gérard de Courmont se bucurase de plimbarea spre Insula Saint-Louis. Cerul era de un albastru fără nori, soarele strălucea și fiecare vrăbiuță de oraș, fiecare porumbel, se înfiora, de parcă s-ar fi aflat într-o uliță înfrunzită, la țară. Parisul era viu și se revărsa pe trotuare; portărese încălțate cu ciorapi

negri și cu fulare, stăteau în dreptul intrărilor, tricotând fragile jachete albe, dantelate, pentru copilași, muncitorii lucrau fără cămașă în căldura nouă și fete cu obraji roșii, cu rochii drăguțe, largi, flirtau cu tineri în cămașă, așezați la mesele cafenelelor cu terasă, pe sub castani înfloriți. Vara aproape că venise dincolo de casa mare din insula Saint-Louis.

Valetul închise ușa în urma lui, lăsând afară lumina soarelui, iar bucuria lui față de ziua perfect albastră, dispăru. Aici nu exista veselia începutului de vară, ci doar măreția imaculat lustruită a multor ani morți.

— Tatăl mei e acasă? întrebă el mergând prin hol, pașii lui răsunând în tăcere.

— O să-l găsești în biroul lui, domnule, răspuse Bennett.

Ușa biroului era închisă, așa că el bătu și intră. Tatăl lui ridică privirea, fără să zâmbească:

— Gérard, spuse el, nu te așteptam să te întorci decât mâine.

Vocea lui era obosită și arăta prost dispus, de parcă întreaga bucurie din frumoasa lume de vară de afară îl părăsise pentru totdeauna. Arată acum, așa ca atunci, când a murit Armand, se gândi Gérard.

— Am prins feribotul de noapte, spuse el, păstrându-și vocea veselă, îmi pare bine că am reușit. E o zi atât de frumoasă... nu e ceva mai frumos ca Parisul primăvara. M-am gândit să iau prânzul la restaurantul din Bois. Nu vrei să vii cu mine, tată? Am putea sta afară pe terasă să bem împreună o sticlă de vin, ți-ar face bine.

Nu mă așteptam, se gândi el, să-i spun vreodată tatălui meu că i-ar face bine ceva.

— Nu știu, Gérard. Gilles luă niște documente de pe birou, așezându-le cu exactitate în fața sa. Am de lucru.

— Hai, tată, lasă treaba, măcar o dată. Mi-ar face plăcere să fiu cu tine.

— Chiar așa?

Întrebarea avea o nuanță de amărăciune și Gérard se încordă furios. Ce aștepta oare de la el? El mută ziarul de pe fotoliul de lângă birou și se așază.

— Mi-ar face plăcere să te iau la masă la prânz, tată, repetă el. E o zi frumoasă și m-aș bucura să fiu cu tine.

— Îmi pare rău, spuse Gilles obosit, lăsându-se pe spate și închizând ochii. Da. Mi-ar plăcea. Acordă-mi doar un moment, să termin de scris nota asta.

Gérard luă ziarul. Era împăturit cu grijă, la știrea privind dezvăluirea căsătoriei secrete a lui Léonie cu un domn James Homer Alexander Jamieson III. Deci, asta era! Cum poate să-i mai pese de o femeie pe care abia dacă o zărise în șaisprezece ani? Ce fel de femeie trebuie să fie? Cât de adâncă era această emoție oare, se minună el, și de ce lăsase să-i distrugă viața?

— Apropo, spuse Gilles, ridicându-și privirea, l-am întâlnit pe prietenul tău, Sebastião, aseară, m-a rugat să-ți spun că e la Ritz.

— Sebastião? Dar ce naiba face aici? Plecase în Brazilia, abia de câteva luni.

— Era cu fratele lui, mai tânăr, Roberto, la Théâtre de l'Opéra. O așteptau pe verișoara lor. Fuseseră la concertul de adio al lui Léonie.

Gérard îl privi surprins. Nu-l auzise niciodată pe tatăl lui rostindu-i numele. Poate acum, că o pierduse în sfârșit pe Léonie, va accepta lucrul acesta și va începe să-și trăiască din nou propria lui viață.

— Curios, spuse el vesel. Ultima dată când am fost cu Sebastião, am văzut-o pe Léonie la Voisins și atunci s-a jurat că era imaginea tinerei lui verișoare... sau că Amélie arată exact ca ea. A spus că e tulburător, ar fi putut aproape să-i fie mamă.

Monsieur se uită la el. Ce spunea oare? Exista o verișoară, Amélie, care arăta ca Léonie? Gâtul i se uscă și vocea lui păru răgușită, când puse întrebarea.

— Verișoara lui Sebastião... cum ai zis că o cheamă?

— Amélie. Are doar șaisprezece ani, dar e nebun după ea. O cheamă Amélie d'Aureville.

Durerea ca o crampă îi alergă prin braț și în umăr, așa ca în seara când se dusesse să o caute pe Léonie la han. Gilles gâfâia, lăsându-se pe spătarul fotoliului de piele verde. În toți acești ani ar fi putut s-o aibă, era acolo, la Rio, cu Sebastião. Ah, Dumnezeule, fusese atât de prost, atât de stupid, să nu-și dea seama. Toți acești ani pierduți! Și acum, era aici la Paris. Dacă ar putea pune acum mâna pe fată, ar avea-o, în cele din urmă, pe Léonie. Durerea se mută spre umăr și spre piept și țipă când o simți în jurul inimii, aceeași durere ascuțită, arzătoare.

Gérard sări în picioare.

— Tată, ce este?

Ochii lui Monsieur îi întâlneau pe ai lui; erau în agonie și uimiți.

— Bennett, urlă Gérard, alergând în hol, cheamă imediat doctorul. Tata e foarte rău bolnav.

Valetul se grăbi la telefon.

— Tată!

Gérard vorbea blând acum, dar Monsieur nu-l putea auzi. Respira scurt și gâfâia greu, ținea ochii închiși și fața îi era albă, mată, sub părul viguros, argintiu.

— Oh, tată, spuse Gérard, luându-i mâna rece, nu înțelegi că te-a preocupat prea mult!

Capitolul 26

Micul șantier naval de la marginea Nișei era doar o adunătură de magazine, așezate aproape de malul mării. Zgomotul unui fierăstrău bâzâia în șantier și doi oameni care lucrau la chila unei bărci cu pânze de vreo șase metri își ridicară privirile de la treaba lor, când Jim se opri lângă ei.

— Iertați-mă că vă întrerup, spuse el cu un zâmbet.

Franceza lui avea un puternic accent american și era precară.

Totdeauna stârnea suficientă curiozitate ca să atragă atenția pe care o dorea de la muncitorii indiferenți din șantierele navale. Același efect îl avea și bancnota pe care o ținea întinsă, cu numele scris pe ea.

— Caut un bărbat, spuse el. Îl cheamă Marigny. E un tip cu părul roșcat, solid, cam gras, s-ar putea spune.

Bancnota dispăru în salopeta albastră.

— Păr roșu, spuse muncitorul, da, ăsta-i Marigny. Lucra aici.

— Lucra?

— Da. A fost concediat acum o oră... pentru băutură. El n-a fost niciodată cu adevărat beat la lucru, dar totdeauna lua câteva pahare. Îl făcea agresiv, știi, în dimineața asta, s-a certat de prea multe ori – și cu șefu'. Așa, nu poți păstra o slujbă, nu-i așa?

— Se pare că nu, spuse Jim, scoțând altă bancnotă și ținând-o mai departe. Știți unde locuiește?

— Ai venit prea târziu. A plecat deja. Oricum, niciodată n-a stat mult în același loc. Trebuie să fi avut trei camere diferite, în puținele săptămâni cât a fost aici. S-a dus la Paris, a zis că acolo o să aibă bani mulți, bani pentru care n-o să trebuiască să-și rupă oasele muncind, ca noi, proștii. E nebun, zise el, scuipând cu dispreț pe nisip. Dacă îl cauți, sugeră el brusc, s-a dus probabil la gară să prindă trenul de Paris.

— Mulțumesc mult, strigă Jim, mergând cu pași mari prin șantier.

Trenul următor spre Paris era la douăsprezece. S-ar putea să ajungă la timp.

Jim își zări prada când trecu de barieră; o siluetă solidă, cu o cămașă albastră, de lucru, ținând o mică valiză, târându-se pe peron. Jim îl urmări când se urcă într-un vagon de clasa a II-a al trenului de Paris, apoi merse după el pe peron, trecând de vagonul respectiv și uitându-se înapoi, ca din întâmplare. Marigny luase ultimul loc. Oamenii stăteau deja pe coridor, iar conductorul controla biletele.

— Paris, spuse el, perforând biletul lui Marigny, și trecu mai departe.

Se ducea la Paris să capete banii care îl așteptau acolo, banii „pentru care nu trebuia să muncească”. Se părea că, în sfârșit, Marigny ieșea din ascunzătoare. Se ducea la Paris, să-l găsească pe Gilles de Courmont.

Jim merse pe peron, luă un loc la un vagon de clasa I-a, și se gândi care va fi următoarea mișcare. Brusc, totul i se păru simplu și clar. Nu era nevoie să-i pună în față lui Monsieur dovada crimei lui; o va face asasinul în locul lui. Și putea pune pariu că Monsieur va plăti. Zâmbi. Atunci va fi momentul să-i aducă la cunoștință lui Monsieur că el știe totul. Amenințarea cu denunțarea crimei lui era teribilă. Își scoase ceasul mare de aur din buzunar și se uită la el. Douăsprezece. Trenul pleca exact, ca de obicei. Ar putea să se relaxeze și să se bucure de o masă de prânz. Va fi o zi foarte satisfăcătoare.

Marie-France de Courmont își sorbea ceaiul dintr-o ceașcă de o infinită fragilitate, cu modele de trandafiri, fără să-i facă nici o plăcere. Gérard îi citea tatălui său ziarul, iar ea se uita la ei, cu răceală. N-ar fi trebuit să vină aici, Gilles nu însemna nimic pentru ea – și presupunea că nici ea pentru el. O să-l vad numai ca o datorie de familie, îl avertizase ea pe Gérard, când acesta o rugase să vină la el. Gérard rămăsese tăcut, iar ea se întrebase dacă el putea înțelege ce însemnase viața ei alături de tatăl lui, în toți acești ani lipsiți de dragoste. Fusesse tânără când se căsătorise cu el – doar optsprezece ani – ar fi putut avea o viață de familie fericită. Oftă și puse jos ceașca; ea nu fusese genul de femeie care să-și ia un amant; în schimb, își dedicase toată grija și dragostea copiilor ei.

Gilles se uita pe fereastră, ascultând, presupunea ea, raportul detaliat al unei unificări între două companii siderurgice, pe care i-l citea Gérard. Ea fusese sinceră când îi spusese că mai bine murea el în accidentul acela și nu Armand, iar acum, el păcălise moartea a doua oară. Nimic nu-l putea învinge.

Profilul lui pe fundalul pal al cerului era în continuare arogant, tot puternic; oricum, fusese totdeauna un bărbat frumos. El se lăsă pe spătarul scaunului cu roțile, pe care îl ura, îmbrăcat la fel de imaculat ca totdeauna, cu aceeași cămașă în dungi, o cravată de mătase frumos legată de valetul lui, căci mâinile lui tremurătoare nu aveau putere nici pentru o treabă atât de simplă – nu putea să țină nici ziarul destul de nemișcat, ca să-l poată citi. Picioarele, încălțate în pantofi lucrați de mână, bine lustruiți, fuseseră așezate frumos pe sprijinitoare de către valet, iar pantalonii, perfect călcați, îi acopereau picioarele pe care nu le putea folosi. Ceea ce nu reușise să facă accidentul de automobil realizase atacul de cord și paralizia ce i-a urmat. Gilles era paralizat de la mijloc în jos. Și mai era încă un lucru și mai groaznic, Gilles își pierduse vocea. Nimeni nu știa de ce. Doctorii și specialiștii în bolile de nervi s-au preocupat de această problemă, timp de trei luni, și nu au ajuns la nici o concluzie. Poate că își va reveni, când va trece șocul, îi spusese ei lui Gérard; e posibil.

Gilles întoarse capul să se uite la soția sa și privirile li se întâlniră. La ce se gândea el oare? se întrebă ea. Nu putea ști. Nu putea să scrie, pentru că îi tremurau prea tare mâinile, și nu putea vorbi.

Ea se ridică grăbită.

— Gérard, trebuie să plec, spuse ea, evitând privirea lui Gilles.

— O să te conduc până acasă, mamă. Gérard lăsă jos ziarul. Mă întorc mai târziu, diseară, promise el, luând mâna tatălui său pentru un moment. Am să-ți mai citesc, atunci. Sau ai vrea să iau bilete la un teatru sau la un concert?

Gilles clătină din cap și continuă să se uite pe fereastră.

Gérard își privi tatăl cu tristețe. Nu ieșea niciodată. Refuza până și să fie dus în parc – atât era de disperat de rușinea de a fi infirm.

Marie-France se opri la ușă.

— La revedere, Gilles, făcu ea.

Știa că el o putea auzi, dar el nu făcea nici un semn. Ea știa că n-ar fi trebuit să vină.

Am avut dreptate, se gândi Jim, urmărindu-l pe Marigny de la o distanță discretă, peste podul Sully. Un timp avusese îndoieli în legătură cu acest bărbat, când acesta intrase într-o clădire, în fața gării, dar acolo era o casă cu camere ieftine de închiriat. Era clar că luase o cameră și își lăsase bagajul acolo, apoi ieșise, gata de acțiune – sau aproape gata. Mai întâi, făcuse o vizită la barul Augustine, apoi la barul Michel și apoi la alte câteva baruri. Omul lui bea mult, nu încăpea îndoială în privința asta, iar tipul de la șantierul naval zisese că asta îl face să fie agresiv. Poate că doar își făcea curaj pentru treaba ce-i stătea în față. Probabil că el este ucigașul lui Charles.

Se opri, când Marigny stătu puțin în fața porților mării clădiri particulare. Marigny ezită un moment, apoi se târî prin curte și urcă treptele

late. Întinse mâna și trase clopoțelul, bătând din picioare, în timp ce aștepta, nerăbdător.

Valetul deschise ușile grele și Marigny îi zise ceva. Valetul dădu din cap și încercă să închidă ușa. Jim traversă strada, încetinind pasul, și trecu pe lângă poartă, privind scena. Un servitor venise în ajutorul valetului și încercau să-l facă pe Marigny să plece, dai el ținea piciorul în ușă. Mai era cineva în hol. Era Gilles de Courmont, într-un scaun cu rotile. Deci, era adevărat că era infirm. Ușa se închise brusc și el rămase să privească un moment sau două. Marigny era înăuntru.

Gilles se confruntă cu Marigny dincolo de biroul lui. Erau singuri. Bărbatul vorbea, îl amenința. Desigur se gândi el, e șantaj. Ah, Doamne, Verronet, de ce a trebuit să mori pe râul Amazon? Am nevoie de tine, acum! Doar Verronet ar fi știut cum să rezolve treaba asta – Verronet ar fi fost vocea lui, mâinile lui; nu era nimeni altcineva în care să se încreadă. Nimeni căruia să-i pese.

Marigny umbla prin cameră, plin de încredere. Cine s-ar fi gândit că bătrânul va fi în starea asta? Ei, era doar cu atât mai ușor, nu-i așa? El putea să tot vorbească și bătrânul bastard nici măcar nu-i putea răspunde. Ar putea fi cea mai ușoară treabă din viața lui.

— O să mă duc la ea, amenința el. O să-i spun totul. O să-i spun ce-ai făcut – nu ți-ar plăcea asta, nu-i așa? Acum ea e faimoasă... și bogată. Apoi adăugă, ștergându-și sudoarea de pe carnea buhăită a feței lui spâne, cu mâneca de la cămașă; desigur că ar trebui să mă duc și în altă parte... la fiul tău – sau la soție.

Se duse la o măsuță și luă sticla de whisky, turnându-și din belșug.

— Vrei? întrebă el, fluturând sticla delicată, de cristal venețian.

Rânji la chipul lipsit de expresie al lui Gilles, când sticla ajunse pe podea, spărgându-se într-o mie de țândări cu un clinchet delicat, răspândind whisky-ul pe vechiul covor chinezesc.

Gilles simți cum îi curge transpirația pe șira spinării, când se împinse mai departe de masa de lucru, manevrând neîndemânatic scaunul cu rotile, în timp ce se chinuia cu cheile la sertarul de jos, din stânga, al biroului. Ah, Doamne, de ce e atât de greu, de ce nu vor mâinile mele să facă ce vreau eu? Cheia intră în cele din urmă în broască și, trăgând cu greu, sertarul se deschise. Se aplecă într-o parte și băgă mâna înăuntru. Ținea totdeauna acolo ceva bani, nu știa niciodată când puteai avea nevoie de bani lichizi pentru afaceri – sau pentru șantaj, adăugă el furios. Se uită cu fascinație la mâna sa care tremura când încerca să se strângă în jurul pachetului de bancnote, de parcă nici nu era mâna lui. Cu o ultimă tresărire, reuși; obosit, își retrase brațul, odihnindu-și-l pe genunchi.

Gilles se dădu înapoi, din cauza mirosului acru de transpirație și băătură, când Marigny se aplecă asupra lui.

— Mulțumesc, zise el luând bancnotele și băgându-le în buzunar. Mulțumesc foarte mult, domnule duce.

Marigny începu să râdă, când se îndreptă spre ușă, dând cu piciorul în sticla spartă, din drum.

— Se zice, domnule duce, spuse el oprindu-se lângă ușă, că Dumnezeu îi lovește pe cei păcătoși. Ei, de dumneata s-a ocupat, cu siguranță. Își mângâie cu un rânjel buzunarul cămășii. Am să mă întorc, promise el, când o să se termine ăștia.

Ah, Doamne, se gândi Gilles. Ah, Dumnezeule, o să vină înapoi, și eu n-am nici o putere. Nu mă pot mișca, nu pot vorbi. Nu pot să scap de el în nici un fel. O să trebuiască să stau aici și să aștept, întrebându-mă când o să vină iar – și cui i-aș putea spune. Gilles se uită mut, la ușa închisă.

Marigny vizitase deja trei baruri, când ajunse la Șase Zero Unu de la colțul aglomeratei străzi Ponsard. Jim îl urmă înauntru. El se așeză în capătul opus al sălii și comandă un scotch, sorbindu-l încet, cu privirea ațintită spre omul lui. Marigny ședea singur la bar, bând whisky, fără să discute cu nimeni. Oare reușise să obțină ceea ce dorise? De unde putea să știe? Văzu că mai comandă încă o băutură. Marigny își duse mâna la buzunarul cămășii și scoase un vraf de bancnote. Îi dădu una barmanului, care o privi surprins, înainte de a se duce cu ea la casa de marcat, și se întoarse cu o mână de bancnote, ca rest. Marigny îi dăduse barmanului o bancnotă mare, deci probabil că reușise să-l șantajeze pe Monsieur.

Marigny se ridică brusc, răsturnând paharul cu whisky ca un om grăbit și se îndreptă spre ușă. Mersul lui, în nod normal legănat, devenise mai nesigur și se împiedică pe treaptă, întorcându-se să o privească acuzator, înainte de a păși pe trotuar. Jim îl urmă, așteptând să vadă ce va face în continuare – era clar că acum era prea beat ca să vorbească. Oare se va duce la camera lui să doarmă și să-i treacă?

Marigny se repezi din nou înainte, pornind pe stradă, hotărât, îndreptându-se spre barul din față, exact când o mașină dădu colțul străzii Ponsard. Jim avu timp să vadă groaza de pe chipul șoferului, înainte ca mașina să-l lovească pe Marigny, trântindu-l de-a latul străzii. Trupul mare, moale, păru suspendat în aer minute în șir, înainte de a se prăbuși la pământ, cu un zgomot care îi făcea rău.

Mașina lovi trotuarul și se opri, conducătorul ei aplecându-se șocat asupra volanului. Jim traversă în fugă strada, spre locul unde zăcea Marigny, cu fața în sus, pe marginea trotuarului. Avea ochii deschiși și era mort. O mână mai ținea încă strâns un teanc din bancnotele lui Monsieur și ele se risipiră ușor, una câte una, pe strada murdară, mânate de vânt.

Deci, Marigny o făcuse! Monsieur plătise banii șantajului. Va aștepta în fiecare zi ca Marigny să se întoarcă, se va întreba în fiecare zi dacă se va întoarce. Va sta acolo, în scaunul lui cu rotile, mut, infirm și speriat – speriat că secretul lui se va afla, în cele din urmă. Jim se uită la trupul lui Marigny, care arăta grotesc, așa mort cum era. Monsieur nu va ști niciodată că acela care îl șantaja era mort. Va trăi cu teama. Marigny reușise acolo unde oricine altcineva eșuase. Monsieur era lipsit de putere.

Jim se uită la chipul asasinului lui Charles d'Aureville.

— Ei, Léonie Jamieson, murmură el, asta-i răzbunarea ta.

Cartea a doua.

Capitolul 27

Amélie alese pentru rochia ei de nuntă o tafta albă, bogată, iar materialul somptuos îi dădea siluetei ei înalte, subțiri, un aer regal. Ea aștepta răbdătoare, în timp ce croitoreasa îi strânse bluza în talie, bucurându-se de amploarea fusteii care foșnea peste juupoanele înfoiate. Își desenase ea singură rochia, aplecându-se, cu Xara și Isabelle, asupra unor fotografii și schițe, până când îi reuși cum dorea. Două rânduri de volane mărgineau decolteul și mergeau în jos, pe mijlocul mânecilor scurte, încrețite, iar decolteul îi lăsa liber gâtul, pentru frumoasele perle pe care i le dăduse mama ei când era doar un bebeluș.

— Hai să încercăm voalul, spuse Xara, ridicând cei zece metri de tul de mătase care forma baza dantelei de Bruxelles, veche de un secol, pe care Isabelle o purtase la nunta ei, ca și mama și bunica ei mai înainte. Ea și doamna Delfina așezară voalul pe capul lui Amélie, prinzându-l deocamdată cu o coroniță de flori de mătase, deși, în ziua nunții, Amélie avea să poarte flori de portocal.

— Perfect, murmură Xara. Roberto o să se îndrăgostească de tine din nou.

Imaginea reflectată a lui Amélie se uita la ea: o străină – fragilă, în nori de mătase, de tul și de dantelă – emoționată de semnificația albului de mireasă. Peste trei săptămâni, avea să fie senhora Amélie Castelo de Santos, o femeie măritată. Soția lui Roberto. Întreaga ei viață va fi diferită. Ea și Roberto își petreceau tot timpul împreună, fiecare moment pe care-l avea liber îl petrecea cu ea, iar Diego părea să fi dispărut din viețile lor, de parcă n-ar fi existat niciodată. Și Roberto era atât de diferit acum, atât de tandru, de iubitor. Încă o mai tachina, dar într-un alt mod, iar adesea tachinatul și jocurile lor se terminau cu săruturi și mângâieri care deveneau tot mai pasionate, mai exploratoare, pe măsură ce descopereau o nouă fascinație, fiecare pentru trupul celuilalt, iar Amélie descoperi în ea însăși o nouă pasiune.

Roberto era totdeauna cel care se reținea, deși, se gândea ea cu vinovăție, ar fi dorit mai mult; dorea cu disperare ca el să nu se oprească din sărutări, dorea strania atingere a mâinilor lui care îi erau totuși atât de familiare. Așteaptă, Amélie, îi spunea el, sărutându-i obrajii înroșiți, curând vom fi căsătoriți.

Bătaia în ușă o trezi din visare.

— Bună, strigă Sebastião, pot să intru?

— Nu, nu domnișoară, n-are voie. Doamna Delfina alergă la ușă, în panică. Nu trebuie să vadă mireasa în rochie, înainte de nuntă.

Amélie izbucni în râs.

— Dar nu e mirele, zise ea, e Sebastião.

— Amélie!

Arăta atât de tânără în splendida rochie de mireasă, o fată în prag de a deveni femeie, mireasa care sperase totdeauna că va fi a lui. Sebastião inspiră adânc; era mai bine că pleca, până la nuntă, căci era prea dureros să stea și să privească la fericirea ei.

— Am venit să-mi iau rămas bun, zise el. Nu m-am așteptat la o repetiție cu mireasa în rochia de nuntă.

— Ei, întrebă Amélie, ce părere ai?

— O să fii cea mai frumoasă mireasă pe care a văzut-o vreodată orașul Rio, o asigură el, și toți bărbații vor fi geloși pe Roberto.

Amélie roși.

— Bineînțeles că nu vor fi, astea-s fleacuri. Dar, Sebastião, ți-ai luat rămas bun? Unde pleci?

— Scap de toate planurile astea nebunești de nuntă. Nimeni nu poate vorbi de altceva și întrucât aici vor năvăli hoarde din familia Santos, eu plec să prind un pic de liniște la fermă, atâta timp cât mai pot. Mă întorc pentru nuntă.

— Sebastião - fața ei era încă aproape de a lui și ochii ei erau îngrijorați. Sebastião, ai să fii în continuare prietenul meu, da? Vreau să spun, după ce am să mă căsătoresc?

Sărmana, draga de ea, nu știe că nu va mai fi niciodată același lucru.

— Bineînțeles că da. Îi mângâie obrazul, liniștitor. Și oriunde am să fiu în lume, aștept să primesc acele scrisori complete cu mici desene, deși presupun că, în curând, ai să-mi scrii despre minunații tăi bebeluși.

— Bebeluși! strigă Amélie speriată de această idee.

— Femeile fac copii, știi doar.

— Da, dar încă nu - până nu mai cresc.

— Vai, Amélie! Sebastião o strânse în brațe, în ciuda protestelor îngrozite ale doamnei Delfina. Micuță Amélie, șopti el, ai crescut.

El o sărută pe vârful nasului.

— Ne vedem la biserică, strigă el, aplecându-se s-o sărute pe Xara, în drum spre ușă. Ea se gândi că vocea lui părea mai veselă decât îi era fața. Oare Sebastião sperase și el la Amélie? Și oare Amélie n-ar fi făcut mai bine să-l aleagă pe el? Oftă. Erau întrebări ipotetice, prostești. În fond, Amélie era aceea care trebuia să decidă.

Doamna Delfina împături cu grijă rochia în uriașa ei cutie și, fără măreția ei de mătase, Amélie era din nou ea însăși.

— Ah, sărmană Onça, strigă ea alergând spre ferestrele mari, duble, care dădeau spre terasă, a fost lăsată afară tot timpul ăsta.

— Foarte bine am făcut, murmură doamna Delfina. Nici nu vreau să mă gândesc ce puteau face ghearele ei din voalul ăsta.

Puiul de jaguar stătea întins la umbră, cu picioarele din spate întinse drept și capul sprijinit pe labele mari din față.

Balustradele verandei proiectau dungi pe blana crem, lăsând să se întrezărească frumoasa culoare chihlimbăriu-roșcată pe care o va căpăta când va ajunge la maturitate; se uită la Amélie cu ochii triști ai unei pisici ținute afară.

— Ești supărată, Onça, i se adresă Amélie, și nu te învinovățesc... voiai doar să vezi ce se petrece înăuntru, nu-i așa?

Felina își ridică urechile, speranța revenindu-i în priviri.

— Vino, draga mea, murmură Amélie, luând-o în brațe și sărutându-i locul moale, exact deasupra nasului ei lucios. Laba ei greoaie se ridică jucăușă, dar Amélie o prinse, înainte de a ajunge la fața ei.

— Nu, nu, Onça. Nu, până nu o să înveți că ghearele tale pot să-mi facă rău.

Felina stătea cu burtă-n sus în brațele ei, relaxată ca un copilăș, în timp ce ea îi murmură, o gădila sub bărbie și îi mângâia blana înfoiată.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva, se minună Xara. Creatura asta ți-e devotată. Nu știu ce o să se întâmple când o să crească prea mare și o să trebuiască să renunți la ea.

— Să renunț la Onça? Vai, Xara, n-aș face asta niciodată.

Xara se uită cu îndoială la felină. Nu fusese bucuroasă când Edouard i-o dăruise înainte de nuntă. Știa ce sentimente avea Amélie pentru pisici și acest mic jaguar era adorabil. Dar va crește și va deveni un animal puternic.

— O dresez, spuse mândră Amélie. Uite, deja merge la piciorul meu. Felina o urmă ascultătoare, oprindu-se când se opri ea. Încă n-a învățat să se așeze, dar o să-nvețe. Nu trebuie să te îngrijorezi, Xara, multă lume ține jaguari ca animale de casă, sunt cu adevărat credincioși stăpânilor lor.

Onça se răsturnă pe spate, întinzând o labă spre panglica pe care Amélie i-o clătina în față.

— Onça, spuse ea iubitoare, tu ești cel mai frumos cadou de nuntă, dintre toate.

Roberto își croi drum prin piața aglomerată, chiar și la ora asta matinală, cu negustori, hamali și cumpărători, ca și el, care cumpărau pentru magazine, restaurante și hoteluri. Era ora cinci dimineața și el se afla acolo, ca în fiecare dimineață în ultimele două luni, ca să învețe cum să cumpere produse pentru Hotel d'Aureville și pentru Pavilion. Era unul dintre aspectele „învățării meseriei”, cum îl numise Edouard. Își băgă mâinile în buzunare, urmărindu-l pe ajutorul șefului bucătar de la Pavilion care stătea aplecat deasupra grămezilor de creveți și testa vinetele dacă erau coapte. Roberto discutase deja cu el despre cantități, învățând că risipa sau cumpărarea unei cantități prea mari putea însemna ruină financiară rapidă pentru un restaurant. Nimic nu se risipea niciodată la Pavilion și totul era totuși deosebit de proaspăt.

— Am să mă întorc la bucătărie acum, domnule Roberto, îi strigă tânărul bucătar. Mă așteaptă cu astea.

Roberto se întinse obosit. Nu era ușor să se scoale în fiecare zi la patru și jumătate. Totuși merita, se gândi el, făcându-și drum, printre tarabe, înapoi în stradă. Trebuie să cunoască fiecare latură a unui hotel pentru a-l administra, de la cumpăratul legumelor, la supravegherea restaurantului, de la procedeele cel mai potrivit de a saluta oaspeții, la ținerea contabilității. Iar de când începuse să lucreze la Hotel d'Aureville descoperise că îl interesa fiecare aspect al acestuia. Îi vor trebui doi ani, considera el, ca să stea pe lângă Olvidor și abia apoi va putea să fie un bun administrator de hotel. Atunci, va putea lucra oriunde în lume – în Franța, Elveția, poate chiar și în Anglia. Își aminti cu durere de anii pe care nu-i petrecuse la Oxford. Fusese

vina lui Diego; nu, nu era adevărat, fusese propria lui slăbiciune, care îl făcuse să piardă examenele acelea cruciale. Dar plătitese pentru asta, lucrând câteva luni la fermă.

Se uită la ceas, când deschise ușa cafenelei Miltonho. Avea exact timp pentru a lua o cafea rapidă, înainte de a se întoarce.

Cafeneaua era surprinzător de aglomerată, un amestec de oameni de piață, care luau micul dejun după ziua lor grea de muncă, începută pentru unii de la miezul nopții; alții erau oameni de noapte, cei pentru care ziua nu începea, ci se termina noaptea.

Uitându-se la fețele lor, își aminti de el însuși după asemenea nopți: amărăciunea, regretele. Slavă Domnului că toate acestea aparțineau trecutului. Acum, viața lui era Amélie, viața lui frumoasă, simplă și curată.

— Ei, bună!

Vocea familiară era veselă și Roberto își dădu seama, fără să se uite, cine era.

— Cum te simți logodit? Puțin ca îngrășatul înainte de tăiere?

Roberto înghiți cafeaua fierbinte dintr-odată și scăpă ceașca în farfurioară.

Diego puse o mână pe brațul lui.

— Te deranjează dacă stau jos? În fond, suntem prieteni vechi, nu-i așa?

Își trase scaunul mai aproape de al lui Roberto.

— Am vrut să vin să te văd, de când am citit anunțul, dar am fost plecat multă vreme din oraș – Recife, Bahic... ici, colo – știi tu.

— Ești invitat la nuntă, spuse Roberto bățos, cu părinții tăi. Mama mea a trimis invitația.

Ochii lui Diego străluceau amuzați, sub sprâncenele negre, dese.

— Știi. Și cum ai să te descurci, Roberto? Mă refer la căsătorie – în fiecare noapte aceeași femeie?

Ochii albaștri limpezi ai lui Roberto întâlneau privirea întunecată a lui Diego și o mie de amintiri trecură prin această privire.

— Cred că trebuie să știi, spuse Roberto răgușit, că mă căsătoresc cu Amélie pentru că o iubesc.

Îi evită ochii, luând ceașca goală, scurgând-o încă o dată. Să facă orice, numai să evite să-l privească pe Diego.

— O iubești! Vocea lui Diego era disprețuitoare. Ce contează dragostea, pentru unul ca tine? Știi că ești altfel, Roberto, amândoi suntem. Căsătorește-te, dar ai să regreti.

El se aplecă mai aproape și Roberto putu mirosi în respirația lui duhoarea de Cachaça stătută. Știa cum trebuie să fi fost noaptea lui, aproape putea gusta mângâierile care au fost depuse din abundență pe carnea lui Diego.

Roberto se ridică brusc, răsturnând scaunul în grabă, iar oamenii se întoarseră să privească, în timp ce trecea pe lângă ei în drum spre ușa.

Diego îl urmă.

— Am să vin la nuntă și am să mă port bine, promit. Dar am avut probleme la fermă și am nevoie de ajutorul tău.

Roberto continua să meargă. Diego se grăbea alături de el, vorbind în timp ce umblau.

— E vorba de tata, spuse el. Știi ce greu i-a mers, în ultimii ani. Dumnezeu știe de ce nu a vândut ferma când a putut, dar s-a agățat de ea cu toate necazurile și a ipotecat-o toată – până la ultimul hectar. Și casa. Acum nu poate plăti și percepții amenință să vină să preia totul.

Roberto se opri. Teo Benavente era cel mai vechi prieten al tatălui lui. De ce nu știuse că are asemenea probleme?

— Dar asta-i îngrozitor, trebuie să-i cerem tatălui meu să-l ajute. Știu că i-ar împrumuta banii ca să plătească ipoteca.

Diego se uită fix la el.

— Da, ar face-o. De altfel, Roberto, a și făcut-o. Doar că se pare că... mă rog... „s-au pierdut” pe drum.

— Ce vrei să spui? Unde sunt banii?

— Tatăl tău mi-a dat mie cecul, ca agent al tatălui meu la Rio. Ridică din umeri cu un zâmbet slab în colțurile gurii. Eu am procură de la el. A fost ușor să mi se plătească mie banii. Am făcut câteva investiții – am crezut că am să fac avere – totuși, se pare că am jucat greșit... și știi cât de repede dispar banii – câțiva aici, câțiva dincolo...

— Nu putea fi vorba doar de „câțiva” bani! Iisuse, Diego, cum ai putut face una ca asta? L-ai ruinat pe tatăl tău!

Diego zâmbi, cu fața lui fină, atrăgătoare, calmă și nepătată de distracțiile de noapte sau de muștrări de conștiință.

— Mă știi, Roberto, ai spus totdeauna că nu sunt bun de nimic. Dar acum e problema percepătorului pentru ipotecă. O să se ducă la fermă, peste câteva zile, să o preia. M-am gândit că, dacă aș putea să i-o iau înainte, până nu se duce la tatăl meu, aș putea vorbi cu el... poate i-aș da ceva bani acum și i-aș promite mai mulți pentru mai târziu, doar ca să mai amân puțin lucrurile. Am nevoie de ajutorul tău, Roberto.

— Nu, spuse cu fermitate. N-am să te ajut.

Diego merse alături de el.

— Ba da, o să mă ajuți. În fond, vrei să te însori cu Amélie, nu-i așa?

Roberto încetini pasul.

— Ce vrei să spui?

Stătură față-n față, nepăsători față de trecătorii care îi împingeau, trecând pe lângă ei, strada fiind acum aglomerată.

— N-aș vrea să trebuiască să-i spun adevărul despre tine, Roberto. Vreau să zic că aș dori cu adevărat ca voi doi să fiți fericiți.

Zâmbetul lui Diego era inocent ca al unui copil, așteptând cu mâinile în buzunare răspunsul lui Roberto.

Cum putea oare să fie atât de relaxat? se întreba Roberto. Mă șantajează! Ce să fac? Ce pot să fac?

— Nu e pentru mine. Diego schimbă tactica. E pentru tata. Știu că am greșit – foarte rău. Dar acum trebuie să-l ajut. Și am nevoie ca tu să mă ajuți.

— Ce vrei să fac eu? întrebă Roberto bățos.

— Am nevoie de ceva bani. O să trebuiască să faci rost de cât poți mai mulți. Diego se gândi la seiful de la hotel. Roberto avea acum acces la el. O sumă substanțială, Roberto.

Nu va spune o cifră limită, ci îl va lăsa pe Roberto să facă lucrul ăsta. El așteaptă reacția lui Roberto, dar nu se produse niciuna.

— Și vreau să vii cu mine la fermă, adăugă el. O să am nevoie de ajutor cu receptorul, s-ar putea să nu mă creadă pe cuvânt. Tu poți să-i spui că ești administratorul proprietății tatălui tău și că el este garant. O să te creadă.

Gura lui Roberto se strâmbă.

— Nu! Am să-ți fac rost de bani, dar nu merg cu tine.

— Bineînțeles că ai să mergi. Zâmbetul lui Diego era triumfător; știa că va câștiga. Va fi ca pe vremuri, Roberto – doar noi doi, împreună.

Și, se gândi el în sinea lui, n-o să te mai întorci la Amélie, când voi fi terminat cu tine. Te-am prins, Roberto de Santos.

Diego era încântător. Era blând și vorbea frumos, nu mai avea nimic din manipulatorul lăudăros, plin de încredere, în timpul călătoriei spre fermă.

— Treaba asta m-a schimbat, îi spuse el lui Roberto. Știu că am greșit și trebuie să-mi răscumpăr greșeala față de tata. N-am să mai fac niciodată așa ceva. Îți promit.

Zâmbetul lui era atrăgător și ochii îi străluceau de sinceritate, astfel încât Roberto începu să se întrebe dacă era adevărat.

— Îți mulțumesc că ai venit cu mine.

Diego puse mâna pe brațul lui Roberto, atingându-l ușor, iar șocul contactului trecu prin tot corpul lui Roberto. Nu va pierde niciodată acele amintiri, oricât le-ar îngropa în cotloanele minții lui.

— Hai să fim iar prieteni, pledă Diego. Ne cunoaștem de o viață, hai să uităm trecutul, Roberto, haide. Mâna lui se strânse mai tare pe a lui Roberto. Dă mâna cu mine.

Trenul îi lăasă în cel mai apropiat orășel și ei închiriară niște cai pentru ultima parte a călătoriei, ca să poată călări direct, evitând drumul lung pe șosea, Diego știind că pe acolo trebuie să o fi luat receptorul. Drumul era ușor, dar era cald și Roberto fu mulțumit când ajunseră în sfârșit la drumul care mergea pe marginea plantației Benavente. Mai aveau încă vreo câțiva kilometri, dar pentru prima oară Diego arăta îngrijorat. Oare să-l fi scăpat ei pe receptor? El dădu pinteni calului și praful uscat sări de sub copitele acestuia. Abia la bucățica de pădure de la marginea fermei îl ajunseră din urmă pe bărbat, la câțiva kilometri de casă. Se întuneca și era clar că se pregătea să înnopteze acolo. Își legase calul și aduna lemne ca să ațâțe micul foc pe care îl aprinsese. Le făcu semn cu mâna, ca un salut, când se apropiară.

Diego se uită la el de pe cal.

— Oare nu-ți dai seama că încalci proprietatea?

— Sunt în drum spre fermă, domnule, dar n-am vrut să ajung acolo noaptea târziu. Stăpânul e un om bătrân, n-am vrut să-l tulbur. O să mă duc mâine.

Diego lovi sălbatic și receptorul se învârti, când lovitura bruscă îl atinse într-o parte a capului.

— N-o să te duci nicăieri, spuse Diego cu dispreț.

— Iisuse, Diego! Roberto sări de pe cal. Ce faci?

— Dă-te la o parte, Roberto, lasă-mă să mă ocup eu în felul meu, de asta.

Diego descălecă și se apropie de bărbat, care se ascundea după Roberto.

— Vreau doar să vorbim despre tatăl meu, spuse Diego cu un ton mai rezonabil.

Roberto îl urmărea cu neplăcere. Părea rece și rațional, de parcă depășise izbucnirea inițială de furie.

— Tatăl dumitale? Vocea receptorului era răgușită de teamă.

— Stăpânul, cel pe care urmează să-l vizitezi mâine dimineață. Scoase teancul de bani din buzunar - banii lui Roberto. Plănuiesc să-ți plătesc ce datorăm; în fond, nu vrei decât banii, nu-i așa?

— Adevărat, domnule, o fermă nu e de mare folos pentru nimeni, în ziua de azi. Dacă aveți banii, perfectăm plata.

Roberto se uită la banii din mâna lui Diego. Era tot ce avusese în bancă, iar totalul reprezenta rezultatul unor evenimente de familie, dintr-o viață întreagă: daruri de ziua de naștere, mici moșteniri de la mătuși decedate, depunerea făcută de bunicul lui în ziua când se născuse el. Cel puțin, se gândi el obosit, vor fi bine folosiți, dacă ajutau la salvarea plantației lui Teo Benavente.

— Hai, spuse Diego rațional, să stăm lângă foc și să discutăm. Am aici o sticlă, ne-ar prinde bine o băutură.

Îi trecu sticla receptorului, care bău cu sete, ștergându-și gura cu dosul mâinii, tușind când whisky-ul îl arse pe gât.

Diego i-o oferă lui Roberto, care refuză, apoi Diego luă și el o înghițitură zdravănă.

— Hai să ne uităm la documentele alea, domnule, ceru el.

Ei așteptară stânjeniți în lumina pâlpâitoare a focului, în timp ce Diego examinează actele. Era foarte întuneric și umezeala îi cuprindea; mici picături de ceață ieșeau din pământul care se răcorea. Vegetația mărunță mișuna de activitate nocturnă și, în depărtare, lătra un câine.

Diego mai trase o dată din sticlă.

— Ei bine, omule, spuse umblând la cingătoare am banii pentru tine chiar aici. Brusc, brațul lui îl apucă pe bărbat de gât, trăgându-i capul în spate. Un cuțit subțire străluci la gâtul bărbatului.

— Ai să pui semnătura aici, domnule, spuse Diego, ținând hârtia în fața ochilor omului.

— Diego! Ce faci?

Roberto se ridică în picioare într-o clipă.

— Stai pe loc, îl avertiză Diego, cu vocea la fel de ascuțită ca și cuțitul din mâna lui, o nuanță de plăcere din ochii lui însoțind amenințarea. Roberto

se opri făcându-i-se dintr-odată teamă. Ți-am spus să mă lași să mă ocup de asta în felul meu.

— E o chitanță în care se spune că ți s-au plătit banii. Semnează.

— Dar nu mi-ai plătit banii, domnule.

— Exact... Vrei să semnezi sau teucid?

Vocea bărbatului tremură.

— Semnez, dacă îmi dai banii.

Diego râse și împinse cuțitul mai aproape. O picătură de sânge apărură pe gâtul bărbatului și el luă repede hârtia. Vocea lui se subțiasse de frică.

— Am s-o semnez, domnule.

Diego își relaxă strânsoarea și îi dădu perceptorului un toc.

Îi zâmbi lui Roberto.

— Ți-am zis că totul va fi în regulă!

Roberto simți un val de ușurare.

Perceptorul ținu hârtia cu o mână tremurătoare. Diego o citi, apoi o împături cu grijă și o puse în buzunar. Se aplecă înainte și Roberto zări strălucirea cuțitului din mâna lui, în timp ce el tăie curat și repede beregata perceptorului.

Sângele sări pe foc, în timp ce bărbatul căzu fără zgomot în față, în foc, iar Roberto, cu un țipăt răgușit, îl apucă, trăgându-l înapoi din flăcări.

— Doamne, Diego, ce-ai făcut? urlă el.

— L-am omorât, bineînțeles. Vocea lui Diego era calmă, în timp ce ținea cuțitul în foc ca să-l curețe. Ce altceva puteam face?

— Mi-ai spus că voiai să discuți cu el, că vom putea vorbi cu e... să facem o înțelegere cu el.

Diego era de un calm rece și rațional.

— Nu poți ajunge la o înțelegere cu nenorociții ăștia, ori plătești, ori... iar pentru el, venise vremea lui „ori”. Nu înțelegi, Roberto, am chitanța semnată... omul, pur și simplu, dispare. Vor crede că a fugit cu banii sau că a fost jefuit. Se întâmplă mereu. Și nimeni n-o să știe ce-am făcut noi.

— Ce-am făcut noi?

Diego râse.

— Păi, ai fost aici, nu-i așa? Ești tu și cu mine, Roberto. Am salvat plantația tatălui meu - asta-i tot ce contează. Acum, tot ce avem de făcut este să scăpăm de el.

Roberto se uită la cadavrul scaldat în sânge de la picioarele lui.

— Să scăpăm de el? Trebuie să fii nebun, Diego.

Tremura de șoc și îi era rău.

— Bineînțeles că nu sunt nebun. Sunt doar practic. Îmi stătea în cale și mi-ar fi făcut o mulțime de neplăceri. Asta era soluția perfectă. Acum hai, trebuie să mă ajuți să-l îngropăm.

— Nu pot, șopti Roberto. Nu pot face asta.

Diego înconjură focul și puse mâinile pe umerii lui Roberto.

— Sigur că poți, Roberto, spuse el aproape patern. Haide, nu-i chiar atât de greu. O să săpăm o groapă și o să-l îngropăm cum trebuie. Nu-l putem

lăsa aici, să-l găsească cineva, că o să avem amândoi necazuri. În fond, nimeni n-o să știe cine a făcut asta, tu, Roberto sau eu, nu-i așa?

Ochii lui Roberto se lărgiră de groază, când Diego scoase niște sape din sacul de la șă.

— Haide, comandă el, hai să terminăm treaba.

Roberto înțelese brusc realitatea situației și ce se întâmplase. Nu fusese un act violent declanșat de tensiunea momentului: Diego plănuiise această crimă de la început – și plănuiise să-l implice și pe el, ca să nu aibă nici o scăpare. O imagine a feței inocente, zâmbitoare, a lui Amélie îi veni în minte lui Roberto. Vai, Doamne, Dumnezeule! O pierduse pe Amélie. Acum Diego nu-i va mai da drumul niciodată.

Luă sapa și îl urmă pe Diego în vegetația mărunță și începu să sape în locul ales. Împreună, au cărat cadavrul și l-au băgat în groapa puțin adâncă, acoperindu-l cu frunze. După ce terminară, se uitară unul la celălalt în tăcere.

— Mai bine să mergem la tine, spuse Diego în cele din urmă, dând cu piciorul în rămășițele focului. Tatăl meu nu știe că sunt aici și e mai bine să nu știe. Așa, dacă îl întreabă despre ceva, o să poată să spună adevărul: n-a văzut pe nimeni și acasă nu erau decât el și mama.

Drumul călare până la ferma Do Santos l-au făcut în tăcere și, când a văzut în sfârșit ferestrele luminate ale casei, lui Roberto i se păru că nimic nu arăta mai primitiv și mai sigur. Totuși, se gândi el cu disperare, pentru mine nimic nu va mai fi cum a fost.

Tia Agostinha era foarte bătrână acum, dar tot era regina gospodăriei și ea fu aceea care se grăbi în hol, ca să-i salute.

— Roberto, zâmbi ea și își desfăcu brațele, e o surpriză pentru bătrâna ta mătușă. Vino aici și sărută-mă.

— Sunt cam murdar, Tia Agostinha. Roberto se aplecă să o sărute. Am călărit drum lung, mai bine să mă spăl.

— Cine-i celălalt? Întrebă ea, uitându-se în întuneric, în spatele lui.

— Sunt doar eu, mătușă Agostinha, zise Diego zâmbind.

— A, Diego. Bine, intrați amândoi. Arătați rău. Uite la noroiul de pe podea... și asta ce-i? Agostinha îi atinse haina. Sânge! Ești rănit?

Roberto îi împinse mâna.

— Nu, nu... nu sunt rănit. Nu-i nimic, mătușă Agostinha, doar o zgârietură. Mă duc să mă curăț.

— O zgârietură? Cu atâta sânge?

Roberto se uită la cămașa lui, unde sângele receptorului se uscaser, devenind de un roșu închis, ruginiu. Îi veni greață. Trebuia să-și fi scos hainele astea!

Sebastião deschise ușa biroului. Cine putea fi oare, la ora asta de seară? Intră în hol, unde stătea Roberto cu fața albă și zburlit, cu Diego în urma lui.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă el îngrijorat. Ce faceți voi doi aici?

Roberto se clătină și genunchii începură să-i cedeze.

— Agostinha, trebuie să fie rănit! exclamă Sebastião, alergând să-l prindă, când el căzu la podea. Doamne, uită-te în ce hal e! Diego, ce s-a întâmplat?

— A căzut de pe cal, minți Diego volubil. Cred că era obosit și n-a văzut creanga joasă, când am mers prin pădure. L-a dat jos de pe șa... de aia e așa plin de noroi.

Sebastião îi rupse cămașa lui Roberto, i-o desfăcu și se uită la pieptul lui neatins. Încet, îi ridică brațele și îl examinează. Nu era nici o rană. Roberto deschise încet ochii și vru să se ridice.

— Ajută-mă, ordonă scurt Sebastião, și Diego se grăbi să-l ridice pe Roberto în picioare. Împreună, îl cărară în micul birou și îl așezară într-un fotoliu. Un foc ardea vesel, opunându-se răcelii nopții cețoase de afară, iar Tia Agostinha se agită în jur, cu îngrijorare.

— Spune-mi, ce s-a întâmplat, dragul meu? spuse ea. Las-o pe bătrâna ta mătușă să te ajute.

Roberto se aplecă înainte, punându-și capul în mâini.

— Nu poți face nimic, spuse el obosit, acum nimeni nu mai poate face nimic. E prea târziu.

— Despre ce-i vorba? întrebă Sebastião. Mai bine spune tu, Diego – și pun pariu că orice este, tu ești cauza!

— Ce vrei să spui? sări Diego. Nimic rău nu s-a întâmplat! Roberto e doar obosit și prea muncit, asta-i tot!

— El n-a căzut de pe nici un cal, în seara asta – și tu știi asta, spuse Sebastião amenințător. Vreau să știi ce s-a întâmplat.

— Nimic nu s-a întâmplat, nimic rău...

— Ah, da, Diego, ceva e rău.

Fața lui Roberto era îngrijorată.

Privirea lui Diego era un avertisment.

— Roberto...

Sebastião întinse mâna și atinse petele de pe cămașa lui Roberto.

— Al cui sânge e ăsta? Doamne, ce-ați făcut voi doi?

— Spune-i Diego. Trebuie să-i spunem ce s-a întâmplat.

Privirea lui Roberto era neclintită.

— Nu s-a întâmplat nimic. Nu știi despre ce vorbești, Roberto. E un șoc, nu vezi?

Ochii lui Diego străluciră furioși când se uită la Sebastião.

— A căzut de pe cal. O să se simtă bine, după o noapte de somn.

Roberto începu să râdă.

— O noapte de somn! exclamă el, o noapte de somn. N-am să mai pot dormi niciodată!

Diego se îndreptă spre ușă.

— Spune-i Diego – sau îi spun eu!

Diego se opri cu mâna pe clanță. Tia Agostinha se uita zăpăcită, simțind pericolul și violența în atmosferă.

— Diego l-a ucis, Sebastião. El l-a ucis pe perceptor. Vorbele ieșeau cu greu din gâtul lui Roberto, grăbite, răgușite. L-a obligat să semneze chitanța

pentru bani și apoi i-a tăiat beregata. Sângele lui e pe mine. Eu l-am ajutat pe Diego să-l îngroape pe bărbatul acela în pădure.

Toți patru rămaseră paralizați de vorbele lui Roberto; chiar și Diego părea incapabil să se miște.

— Aoleu, gemu Agostinha în liniștea camerei, aruncându-și brațele în sus. Crimă! A fost o crimă!

Sebastião era la ușă, înainte ca Diego să poată pune mâna pe clanță.

— A, nu, spuse el furios. Ai să stai aici, Diego. Vreau să aud ce ai de spus.

Diego își strânse brațele la piept și se sprijini cu spatele de ușa închisă. Un zâmbet îi apărură în colțurile gurii.

— E adevărat, spuse el moale. L-am ucis, am făcut-o pentru tatăl meu... avea să piardă plantația, știi. Aceasta însemna totul pentru el – ca și plantația voastră, a aparținut familiei noastre de generații. Dacă o pierdea, viața lui nu mai avea nici un rost. Trebuia să-l ajut, Sebastião. Vocea lui era blândă și convingătoare. Cum puteam să-l văd pe propriul meu tată distrus? N-am vrut să-l omor pe omul acela, dar așa s-a întâmplat.

— Nu-i adevărat, zise Roberto obosit. A premeditat crima. Și nu ți-a zis că tatăl nostru i-a dat banii ca să-i predea domnului Benavente să-și plătească ipoteca, iar Diego i-a furat, i-a furat de la tatăl nostru – și de la propriul lui tată. Apoi, când a văzut rezultatul, a premeditat crima asta. Pe mine m-a forțat – m-a convins să vin cu el, dar eu n-am știut că avea de gând să-l omore pe omul acela. Jur că n-am știut! Am crezut, pur și simplu, că avea nevoie de ajutor ca să-l convingă pe receptor să mai aștepte – i-am împrumutat și niște bani.

Sebastião se întoarse spre Diego.

— Dar tu l-ai omorât și ai păstrat banii.

Diego scoase actele din buzunar.

— Am chitanța, spuse el calm. După cum poate vedea toată lumea, i s-a plătit.

— Dar noi știm că nu i s-a plătit, nu-i așa, Diego?

Vocea lui Sebastião era plină de dispreț. Dorea să-i pocnească mutra lui Diego, care zâmbea slab. Cum a putut Roberto să se amestece în așa ceva?

— Bineînțeles, spuse Diego sigur pe sine, n-o să întreprinzi nimic în legătură cu asta.

— Ce te face să crezi?

— Pentru că Roberto e implicat tot atât de mult ca și mine. Pot spune oricând că el a fost cel care l-a înjunghiat pe bărbatul acela, că pur și simplu a înnebunit, că băuse. Știe să bea destul de bine, tânărul tău frate, drăguțul, știi...

— N-o să te creadă niciodată, strigă Sebastião îngrozit. Ai deja o reputație proastă la Rio, poliția va ști că tu ai fost acela. Roberto nu e fără vină, dar nu e un ucigaș!

Diego se duse la cămin, sprijinindu-se cu nonșalanță de el, împingând cu piciorul un buștean, la locul lui.

— Dar Roberto știe celălalt motiv pentru care nu va vorbi nimic. Să-i spun, Roberto? Întrebă el batjocoritor.

Roberto ședea ca un condamnat care așteaptă să cadă securea, iar Sebastião se uită la el cu milă, gândindu-se la Amélie care se pregătea fericită de nuntă, atât de drăguță în rochia ei albă, somptuoasă, și la tatăl și la mama lui. Diego dezvăluia lucruri pe care niciunul dintre ei nu trebuiau să le afle vreodată - nu era sigur despre ce anume era vorba, dar trebuia să facă ceva ca să-l oprească. El turnă un pahar de băutură și i-l dădu lui Roberto.

— Nu-mi poți spune nici o noutate, Diego, minți el, și ce ai de spus nu va schimba nimic în privința arestării tale pentru crimă. Roberto a fost indus în eroare de tine și povestea lui sună adevărat - ar fi ușor de dovedit ce s-a întâmplat cu banii pe care ți i-a dat tatăl meu.

Diego părea stânjenit, amenințarea lui eșuase.

— Dar cum rămâne cu viitorul soț al lui Amélie? Mai sunt doar câteva săptămâni până la nuntă. Și tatăl tău - cu el cum rămâne?

Furia îi înroși fața lui Sebastião, când îl apucă pe Diego de guler.

— Tatăl meu ți-a dat banii ăia, din prietenie ca să vă salveze casa, mijlocul de existență - pentru tatăl tău! Cum îndrăznești să-l ameninți acum? Și pe Amélie! Pe ea e ușor să o rănești, dar nu mai ai nimic de câștigat, Diego. Nu vezi că Roberto a terminat cu tine?

— E adevărat, oare? Diego se trase de lângă Sebastião. E adevărat, Roberto?

— E adevărat. Spune ce vrei. Fă ce vrei. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Roberto închise ochii, de parcă se aștepta la o lovitură.

— Am să fac o înțelegere cu tine, Diego, spuse brusc Sebastião. N-am să spun nimic despre treaba asta, cu o singură condiție: să nu te mai apropii niciodată de familia mea. Ai banii lui Roberto... folosește-i ca să pleci din țară. Dacă nu faci asta, mă duc la poliție. Și te avertizez acum, Diego, asta nu înseamnă că peste câteva luni poți să reapi și că noi nu vom spune nimic. Ai să stai departe de Roberto și de Amélie - pentru totdeauna.

Privirea lui Diego îl cercetă pe Roberto, care stătea în continuare nemișcat în fotoliul mare. El nu-și putea permite o implicare cu justiția, chiar dacă ar reuși să scape cu argumente, mai erau și alte câteva chestiuni care atârnavă deasupra capului lui, petrecute în Rio și în Santos. Cu o ultimă privire spre Roberto, el se îndreptă spre ușă.

— Foarte bine, îi spuse el lui Sebastião. O să plec. Mâine o să fiu pe un vapor. O să-i scriu tatălui meu și o să-i spun că ipoteca a fost plătită de domnul Do Santos și că eu am decis să-mi încerc norocul în altă țară, un timp. Nu se știe niciodată, adăugă el cu un rânjel, s-ar putea să fie distractiv.

Agostinha se strânse lângă perete când Diego trecu pe lângă ea, ridicându-și superstițioasă șorțul pe față, să se apere de ochiul cel rău.

Roberto se uită fix în foc; flăcările mișcătoare deveniră neclare în ochii lui, în timp ce asculta zgomotul ușii care se închise. În sfârșit, se terminase.

— N-o să-ți mai pun alte întrebări, spuse Sebastião, pentru că ai trecut prin destule în seara asta. Nu vreau nici un fel de explicații sau motivări - nu

vreau să știu nici măcar ce a vrut să spună Diego. Știu că nu ai fost vinovat de nimic în seara asta și atât e de ajuns pentru mine. Dar un singur lucru am să te întreb – ba nu, am să te avertizez, chiar, Roberto – și anume, că nimic din toate astea nu trebuie să-i facă vreun rău lui Amélie. Ce s-a întâmplat în trecut nu trebuie să o afecteze pe ea. Am fost clar?

Roberto dădu din cap, nefericit.

— Aș da orice – orice, Sebastião – să nu-l fi cunoscut niciodată pe Diego. O iubesc pe Amélie, știi asta. Nu i-aș face niciodată vreun rău.

Sebastião aprobă satisfăcut din cap.

— Foarte bine, spuse el ajutându-l pe Roberto să se ridice, hai să te băgăm în pat, iar Agostinha o să-ți pregătească unul din ceaiurile ei de plante ca să te facă să dormi. Mâine o s-o luăm de la început.

Capitolul 28

Nunta, ținută în minunata biserică veche Nossa Senhora de Gloria a fost veselă și niciuna dintre piesele de aur și argint de la altar n-au strălucit mai radios decât fața lui Amélie, când i-a jurat dragoste lui Roberto. Încrederea ei în fericire îi crea parcă o aureolă, în timp ce mergea cu mâna pe brațul lui, înapoi pe culoarul plin de flori, în acompaniamentul muzicii de orgă și între fețele zâmbitoare a cinci sute de rude și prieteni.

Clopoțele sunau bucuria lor, când mirele și mireasa, perfecți, tineri și puternici, blonzi și frumoși, au ieșit la lumina soarelui în ziua aceea cu un cer mai senin ca niciodată.

Isabelle, la brațul lui Francisco Castelo de Santos, urma pe culoarul bisericii grupul de șase micuțe domnișoare de onoare, toate verișoare Do Santos, zâmbind de bucuria scenei acesteia.

— Nimic nu mă putea face mai fericită, îi șopti ea lui Francisco decât să-i văd pe aceștia doi căsătoriți. Mi se pare drept să fie așa – ei au fost tot mereu împreună.

Francisco se uită cu mândrie la fiul său.

— Mă bucur că o păstrăm pe Amélie în familie, mi-ar fi părut rău să o pierdem. Acum, ne putem bucura împreună de nepoți, Isabelle.

Ei râseră împreună la ideea că plănuiesc nepoții chiar înainte de a fi părăsit biserica, dar ea știa ce voia el să spună. Familiile Do Santos și d'Aureville vor fi unite prin mai mult decât o înrudire îndepărtată, acum, când Amélie se căsătorește cu Roberto.

Un cort mare se întindea de la terasa Pavilion-ului familiei, ajungând până la grădinile de la restaurant, iar oaspeții stăteau pe podeaua de lemn care acoperea pajiștea, bucurându-se de tot ce era mai bun și putea fi oferit de Pavilion la o nuntă. Roberto se străduise mult să aducă muzicanții potriviți care să cânte pentru ei, iar acordurile sambelor vesele și ale cântecelor de carnaval se amestecau, din când în când, cu valsuri și melodii romantice din Europa și America.

Edouard se uita la fetița lui, acum o frumoasă mireasă, calmă și elegantă în rochia ei foșnitoare, salutând oaspeții, râzând cu Roberto de propriile lor glume, tăind tortul și răspunzând la toasturi și complimente cu un

farmec ușor, neafectat, iar el spera ca ea să fie mereu fericită ca în ziua aceea.

— Vrei să dansezi cu bătrânul tău tată? o întrebă el.

Își înfășură brațul în jurul ei, zâmbindu-le ochilor ei frumoși.

— Știi că sună ca un clișeu, spuse el, și probabil că mă comport ca orice alt părinte la nunta fiicei lui, dar mi se pare că a fost abia ieri când te duceam pe umeri, când cel mai mare eveniment al săptămânii era apariția unui nou dinte sau când trebuia să-ți pansăm o nouă zgârietură la genunchi.

Amélie își sprijini capul pe pieptul lui, simțind asprimea cămășii lui albă, apretată, sub obrazul ei cald.

— Ești cel mai bun tată pe care-l poate avea o fată. Ce m-aș fi făcut fără tine? Îți amintești cât de geloasă am fost la nunta ta? De unde era eu să știu că tu și Xara trebuie să vă fi simțit așa cum mă simt eu acum?

— Să-ți spun un secret, șopti Edouard. Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de Roberto, eu aș fi fost un bărbat foarte gelos.

Amélie râse încântată.

— Bine, atunci nu mă simt chiar atât de vinovată în legătură cu tine și cu Xara. O umbră îi trecu pe față. Dar mă simt vinovată în legătură cu Léonie.

— Nu trebuie, spuse Edouard liniștit. Ar fi putut să vină, Amélie, dar a simțit că ar fi mai bine – mai sigur – să nu vină.

Se gândi din nou la scrisoarea lui Léonie către el. Nu va depăși niciodată teama ei de Monsieur, deși bărbatul era acum efectiv infirm și retras. El încă îi mai domina viața.

— Într-o bună zi, ne vom duce să o vedem din nou, spuse Amélie cu hotărâre. Măcar știe despre Roberto, știe cu cine mă căsătoresc. Cu cine m-am căsătorit. Se corectă singură, râzând. Edouard, aș dori să o pot iubi – vreau să spun că sunt atât de bucuroasă că am cunoscut-o, m-a ajutat atât de mult lucrul ăsta! De fapt, cunoscând-o în cele din urmă pe Léonie, cred că asta m-a făcut să mă maturizez. De îndată ce ea nu a mai fost un mister, m-am simțit în siguranță. Vă iubesc, pe tine și pe bunica, dar nu pot spune că o iubesc pe mama mea adevărată. E chiar atât de groaznic din partea mea?

— Nu e groaznic – e de înțeles. Edouard îi zâmbi încurajator. Cine știe, poate într-o zi o să vă cunoașteți mai bine una pe cealaltă. Între timp, e ziua ta de nuntă, Amélie de Santos, nu trebuie să te gândești la altceva decât la propria ta fericire.

Sărmana Léonie! se gândi el, învârtind-o pe Amélie, astfel încât fustele ei lungi pluteau și ea se sprijinea de brațul lui, râzând. Sărmana Léonie, cât de mult i-ar fi plăcut să se afle aici. Ea e totdeauna cea a cărei fericire este sacrificată.

Roberto veni să-și ceară mireasa.

— E timpul să te schimbi, Amélie, trebuie să plecăm în curând.

Ea se strecură din brațele lui Edouard.

— Mă duc s-o caut pe Xara să mă ajute, spuse ea întorcându-se să-i zâmbească. Apoi dispăru.

Edouard își bău șampania, uitându-se trist din cortul înflorit, spre Ocean. Valuri de smarald se învolburau elegant, fluturându-și crestele albe, înainte de a aluneca într-o mișcare lină pe plaja albă.

— Nu te îngrijora. Era vocea lui Sebastião în spatele lui. Sunt sigur că toți tații miresei se simt ca tine.

Edouard se întoarse cu un zâmbet glumeț.

— Se vede?

— Ți se citește pe față. Sebastião îi dădu un pahar proaspăt. Uite, hai să ne înecăm necazurile în șampanie.

— Și tu? Privirea lui Edouard era curioasă.

— Și eu. Sebastião își sprijini cotul de parapetul terasei. N-a fost să fie; de fapt, n-am avut nici o șansă, niciodată. Ea l-a iubit totdeauna pe Roberto. Eu sunt doar „prietenu cel bun”, spuse el golind paharul. Și asta intenționez să rămân.

— Sebastião, nu mi-am dat seama...

Vocea lui Edouard era blândă, iar Sebastião ridică o mână, protestând.

— A câștigat cel mai bun, spuse el ușor. Hai, Edouard, cred că a sosit momentul să aruncăm orezul și petalele de trandafir.

— Amélie, spuse Xara ezitând, în timp ce-i încheia frumoasa rochie albastră de în și îi dădea lui Amélie pantofii asortați, bleu pal. O să te simți bine? Diseară, vreau să zic.

Amélie se răsuci, cu ochii mari.

— Vrei să zici, în legătură cu sexul? Întrebă ea zâmbind cu haz.

Xara roși.

— Bineînțeles că mă voi simți bine, Xara; de fapt, abia aștept. E oare o declarație foarte obraznică din partea unei proaspete mirese? Am vrut ca Roberto să facă dragoste cu mine de luni de zile, dar el a insistat că trebuie să așteptăm până vom fi căsătoriți.

Luă impulsiv mâna Xarei.

— E minunat, Xara! șopti ea. E cel mai minunat lucru care ți se poate întâmpla!

— Când iubești pe cineva așa cum îl iubești tu pe Roberto, atunci așa este, replică ea blând.

Amélie îl văzu brusc pe Edouard într-o nouă lumină, ca pe un bărbat foarte atrăgător, de care era îndrăgostită o femeie frumoasă ca Xara. Ea îi zâmbi Xarei cu o nouă complicitate, în timp ce-și băga picioarele în pantofii cei noi.

— Sunt gata. O sărută brusc pe Xara. Îți mulțumesc - pentru tot. Sunt foarte bucuroasă că tu te-ai căsătorit cu Edouard.

— Și eu la fel, zise Xara râzând. Ar fi mai bine să-mi adun copiii, înainte de a produce prea multe necazuri pe acolo.

Gemenii, Vicente și Jean-Paul, aveau doi ani și erau încântarea vieții ei.

Roberto o aștepta pe Amélie la capătul scării Vilei d'Aureville și împreună se întoarseră prin grădinile parfumate spre cort, spre familiile lor care îi așteptau. Mână-n mână, Amélie mai ținând încă buchetul ei de mici trandafiri albi, împărțiră sărutări de ultim moment și apoi plecară. Amélie se

întoarse, când se urcară în trăsură cu panglici și cu o pereche de cai perfect albi, cu cozile și coamele împletite cu panglici asortate. Ea aruncă ușor buchetul spre oaspeți, alăturându-se râsetelor, când acesta ajunsese exact în brațele lui Sebastião. El îl trecu unei micuțe domnișoare de onoare.

— Uite micuțo, spuse el, păstrează-l. Înseamnă că vei fi o mireasă fericită, într-o bună zi.

— La revedere. La revedere!

Saluturile vesele răsunau în aer, în timp ce trăsură ieși în bulevard și continua drumul pe lângă Ocean, îndreptându-se spre debarcader și spre vasul care îi va duce la New York, de unde vor coborî spre Florida și Key West, la Vila Encantada.

— Drum bun, doamnă Castelo de Santos!

— Drum bun, domnule Castelo de Santos!

Zâmbetele lor îi legau de viitor. Ea era mireasa lui și el era soțul ei. Și nu o va părăsi niciodată.

Amélie ezită. Să poarte cămașa de noapte de satin verde pal cu bretele subțiri și dantelă ecru, sau pe cea albă de bumbac, care cădea în pliseuri fine dintr-o placă pătrată, brodată cu mici floricele? Brusc nervoasă din cauza satinului senzual, își trase cămașa albă de bumbac peste cap și se uită în oglindă, să vadă cum arăta. Da, asta era bună, se gândi ea, Oricum, totul era acoperit. Își ridică fusta ca să-și scoată pantalonășii și se opri, cu mâna la elasticul din talie. Se uită la imaginea ei din oglindă. Oare miresele trebuiau să aibă chiloți? Ce să facă oare? Ah, Xara, dacă ai fi aici, acum, astea sunt întrebările pe care ar fi trebuit să ți le pun. Își lăsă fusta în jos, hotărând să-și păstreze chiloții. Părul îi trosnea de electricitate, în timp ce îl peria și îl netezea cu nerăbdare. De ce tocmai în seara asta se comportă atât de rău? Probabil din cauza aerului de mare. Ei, asta-i. Nu era nici un motiv să mai amâne, iar Roberto aștepta în camera cealaltă. Totuși, mai ezita încă. E ridicol, își spuse ea cu fermitate. Nu e un străin acolo, afară, ci e Roberto. Și nu asta am așteptat, am dorit? Doar că acum, când a venit vremea e cu totul altceva.

— Amélie! Te simți bine?

Vocea lui Roberto plutea spre ea de la distanță. Își îndreptă umerii și inspiră adânc.

— Aici sunt, îl anunță ea, mergând în picioarele goale prin dormitor. Roberto purta pijama albastră și părul îi era proaspăt periat. Mirosea slab a colonie de citrice.

— Ești foarte drăguță, spuse el.

— La fel și tu. Avea o voce mică.

— Și speriată.

Amélie se uită la el cu vinovăție.

— E-n regulă, spuse Roberto cu blândețe, ești doar obosită și amândoi am băut cam prea multă șampanie. Hai să stai aici, lângă mine - așa cum făceam când eram copii, îți amintești? Îmi spuneai în șoaptă, în pat, toate secretele tale.

Se culcară pe pat împreună, el ținând-o cu brațul de umeri, protector, uitându-se în sus la tavan. Vaporul mare se mișca ușor sub ei și Amélie simți cum i se relaxează mușchii încordați.

— Te-ai bucurat de ziua nunții tale, doamnă Do Santos?

— Mi-a plăcut, murmură ea. Mi-a plăcut în biserică, florile albe și toate domnișoarele de onoare, atât de drăguțe în rochițele lor roz înfoiate și în pantofiorii de satin și cu panglicile care cădeau în jos pe piciorușele lor grăsuțe; iar bunica era atât de elegantă în liliachiu, cu pălăria aceea mare, minunată, și Luiza cu Francisco și Xara – doar Xara putea să poarte roșu la o nuntă, arăta ca o pictură de Goya. Și Edouard! Știu, mi-a părut atât de rău pentru el, Roberto, arăta atât de trist, de parcă m-ar fi pierdut pentru totdeauna, i-am spus că nu era așa. Știu că el e cel mai bun tată pe care-l poate avea o fată.

— Ce ți-a mai plăcut? întrebă Roberto, mângâindu-i părul moale.

— Ce mi-a mai plăcut? Nu mai pot să-mi amintesc... dar... totul.

— Dar eu ți-am plăcut?

Amélie se răsuci în cercul brațelor lui și îl sărută ușor.

— Știi doar că te iubesc.

Roberto o înfășură în brațele lui.

— Mai spune-mi din nou, șopti el sărutându-i pleoapele.

— Te iubesc, șopti Amélie.

Pielea lui mirosea atât de bine! Limba lui trecu ușor peste pleoapele ei, iar ea își ridică fața pentru sărutul lui, simțind răspunsul delicios când gura lui o acoperi pe a ei. Așa trebuie să fie în rai, se gândi ea, când mâna lui o mângâie pe gât. El îi ridică părul greu și își îngropă fața în căldura moale a gâtului ei, sărutând-o cu mare tandrețe, ținând-o aproape de el. Amélie aproape că își pierdu respirația, cu gândul la ce va urma. Îl iubea atât de mult, încât atingerea mâinii lui pe sân i se păru senzația cea mai naturală din lume, așa cum făcuse Dumnezeu să fie dragostea. Nimic nu mai conta, inhibițiile dispărură și trupul ei răspunse la al lui și ea se strânse mai aproape. Toate grijile ei despre cămașa de noapte și pantalonași parcă n-ar fi existat, nici nu observase aproape înlăturarea lor și, când rămaseră goi, mâinile ei curioase, tremurătoare, îl căutară instinctiv.

Era și pentru Roberto un început, era prima oară când o relație sexuală era îmbinată cu dragoste. El înlătură amintirile unei pasiuni mai brutale, iar tandrețea și respectul pe care le simțea pentru Amélie îl făcură cel mai blând și mai înțeleghător dintre iubiți. Amélie stătea culcată sub el, fără să-și dea seama că zâmbea în timp ce îl ținea aproape, atât de aproape acum. Era minunat, știuse dintotdeauna că așa va fi. Ea nu știa dacă simțise ce simțise el în acel moment final, când ea deschise ochii și îi văzu fața contorsionată de pasiune, dar era frumos.

Capitolul 29

Nilul era încă principalul drum al Egiptului; circulația de vase grațios împodobite cu lămpi, era exact așa cum fusese de-a lungul secolelor și dinastiilor. Léonie se trezise din zori, șezând pe puntea frumoasei case plutitoare la Luxor, privind primele raze ale soarelui de dimineață care aurea

stâncile masive de la Deir al-Bahri și Valea Regilor de pe malul de vest al râului. Faptul că numele văii era și numele ei era unul dintre motivele pentru care era aici – acesta, dar și Sekhmet.

— Bahri! Îi spusese ea lui Jim când se uitaseră pe harta pe care o descoperise în librăria engleză din Nisa, în urmă cu o lună. S-ar putea ca locul ăsta să fie cel de unde a venit tatăl meu? Cu siguranță că e prea neobișnuit ca să fie doar o coincidență. S-ar putea să am rude acolo... poate chiar tatăl meu s-a întors să trăiască acolo?

— Îți dai seama că așa ceva e puțin probabil, răspunsese Jim, practic ca totdeauna.

— Da. Totuși...

Ochii lui Léonie străluciseră cu o asemenea speranță, încât el nu o putu dezamăgi. Trecuse prin destule încercări în ultima vreme. Numai el știa cât o duruse refuzul de a participa la nunta lui Amélie, deși, desigur, în afara pericolului despre care ea insistă că este real, amândoi își dăduseră seama că era o situație imposibilă. Léonie recunoscuse bunele intenții ale familiei d'Aureville de a o invita, dar ea avusese puterea și tactul de a alege să rămână în umbră. O duruse, nu încăpea îndoială. Jim era bucuros că atenția ei fusese abătută de la gândurile la fiica ei, în dorința de a-și căuta propriul ei trecut. Și, bineînțeles, de a o vedea pe Sekhmet.

— Foarte bine, căzuse el de acord în cele din urmă, hai să plecăm în Egipt, să vedem Templul lui Ptah și statuia celebră a lui Sekhmet. O să îți-o scoți din minte, odată pentru totdeauna, Léonie!

Era timpul ca Léonie să se vindece de credința că Sekhmet îi conducea destinul.

Léonie își întoarse privirea spre malul apropiat, dincolo de grupul de case plutitoare, unde servitori cu fesuri roșii erau ocupați cu spălatul pereților și cu lustruirea unor balustrade de alamă deja lucioase, spre peisajul de deșert care, în cele din urmă, își dezvăluia unei lumi interesate comorile demult îngropate și secretele zeilor lui. Dar nu și secretele ei, încă nu. Erau la Luxor de trei zile și încă nu se putuse hotărî să viziteze Templul lui Ptah și statuia lui Sekhmet. De ce oare amân? se întrebă ea. Tot îmi spun mereu că o fac din cauză că vreau mai întâi să aflu despre familia mea, ca să mă simt mai egipteancă, mai aproape de rădăcinile mele și de trecutul meu. Dar oare ăsta este adevărul? Sau era teama? Iar dacă e teamă, atunci de ce anume mă tem?

— Léonie!

Jim apăru pe punte, cu o ceașcă de cafea în mână. Se strâmbă când o gustă și își trase un scaun alături de ea.

— Ei, ce planuri avem pentru azi?

— M-am gândit că am putea vedea Valea Regilor; se pare că mormintele sunt fascinante.

Privirea lui era sceptică.

— Fără Sekhmet azi?

— Nu astăzi, Jim.

El sorbi din cafea. Cel puțin, mormintele vor fi mai interesante decât să te lupți cu birocrați care nu te înțeleg, în birouri mizere, unde ventilatoarele letargice din tavan nu făceau nimic ca să înlăture căldura copleșitoare, ci doar răspândeau un nou strat de praf peste hârtiile uscate de secole. Piramide de hârtii se îngrămădeau pe dulapuri și pe podele, ivindu-se pe la colțuri ca niște turnuri aplecate, cu marginile răsucite. Poate că una dintre hârtiile astea fragile, prăfuite, menționează morțile și nașterile unei familii numite Bahri, dar el era mai mult ca sigur că nu vor afla niciodată.

— M-am gândit că ne-am putea duce în unele sate din regiune, spuse Léonie. Am putea vorbi cu oameni, i-am întreba dacă știu familii cu numele Bahri.

— Am să caut un ghid care să poată fi și interpret, spuse Jim, dar nu vreau ca tu să-ți pui prea mari speranțe, Léonie. Promite-mi.

Léonie știa că exista doar o posibilitate îndepărtată de a afla ceva.

— Promit, oftă ea.

Habib Yassin avea doar douăzeci și patru de ani, dar era deja un ghid cu experiență. El era, după cum le spuse clienților săi, mai acasă printre mormintele și templele din trecut, decât în propria sa localitate.

— M-am născut într-un secol greșit, spuse el, ștergându-și ochelarii de cămașă, când se îndreptară spre Valea Regilor. Ar fi trebuit să trăiesc în timpul dinastiei a optsprezecea – și poate chiar am trăit atunci.

Léonie îl privi curioasă.

— Ce vrei să spui, Habib?

Habib își puse ochelarii strălucitori pe nasul lui formidabil. Ochii lui rotunzi și negri, ca două cireșe, străluceau de entuziasm în spatele lentilelor groase.

— Vechii egipteni credeau că, după moarte, călătorești prin lumea de dedesubt și, dacă supraviețuiești acestei călătorii, te naști din nou. Eu mă simt atât de în largul meu în cultura antică, încât uneori mă gândesc că asta s-a întâmplat cu mine. Îi zâmbi vesel lui Léonie. O să înțelegeți ce vreau să spun, când o să ajungem la morminte.

Nimic din ce spusese Habib sau fotografiile sau cărțile, nu-i pregătiseră pentru imensitatea a ceea ce vedeau. Templele mortuare ale regelui Montuholep al II-lea și ale reginei Hatshepsut se înălțau din fundalul stâncilor masive Deir al-Bahri, impresionante prin mărimea lor colosală și prin vechime.

Jim ținu mâna lui Léonie într-a lui, în timp ce Habib țesea povești din anul 1.100 î.e.n. De parcă s-ar fi întâmplat ieri. Era imposibil să nu fii copleșit de măreția unui loc care era în același timp atât de vechi și totuși atât de contemporan.

Léonie se uita prin lumina prăfoasă a mormintelor, la frizele pictate. Culoarele străluceau luminoase, a teracotă și coral, turcoaz și auriu.

— Nu sunt doar povești și legende, murmură Habib, alături de ea. Oamenii aceștia au trăit cu adevărat. Regii aceștia au condus, au avut copii și palate și zeii lor anume. Degetul lui sublime anumite detalii ale frizei.

Bărbatul pe care-l vedeți, cu boii, a existat, el a cultivat pământul ăsta, avea boii ăștia... și arăta exact așa cum îl vedeți acolo.

— Am senzația că parcă l-aș cunoaște, zise Léonie.

— Istoria nu are vechime, pentru că trăiește în toți oamenii, spuse Habib. Noi toți suntem pătrunși de evenimentele din trecut.

— O să mergi cu noi, Habib? întrebă brusc Léonie. Prin sate. Eu trebuia să-mi găsesc propriul meu trecut.

— Bineînțeles, doamnă.

Totuși, el ezită. Jim îi explicase dorința ei, iar el, la rândul lui, simțea că nu va obține rezultatele dorite.

— Dar satele nu mai sunt ce erau odată. Mulți oameni au plecat să caute de lucru la oraș. Oamenii sunt răspândiți acum, la Cairo și Alexandria. Au rămas puțini acolo, doar morții.

Brațul lui arată spre morminte.

Ochii lui Léonie îi întâlniră pe ai lui Jim. El ridică din umeri, dar nu spuse nimic.

— Putem măcar să încercăm, spuse ea cu încăpățănare. Apoi, mâine, vom merge la Karnak.

Și la Sekhmet, se gândi Jim. În sfârșit.

Léonie era culcată în patul ei și se uita fix în tavan. Doar sfârâitul ritmic al ventilatoarelor din tavan și clipocitul blând al râului pe lângă casa plutitoare tulburau tăcerea după-amiezii fierbinți. Jim, întins alături de ea, dormea pe burtă, trupul lui gol fiind umed de transpirație. Ea întinse o mână, să-l atingă. Era prea cald ca să stea aproape unul de celălalt, ca de obicei, și ei îi lipsea contactul fizic. De ce îl adusese oare aici, în căutarea potcoavelor de cai morți? Ea nu-și va găsi niciodată familia, știa asta acum. Satele fuseseră deprimante, copleșite de sărăcie și de muște. În loc să o aducă mai aproape de rădăcini, imaginile femeilor bătrâne, îmbrăcate în negru, și ale caselor din chirpici, acum de neșters în mintea ei, o făcuseră să se simtă mai străină decât atunci când totul nu fusese decât un vis vag. Dacă acesta era trecutul ei, atunci ea nu simțea că făcea parte din el. La Cairo, da, înțelesese orașul cu străzile fierbinți, aglomerate și misterioase ulițe singuratice, șuk-ul, piața plină de splendori și de mirodenii, de amintiri ieftine și scarabei antici și prăvăliile sinistre ale căror intrări înguste duceau, ca printr-un tunel, în camere întunecoase, în care se vindea nu se știe ce. Și doamnele elegante ale orașului, vopsite cu henné, ale căror rochii veneau de la Paris, dar ale căror cosmetice și parfumuri se produceau și se ambalau chiar aici în șuk; iar oamenii de afaceri, orășeni, arătoși, în costume de în proaspăt călcate și cu pălării panama, cumpărând podoabe de aur pentru amante plinuțe, de la artizani care ședea pe covorașele lor, cu picioarele încrucișate, modelând cercei minunați și coliere cu modele antice complicate.

Léonie oftă. La Cairo, ea se simțise o parte din oraș, dar aici nu. Ea știa acum ce voise să spună Habib. Valea Regilor era mai vie decât satele. Poate că bunicul ei a trăit într-unul din aceste locuri și a fugit ca să scape de tentațiile trecutului. Léonie nu și-l putea închipui pe tatăl ei aici, era mai ușor să se gândească la el ca la un tânăr atlet îndrăzneț, care fermeca fetele cu

ochi strălucitori, în timp ce călărea fără șă, într-un circ, sau poate ca unul care avea anumite sarcini în misterioasele intrări ale șuk-ului din Cairo.

Dar cu Sekhmet, cum rămâne? Să fie oare și ăsta tot un vis? Brusc nu mai putu aștepta. Se va duce la Templul lui Ptah chiar azi, în după-amiaza asta. Se uită la Jim, care mai dormea întins alături de ea. Ar fi mai bine să se ducă singură.

Se furișă ușor jos din pat și se uită la ceas. Era patru și treizeci. Pe la ora cinci, soarele își va pierde puterea, iar la cinci, știa că Habib va fi la cafeneaua de lângă stația feribotului.

Habib ținea protector o umbrelă de soare deasupra capului lui Léonie, în timp ce mergeau împreună pe lungul bulevard, străjuit nu de copaci, ci de minunați sfincși cu coarne, care ducea spre Templul lui Mut. Razele soarelui mai erau încă fierbinți și ea simțea cum picături umede de transpirație i se formează pe spate, sub materialul fin al rochiei. Se duceau să vadă hieroglifele de pe poarta templului – aceleași care erau înscrise pe statueta ei, ce o reprezenta pe Sekhmet.

Habib începu să-i explice istoria întortocheată a templului.

— Adesea, când un mare rege egiptean murea, era proclamat zeu și atunci devenea un fel de combinație rege-zeu. Astfel, la moartea lui, numele regelui Amon a fost legat de zeul-Soare, Ra, și a devenit Amon-Ra. Zeița Mut era consoarta lui și o simboliza pe zeița-mamă. Templul – din păcate acum o ruină – a fost construit de regele Amen Hotep al III-lea, pentru a înlocui o clădire anterioară de pe același loc. Mut și Bastet, pisica – zeiță sfântă, iubită de egiptenii din antichitate, erau strâns legate de Sekhmet. Multe, multe statui mici ale lui Sekhmet au fost găsite în acest templu – unii zic că peste șase sute – și de aici provine probabil statuia dumneavoastră, doamnă.

Templul era o ruină, doar partea de jos mai arătând mărimea și măreția lui anterioară, iar speranțele lui Léonie se prăbușiră și ele. Coloanele porților erau rupte și foarte roase, dar piatra încă mai purta urme ale hieroglifelor care formau poezia.

Habib trecu un deget peste suprafața prăfuită, în timp ce o traducea: „În veci slăvită să fie Sekhmet Cea adorată de zei, Ea sădește iubirea în inimi Și este stăpână atotputernică, Cea care ferește pământul de rele Și-i apără pe cei pe care-i iubește.

Ochii ei bagă groază-n dușmani.

Sekhmet e regina cruzimii.

Ea moarte și boală aduce Și ea, peste toate stăpână, Cu focul îi arde, pierzându-i Pe cei ce-i urăște...”

Restul poeziei dispăruse ca praful în vântul deșertului, iar Léonie se uita fix la simbolurile misterioase săpate aici de niște artizani morți demult, mesajul lor mut fiindu-i dezvăluit peste secole de tânărul și blândul egiptean de lângă ea. De aici provenea statueta ei, deși nu va ști niciodată cum ajunsese în posesia tatălui ei. Ea își trecu degetele peste sculptură și piatra i se păru caldă și vie sub mână.

Acum era pregătită pentru Sekhmet.

Templul lui Amon era vast, iar măreția lui și coloanele suferiseră mai puțin de pe urma coroziei provocate de vânturile uscate ale deșertului. Léonie își ținu respirația când trecură prin curți, minunându-se de frumusețea acestora.

Habib o conduse prin seria de șase minunate porți cu coloane, până când, în cele din urmă, ajunseră în curtea Templului lui Ptah. Léonie simți o răceală trecându-i pe șira spinării. Soarele cobora spre orizont, dar razele lui chihlimbarii dădeau scenei o luminozitate normală. Atunci, de ce să se teamă? Era doar un templu, trecuse mult timp de când oamenii nu se mai rugau acolo.

Cu nervozitate, îl urmă pe Habib în camera cea mai dinspre nord, tremurând de răceala bruscă a zidurilor groase de piatră.

— Acesta este sanctuarul lui Ptah - din păcate, fără splendorile pe care le-a conținut cândva.

Habib o conduse în cealaltă cameră.

— Iar aceasta este camera dedicată lui Hathor, strălucitoarea zeiță a dragostei.

Zidurile de piatră ale camerei erau uscate și se sfărâmau, dar aici păreau să emane o umezeală care era doar parțial eliminată de razele subțiri de soare care se filtrau prin micile deschizături din ziduri și din acoperiș. Léonie dori brusc ca Jim să fi fost cu ea. Se întoarse cu neplăcere spre a treia cameră.

— Acolo înăuntru veți găsi statuia cea măreață a lui Sekhmet. Este cioplită în granit și a fost înălțată în timpul dinastiei a optsprezecea, de către regele Thutmose...

Léonie nu prea auzea explicațiile lui Habib. Ea fu brusc copleșită de senzația că totul fusese o greșeală. Dorea să plece, să fugă de aici. Dar nu putea. Trebuia s-o vadă, pe ea.

Înaintă spre intrarea aflată în umbră, sprijinindu-și mâna de zidul întunecat.

— Așteptați, doamnă, am să vin cu dumneavoastră, o strigă Habib.

Léonie închise ochii ca să se obișnuiască cu întunericul, iar aerul întunecat îi apăsă pleoapele închise. Ceva foșni în apropiere și ea deschise ochii speriată. Chiar în fața ei, se arăta statuia lui Sekhmet, ca o apariție înspăimântătoare, din altă lume. Instinctiv, ea făcu un pas înapoi, luptându-se cu senzația gâtuitoare de groază, care o amenința.

O fâșie subțire de lumină străbătu întunericul, filtrându-și raza unică spre capul leonin al lui Sekhmet. Discul solar, care simboliza legătura ei cu zeul Soarelui, strălucea ca o coroană prăfuită deasupra feței frumoase, cu o coamă stilizată. Trupul era sculptat puternic, totuși era infinit de feminin, cu sâni înalți, rotunzi și umeri delicați. Ca o zeităte care dădea viață, Sekhmet ținea în mâna dreaptă simbolul acesteia, crucea egipteană, iar în mâna stângă avea un sul de papyrus, care arăta puterea ei de a permite vieții să înflorească.

Chipul de leu fără vedere nu era emoționant, iar Léonie se mai apropie cu un pas. Era la distanță de un braț, nu trebuia decât să întindă mâna ca să

o atingă. Fă-o, își spuse în sinea ei. Toți acești ani, te-ai întrebat despre Sekhmet, mai mult chiar, ai crezut că Sekhmet are putere asupra ta, că soarta ta era predestinată. Atinge-o.

Ea mângâie mâna netedă de granit. Piatra era rece ca gheața, la pipăit, și totuși degetele ei ardeau. Țipă de durere, împiedicându-se când încercă să se retragă. Nu se putea mișca! Umbrele se învârteau în jurul ei și ea se lăsă în genunchi, agățându-se de mâna întinsă a lui Sekhmet. Minte îi era vie, plină de zgomote stranii, de culori și de căldură. Apoi, deodată, o cuprinse o senzație de pace; nu o mai dureau degetele, ci simțea doar căldura liniștitoare a mâinii de granit într-a ei. Léonie înălță capul și se uită la fața lui Sekhmet, luminată de ultima rază de soare. Nu greșise în toți acești ani, înțelese asta acum. Nu putea ști cum sau de ce; poate că într-o viață din trecut, fusese legată de Sekhmet – dar orice ar fi, trebuie să accepte lucrul acesta.

Granitul deveni din nou rece ca gheața. Léonie își retrase mâna și se ridică din genunchi. Dacă venise aici ca să se curețe de poverile trecutului, nu reușise, dar se împăcase cu ideea de a-și accepta viitorul, oricare ar fi fost acesta.

Îndepărtându-se de statuie, ajunsese la ușă și, cu o ultimă privire peste umăr, ieși în aerul cald al serii. Se uită la mâna ei. Era umflată, iar degetele îi erau rănite.

— Doamnă, vă simțiți bine? Habib se uită la ea, îngrijorat.

— Da, da. Mă simt bine.

El arăta ușurat.

— Sunt povești stranii în legătură cu statuia aceea și începusem să mă îngrijorez pentru dumneavoastră. Ați stat acolo atât de mult!

— Povești stranii?

— Sekhmet era o zeiță puternică și influența ei se mai simte încă. S-au produs atacuri împotriva statuii, din partea unor oameni care credeau că ea sugerează răul. Mai sunt unii care se jură că statuia și-a întins brațele și i-a atins și se simțeau amețiți în prezența ei.

Ochelarii lui Habib străluciră în ultima rază de lumină a soarelui, ascunzându-i ochii.

— Cine știe, spuse el, dacă este în bine sau în rău, dar, oricum ar fi, Sekhmet afectează viețile, ea e puternică.

Léonie era tăcută, sleită de experiența ei. Habib se uită în jos la ea, cum stătea pe o piatră.

— Sekhmet era amanta perfectă, adăugă el încet. Îi permitea fiecărui bărbat să vadă în ea ceea ce voia el însuși.

— Ar fi trebuit să mă lași să merg cu tine, spuse Jim pentru a zecea oară.

— Trebuia să mă duc singură, Jim. Nu mă întreba de ce, dar știu că așa trebuia.

— Și acum ai venit înapoi, cu povestea asta nebunească.

Léonie se uită la mâna ei. Pete roșii înconjurau marginea exterioară. Oare greșea? Oare pur și simplu leșinase și întinsese o mână ca să se sprijine, în cădere? Jim era convins de lucrul ăsta.

— Te duc înapoi, acolo, spuse el cu hotărâre. O să mergem împreună și atunci o să vedem ce face Sekhmet!

Léonie se uita afară pe fereastră. Era ora opt dimineața și soarele strălucea luminos. Va fi o nouă zi fierbinte. Brusc, fu cuprinsă de un dor copleșitor de peisajul familiar al hanului de la Cap Ferrat. Nu mai dorea această lume a deșertului aspru, copt de soare, cu visele ei antice.

— Nu, nu mai vreau. Ea oftă. Du-mă acasă, Jim, te rog.

El îi cercetă fața în căutarea unui semn al sentimentelor ei adevărate. Părea calmă, cu mintea limpede, chiar mulțumită.

— Bine, doamnă Jamieson, spuse el ușurat, împachetează-ți bijuteriile și să plecăm acasă.

Capitolul 30

Hotelul din strada Delambres era murdar și Diego se uită furios în jur. Ce naiba căuta el într-un loc ca acesta? Femeia bătrână, ursuză de la biroul de recepție îi întinse o cheie, iar el îi dădu cei câțiva franci cât costa o singură noapte. El ura Parisul – și pe francezi! Covorul cu model de pe scară era ros de trecerea continuă a numeroaselor picioare, culorile lui roșii, cândva vesele, erau de un maroniu ruginiu. O femeie, într-o rochie înflorată, se grăbi pe lângă el, țigara ei lăsând în urmă în aer un fum albastru, înțepător. Diego o urmări cu privirea, când ieși în stradă pe ușa deschisă, întorcând capul mai întâi în dreapta și apoi în stânga, înainte de a porni în jos, pe pantă. El știa ce fel de hotel era acesta. Privirea lui urmări înaintarea femeii. Oare exista vreo posibilitate de a face ceva bani aici? La naiba, peștii ăștia, pe care îi văzuse în baruri, l-ar ucide! Oricum, nu ieșeau destui bani din afacerea asta. Voia bani cu adevărat, de felul celor care îți pot oferi o cină la Ritz, nu o băutură într-un bar ieftin.

Broasca uzată se deschise ușor și Diego analiză camera: un bufet amărât avea pe el un lighean de spălat, roz, cu flori, o cană și un mic prosop, care fusese cândva alb. Un singur scaun stătea sub fereastră murdară, a cărei perdea subțire ascundea priveliștea deprimantă a spatelui altei clădiri. Diego aprinse lumina, iar strălucirea bruscă a becului fără abajur, care atârna din tavan, lumină patul. Tăblia maronie, de lemn, era zgâriată și cu cicatrici, iar cuvertura roz avea niște pete suspecte. Diego își aruncă valiza fină de piele pe scaun și dădu deoparte cuvertura. Era extenuat – de câte nopți nu dormise oare? Se întinse pe pat obosit; ar fi trebuit să-și dea seama și să nu continue să joace jocuri de noroc când era obosit; dormise doar vreo patru sau cinci ore, în ultimele trei zile. Patul era lăsat la mijloc, distrus de nenumărate pasiuni care durează doar zece minute, și Diego se răsuci incomodat. Pe perna albă de alături, era un singur fir de păr negru, lung.

— Iisuse Cristoase! exclamă el, sărind din pat. Ce dracu faci tu aici, Diego Benavente?

Cu mâinile în buzunare, se uită prin camera sărăcăcioasă.

— În regulă, Diego, își spuse în sinea lui, un rânjel luminându-i fața atrăgătoare, aici nu ai nici un viitor. Îți cunoști vechea politică: atunci când ai probleme, ia-o de la început - de sus!

Luându-și valiza, ieși hotărât din cameră, lăsând ușa deschisă și lumina aprinsă.

Alergă ușor pe scări, și se duse direct la recepție, punându-și neatent bagajul jos, alături de el.

— Camera nu e potrivită, îi spuse el bătrânei. Vreau banii înapoi. Ochii ei roșii priveau din semiîntuneric.

— Noi nu dăm banii înapoi, spuse ea aranjându-și șalul negru. Ai vrut o cameră și ai plătit pentru ea.

Diego se aplecă peste masă.

— Dă-mi banii, spuse el liniștit.

Fața lui era aproape de a ei, iar în vocea lui joasă se simțea o amenințare. Bătrâna înghiți cu nervozitate, nu era nimeni în apropiere, nici măcar pe stradă.

Mâna lui Diego se întinse și îi apucă șalul, strângându-l în jurul gâtului ei.

— Am spus... să mi-i dai...

— Uite, uite aici, ia-i!

Ea deschise sertarul și îi dădu cei câțiva franci.

Diego se uită în sertar. Mai erau câteva bancnote acolo - nu mult, dar oricum, cât de puțini, îi vor fi de ajutor. El luă banii și îi băgă în buzunar, fără să-i dea drumul bătrânei. Aplecându-se din nou în față, el îi zâmbi, un zâmbet încântător, blând, dar vocea lui, deși moale, era amenințătoare.

— Dacă vorbești cuiva despre asta, te omor, spuse el zâmbind în continuare. Să nu uiți asta.

Diego își luă valiza și porni spre ușă, iar bătrâna se uită fix după el. Își netezi șalul cu mâini tremurânde. Era nebun, putea s-o fi omorât. Când el ieși pe ușă afară pe stradă, ei îi reveni curajul omului crescut în mizerie; nu era prima oară când fusese amenințată.

— Să nu te întorci pe-aici, țipă ea în spatele lui. Încearcă la Ritz!

Diego își lăsă capul pe spate și râse. O să meargă pe jos până la Operă și apoi o să ia un taxi, pentru ultima sută de metri; în felul acesta, va sosi în stil mare. Hotelul Ritz era exact locul cel mai bun de unde trebuia să înceapă.

Diego ridică din umeri privind la haina lui de seară, proaspăt călcată, și se examinează în oglinda ornamentată cu auriu, îndreptându-și papionul negru, de mătase, care stătea perfect pe gulerul alb al cămășii lui proaspete. Îi zâmbi cu satisfacție imaginii sale atrăgătoare, în timp ce aprinse o țigară - era păcat că trebuise să amaneze tabachera de aur a lui Edouard, bricheta de la Cartier și butonii cu smaralde din Columbia. Diego ridică din umeri; o să trebuiască să se lipsească de ele, deocamdată. Fără îndoială că va fi în stare să le recupereze de la cămătarul prietenos din Montparnasse, peste o zi sau două.

Prin ferestrele lungi, cu draperii de catifea, se vedea un cer de seară care se întuneca rapid, iar luminile din Piața Vendôme străluceau în ploaia de

vară. Un zgomot slab al circulației se filtra prin geam, în timp ce Parisul se pregătea pentru o nouă seară de distracții, iar Diego zâmbi, în timp ce se uita la camera drăguță, cu lămpile cu abajururi roz și covoare moi. Patul de nuc era solid și discret, iar cuvertura de mătase grea era imaculată. Mai târziu, în seara asta va fi împăturită cu grijă de o cameristă amabilă, iar cearcefurile albe, proaspete, vor fi pregătite ademenitor, gata pentru ocupantul lor obosit.

Diego luă portvizitul moale de piele vișinie, cu colțuri de aur, și numără puținele bancnote murdare. Ar fi trebuit să fie plin de bancnote de valoare mare, curate, noi, dar, se gândi el filosofic, în timp ce băga portvizitul în buzunar, cerșetorii nu pot alege. Pe masa de lângă fereastră era singura lui avere: biletul de întoarcere cu clasa întâi la Rio de Janeiro. Îl luă în mână și se uită la el. Mai era Roberto, desigur. Trecuseră doi ani, în fond, nu era deja timpul să ia din nou legătura cu el? Un lucru era sigur: după cum îl cunoștea el pe Roberto, acum, după doi ani, cu siguranță că s-a plictisit de Amélie!

Barul de la Ritz avea o regulă foarte stranie: femeile nu puteau intra neînsoțite, iar Amanda St. Clair găsea lucrul ăsta foarte neplăcut. În fond, cum putea o fată să întâlnească un bărbat, dacă nu se putea duce acolo unde erau bărbați? La New York nu era așa. Dacă o fată era atrăgătoare și bine îmbrăcată, putea să se ducă oriunde – sau, aproape oriunde. Amanda nu pune la socoteală balurile acelea de societate și alte ocazii asemenea, ci se referea la cafenele, la restaurante și baruri, frecventate de obicei de oameni de teatru, scriitori, producători, antreprenori, ca și de tineri care stăteau la intrarea artiștilor, sau de membri din ansamblu, cum era ea însăși.

Amanda fremăta la intrarea în bar. Când spectacolul s-a suspendat brusc la Londra, i s-a părut o idee bună să-și folosească toate economiile adunate ca să se ducă la Paris câteva zile, înainte de a se întoarce acasă, dar acum nu mai era chiar atât de sigură.

— S-a întâmplat ceva?

Întrebarea era pusă în engleză și ea se uită în jur, surprinsă. Bărbatul era tânăr și foarte atrăgător, subțire și brunet – arăta a străin.

— Dar, de unde știi?

— Că s-a întâmplat ceva?

— Nu, că sunt americană?

Diego râse.

— Franțuzoaicele nu arată ca dumneata, îi spuse el. Fetele din America sunt mult mai atrăgătoare.

Amanda îi zâmbi încântată.

— Nu mă lasă să intru în bar, făcu ea o mutră, deși le-am spus că nu e corect.

Diego se înclină în fața ei.

— Îmi permiți să te însoțesc, domnișoară...?

Amanda îi zâmbi fericită.

— St. Clair, spuse ea. Amanda St. Clair din Morristown, Pennsylvania – deși acum locuiesc, bineînțeles, la New York.

Diego îi oferă un braț, iar ea și-l strecură pe al ei, cu pielea netedă, albă, pe sub al lui, continuând să vorbească.

— Lucrez în domeniul spectacolelor, spuse ea, când intrară în bar. Sunt dansatoare, știi – desigur că și cânt. De fapt, cânt foarte bine. Domnul Van Gelen, marele producător, zice că merit cu prisosință un rol de solistă în spectacolul următor.

— Adevărat? Sunt foarte impresionat, domnișoară St. Clair. Eu știu atât de puține despre teatru și toate astea sună totdeauna atât de fascinant pentru cineva din afară, ca mine.

Diego o evaluează rapid, în timp ce-i vorbea; avea douăzeci și ceva de ani; era îmbrăcată elegant, dar putea paria că își cheltuia fiecare bănuț pe îmbrăcăminte; ambițioasă și posibil în ascensiune; cu ceva bani în geantă, pentru prima călătorie la Paris. Oare merita o sticlă de șampanie? Privirea lui trecu peste fața ei plină de dorință, avea ochi de un albastru deschis, mari și naivi. Și era singură la Paris.

— Chelner, strigă el. Șampanie, te rog.

Amanda zâmbi bucuroasă. Șampanie! Oare nu fusese norocoasă? Și era și atrăgător.

— Nici măcar nu știu cum te cheamă, își dădu ea seama brusc.

— Diego Benavente. Îi ridică mâna la buze. Sunt și eu străin în Paris. E un mare noroc că ne-am întâlnit, domnișoară St. Clair.

— Ah, spune-mi Amanda, te rog, șopti ea, ochii lărgindu-i-se când buzele lui îi atinseră mâna. Va fi bine la Paris, în cele din urmă!

— Șampania, domnule.

Chelnerul puse frapiera înaltă de argint alături de ei și desfăcu sticla cu măiestrie, umplând paharele de cristal. Puse nota de plată în farfurioară, discret, lângă cotul lui Diego, iar acesta se uită la ea nonșalant.

— Pune-o în cont, te rog, spuse el. Și apropo, vrei să ne reții o masă pentru cină, în restaurant – o masă pentru două persoane, adăugă el cu un zâmbet spre Amanda.

— Sigur, domnule. Bineînțeles. La ce cameră o pun în cont, domnule?

— Camera trei-doi-cinci, spuse Diego, punând un bacșiș mare în farfurioară.

— Da, domnule. Mulțumesc, domnule.

— Trei-doi-cinci, își zise Amanda. Ce coincidență curioasă, eu sunt la trei-doi-șase.

Diego zâmbi în ochii ei mari, albaștri. Era aproape prea ușor. El îi dădu paharul de șampanie.

— Pentru o foarte fericită coincidență, Amanda, îi șopti el în urechea drăguță.

— Desigur, plantația noastră de cafea e foarte vastă, îi spuse el la cină, în intimitatea lumânărilor, în sufrageria elegantului hotel. Dar eu am avut întotdeauna gustul aventurii. Asta m-a plimbat în jurul unei jumătăți de lume până acum, iar ultimul loc în care m-am aflat s-a dovedit a fi cel mai profitabil.

Amanda era impresionată.

— Și unde era asta?

— În Columbia, la mineritul smaraldelor.

Era aproape adevărat, el fusese în Columbia și fusese în regiunile unde se exploatau smaralde, dar desigur că nu pusese niciodată piciorul într-o mină – erau mijloace mai ușoare de a pune mâna pe smaralde, decât acela de a le săpa în stânci. Și plecase de acolo cu un buzunar de pietre strălucitoare verzi – din păcate toate pierdute la jocurile de noroc, în afară de cele două pietre mari, pe care le montase în aur ca să le facă butoni de manșetă și care erau acum amanetate.

Privirea Amandei se lărgi mai mult.

— Ah, Diego, smaralde! Ce emoționant! Ești proprietarul minei?

— Bineînțeles. Diego ridică modest din umeri. Dar mă duc rar pe acolo. Columbia e o țară atât de plicticoasă. Ei, New York-ul... ăsta e un loc unde merită să te afli. Mi-ar plăcea să fiu acolo, cu tine, Amanda.

Amanda își aranjă bretonul înfocat de păr blond, zâmbindu-i pe sub genele mari, închise. Ce fată norocoasă era că a întâlnit un bărbat atât de perfect în prima ei seară la Paris; era frumos, încântător și bogat.

Să o curteze pe Amanda St. Clair începea să fie nu doar plictisitor dar și costisitor, se gândi Diego, studiind contul hotelului, care fusese lăsat discret pe masa lui. În plus, trebuia să pretindă că se duce în altă parte, pentru afaceri, în cursul zilei, pentru că nu avea bani ca s-o scoată în oraș; apoi trebuia să insiste să ia masa în fiecare seară la restaurantul Ritz, care era scump. Era mai romantic aici, îi spusese el când ea voise să meargă la Chez Martine, pentru că acolo mergeau toți cei din domeniul spectacolului. El aruncă din nou pe masă contul. Va trebui să facă repede o mișcare, altfel hotelul va face presiuni, și asta, înainte ca Amanda să-și cheltuiască toți banii pe rochii noi, ca să se facă mai frumoasă și mai tentantă pentru cavalerul ei bogat. Diseară va trebui s-o facă.

Diego era bărbatul cel mai frumos din Paris, se gândi Amanda, șezând în fața lui la masa lor din sufrageria de la Ritz. Dar el nu era amuzant ca de obicei în seara asta, ci era mai tăcut și părea că are gândurile în altă parte. Oare făcuse ea ceva? se întreba cu vinovăție. Îl supăraseră ea oare în vreun fel? Sau, mai rău, se plictisește de ea? Întepătura de îndoială se prefăcu într-una de teamă. Ea nu voia să-l piardă, era o captură prea bună.

— Ce se întâmplă, Diego? Ochii ei mari, albaștri, erau preocupați, iar Diego o bătu pe mână cu blândețe.

— Bineînțeles că trebuia să observi că nu e în regulă ceva, zise el cu un zâmbet șagalnic. Ești atât de sensibilă!

Amanda se relaxă; deci, nu era vina ei.

— Spune-mi, îl încurajă ea, poate am să te ajut.

Diego privi indispus la fața de masă.

— Să mă ajuți? Nu, nu poți să mă ajuți. Se uită în sus și îi zâmbi brusc. Hai să uităm totul, spuse el din nou vesel. Spune-mi mai bine ce-ai făcut astăzi.

Amanda își aminti ce se întâmplase în acea după-amiază.

— N-ai să ghicești pe cine am văzut azi făcând cumpărături la salonul Poiret.

Iisuse, se gândi Diego, ea își cheltuiește banii la Poiret acum.

— Nu, zâmbi el. Cu cine?

— Cu Léonie. Amanda se lăsă pe spătarul scaunului, triumfătoare. Faimoasa cântăreață. Am văzut-o odată, cu ani în urmă, într-un spectacol la New York și a fost extraordinară – bineînțeles, nu mai apare acum în fața publicului, e măritată, dar e tot atât de frumoasă.

Léonie – numele îi declanșă lui Diego o reacție: coridorul de la Pavilion și vocea lui Edouard care vorbea cu Isabelle. Léonie – acesta era numele faimoasei mame franțuzoaice a lui Amélie. Ar putea oare să fie aceeași femeie? Trebuia să fie – și despre ce mai vorbeau? Ceva despre un bărbat, Monsieur! Asta era, un bărbat care se numea „Monsieur” era un fel de amenințare la adresa lui Amélie.

— Spune-mi, întrebă el cu un interes brusc, cum arată Léonie?

— Nu știi? Amanda era uluită. E foarte înaltă și elegantă. Ochii ei au cea mai extraordinară culoare chihlimbarie și, când mi-a zâmbit, arăta cu adevărat bucuroasă că i-am vorbit. Și, bineînțeles, are coama aceea mare de păr blond – doar că azi era strâns la spate, pentru că era la cumpărături în oraș; e încă atât de frumoasă!

Amanda zâmbi, arătându-și frumoșii ei dinți micuți.

— A fost cel mai emoționant lucru care mi s-a întâmplat la Paris... în afară de faptul că te-am întâlnit pe tine, desigur.

Diego îi luă mâna și i-o sărută. Era ceva în toate astea, dacă ar putea afla ce anume – și cum să profite. Cât de mult știa Amélie – dar Roberto?

— N-a fost odată un scandal îngrozitor în legătură cu ea? întrebă el, la întâmplare. Parcă îmi amintesc de ceva.

— A, vrei să spui de copil! Asta a fost cu ani în urmă, chiar la începutul carierei ei. Un tip bogat pretindea că el era tatăl fiicei ei și a încercat să i-o ia. Bineînțeles că nu a reușit, nu știu de ce. Cineva mi-a spus odată povestea, se pare că fusese pe prima pagină în ziarele de aici.

Ziarele. Asta era. Mâine va afla exact care era povestea. Și apoi, o să știe ce să facă.

— Amanda, nu știi ce o să mă fac fără tine, spuse el atingându-i brațul gol cu buzele.

Un fior o trecu pe Amanda pe șira spinării, la mângâierea lui.

— Fără mine?

Diego depuse mici sărutări pe brațul ei.

— N-am vrut să-ți spun, dar am avut vești proaste de acasă... tatăl meu...

Ochii i se lărgiră de preocupare.

— Nu a... murit?

— Nu, dar e foarte bolnav, Amanda, și trebuie să mă întorc imediat. Diego ezită. Nu putem face ceea ce plănuisem.

— Ce anume ai plănuit?

Lumânarea strălucea pe masă între ei, iar intimitatea cu pereții roșii a separeului, lângă o plantă înflorită îi ascundea vederii. Doar chelnerul lor stătea în apropiere și zumzetul conversației din sală se îmbina cu acordurile micii orchestre din salon.

Diego o privi în ochi.

— Am vrut să-ți cer să te măriți cu mine, să te iau cu mine în Brazilia ca soția mea, dar acum...

— Ah, Diego! Amanda se topi spre el. Ah, Diego, totuși poți să-mi ceri.

— Vrei să te căsătorești cu mine, Amanda? Te iubesc atât de mult, ești femeia cea mai perfectă pe care am întâlnit-o vreodată. Ești atât de sensibilă... și atât de talentată. Voiam să investesc în spectacolul tău, ca frumoasa mea soție să poată fi o stea - ca Léonie.

Amanda își ținu respirația.

— Da, șopti ea, da, o să mă căsătoresc cu tine.

— Problema este, spuse Diego sărutând-o pe obraz în timp ce ea strălucea de fericire, că în momentul de față nu am bani în Franța. Aștept un cec de la bancă de la tatăl meu, dar acum nu mai am timp să aștept ca banii să sosească din Brazilia.

El ridică din umeri, în semn de scuză, și se lăsă pe spătarul scaunului.

— Nu-mi pot permite nici să cumpăr un bilet pentru viitoarea mea mireasă, ca să o iau acasă în Brazilia, cu mine.

— Dar e în regulă, Diego, eu am bani. Pot plăti eu însămi.

Diego ședea bățos pe scaunul lui.

— Ca un gentleman, nu te pot lăsa să faci asta, Amanda.

— Dar de ce nu? O să ne căsătorim doar, nu-i așa? Privirea lui o întâlni pe a ei.

— Chiar ai face asta? murmură el. Ce norocos sunt că te-am găsit pe tine. N-am crezut că vreo femeie poate fi atât de perfectă, atât de minunată.

Amanda dorea atât de mult să-l sărute. Fusese atât de domn și o considera atât de doamnă. Nu făcuse nimic mai mult decât să o sărute - deocamdată. Își imaginează cum va fi, ei doi, goi, în pat, împreună.

— Mai este încă ceva, spuse Diego cu îngrijorare. Am bani băgați ca avans în afacerea asta; dacă plec fără să plătesc restul, o s-o pierd. Nu e mare lucru, dar nu-mi place să pierd.

— Ți-am spus să nu te îngrijorezi, zise Amanda fericită, punându-și mâna pe umărul lui. Am ceva bani, poate or să ajungă.

Diego își alunecă brațul în jurul umerilor ei.

— Te iubesc, Amanda, îi șopti el, și vreau foarte tare să te sărut, să te țin lângă mine.

Fața ei drăguță se întoarse spre a lui și buzele ei desfăcute așteptau.

— Nu aici, murmură el, e prea public, draga mea. Putem merge în camera ta?

El o ajută să-și pună jacheta frumoasă din dantelă și îi luă geanta, spunându-i zâmbitor „noapte bună” chelnerului, când plecară, braț la braț, prin restaurant, spre hol și la ascensor.

Fusese o zi plină, dar satisfăcătoare. Valiza lui aștepta la ușă, iar Diego aruncă o ultimă privire prin cameră. Sunase la Chez Martine, unde Amanda îl aștepta, și lăsă un mesaj că va întârzia și că ea să-l aștepte acolo. Asta îl asigura că nu va da nas în nas cu ea când va ieși din hotel - după toate cele prin care trecuse, se gândi el cu un rânjă, ar fi păcat să strice totul.

Hamalul venise să-i ia bagajul și Diego îl urmă prin coridorul spațios. Acesta era un hotel bun, se gândi el, îl va folosi și data viitoare, când va veni la Paris. Scoase porttigaretul fin de aur și aprinse una din țigările tari franțuzești, care începuseră să-i placă. Bricheta plată de la Cartier era plăcută în mână, iar butonii cu smaralde străluceau din nou la manșetele lui.

La ușă, dădu bacșiș hamalului dintr-un portofel bine garnisit și se urcă în taxiul care avea să-l ducă la gară. Va pleca din Cherbourg cu vaporul, în seara asta.

Da, se gândi, stând comod în mașină, fusese o zi satisfăcătoare. La redacția ziarului, fuseseră foarte amabili să lase un ziarist brazilian să cerceteze pachetele de colecții – și au fost mai mult decât fericiți să-i traducă. Așa că acum știa. Amélie era nelegitimă, mai mult, părea îndoielnic că Charles d’Aureville era tatăl ei. Monsieur era tatăl. Iar Monsieur era ducele de Courmont.

Ei, ei, ei! Păcat că nu putea ajunge la duce, ar fi putut obține ceva de acolo, dar nimeni nu l-a putut primi. În plus, era un personaj atât de puternic, încât era cam intimidat de el. Nu, această informație era cel mai bine să fie utilizată împotriva lui Amélie. El va intra din nou în joc cu Roberto. Diego râse brusc tare, iar șoferul taxiului se uită în jur, speriat.

— E-n regulă, îi strigă Diego. A fost doar o călătorie foarte bună.

Capitolul 31

Roberto își luă haina, punând mâna la buzunar să vadă dacă scrisoarea mai era acolo. Aceasta fășâi liniștitor, iar el zâmbi când își aruncă haina pe umeri, gândindu-se cât de bucuroasă avea să fie Amélie. Va fi oare? El merse pe cărare, de la hotel, spre vilă. Poate că acum, fiind însărcinată, nu va fi atât de încântată de această veste. Pașii lui se încetiniră, în timp ce contempla posibila problemă. O piatră era pe cărare, în fața lui, și el o lovi nerăbdător cu piciorul. Fusese o zi foarte lungă și avea nevoie de un duș și să mănânce ceva repede; apoi mai avea ceva de lucru. Conducerea hotelului de succes d’Aureville era o slujbă de șapte zile pe săptămână și adesea lucra până târziu, ca să ajungă la zi cu hârtiile. Trebuia pur și simplu să controleze cifrele alea în seara asta.

— Roberto!

Vocea batjocoritoare, familiară, a lui Diego îl opri din drum. Roberto își ridică încet privirea de la cărare. Diego îi zâmbea, fiecare linie a feței lui era imprimată în amintirile lui, ochii verzi, puternici, sprâncenele negre, buzele mari pline și trupul subțire. Diego era elegant îmbrăcat: o cămașă imaculată, o haină ușoară de in. Arăta mai în vârstă.

— N-ai de gând să saluți un vechi prieten?

Diego se îndreptă spre el, cu brațele întinse.

— Uităm trecutul?

— Ce cauți aici?

Vorbele păreau smulse din gâtul uscat al lui Roberto.

— Nu puteam sta departe pentru vecie. Aici e și căminul meu, știi doar. Inima lui părea să bată de două ori mai repede.

— Sebastião te-a avertizat.

— Roberto, ascultă-mă, te rog. Diego ținea brațele desfăcute, rugător. A trecut mult timp. Nu pot schimba ce s-a petrecut în trecut, dar sunt foarte rușinat din cauza asta. Am fost un tânăr prost, Roberto, am făcut lucruri îngrozitoare, dar m-am schimbat. Jur. N-am să-mi iert niciodată cele întâmplate, dar sper că tu vei uita.

— Nu te vreau aici, nu vreau să te văd... nu te mai băga în viața mea.

Roberto își strânse umerii, simțind cum transpirația îi picura pe piept. Voia să treacă de Diego, dar vechiul lui prieten îi bloca drumul, însemna să-l atingă.

— Roberto, îți promit că sunt altfel. Faptul că m-a expedit de-aici a fost lucrul cel mai bun pe care-l putea face Sebastião pentru mine. Am fost departe de toate vechile influențe rele, în lumea largă, pe picioarele mele. Trebuia să reușesc. Am plecat în Columbia, am avut o slujbă acolo, la minele de smaralde. A fost o muncă groaznic de dură, Roberto, dar m-am ținut de ea, am trăit ca un porc într-un oraș minier îndepărtat, la frontieră – îmi făceam într-un fel condamnarea la închisoare. Trebuia s-o fac. Ți-o datoram ție, pentru ceea ce făcusem. Am ieșit din această experiență un om nou; m-am simțit curățat de trecut.

Roberto se mișcă spre el, împingând deoparte mâna întinsă a lui Diego, crispându-se la acest contact.

— Stai departe de mine, murmură el. Nu-mi pasă unde ai fost, sau cum te-ai schimbat.

Continuă să meargă pe cărare, întorcându-se când ajunse la cotitură.

— Și stai departe de Amélie, îl avertiză el. Dacă te apropii de ea, Diego, am să teucid.

Privirile lor se întâlniră. Diego întinse brațele larg.

— Roberto! Cum poți să fii așa! Noi eram ca frații – mai mult decât ca frații.

Zâmbetul lui avea o mie de semnificații.

Roberto plecă, iar Diego se uită după el, cum merge pe cărare. Ridică din umeri. Bine, dacă așa stau lucrurile, atunci va trebui să adopte altă tactică.

Onça stătea culcată într-un colț al camerei lui Amélie, cu capul sprijinit de labele mari. Mușchi de pe spatele ei subțire se mișcă leneși, când o muscă o deranjă; ochii ei chihlimbarii, aproape de aceeași culoare cu ai lui Amélie, erau pe jumătate închiși, în timp ce o urmărea pe stăpâna ei dormind.

Amélie se mișcă, iar Onça ridică imediat capul. Ochii ei așteptau să vadă ce se va întâmpla și îndată ce Amélie își lăsă picioarele jos din pat, felina se ridică în picioare și se întinse.

— Bună, Onça zise Amélie căscând. E timpul să ne sculăm. Roberto o să vină curând acasă. Ea îi mângâie blana lucioasă, maronie. Am să te duc la plimbare, mai târziu, promise ea, când se răcorește.

Se îmbracă repede și își perie părul. Era mai târziu decât crezuse. Dormea cu mult mai bine după-amiaza, căci nopțile o supărau. Nu chiar o supărau, se gândi ea, mângâindu-și burta mare, doar că bebelușul se trezea

exact în cursul nopții. O să trebuiască să lămurim treaba asta, când o să te naști, îi spuse ea cu afectiune.

Onça merse în jos pe scări, în urma lui Amélie, și ieși afară pe terasă. Urechile i se ridicară, când ușa se deschise și intră Roberto. El își aruncă haina pe un fotoliu, își turnă un pahar de whisky sec la măsuta de servit și îl dădu repede pe gât. Doamne, parcă se simțea mai bine. Mâna îi tremura când puse paharul jos. Mai avea nevoie de un pahar.

— Roberto! Amélie veni dinspre terasă. Nu te-am auzit când ai intrat, dar Onça te-a auzit - ei nu-i scapă nimic.

Se uită surprinsă la paharul cu whisky din mâna lui.

Roberto bea rareori altceva decât vin.

— S-a întâmplat ceva rău?

El se forță să zâmbească, aplecându-se să o sărute.

— Desigur că nu, de fapt, chiar contrariul. Dacă te uiți în buzunarul de la haina mea, ai să găsești o scrisoare de la Edouard.

— De la Edouard?

Ea luă haina, căutând nerăbdătoare prin buzunare. Trecuseră câteva săptămâni de când nu mai aveau vești de la Xara și Edouard din Key West.

— Mi s-a oferit o slujbă de administrator adjunct la Palaço d'Aureville din Miami când se deschide, luna viitoare, spuse Roberto simplu.

Amélie țipă de fericire.

— Dar asta-i fantastic - când plecăm?

Ea se uită repede prin scrisoare: gemenii erau foarte bine, Xara se simțea bine, Edouard la fel, hotelul era aproape gata - în sfârșit - și era superb, în ce privește familia d'Aureville. Doreau ca Roberto să preia funcția, cu perspectiva de a deveni administrator plin. Era cea mai bună veste din lume și Roberto era pregătit pentru așa ceva, știa ea că așa era. Muncise atât de mult, încât merita să fie promovată.

Roberto dădu pe gât al doilea whisky.

— Nu te deranjează că pleci din Rio?

Amélie rămase gânditoare, însemna că va naște copilul în America. Ea îi zâmbi.

— Nu mă deranjează, Roberto, copilașul nostru va fi un mic american.

— Mă bucur că spui asta. Îi sărută părul. Uite, Amélie, am mult de lucru în seara asta. Nu prea am chef de cină. O să mă închid în birou și o să mă apuc de treabă. Ce-ar fi să te duci la hotel să iei cina cu bunica?

Amélie era dezamăgită.

— N-ar trebui să sărbătorim, sau așa ceva? întrebă ea, punându-i un braț în jurul gâtului. El mirosea înfiorător, a whisky. Te iubesc, domnule Do Santos, administrator adjunct al fabulosului Palaço d'Aureville.

Roberto zâmbi.

— Și eu te iubesc, doamnă de Santos, dar sunt mult prea ocupat ca să sărbătoresc - poate mâine seară.

— Promiți?

Amélie îl sărută pe buze, râzând.

— Promit.

Vocea lui Roberto era depărtată, când își luă haina și se îndreptă spre scară.

Amélie îl urmări cu un zâmbet mulțumit; era atât de atrăgător, prin felul cum se modela trupul lui, cu șolduri înguste, și cum arăta cămașa albastră, cu părul lui blond – frumos tuns acum, dar tot destul de lung.

— Haide, Onça, spuse ea, trecând un braț prin zgarda animalului. Hai să mergem s-o vedem pe bunica.

Se auzi un zgomot de jos și Roberto se uită la ceas. Putea oare să se fi întors Amélie? Nu, era prea devreme, era probabil Ofelia, care făcea curat. Se întoarse din nou la cifrele lui.

Vila d’Aureville din Copacabana nu se schimbase, se gândi Diego, turnându-și whisky din sticla de pe masa de servit. Luă o înghițitură, savurând alcoolul fin, aromat. El prefera Cachaça, nimic nu putea depăși această băutură, iar el băuse deja mai multe pahare. Se așeză pe canapeaua albă, sprijinindu-și picioarele pe masa joasă de marmură din fața lui, sorbind din whisky. Îi plăcuse totdeauna casa asta, avea un stil modernist, elegant, neîncărcat, care i se potrivea lui perfect – cu mult mai bine decât ferma. Își aminti de uriașele comode și bufete din lemn negru, de fotoliile îmbrăcate în piele și mesele masive cu picioare grele. Nu, aici se simțea mai în largul lui, familia d’Aureville avea o îndemânare în a combina vechiul cu noul. Se duse la masa de servit și își turnă al doilea pahar de băutură, întorcându-se la canapea și aducând sticla cu el, lăsând-o să-i alunece din mâinile lui brusc nesigure, pe masa de marmură. Sticla se sparse exact în două, iar mirosul de whisky se îmbină cu parfumul florilor.

— Păcat, murmură Diego, lăsându-se din nou pe perne, păcat de atâta whisky.

Roberto era în ușă și Diego își întoarse spre el ochii săi verzi care îi zâmbeau batjocoritor.

— Hei, bună, vechiule prieten. Am sosit din nou.

— Te-am avertizat să stai departe de mine! Tonul lui Roberto era de gheață.

— Vino înăuntru, Roberto, simte-te ca acasă. Vino aici! vocea lui Diego deveni nerăbdătoare. Trebuie să-ți vorbesc.

Roberto ezită în ușă.

— Nu avem nimic de vorbit.

— Ba da, avem al naibii de multe – iar tu știi asta, Roberto! Fața lui Diego era urâtă, când era furios. Acum, vino aici, au fost prea multe lucruri între mine și tine ca tu să fii atât de indiferent acum. Vino aici, Roberto!

Roberto traversă încet camera și se așeză pe un fotoliu în fața lui Diego. Ochii lui văzură sticla spartă și băutura vărsată pe masa de marmură crem.

— Foarte bine, zise el distant, spune ce ai de spus.

Diego zâmbi din nou, acum era mai bine – acum lucrurile erau mai în stilul lui.

— Am nevoie de bani, făcu el abrupt. Mulți bani – și chiar acum! Vreau ca tu să mi-i dai, tu, Roberto, iar după ce ai să faci asta, am să plec și am să

te las în pace. Am să mă întorc din nou la Paris, mi-a plăcut acolo. Mi se pare un oraș... foarte interesant. Desigur, costisitor, pentru un bărbat cu gusturile mele.

Roberto tăcea. Era din nou șantaj. Ce putea face? se întrebă neajutorat. Chiar dacă procura niște bani și îi dădea lui Diego, el avea să vină din nou înapoi – și din nou. Nu va face lucrul ăsta, decise el brusc, nu putea, va trebui pur și simplu să-și asume consecințele. O imagine a chipului încrezător și fericit al lui Amélie îi veni în minte și trupul ei rotunjit, care se umplea cu bebelușul lor încă nenăscut.

— Desigur că bordelurile din Franța nu sunt chiar atât de bune ca unele pe care le cunoaștem noi, Roberto, continuă blând Diego, nu au chiar aceeași tehnică, aceeași finețe.

El își lăsă picioarele de pe masă și se duse înapoi la masa de servit să mai caute băutură. Era o sticlă de coniac – bun și ăsta. Puse sticla cu grijă pe masa de marmură.

— Vezi, spuse el cu tandrețe, sunt atent – a fost doar un accident, mi-a alunecat din mână.

Râsul lui Diego umplu camera, iar Amélie se încordă, surprinsă, când închise în urma ei ușa din față. Onța își ciuli urechile, mârâind încet, iar ea îi puse o mână pe cap, ca să o liniștească, și ascultă.

— Haide, Roberto, relaxează-te... Bea ceva. Pentru vremurile trecute.

Diego turnă coniac într-un pahar și îl împinse spre el.

Ochii lui Amélie se lărgiră. Nu putea fi Diego? Fruntea i se încruntă. Trecuseră ani. Roberto îi spusese că Diego fugise de acasă pentru că avea neplăceri cu poliția, că plecase în străinătate și că nu se va mai întoarce niciodată, că felul lui de a fi îi venise de hac în cele din urmă;

Strângând mai bine lanțul lui Onța, ea intră în salon.

— Ei, ei, ia te uită, asta e Amélie. Stăpâna casei – și viitoare mamă, după cum văd.

Ochii lui Diego cercetară cu familiaritate trupul ei și Amélie simți că i se roșesc obraji.

— Diego! Ce cauți aici?

— Pur și simplu, am trecut pe-aici să văd vechi prieteni. Amélie, nu-mi dai un sărut prietenos de bun venit?

Râsul lui era batjocoritor.

— Nu te-am sărutat niciodată, Diego Benavente și n-o s-o fac niciodată.

Amélie se duse să stea alături de Roberto, remarcând sticla spartă.

Onța se retrase de lângă masă, evitând mirosul puternic de whisky.

Diego rânji. Cu Amélie de față, situația era perfectă, Roberto nu va îndrăzni acum să-l refuze. El se duse la pianul cel mare așezându-se pe scăunel. Paharul lui lăsă o urmă umedă pe lemnul lustruit, de abanos, al pianului, în timp ce își plimba mâinile pe clape.

— M-am gândit că aș putea să vă distrez – zâmbi – cu o melodie sau două de la Paris – poate una pe care obișnuia să o cânte mama ta, Amélie.

Fața ei era albă de uimire și Diego râse, o să fie foarte ușor.

Roberto o luă pe Amélie de braț și o conduse spre ușă. Onța merse alături de ei, uitându-se cu nervozitate în urmă, simțind că atmosfera era tensionată.

— Du-te sus, Amélie, spuse Roberto liniștit. Lasă-mă să mă ocup eu de asta.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui.

— Ce este, Roberto, ce se întâmplă?

— Am să-ți spun mai târziu, spuse el cu fermitate. Du-te sus, Amélie, te rog. Ținând strâns lanțul lui Onța, ea urcă încet scara, auzind ușa închizându-se în urma ei.

Dormitorul lor era liniștit, cu fereastra deschisă spre aerul cald al serii, iar ea se așază alarmată pe pat, mângâind capul neted al lui Onța, care își ciulea urechile să audă zgomotele de la parter. Ea nu putea auzi nimic și, cu un oftat, se culcă pe perne, întrebându-se ce se întâmplă acolo.

Zgomotul vocilor ridicate izbucni în noaptea liniștită și brusc scrâșnetul sticlei sparte - apoi liniște. Amélie sări în sus. Liniștea bruscă o sperie. Ea apucă lanțul lui Onța și coborî scara.

Cei doi bărbați ședea unul în fața celuilalt. Diego bea din sticla de coniac iar Roberto își ținea mâna la cap, de unde picura sânge, dintr-o tăietură. Sticla spartă era răspândită pe podea. Ei întoarseră ochii spre ea, când intră în cameră, cu Onța alături de ea.

— Cred că ar fi mai bine să pleci, Diego, spuse ea calm. Ai făcut destule pagube pentru o singură seară.

— N-am terminat, zâmbetul lui Diego era inocent. Încă n-am vorbit cu tine, Amélie - și cred că avem o mulțime de lucruri de discutat.

Vocea lui Amélie sună cu un ton mai ridicată decât normal și Onța își ridică întrebătoare capul.

— Nu e nimic ce să vreau să discut cu tine - și nimic ce să vreau să aud de la tine.

— Atunci poate ar trebui să vorbesc despre tine. Sunt unul sau două lucruri, pe care Roberto s-ar putea să fie interesat să le audă despre frumoasa lui soție aristocrată.

Amélie se uită la ei uimită. Ce-o vrea să spună?

— Și apoi, continuă Diego, există unul sau două lucruri pe care Amélie ar vrea poate să le audă despre tine, Roberto, nu?

Punând sticla pe masă cu o grijă exagerată, Diego începu să umble prin cameră. Punându-și mâinile în buzunare, se uită spre prada sa, simțindu-și puterea.

Onța ședea liniștită, lângă Amélie, observând fiecare mișcare.

— N-ai vrea să știi ceva despre drăguțul tău bărbat, Amélie? Oare amănunte prea dure ar deranja o femeie cu o familie atât de rafinată ca a ta? Ei bine, am să-ți spun acum, Amélie d'Aureville; Roberto îmi aparține mie, suntem legați de relații mai puternice decât orice ai înțelege tu, relații de sânge, Amélie - și de carne.

Roberto sări spre el, cu o scrumieră grea de alabastru în mână.

— Am să teucid, Diego, dacă mai spui un singur cuvânt, te omor.

Diego își dădu capul pe spate și râse.

— Mă omori? N-o să mă omori, Roberto, nu poți trăi fără mine. Tu știi cum suntem noi împreună. Haide, Roberto, de Amélie ar trebui să te descotorosești.

— Destul, urlă Roberto, e destul.

El ridică amenințător scrumiera și mârâitul jos al lui Onça străbătu camera.

— Știi cine este ea? spuse Diego râzând. E fiica unei curve – a unei fete de cabaret aleasă de un bărbat bogat să-i fie amantă. Ea nu e o d'Aureville. Léonie n-a fost căsătorită cu Charles, tatăl ei este „Monsieur”. El se întoarse spre Amélie. Ai trăit o minciună, draga mea, spuse el încet, o minciună de o viață... nu ești o d'Aureville mai mult decât sunt și eu.

Mâna lui Amélie tremura și Onça trăgea de lanțul ei, întinzându-se nervoasă înainte. Lacrimile îi înțepau ochii lui Amélie. Ce voia el să spună că nu era o d'Aureville? Îl auzea pe Roberto țipând amenințător și râsul batjocoritor al lui Diego, totul părea să vină de la o mare distanță, era foarte departe – parcă se întâmpla în altă parte, nu aici, nu ei. Violența răsună în aer, când Roberto alergă spre Diego. Îi putea simți furia. Avea să-l omoare pe Diego pentru ea, nu-l putea lăsa să facă asta. Onça era în picioare, cu ghearele zgâriind scândurile lustruite în timp ce se întindea înainte mârâind.

— Onça, șopti Amélie când animalul se întinse din nou. Mușchii umărului fură străbătuți de o durere și automat mâna ei se relaxă. Lanțul alunecă între degetele ei și felina cea mare se lansă prin aer la gâtul lui Diego. Cu o fracțiune de secundă înainte de a fi asupra lui, un cuțit străluci în mâna lui și el căzu jos sub forța trupului ei, colții ei puternici fiind deja înfipti în gâtul lui, iar el împinse cuțitul în sus în burta ei.

Bărbatul și animalul zăceau nemișcați pe podea. Frumosul salon, plin de sticlă spartă și pătat de whisky – și sânge – era tăcut.

Amélie înțelese că erau morți, chiar înainte ca Roberto să îngenuncheze peste ei. Un om zăcea mort din cauza ei și ea nu simțea nimic. De ce oare? se întrebă distant. Ea îi dăduse drumul lanțului lui Onça și acum Onça era și ea moartă. Fața lui Roberto era cenușie și vocea lui era tremurată. El puse un braț protector în jurul ei.

— Amélie, lasă-mă să te duc sus.

— Ce-o să se întâmple cu mine, Roberto? Ea mergea ascultătoare, lângă el. O să mă ia poliția?

Roberto se uită la ea, îngrozit.

— A fost un accident, Amélie. Onça l-a omorât. Nu puteai face nimic.

Amélie putea auzi tremurul din vocea lui Roberto, el rămânea calm de dragul ei, știa asta. Era atât de bun cu ea. Dar nu fusese un accident, ori a fost?

Roberto o culcă în pat.

— Am să chem doctorul, spuse el, și pe bunica. Și apoi, trebuie să chem poliția. Totul o să fie bine, Amélie. Îți promit.

— Roberto, spuse ea emoționată, ce-a vrut să spună, Roberto, că nu sunt o d'Aureville?

— Erau prostii, Amélie, doar prostii, voia doar să provoace neplăceri, spuse Roberto obosit. Uită acum, draga mea, uită. Am eu grijă de toate.

Roberto coborî din nou scara. Violența încă mai vibra în aerul tăcut al nopții și el rămase în ușa salonului, uitându-se la cadavre. Mâna lui Diego încă strângea cuțitul care pătrunsese în burta lui Onça și ochii lui verzi, fără vedere, se uitau în tavan. Sângele din gâtul lui sfâșiat trecuse peste cămașa albă și se amestecase cu cel al animalului de pe covor.

Fața lui Roberto se contorsionă de durere și lacrimile îi curgeau pe obraji. Ah, Doamne, l-am iubit. În ciuda tuturor lucrurilor, l-am iubit!

Poliția fusese grijulie să nu o tulbure pe sărmana doamnă Do Santos mai mult decât era necesar.

— Un asemenea lucru îngrozitor să i se întâmple doamnei, spusese căpitanul liniștitor. Totuși, nu e prima dată. Felinele astea mari pot deveni rele, fără să-ți dai seama.

Poliția a luat cadavrele repede și salonul a fost curățat de sângele lor.

— Ce-au făcut cu Diego? îl întrebă ea pe Roberto, uitându-se la locul de pe podea unde zăcuse el.

— L-au dus la spital. După o pauză, adăugă. O să fie înmormântat mâine.

— Și, ai să te duci la funerarii?

— Amélie, spuse Roberto simplu, trebuie.

Lacrimile începură să-i curgă pe față.

— Nu plânge, Amélie, n-a fost vina ta, într-adevăr n-a fost.

— Nu plâng pentru Diego, oftă ea. Plâng pentru tine și pentru mine. Nu vezi, Roberto, lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel.

— Ba da, ba da, vor fi, o liniști el. Ai să vezi, Amélie. Totul va fi exact așa cum a fost. Vino și stai culcată iar, nu trebuie să te emoționezi așa - gândește-te la copil.

Copilul! Uitase de copil! Amélie se cutremură. Slavă Domnului, copilul ei nu va ști nimic din toate astea, nu va ști niciodată că mama lui a ucis!

— Doctorul Valdez o să-ți dea ceva ca să dormi, îi spuse Roberto, mângâindu-i părul de pe fruntea fierbinte. Dimineață ai să te simți mai bine. Și ține minte, Amélie, o să plecăm în Florida peste câteva săptămâni, avem viața noastră nouă în față.

Ea stătea culcată în camera întunecată, cu ochii închiși, gândindu-se. Da, slavă Domnului, era o viață nouă în fața lor - o viață fără Diego și fără Onça. Lacrimile îi curgeau de sub pleoapele închise pe pernă, în timp ce plângea pentru Onça și pentru inocența ei pierdută.

Capitolul 32

Léonie aprinse lumânările și se dădu înapoi să admire masa. Farfuriile de țară albastre ca ouăle de prigor, cu floricele de culoare albastru închis și galben, erau așezate pe cinci locuri, flancate de pahare de cristal grațioase, cu picior înalt. Fața de masă era de un albastru foarte pal, iar șervețele gălbui erau așezate lângă fiecare farfurie. Două sfeșnice joase, completate cu stingătoare țuguiate, care cândva luminaseră fețe georgiene când se duceau

la culcare, aveau lumânări de culoarea mierii, iar gălbenele și albăstrele proaspăt culese se revărsau din bolul galben rotund de sticlă cracată.

Era perfectă, decise ea, întorcându-se să inspecteze sticlele de vin rozé care așteptau în frapierele de argint, o masă perfectă pentru o cină într-o seară de vară cu niște vechi prieteni și o dublă sărbătorire: a cincea aniversare a căsătoriei ei și ziua de naștere a nepoatelor ei gemene – Laiș și Leonore de Santos.

— Laiș și Leonore, le rosti ea numele cu glas tare, satisfăcută. Leonore se născuse la o jumătate de oră după Laiș, iar Amélie îi spusese în scrisoare că, în expresia ei, avusese ceva care îi amintea de Léonie. Atunci ea se decisese să-i dea numele Leonore.

Poate fusese pur și simplu drăguță, se gândi Léonie cu un zâmbet, dar dacă era așa, însemna că era de două ori drăguță ca să-i dea copilului numele mamei pe care de-abia dacă o cunoștea. Amélie începuse să-i scrie în ultima lună a sarcinii și Léonie nu fusese în stare nici să renunțe la plăcerea ce i-o producea și nici să-i refuze liniștea ce părea că i-o aduce lui Amélie. Cu siguranță că, după toți acești ani, nu mai era periculos să corespundă. La început își scriau doar scurte bilete în care îi vorbea despre mersul evenimentelor și cât de mult îi plăcea în Florida, dar treptat, pe măsură ce primea răspunsurile lui Léonie, ușurată de emoția excesivă, corespondența lor se dezvoltă ca între două prietene, Léonie fiind un fel de cutie de rezonanță pentru noile sentimente ale lui Amélie despre viața ei în America și despre maternitate.

S-a maturizat, se gândi Léonie, amintindu-și de fata tânără, volatilă, care apăruse în cabina ei în acea seară memorabilă; și mai era ceva, în străfundul sufletului, care o tulbura. Nu era tristețe, ci era mai mult conștiința că viața nu înseamnă doar trandafiri, fericire și dragoste fără eforturi.

Auzi zgomotul unui automobil pe șosea, mai sus de vilă și se grăbi spre ușă. Ca de obicei, aceasta stătea larg deschisă spre aerul de vară, ghivecele de mușcate ce o flancau oferind o pată de culoare pe fundalul alb al zidului.

— Léonie, iată-te! Au trecut veacuri.

Caro arăta bine, într-o fustă de mătase naturală galbenă și o bluză cu decolteu larg, cu părul lăsat liber în jos de data asta, prins în părți cu piepteni de baga cu perle.

— Arăți minunat, exclamară ele simultan, examinându-se una pe alta, pentru a distinge noi semne ale trecerii timpului.

— Nici o zi mai învârstă, spuse cu fermitate Léonie.

— Nici tu, fu de acord Caro.

Râseră de gluma lor.

— Cineva ar putea crede că avem șaptezeci de ani, spuse Caro, dar oricum, tu arăți la fel ca acum cincisprezece ani. Doar că pari mai fericită.

Gura lui Léonie se deschise într-un zâmbet.

— Este o observație foarte inteligentă și asta pentru că, într-adevăr, așa e – sunt fericită.

— Și Jim?

— A, Jim ar fi și mai fericit dacă l-aș lăsa să lucreze optsprezece ore pe zi. Acum cumpără terenuri de-a lungul coastei fiind convins că vor fi valoroase într-o bună zi. Își petrece tot timpul plănuiind cum să le dezvolte, asta în cazul când nu pleacă repede la New York sau la San Francisco. Uneori mă duc cu el, dar de obicei stau aici și am grijă de grădină. Încep să mă lenevesc, Caro. Sunt prea legată de acest loc, ca să vreau să-l părăsesc vreodată.

— Totuși, asta ți-ai dorit dintotdeauna, nu-i așa? spuse Caro. Aveai nevoie de certitudinea de a deține pământ. Iar el cumpără pentru tine, Léonie, el știe că asta înseamnă mai mult pentru tine, decât diamantele.

Léonie se gândi la lucrul ăsta.

— Da, presupun că da... într-un fel. Doar că acum îl am pe Jim, nu mai am nevoie de nimic altceva. Cu el, mă simt în siguranță.

Privirile lor se întâlniră într-un zâmbet.

— Mă bucur, zise Caro.

Alphonse și Maroc se opriseră cu Jim, ca să admire priveliștea golfului de pe cărare, ferindu-și ochii de soarele ce apunea, ca să vadă promontoriul și cărările întortocheate care duceau peste Point.

— Ah, nu mai pot aștepta, strigă Léonie alergând pe cărare ca să-i primească și aruncându-și brațele în jurul lui Maroc.

— Dezertorul, râse ea, sărutându-l zgomotos. Nu te-am mai văzut de aproape șase luni.

Fața ei era la fel de emoționată ca atunci când o văzuse prima dată, apărând nervoasă pe alee, în spatele magazinului Serrat, și e la fel de frumoasă, se gândi Maroc.

— Sunt un om care muncește, se scuză el, dându-i o cutie uriașă cu trufele ei favorite de la Tanrades de la Paris. Viața de hotelier e o viață ocupată - care te consumă. Niciodată n-am timp pentru mine.

— Ar trebui să conduci unul dintre hotelurile de aici, spuse Léonie cu fermitate. Așa, cel puțin te-am vedea mai des. Și dacă nu poți face asta, atunci o să trebuiască să vin mai des în vizită la Zürich.

Revenirea lui Maroc la afacerile cu hoteluri fusese un succes, dar distanțele nu erau favorabile pentru o prietenie strânsă.

— Am auzit că avem o dublă sărbătorire. El luă brațele lui Léonie, în timp ce coborau pe cărare spre casă. E voie să știu despre ce-i vorba?

— Nu, abia după cină, zise ea cu fermitate, atunci o să vă spun.

Îi conduse spre terasă, unde Jim le împărți pahare înalte cu vermut din regiune, cu crenguțe de cimbru proaspăt de pe deal și cassis aromat, din fructe de pădure.

— Aici e cu adevărat rai! exclamă Caro. De ce oare trăiesc oamenii în altă parte decât aici?

— Exact la asta mă gândisem și eu, fu de acord Alphonse.

— Spune-mi, zise Caro adulmecând aerul, ce avem la cină? Miroase minunat.

— Vinete umplute, miel fript... și înainte de asta, creveți proaspeți din golf, ca să-i mâncați cu degete cu tot în maioneză proaspătă, făcută de

doamna Frenard, și mai avem sparanghel. Iar mai târziu, căpșuni și zmeură cât puteți mânca.

Léonie râse văzând fețele lor uluite.

— O să închin pentru treaba asta, spuse Maroc vesel. Și o să închin un toast pentru voi doi. Aniversare fericită.

— Aniversare fericită, repetară Caro și Alphonse ca un ecou.

Jim își puse brațul în jurul umerilor lui Léonie.

— Nici n-ați crede cât a trebuit să mă țin după ea, zise el cu un zâmbet, dar i-am spus că eu sunt unicul bărbat pentru ea.

Erau atât de vizibil și total fericiți, încât oaspeții lor se scăldau în căldura pe care o radiau. Cine și-ar fi închipuit că Léonie va fi vreodată atât de fericită, se gândi Caro, amintindu-și de Monsieur. Léonie îl pomenea rareori acum – mai ales de când se anunțase că suferise un atac care îl lăsase atât de infirm și se zvonea chiar că îi afectase coardele vocale și nu putea vorbi. Cunoscând energia vitală și personalitatea puternică a lui Monsieur, zvonul era greu de crezut, dar părea să fie adevărat. Cea mai mare parte a anului, locuia într-un uriaș apartament de la Hotel de Paris din Monte Carlo, ieșind cu iahtul din când în când, deși se spunea că ieșea din hotel doar în toiul nopții, pentru ca nimeni să nu-l vadă în scaunul cu rotile. Caro se cutremură și sorbi din băutura ei. Dacă pasiunea lui pentru Léonie ar fi fost o pasiune sănătoasă, ar fi putut sta el aici, în seara asta, cu brațul în jurul ei, sărbătorind aniversarea lor.

— Veniți cu toții, strigă Léonie, cina e servită. Maroc, tu stai aici în dreapta mea, iar Alphonse în stânga. Jim ți-o las ție pe Caro.

— Bravo, zise Jim. De ani de zile am încercat să o prind singură.

— Ia te uită! Suntem căsătoriți doar de cinci ani și deja îi face curte prietenei mele celei mai bune! exclamă ea, în timp ce se aranjau la masă.

Apoi, Léonie ridică paharul.

— Nu mai pot aștepta să vă spun, zise ea cu fața luminată de un zâmbet. Vreau să beți un toast pentru Laiș și Leonore de Santos – gemenele lui Amélie. Nepoatele mele.

— Léonie! exclamă Caro. Ah, Léonie. Ce minunat! Ce emoționant! Maroc și Alphonse zâmbiră la bucuria ei vizibilă.

— Mai mult, spuse Léonie, dacă am fost despărțită de propria mea fiică, ea mi-a promis că o să-mi vad nepoatele. Când vor fi destul de mari, le va aduce să mă viziteze.

Caro se gândi la toate bunicile normale, fericite, care au legătură zilnică sau săptămânală cu copiii și nepoții lor. E uluitor cum s-a învățat Léonie să fie fericită cu atât de puțin, se gândi ea ridicând paharul să toasteze în sănătatea noilor bebeluși; o promisiune a unei vizite în viitor este suficientă ca să-i umple paharul fericirii.

Cina a fost îndelungată, plină de un amestec de discuții și bârfă; au stat apoi pe terasă, din nou, sorbind cafea și începură să se gândească că e timpul să se întoarcă acasă, la culcare.

— Nu știu de ce nu rămâneți să stați aici în vilă, se plânse Léonie, când Caro făcu în cele din urmă un gest de plecare.

— Nu ai un dulap destul de mare pentru hainele ei, spuse Alphonse sec. De fapt, a trebuit să luăm un apartament cu două dormitoare, ca să-i între toate lucrurile. Și suntem aici doar pentru patru zile!

Léonie o îmbrățișă.

— Îmi pare bine să aud că nu te-ai schimbat, din ziua în care te-am întâlnit, spuse ea, amintindu-și dulapurile pline cu mățăsuri și satinuri și de cutiile cu bijuterii.

— Ce e o femeie fără podoabele ei, strigă Caro când urcară pe cărare. Ne vedem deci mâine și am de gând să jucăm ceva jocuri de noroc, mai pe seară.

Alphonse gemu.

— O să mă și ruineze, acum, spuse el, ajutând-o să urce în mașină.

— Niciodată, îl tachină Caro. Eu câștig întotdeauna.

Maroc trebui să conducă mașina.

— Mulțumesc pentru această seară foarte fericită, zise el încet. Îmi lipsești, Léonie.

Avea o privire tandră.

— Și tu îmi lipsești, vechiul meu prieten.

Brațele lui Léonie îi prinseră cu căldură gâtul.

Jim o luă de mână și porniră înapoi la lumina lunii, pe cărarea pudrată, ale cărei pietre le pusese ea cu mâna ei, în urmă cu ani.

— Încă nu ți-am dat cadoul, spuse el. Am vrut să aștept până voi putea să ți-l arăt, dar acum aproape că e prea târziu.

El se uită la cer; luna era sus, luminând peisajul cu o strălucire albicioasă. Point arăta ca un decor pictat pe marea cu valuri mici.

— Așteaptă aici, spuse el, așezând-o pe Léonie într-un fotoliu pe terasă. Mă întorc imediat.

Ea se sprijini de perne, uitându-se la scena magică. De când trăia acolo, nu avusese niciodată două nopți la fel - marea și cerul erau întotdeauna diferite. Oftă de plăcere. Căminul ei era cel mai minunat loc din lume.

— Închide ochii, comandă Jim, și o să vezi ce o să capeți.

Léonie închise ascultătoare ochii, simțind foșnetul hârtiei când el îi aruncă în brațe un pachet. Ea îl pipăi, întrebătoare.

— Pot să deschid ochii acum? întrebă ea.

— Deschide-i, făcu el.

Mai văzuse asemenea hârtii înainte, documente lungi, legale, dactilografiate în roșu și cu sigilii de ceară. Râse. Act de proprietate, citi ea, cu sentimentul lucrului deja văzut. Monsieur îi dăduse un cadou asemănător, cândva - actul de proprietate al casei acesteia. Inspiră adânc și citi mai departe. Era actul pentru tot terenul de la Est de vilă, tocmai până la Point, terenul din spate până la dealul de dincolo de drum și câteva hectare în Vest. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Jim, cu uimire.

— Ești stăpână pe tot ce te înconjoară, Léonie Jamieson, spuse el cu un zâmbet mândru. Este al tău, tot.

Ea stătea lângă el, uitându-se spre peisajul luminat de lună. Era cu adevărat tot al ei, copacii aceia, dealurile, cărările de cretă - toate erau ale

ei. Ea își puse mâna în mâna lui și își lăsă capul pe umărul lui. Ce era mai minunat era faptul că toate astea nu erau date condiționat, cum făcuse Monsieur, ci erau oferite cu dragoste.

— Cum aș putea să-ți mulțumesc, șopti ea. E cel mai minunat cadou pe care mi l-ai fi putut da.

— Știu, spuse prinzându-i mâna într-a lui. Eu știu întotdeauna de ce anume ai nevoie.

Léonie nu spuse nimic, nu era nevoie. Jim știa de ce anume avea nevoie ca să o facă să se simtă în siguranță. Și el îi dăduse toate aceste terenuri. O făcuse din nou ceea ce dorise totdeauna să fie, o femeie cu proprietăți.

Capitolul 33

Laiș și Leonore dormeau liniștite în camera lor, cu obloanele trase împotriva soarelui de după-amiază, din Vila Encantada din Key West. Amélie avea pe față un zâmbet tandru, în timp ce închidea ușa încet în urma ei. Mai departe, pe coridor, băgă capul în camera lui Vicente și a lui Jean-Paul. Băieții, în vârstă de șase ani, erau întinși pe paturile lor, în poziții identice, pe burtă, cu capetele întoarse spre dreapta, cu ochii strâns închiși. Fusese o dimineață neliniștită, căldura îi enerva pe toți, dar în sfârșit dormeau cu toții și poate, când se vor trezi, căldura va fi scăzut și ei vor fi mai puțin iritabili.

Amélie ieși pe terasă și se trânti într-un hamac, între doi stâlpi. Xara se odihnea în camera ei și casa era tăcută. De fapt, tot dealul părea liniștit azi, păsărelele erau obosite și doar insectele își continuau zumzetul lor normal.

Înlăturându-și părul greu de pe frunte, ea se uită la cer. Soarele strălucea ca arama pe un cer albastru fără nori, și Amélie oftă; se puteau aștepta la o oarecare răcire a timpului, era sigură de asta. De ce oare i se părea că anul acesta e mult mai cald decât de obicei? Totuși, era mai bine aici decât la Miami, avusese dreptate să fugă de acea umiditate enervantă. Încă o săptămână și hotelul se va închide pe perioada de trei luni, când nu era sezon, iar Roberto și Edouard vor veni și ei alături de ele. Apoi, când vremea de vară se va răcori și va începe noul anotimp, Roberto va fi noul administrator.

Răspunderea unică pentru un asemenea hotel minunat va însemna să lucreze multe ore, să petreacă mai mult timp la Palaço decât în mica lor căsuță din grădină – chiar mai puțin decât acum.

Fruntea i se încruntă. Roberto părea fericit, își iubea munca, își adora copiii, o iubea pe ea – dar nu mai era la fel ca înainte. O imagine a salonului din Vila d'Aureville, cu trupurile însângerate, trântite pe podea, îi veni pe neașteptate în minte și deschise brusc ochii, în încercarea de a înlătura amintirea. Oare trecuse o singură zi, în ultimii doi ani în care să nu se gândească la asta? Știa că și Roberto făcea la fel, deși el nu mai amintise niciodată de lucrul ăsta, după funeraliile lui Diego. S-a terminat, îi spusese el atunci, trebuie să uităm și să mergem mai departe. Trebuie să ne gândim la viitorul nostru copil și la viața noastră împreună. Mintea ei clocotise de întrebări, dar poate că el avusese dreptate; poate era mai bine că întrebările rămăseseră fără răspuns. Totuși, ea știuse că lucrurile nu vor mai fi cum au

fost. Diego reușise, în cele din urmă, cum reușea întotdeauna, să se amestece între ei.

Căldura era insuportabilă, nu era nici un pic de vânt; ea se ridică din hamac și se duse în casă în picioarele goale. Camera ei era mai răcoroasă și, în întuneric, își scoase hainele și se culcă pe pat. Acesta era mare, cu cearceafuri albe și confortabil. Era bun pentru îndrăgostiți pe timpul siestei, se gândi ea, și pentru după-amiezi ca aceasta, când căldura pasiunii lor s-ar potrivi cu cea de afară.

Dar ce știi tu despre pasiune, Amélie de Santos! se întrebă ea. Știa despre dragoste, pentru că îl iubea pe Roberto, iar el o iubea pe ea, iar dragostea pe care o făceau era în ton cu asta. Dar nu era o pasiune care să-i ardă. Nu simțise niciodată acel gen de pasiune – îl va simți oare vreodată? Ea era doamna de Santos, al cărei soț foarte ocupat o iubea și își avea copiii ei, care să-i umple orice goluri care s-ar fi putut ivi vreodată în viața ei.

Amélie se răsuci și închise ochii. Nu era oare asta de ajuns pentru orice femeie?

Hilliard Watkins traversă curtea interioară de la Palaço d'Aureville, cu coloane grațioase, ținând o carte sub braț, în căutarea unui loc la umbră, cu puțină briză care să îndepărteze cât de cât căldura nepotolită a zilei. El schiță din cap un politicos bună dimineața spre cele două doamne bătrâne, în rochii proaspete de in, cu spinări bătoase bostoniene și cu pantofi sport de New England. Păreau total neafectate de căldură, singura lor concesie fiind pălăriile de paie, umbroase, pe care le purtau atât în interior cât și afară. Fratele lor era altfel de om; bătrânul avea o licărire în ochi, în spatele ochelarilor cu ramă de aur, iar pălăria lui panama avea o înclinare de crai. Hilliard putea paria că fusese un crai la vremea lui, deși acum bătrânele fete îl țineau din scurt, totuși, Hilliard îl văzuse singur în bar, seara, când doamnele se duseseră la culcare, bucurându-se de câteva coniacuri și stând de vorbă cu Jordan, barmanul.

Frații Peabody erau singurii oaspeții, în afară de el, în mărețul hotel în această ultimă săptămână de sezon.

Hilliard o luă prin terasa umbroasă de marmură care dădea spre mare. Tende mari protejau șirurile de ferestre cu sticla metalizată împotriva razelor directe ale soarelui, dar chiar și la umbră nu era nici o briză. Se sprijini de balustradă și privi spre marea care se mișca tăcută sub soarele de aramă. Căldura era teribilă. Nu te puteai feri de ea; camera lui era probabil locul cel mai răcoros pentru o lectură liniștită.

— Domnule Do Santos?

Bătrâna doamnă stătea dreaptă în fața lui Roberto, cu pălăria de pai pe cap, cu picioarele imaculat încălțate și ușor depărtate. În spatele ei, se zărea fratele ei, mai încovoiat decât surorile lui, cu un nas cu vinișoare albastre, care lăsa să se înțeleagă plăcerea lui pentru coniacul de după cină.

— Domnule Do Santos, fratele meu crede că va fi furtună.

Roberto îi oferi un scaun.

— Mi-e teamă că e de așteptat în acest anotimp al anului, domnișoară Peabody. Este sfârșitul sezonului acum, știți doar.

— Nu m-ați înțeles, răspuse ea sec, nu o furtună obișnuită... un uragan.

Roberto se uită la ea surprins. Ce poate ști oare această doamnă bătoasă din Boston despre uragane?

— Toate semnele arată așa ceva, continuă cu fermitate domnișoara Peabody. Fratele meu spune că îl poate simți în aer. El are experiența acestor furtuni.

— Da, da, făcu bătrânul bărbat din spatele ei. Din marea Chinei de Sud, am fost mulți ani acolo...

— Stai liniștit, Henry, când vorbesc eu. Sora lui îl întrerupse în mijlocul frazei iar Henry, scoțându-și ochelarii cu ramă de aur, începu să-i lustruiască agitat cu o batistă albă imaculată.

— Am vrea să știm ce precauții intenționați să luați împotriva furtunii, domnule de Santos.

— Mi-e teamă că nu m-am gândit la asta, domnișoară Peabody, nu am fost avertizați de nici un uragan care s-ar îndrepta în direcția noastră. Oricum, hotelul are obloane împotriva furtunii și saci cu nisip sunt pregătiți pentru ferestre și, bineînțeles, toate obiectele portabile - mobile, vase de flori și altele asemenea - vor fi aduse înăuntru. Am sentimentul că hotelul va fi un adăpost sigur în aceste condiții. Dar, după cum v-am spus, nu am primit nici o avertizare de uragan.

— Vine, spuse brusc Henry. Totdeauna începe așa. Crede-mă pe cuvânt, domnule de Santos, și faceți-vă pregătirile de pe acum. La căderea serii, se va produce. El le zâmbi pe sub ochelari. Va fi ca pe vremuri, răspuse el emoționat. Îmi amintesc, în șaptezeci și nouă, când eu și bătrânul Coope exploram insulele...

— Fratele meu a fost în Serviciul Extern, îi tăie din nou vorba domnișoara Peabody. Vă părăsim, ca să puteți să vă îngrijiți de toate treburile, domnule de Santos.

În ciuda manierelor ei autoritare, era o doamnă de peste șaptezeci de ani și Roberto se simți răspunzător pentru ea.

— Dacă sunteți preocupată, domnișoară Peabody, ați putea pleca acum spre Nord; este un tren care pleacă peste o oră spre St. Augustine.

— Am plătit pentru încă o săptămână și intenționăm să stăm, vă mulțumim, domnule de Santos.

Henry o urmă pe sora sa când ieși din cameră.

— O să fie un pic de distracție, nu-i așa? șopti el conspirativ. Cred chiar că o să-mi facă plăcere un uragan.

Edouard așeză un ultim sac de nisip la locul lui, în fața ferestrelor mari care duceau la terasa dinspre mare, ștergându-și transpirația de pe frunte, cu batista. Ar fi fost cu mult mai ușor dacă nu ar fi redus personalul la minimum, având în vedere că hotelul se închidea săptămâna următoare. Pe de altă parte, îți poți imagina ce panică ar fi fost, dacă hotelul era plin cu oaspeți. Se cutremură la acest gând.

Ridicând capul de la grămada de saci cu nisip, se uită de-a lungul terasei. Toată mobila albă, împletită, fusese cărată în interior și fiecare

ghiveci cu flori sau ciubăr care putea fi mișcat, fusese închis în magazie. Tendele fuseseră strânse și prinse bine în locurile lor, deși el presupunea că, în caz de furtună, ele sunt primele care se desprind. Ridică din umeri filosofic, sperând ca asta să fie cel mai rău lucru la care se pot aștepta. Deși era abia ora patru după-amiază, se înserase. Încă nu era nici o urmă de vânt în liniștea deplină, nici o pasăre nu ciripea. Se gândi la Xara și Amélie, aflate la Key West, și spera că sunt bine. Roberto era liniștit, pentru că paznicul de coastă îi spusese că nu era nici un pericol pentru ele, aflate atât de departe în Sud, și că nici Miami nu va prinde decât coada furtunii. Uitându-se la cer, Edouard se întrebă cât de corectă putea fi această previziune.

În interiorul hotelului, luminile ardeau, strălucind pe marmura alb cu negru a holului mare, dar hotelul avea obloanele trase și era tăcut. Roberto umbla prin holurile goale. Trimisese cameristele acasă și singurii oameni din personal ce locuiau în hotel și nu plecaseră nici în vacanță erau Michel, șeful bucătar, cu cele două ajutoare ale sale, și Jordan, barmanul. Și, desigur, cei patru oaspeți ai lor, ultimii din acest sezon.

El închise bine ușile mari, lăsând bara de fier la locul ei. Asta era, toată lumea era înăuntru acum. Altceva nu mai putea face.

Domnișoarele Peabody coborâră scara mare, urmate de Henry, cu panamaua înclinată într-un unghi și mai șmecheresc decât de obicei.

— E aproape de cinci, anunță domnișoara Peabody, o să luăm ceaiul în salonul mic, dacă nu vă deranjează.

Roberto zâmbi.

— Desigur, doamnă.

Nici un uragan nu putea să deranjeze programul domnișoarei Peabody.

Pe la ora șase, vântul urla și ploaia putea fi auzită bătând în obloane. În fundal, se auzea zgomotul bubuitoare al mării care se arunca în valuri mari, pe țârm. Exact la șase și treizeci, se întrerupse lumina electrică. În hol fură puse trei suporturi uriașe de lumânări. La lumina lor pâlpâitoare, cele două domnișoare Peabody, cu Henry și cu Hilliard Watkins ca al patrulea, jucau interminabile runde de bridge, sorbind șampania pe care Edouard le-o adusese ca să le ridice moralul și mestecând sandvișuri, de parcă ar fi fost la un picnic elegant. Vântul se ridicase de la un muget aspru în rafale la un geamăt subțire ca un bocet, amestecat cu ploaia, iar Roberto umbla neliniștit prin hotel. Era enervant să auzi doar ce se întâmplă afară și să nu poți vedea nimic.

Pe la ora nouă, se părea că vântul s-a întetit la maximum. Obloanele și ușile zdrăngăneau, iar peste urletul vântului, puteau auzi zgomotele de prăbușire ale unor copaci smulși din loc și aruncați în furtună; erau smulse sere, fântâni și poate chiar garajele și construcțiile adiacente. Din când în când, o rafală mai puternică zgâlțâia ușa grea de lemn, ca un războinic care cere să intre. Roberto știa pentru ce era îngrijorat Edouard. La ora unsprezece, uraganul va atinge punctul culminant. Nu se putea ști cât de mari erau valurile, dar, după zgomot, probabil că apa acoperise deja plaja și spăla pajıştile lungi, în pantă, care se întindeau între mare și terasă. Dacă vântul mai bătea astfel și atât de puternic...

Henry Peabody stătea culcat cât era de lung, pe o canapea din hol, sforăind încet. Șase pahare de șampanie îl făcuseră somnoros, iar pentru cele două surori, câte două pahare de fiecare avuseseră același efect. Ele moțăiau, șezând drepte în fotolii gemene, de ambele părți ale fratelui lor.

Roberto sesiză o liniște cum nu mai simțise niciodată în viața lui. Aproape că îl dureau timpanele din cauza liniștii. Nu fusese o slăbire a forței vântului, nici o micșorare a intensității lui – pur și simplu, se oprise.

Henry Peabody se ridică și căscă, își scoase batista și începu să-și lustruiască ochelarii.

— Suntem în ceea ce se numește ochiul furtunii: în vârtej. Vântul va sufla în jurul nostru la câteva sute de metri mai departe. Desigur, se va întoarce, suflând de data asta din direcția opusă, dar ar fi destul timp să ne uităm afară și să vedem ce daune sunt. Edouard și Roberto îl priviră uimiți. Henry Peabody se dovedise a fi o mină de informații.

Cerul indigo era calm și luminat de stele. Nu era nici măcar urmă de briză, iar aerul era cald și greu de umezeală. Sclipiri de fulgere albastre se jucau fără zgomot pe cer și sute de păsări ciripeau zgomotos, agitându-se și zburând, ascunzându-se de-a lungul marginilor acoperișurilor și pe copacii rămași acum fără frunze.

— Sărmanele ființe, au fost măturate zeci de kilometri, spuse Henry, făcându-și drum pe treptele de marmură, de pe unde a trecut uraganul.

Ochii lor dădură peste o scenă de devastare. Copaci fuseseră dezrădăcinați și aruncați în piscine. Urne grele de piatră fuseseră aruncate pe cărări și sfărâmate. Terasa era acoperită cu țigle sparte și inundată de un râu de apă de ploaie, pe care pământul murat și canalele suprasolicitate nu o putuseră absorbi.

Oceanul se arunca spre mal cu un urlet continuu, înspăimântător. Valuri uriașe se spărgeau pe pajiști, la câțiva zeci de metri, ridicându-se pe măsură ce creștea fluxul. Chiar și fără vânt, oceanul era o forță de care trebuia ținut seama, iar privirea lui Edouard i-o întâlni pe a lui Roberto, cu îngrijorare.

— O să avem nevoie de mai mulți saci de nisip, la ferestrele dinspre mare, spuse Edouard, ar trebui să ne grăbim.

Ajutați de Hilliard Watkins și de șeful bucătar, de cele două ajutoare ale bucătarului șef de barman, ei puseră la locul lor sacii grei.

— Asta-i tot, gâfâi Roberto transpirând din cauza efortului. Acceptă cu recunoștință țigara oferită de Hilliard și se sprijini de balustrada terasei, uitându-se spre marea cu spumă albă.

— Tot ce putem face acum este să așteptăm, oftă Edouard.

Pala bruscă de vânt îl lovi cu o putere uriașă, măturându-i din fața ei, alungându-i neajutorați, aruncându-i la pământ.

Roberto zăcea acolo uluit. Vântul îi tăie respirația și el gâfâi, ascunzându-și capul în brațe. Uitându-se printre degete, îl văzu pe Hilliard în patru labe, târându-se spre colțul hotelului, iar Edouard se ținea de balustrada terasei, alături de el.

— Apucă balustrada, urlă Edouard peste vânt, până ajungem la colț, apoi ghemuieste-te jos și fugi.

Își făcură drum, ținându-se de balustradă, în timp ce vântul se arunca asupra lor dinspre mare și începu să plouă, pocnindu-i orizontal, orbindu-i.

— Ieși! urlă Edouard. Fugi, acum.

Îl urmări pe Roberto dispărând în ploaie și se rugă să ajungă la adăpostul colțului. Vedea colțurile albe ale valurilor cum inundau pajiștile de sub el.

— Doamne, gâfâi el, peste câteva minute va ajunge pe terasă.

Se lansă și el după Roberto, gâfâind, alergând într-o parte ca un crab împins de vânt. Lăsându-și capul în jos și îndoindu-se pe vine, se strădui să ajungă la colț unde Roberto și Hilliard erau strânși împreună, în calmul relativ al adăpostului unei arcade. Ei așteptară, suflând greu, în adăpostul lor temporar, gândindu-se ce să facă în continuare.

— Credeți că putem ajunge la ușa principală? întrebă Roberto.

— N-avem de ales, replică Edouard trist. Dacă rămânem aici, ne înecăm.

Cu spatele la zid, ei o porniră lateral, de-a lungul aripii de Est a hotelului, clătinându-se și alunecând în noroi, până ajunseră la ruina unei frumoase grădini care se întindea între ei și ușa hotelului.

— N-avem ce face decât să ne târâm cât mai jos putem și să înaintăm, strigă Roberto, pornind înainte, în noapte.

Poate vor reuși, se gândi Edouard, ținând capul în jos și umerii lăsați. Încă îl mai putea zări pe Roberto înaintea lui și ușor mai în stânga, dar nu era nici urmă de Hilliard.

Palmierul dezrădăcinat veni spre ei cu forța unui tren expres, prinzându-i fără veste, în timp ce se luptau, orbiți de ploaie și întuneric. Roberto îl văzu primul, era o formă neagră care se îndrepta spre ei din noaptea și mai neagră. Cu un țipăt, el ridică brațele într-un gest inutil, de parcă ar fi vrut să o prindă. Îi lovi simultan pe Edouard și pe Roberto și căzură sub lovitură ca niște piese de domino.

Vântul risipea vocile în jurul lui și Edouard distinse treptat siluete ghemuite deasupra lui în ploaie.

— Să încercăm să ridicăm pomul, o să fie bine, urlă Hilliard. Nu încerca încă să te miști.

Edouard își dădu brusc seama că era apă în jurul lor și înțelese că marea trecuse deja pe terasă. Îl durea umărul și îi picura sânge în ochi, de la o rană la cap.

Ridicând și făcând eforturi, îl eliberară mai întâi pe Edouard. El fusese prins de partea de sus a copacului și primise o lovitură la cap, dar cea mai mare parte a greutateii îl lovide în umărul drept. Brațul îi atârna moale din oasele fracturate. Roberto era cel care primise din plin lovitură părții mai grele a copacului și încă era prins dedesubt.

— Trebuie să-l ajutați pe Roberto, strigă Edouard. Pentru Dumnezeu, ajutați-l...

Vântul împrăștie vorbele lui în noaptea neagră.

— Îl aducem și pe el pe urmă, urlă Hilliard. Trebuie să te duci înapoi, până nu ne ia marea pe toți.

Cu câte un bărbat care îl sprijinea de fiecare parte, el se împiedică și se târî spre ușă, fiecare pas fiind o agonie pentru Edouard. Deschizând ușa, ei îl împinseră pe Edouard înăuntru și dispărură înapoi în furtună. Edouard se sprijini de ușă, gâfâind. Transpirația și ploaia se amestecau cu sângele lui și picurau pe marmura elegantă. Bătrânele doamne moțâiau în lumina pâlpâitoare a lumânărilor.

Durerea din umăr era insuportabilă și Edouard își mușcă buza ca să nu țipe. Ah, Doamne, ce-o fi cu Roberto? Dacă nu se grăbeau, va fi prea târziu. Se vor îneca cu toții. Chiar în timp ce gândea asta, se auzi o bușitură și un zgomot de sticlă spartă, când un val se aruncă asupra ferestrelor cu obloane și cu saci de nisip.

Ușa se deschise din nou, iar ploaia și vântul pătrunseră prin hol, stingând lumânările, scuturând sfeșnicele și aruncând la podea pahare și obiecte mici, înainte de a fi închisă din nou, cu greu, de forța reunită a patru bărbați. Vocea domnișoarei Peabody suna calmă, neclintită, în întuneric.

— E cineva aici? Ce se întâmplă?

Edouard își făcu drum spre sfeșnice.

— E-n regulă, domnișoară Peabody. Vocea îi suna stranie, chiar și lui însuși. O să aprindem lumânările într-o clipă.

La lumina lumânărilor, văzu cum Roberto e cărat prin hol și așezat cu grijă pe o canapea. Bărbații stăteau deoparte, cu respect, evitându-i ochii, iar Edouard se uită la ei uimit. Nu putea fi adevărat! Nu voia să creadă că era adevărat.

Te rog, Doamne, fă să nu fie asta.

Dar Roberto era mort.

— Vreți, vă rog, să-l luați pe domnul de Santos sus? întrebă liniștit domnișoara Peabody. Întindeți-l pe unul din paturi. Și adu-i domnului Edouard un pahar de coniac, Henry. Sora mea are experiență de infirmieră, îi spuse ea lui Edouard. O să vă îngrijească umărul.

Se mai auzi o nouă rafală bruscă și mai multe zgomote de sticlă spartă.

— Cred că ar fi mai bine să mă uit la asta, spuse ea calm, să vedem ce se poate face.

Edouard se uită amorțit cum ea dispăru în direcția salonului mare. Domnișoara Peabody își asuma conducerea și era de neclintit. El își sprijini capul de fotoliu și închise ochii, în timp ce ei duceau trupul lui Roberto la etaj. Își putea aminti clar băiețelul blond, cu Zeze, berbecelul lui, și-l aminti pe Roberto tânăr, un atlet cu membre aurii, jucând polo cu echipa sa; Roberto cel bun la suflet, mereu împăciuitor între Amélie și prietenii lui, soțul lui Amélie, băiatul și bărbatul pe care ea îl iubise totdeauna, tatăl copiilor ei. Și plânse, pentru băiatul pe care-l cunoscuse și pentru durerea căreia va trebui să-i facă față Amélie.

Coșmarul încă nu trecuse. Marea se ridica pe terasă și în grădini iar valurile se aruncau în obloane. Puteau simți clădirea tremurând, de parcă era un vapor care se scufunda, iar ei stăteau în jur, nervoși și temători, bând whisky, în timp ce noaptea avansa, iar vântul și marea nu dădeau semne să

se liniștească. Surorile ședeau una lângă alta pe canapea, tricotând calm și, de data asta, nu se plânseseră când fratele lor se alătură băutorilor de whisky.

Deși ceasul lui Edouard arăta ora șapte dimineața, nu se zăreau zorile prin crăpăturile obloanelor; noaptea și ziua erau la fel și abia la amiază, vântul începu să slăbească și cerul începu să se lumineze. Uraganul trecuse. În urma lui rămâneau doar morții și daunele.

Capitolul 34

Amélie nu-și putea aminti când anume a fost mai rău, când Edouard i-a spus că Roberto murise sau la funeralii, când sărmanul lui trup sfărâmat fusese pus să se odihnească sub cerul albastru al unei zile senine în Florida. Oricum, n-avea importanță, se gândi ea obosită, nimic nu mai conta acum. Își trase fotoliul lângă fereastră și se uită la golul albastru de jos.

Vila Encantando era tăcută. Bunica se întorsese la Rio, iar Xara și Edouard erau la Miami cu copiii, ai lor și ai ei. Un ghimpe de vinovăție o înțepă pe Amélie când se gândi la fetițele ei. Trecuse o lună de când venise la Key West, însoțită doar de bunica ei, o lună de când nu-și mai văzuse copiii. Și trecuseră două luni de la moartea lui Roberto. Fie și numai gândul la acest cuvânt o făcea să simtă un fior interior. Închise ochii împotriva durerii, de parcă ar fi putut să-l vadă cu palmierul care îi țintuia trupul lui frumos, puternic, în noroi. Era prea mult, nu putea suporta! Nu mai avea pentru ce să trăiască, gemu ea încet în camera goală. Nimic! Dar bunica îi spusese că avea pentru ce, erau Laiș și Leonore – copiii lui Roberto – putea să-i mulțumească lui Dumnezeu că avea această moștenire. Cum putea oare bunica să știe cât de departe i se păreau acum cele două dulci copile? Ele erau prea mici și prea inocente ca să știe altceva decât că le lipsea bărbatul acela drăguț căruia tocmai învățaseră să-i spună tată. Poate că bunica avea dreptate și că ele ar trebui să fie un sprijin, dar nu erau, iar asta era probabil din vina ei. Era o mamă nesimțitoare, își neglija copilele, scaldându-se în propria ei durere!

Amélie se simțea neajutorată, nu putea face nimic ca să se lupte împotriva sentimentelor ei, era înecată în ele, era copleșită de durere. Voia să rămână pentru totdeauna în camera întunecată și să nu trebuiască să vorbească cu nimeni. Era mai ușor așa.

Edouard o porni de la feribot de-a lungul debarcaderului, cu capul plecat, pierdut în gânduri. Se afla aici din cauza lui Xara, era ideea ei, iar el spera cu ardoare să reușească. Cheile i se mișcau în buzunar, în timp ce mergea pe strada principală, la magazinul de înghețată unde cumpără o porție de ciocolată și una de piersici, favoritele lui Amélie, zâmbind de naivitatea lui – ca și când niște lucruri copilărești, ca înghețata preferată, ar putea să o ajute! Isabelle îl avertizase că Amélie nu mânca, nu făcea nimic. Stătea în casă, abia lua ceva în gură și nu voia să vadă pe nimeni. Trebuiau să facă ceva în legătură cu ea. Atunci Xara venise cu ideea. Edouard oftă când se urcă în taxi, spera ca ideea să acționeze.

Cine putea fi oare? se întrebă Amélie, speriată de zgomotul pașilor în hol. Se uită la ceas. Era ora patru, și se pare că ațipise. Probabil că era doar Zita, menajera. Dar nu, nu se putea să fie ea – le dăduse liber cameristelor

săptămână asta, dorise să fie absolut singură. Ciuli din nou urechile să audă zgomotul, în timp ce merse în vârful picioarelor la ușa dormitorului și se opri să asculte. Era un zgomot în bucătărie!

— Cine-i acolo? strigă ea deschizând larg ușa și mergând de-a lungul galeriei, spre capul scării.

— Amélie! Sunt eu, Edouard.

Ea se sprijini de balustradă, ușurată, uitându-se în jos la el.

— Edouard! Ce faci aici?

Edouard se grăbi să urce scara spre ea.

— Am venit să te văd pe tine, bineînțeles.

Ea parcă se topise de-a binelea când el își puse brațele în jurul ei, ținând-o strâns. Oasele ei erau ca de păsărică sub mâinile lui. Edouard o ținu mai departe de el, analizând-o.

— Am fost sigur, spuse el acuzator. Nu mănânci.

— Mănânc destul, spuse Amélie apărându-se. Sunt bine, Edouard, zău că da. Nu era nevoie să alergi încoace doar pentru că bunica a plecat. Mă simt mai bine singură.

— Sunt sigur de asta, spuse Edouard trist, dar fetele tale nu sunt prea bucuroase.

Ochii lui Amélie se lărgiră alarmați.

— Nu-i nimic rău cu ele, nu-i așa?

— Nu. Nu e nimic rău cu Laiș și Leonore, numai că săptămâna viitoare vor împlini doi ani și ar fi plăcut dacă mama lor ar fi acolo ca să serbeze cu ele ziua lor de naștere. Mai ales acum, când nu au tată, adăugă el în mod deliberat.

Șocheaz-o, îi spusese Xara, trebuie să o scuturi din groaznica ei apatie, să-i pui pe umeri răspunderea, să o faci să-și dea seama de asta, Edouard. Trebuie, de dragul copiilor - și al ei înseși.

Amélie se dădu un pas înapoi. Ce tot vorbea el? Nu știa că ea nu putea suporta să vorbească despre asta?

— Eu... eu tocmai stăteam culcată în camera mea, șopti ea, îndepărtându-se puțin pe coridor.

Edouard o apucă de mână.

— Vino jos, cu mine, spuse trăgând-o după el. Am adus ceva pentru tine.

— Edouard, eu... nu mă simt prea bine, cred că mă duc înapoi în camera mea, să mă culc. Ah, am uitat, le-am dat liber săptămână asta cameristelor, o să trebuiască să iei cina la St. James.

— Și tu, ce-ți propui să mănânci la cină?

Fața ei tăcută răspunse întrebării lui Edouard.

— Vino cu mine, zise, luând-o cu el pe scară.

Cele două cartoane cu înghețată se topeau deja pe masa din bucătărie, iar Edouard o așeză pe Amélie pe un scaun și puse într-un bol câte o lingură din fiecare sort.

— Uite, zise el cu un zâmbet ironic, favoritele tale.

Nu știe oare, se întrebă Amélie că nimic nu mai contează acum? Nu înțelege oare asta? Ochii ei îndurerați îi întâlneau pe ai lui Edouard pe deasupra mesei, în timp ce înghețata stătea, neatinsă înaintea ei.

— Dacă nu mănânci, n-o să rezolvi nimic, Amélie. Asta n-o să-l aducă înapoi pe Roberto.

Ea lăsă ochii în jos, genele lungi, întoarse, făcând umbre pe obraji ei palizi. Părul ei, cândva lucios, stătea moale, meșele aurii erau întunecate și fără viață. Mâna lui Edouard tremură pe linguriță; cât de mult ura că trebuia să o rănească în felul ăsta, dar trebuia să o facă, pentru binele ei.

— Laiș și Leonore sunt foarte bine, spuse el. Se învârtesc prin toate locurile, nu poți să le oprești. Îmi amintesc atât de mult de vremea când tu aveai vârsta lor, Amélie, e minunat să le vezi. Bineînțeles că seamănă și cu tatăl lor; Roberto era la fel de blond ca și tine. Laiș are ochii lui, acel albastru deschis frumos...

— Oprește-te! Furia pulsa în vocea lui Amélie îndurată. De ce faci asta? ... Încetează, Edouard. Te rog.

— Deci, crezi că e corect să nu mai vorbești niciodată de Roberto acum, după ce a murit? Trebuie să pretindem cu toții că el n-a existat niciodată? Ce prostie mai e și asta, Amélie? Roberto are dreptul să fie amintit... să se vorbească despre el... să fie iubit. Nu vezi, Amélie, că moartea lui trebuie să devină o parte a vieții noastre ca toți să putem trăi cu ideea asta?

Amélie se uită la el, cu fața împietrită, iar Edouard ezită. Mersese oare prea departe? Dacă da, oricum nu mai putea da înapoi.

— Sunt doi copii la Miami care au nevoie de mama lor. Mai mult decât atât, Amélie, au dreptul la mama lor. Tatăl lor a murit și viitorul lor e în mâinile tale. Depind de tine, Amélie de Santos.

Amélie ridică bărbia, de parcă ar fi primit o lovitură. Edouard avea dreptate, copiii erau în răspunderea ei. Dar ea nu voia să se întoarcă la Miami, nu voia să se ducă nicăieri, voia doar să stea în siguranța acelei camere de la etaj. Cum putea oare să se întoarcă, să râdă și să se joace cu copiii, așa cum s-ar aștepta ei să facă, așa cum făcuse totdeauna? Acum era cu totul altfel. Viața devenise goală.

Edouard scoase cheile din buzunar și le ținu ridicate în fața ei.

— Astea sunt cheile de la Palaço d'Aureville, spuse el calm. Sunt cheile pe care i le-aș fi dat lui Roberto, când ar fi preluat funcția de director al hotelului, luna viitoare, o funcție pentru care a muncit din greu și pe care nu am ezitat să i-o ofer. A meritat-o.

El puse cheile pe masă, între ei, și își împinse scaunul. Podeaua cu dale dădea ecou pașilor lui, în timp ce umbla prin bucătărie.

— Stricăciunile la hotel au fost reparate, iar terenul este refăcut în grădini. Sperăm să-l putem deschide la termen și hotelul va fi cel puțin pe jumătate ocupat în primele două săptămâni, iar după asta, e deja aranjat complet pentru tot sezonul. Instalăm două piscine și o sală de gimnastică, iar Michel, bucătarul șef, visează mereu feluri noi cu care să-i tenteze pe oaspeții noștri. Personalul e pregătit și așteaptă. Acum avem nevoie doar de un director.

Amélie ședea bătoasă la masă, întrebându-se de ce trebuia ea să știe toate astea, ce importanță aveau?

Ochii lui Edouard îi sfredeleau pe ai ei.

— Am cheltuit o grămadă de timp pentru Palaço d’Aureville eu, Xara, bunica ta, Roberto – și o groază de bani. Funcția de director e a ta, Amélie.

Capul ei se înalță și ochii ei șocați priveră într-ai lui.

— Roberto ar fi vrut să fie așa, continuă Edouard. Tu ai condus hotelul din Rio, pentru bunica, și l-ai ajutat pe Roberto la Palaço; nu există nici un motiv ca să nu poți îndeplini această sarcină.

El ridică mâna când ea începu să protesteze.

— Nu primesc un nu drept răspuns, Amélie, nu va exista un alt director. Dacă tu nu accepți slujba, atunci Palaço d’Aureville se va închide, înainte de a se redeschide.

Edouard se duse la masă și împinse cheile spre ea.

— Uite cheile. Palaço d’Aureville te așteaptă. E o provocare, Amélie, dar știu că poți face lucrul ăsta.

O porni spre ușă, întorcându-se să o privească, iar ea rămase acolo tăcută, cu spatele spre el.

— Ai face mai bine să mănânci înghețata, strigă el. Se topește.

Un semi-zâmbet se ivi pe fața lui Amélie. Lui îi trebuise mult curaj ca să joace atât de tare, și îl admira pentru asta. Și nu doar atât; ea știa că dacă spusese toate astea, se va ține de cuvânt: dacă ea va refuza slujba, el va închide Palaço. Nu-i lăsase posibilitatea de a alege. Ea luă grămada grea de chei, cântărindu-le greutatea în palmă, așa cum făcuse probabil Roberto de multe ori. Scaunul scârțâi pe dale, când ea îl împinse și se duse spre ușă, să-l caute pe Edouard.

„O provocare”, spusese el; va fi mai mult decât o simplă provocare, va fi o luptă de urcuș, de muncă grea, dar ca idee îi surâdea, Doamne, cât de mult îi surâdea!

Capitolul 35

În iunie 1914, Léonie negase pericolul unui război în Europa, așa ceva fiind ridicol. Cine își putea închipui războiul, când soarele strălucea, Mediterana părea mai albastră ca oricând și brize slabe răcoreau minunatele seri de vară? Cine ar dori să tulbure o asemenea perfecțiune? se întreba ea. Și cum putea să fie război, când, în iulie, străzile Parisului erau vii, cu tineri bucuroși, îmbrăcați după ultima modă șic a orașului, părând întotdeauna că se duc sau că se întorc de la o petrecere aiurită, extravagantă? Muzica plana ca o ceață deasupra teraselor și a trotuarelor Parisului, iar deliciosul miros al cafelei și al pâinii proaspăt coapte provoca plimbăreții matinali. Dar francezii își citeau ziarele în cafenele într-o îngrijorare tăcută, iar bârfa trecea de la femei la război, de la vacanțele petrecute la Deauville la problemele din Balcani...

— Trebuie să vină, Léonie! Îi spuse Jim, punând ziarul cu titluri negre pe masă, între ei.

Léonie își sorbea cafeaua, uitându-se la terasa aglomerată de la Coupole, evitându-i privirea. Ea nu voia să-și strice acea dimineață perfectă cu discuții despre război.

— N-are nici un rost să evităm subiectul sau să sperăm în miracole, Léonie. Situația e gravă.

— Dar, toată lumea zice că ziarele exagerează, că totul se va rezolva.

— E prea târziu, draga mea, mașinăria este deja în mișcare. Trebuie să luăm hotărârea.

— Hotărârea?

— Te duc în America? Sau rămânem aici, să-i facem față?

Să părăsească Franța când avea să fie un război? Să părăsească hanul? La naiba, se luptase și suferise să-și realizeze căminul, iar acum el sugera, pur și simplu, să plece și să-l lase dușmanului!

— Niciodată! exclamă ea cu pasiune. N-am să părăsesc Franța niciodată. Am să omor pe oricine încearcă să-mi ia hanul.

Jim zâmbi; el știse ce avea ea să spună.

— În regulă. Problema asta am rezolvat-o. Rămânem. A doua întrebare este: ce vor spune dacă vor avea un american în armata franceză?

Cu egoism, Léonie spera pe jumătate că armata nu-l va accepta. Gândul de a fi fără Jim și, mai rău, probabilitatea ca el să fie în luptă, o îngrozeau. Jim deveni membru al serviciului de contrainformații și, brusc, Léonie văzu o altă latură a bărbatului deschis și fără griji, care a urmărit-o și a cucerit-o. Zâmbetul lui mereu vesel nu-i mai putea ascunde preocuparea din ochi. Planurile lui încrezătoare pentru viitorul lor se acoperiră de un sentiment tot mai puternic de inutilitate, pe măsură ce evenimentele internaționale se îndreptau cu rapiditate spre singura concluzie posibilă, iar dragostea lui pentru ea căpătă pasiunea unui bărbat nesigur de câte zile vor mai petrece împreună.

Deși fusese anticipat, războiul păru că izbucnise brusc. Armatele mășăluiau prin Europa, trupele se mașau la frontiere și tinerii bărbați ai Parisului intrară rapid în uniforme și plecară pe front.

Léonie era singură la han. Jim plecase în dimineața aceea spre Paris, își luaseră rămas bun cu calm și fără lacrimi, deși, de data asta, pe Jim îl părăsise aproape complet optimismul.

— Nu știu cât o să dureze, Léonie, îi șopti el, ținând-o strâns. Și nu știu când am să te văd din nou, dar ține minte că te iubesc... ai să știi vreodată cât de mult te iubesc?

— Nimic rău n-o să ți se întâmple, spuse Léonie cu încredere. Sunt sigură de asta. Nici un război nu ne poate distruge!

Mica pisicuță, simțind că se petrece ceva rău, sărise în brațele ei și stătea tremurând, mieunatul ei pe ton înalt devenind un geamăt răgușit, când mașina lui Jim dispăru în depărtare.

Era aproape de necrezut când el o sună de la Paris, în ziua următoare, și apoi în fiecare seară, timp de o lună. După aceea, nimic timp de săptămâni. Apoi, brusc, veni acasă - doar pentru câteva zile - și li se păru că viața era din nou normală, până sosi momentul groaznic - el trebuind să plece din nou.

După câteva luni, Léonie nu mai putu suporta așteptarea și inactivitatea. Războiul se ducea în Nord, pe dealuri și în tranșee, departe de frumoasa ei Provence, albastră și aurie, dar efectele lui se vedeau pe fețele întunecate ale femeilor din piață, îngrijorate pentru fiii și soții lor; la jocul de boole, din piață, jucau doar bărbați bătrâni, oboșiți; se simțea lipsa oamenilor tineri pe străzi.

Îi trebuiseră două zile ca s-o poată suna la telefon pe Caro, la Paris, dar reuși exact ceea ce dorise. După o oră, hainele erau împachetate, Chocolat era așezată în coșulețul ei, în spatele mașinii, benzina fu căpătată, cu rugăminți, de la un prieten vechi de la un garaj și ea era în drum spre Paris – și apoi spre front.

— Nu ne lasă să luptăm, spuse Caro cu ochii strălucind de emoție, dar sunt și alte feluri în care putem ajuta.

— Eu vreau să fiu acolo, insistă Léonie, pe front, nu să mă ascund aici, în spate, să rulez bandaje. Nu-i putem ajuta măcar pe răniți? Au nevoie de ambulanțe, nu-i așa? Atunci, hai să le dăm ambulanțe, Caro!

Împreună, adunară fonduri pentru un grup de douăsprezece ambulanțe, ducându-le pe front cu trupa lor de doamne, cândva frumoase pariziene, îmbrăcate în uniforme elegante dar practice, gri cu roșu, create de croitorul favorit al lui Caro. Nimic nu le-ar fi putut pregăti pentru ororile ce rămân după o bătălie, pe câmpul de luptă, dar ele își duceau încărcătura de bărbați, forțându-se să nu dea atenție țipetelor de durere și gemetelor, sunetelor și mirosurilor războiului. Mergând tot mai aproape de front, mânate de ura față de un dușman atât de implacabil de brutal, ele salvau rămășițele sfărâmate, însângerate, a ceea ce fusese cândva tineretul Franței și Angliei.

„Victoriile cu aripi” le-au poreclit bărbații, pentru felul cum conduceau ambulanțele – ca niște lilieci din iad – ignorând schijele și focul, zburând peste câmpuri aspre noroioase, de parcă vehiculele lor ar fi avut aripi. Iar pentru Léonie, ironia era că ambulanțele pe care le conduceau erau vehicule De Courmont, puștile soldaților erau fabricate în vastele uzine de armament De Courmont de la Valenciennes, iar tunurile grele, ale căror tiruri neîncetate le asurzeau zile întregi, erau produse din oțel De Courmont.

Din când în când, atunci când totul depășea măsura, când Léonie simțea că nu mai suportă să vadă răni căscate, sângerânde, ochi speriați agonizând, sau să mai aprindă țigări pe care să le pună tremurând între buze aflate pe moarte, ea și Caro luau în vehiculele lor o duzină de bărbați tineri cu ochi pierduți în gol, nerăniți dar șocați, ce păreau că privesc mereu într-un iad prea particular pentru a fi descris și care nu putea fi uitat niciodată. Îi conduceau cu mașinile spre Sud, la veșnic primitivul han și la îngrijirea blândă a domnului și doamnei Frenard, cu speranța că liniștea de acolo ar putea să-i facă să se simtă din nou oameni. Iar uneori, când reușeau, simțeau din nou că există speranța.

Uneori, în aceste vizite, Jim apărea din senin și aveau câteva zile de extaz împreună, dar care deveneau grele din cauza plecării lui iminente. Nu vorbeau niciodată despre ce anume făcea și, aparent era același bărbat

vesel, ironic, dar ea simțea noua lui amărăciune la fel de adâncă precum era și a ei.

Alphonse, a cărui mândrie suferise o lovitură amară când îi spusese că era prea bătrân pentru serviciul militar, rămăsese la Paris, adânc implicat în negocieri pentru împrumuturi internaționale în vederea susținerii efortului de război. Activitatea lui pentru Franța era foarte valoroasă, dar nu compensa separarea lui fizică de locul unde simțea că trebuia să se afle: pe linia frontului, luptând pentru țara sa.

Jim a fost acela care a adus vestea morții lui. Caro, revenită dintr-un lung schimb de serviciu pe ambulanță, își ținu bărbia sus când el îi spuse ceea ce presimțise deja că avea să-i comunice. Alphonse căzuse victimă nu gloanțelor dușmane ci gripei care bântuia țara.

— Nu m-am căsătorit cu el, spuse Caro încet, în timp ce lacrimi de șoc îi curgeau pe obraji, și n-am să-mi iert niciodată asta – și pentru că nu am fost acolo, cu el. El nu a căpătat niciodată uniforma, dar a murit pentru țara lui. Știu că el s-ar aștepta să mă comport ca soția unui ofițer și a unui bărbat viteaz. Sper că știa, Léonie, sper că știa că-l iubeam.

Plecuse a doua zi dimineață pe front, cu ochii uscați și hotărâtă că, dacă nu putea ucide dușmanul, măcar să salveze cât mai mulți francezi cu putință.

Uneori, o scrisoare ajungea la Léonie de la Amélie din Florida, de parcă era dintr-o altă planetă, unde lumea era încă plină de culori în loc ca totul să fie cenușiu. Léonie era încântată de veștile despre nepoatele ei gemene. Ele o umpleau cu o speranță de viitor, ale cărui probleme deveniseră brusc mai mari decât fuseseră vreodată amenințările personale din partea lui Monsieur. Dar tristețea morții lui Roberto, la fel de sălbatică și nemeritată ca și oricare moarte de pe câmpul de luptă, despre care aflase după câteva luni de la eveniment, dintr-o notiță mâzgălită venită de la Amélie, se adăugă la amărăciunea depărtării de fiica ei, la ale cărei bucurii în viață nu putuse să participe și la ale cărei nefericiri nu se afla acolo ca să-i ofere alinare.

La fel de brusc cum începuseră, lucrurile luară altă întorsătură. În vara lui 1918, odată cu înaintarea forțelor aliate spre victorie, cerul Franței se luminează și el și speranța reveni în inimile tuturor. În noiembrie, în același an, Parisul și Londra sărbătoreau armistițiul cu muzică și vin, cu dans pe străzi și focuri de artificii. Pentru Jim și Léonie era suficient că erau din nou împreună, uitându-se afară spre marea întunecată, din patul acela mare, alb, din camera simplă a vechiului han.

Mai era un post scriptum la război, care pentru Léonie sublinia „Sfârșitul”. Informația era cuprinsă doar în câteva paragrafe din ziare, datorită importanței familiei bărbatului respectiv – în special prin asocierea prin căsătorie cu una dintre cele mai mari producătoare de oțel și armament, familia Krummer. Se întâmplase în ziua de după declararea armistițiului, iar Rupert von Hollensmark era în drum spre fabrica Krummer din Essen, când mașina lui a sărit de pe șosea din cauza ceții dese. A murit pe loc.

Plimbându-se singură de-a lungul plajei, Léonie încercă să-și amintească timpul petrecut împreună cu el, ce tineri fuseseră, atât de

însământător de tineri, și cât de mult îl iubise. Toate evenimentele importante ale vieții ei se desfășuraseră aici la han, unde o adusese el. Toate legăturile ei încâlcite și iubirile ei; Monsieur care cumpărase hanul pentru ea; Charles care i-o dăduse pe Amélie; și acum, viața ei aici cu Jim. Dragostea pierdută lasă regrete dulci-amare și ea se întrista cu gândul la Rupert și la Pușchi.

Capitolul 36

Amélie se îndreaptă înapoi prin grădinile de la Palaço d'Aureville spre micuța casă albă cu grădina ei înconjurată de ziduri, care era căminul ei și al micii ei familii. Își controlează ceasul mare de la mână, căci timpul era acum un element important în viața ei. Era ora șase. Avea exact o oră ca să facă baie și să se joace cu fetițele, înainte de ora lor de culcare și apoi se va întoarce la hotel să controleze reținerile de camere. Nu mai putea admite o suprasolicitare așa cum se întâmplase luna trecută, iar ea nu descoperise încă de ce se întâmplase greșeala aceea. Era de nescuzat, iar faptul că așa ceva nu se mai întâmplase până atunci în cei trei ani de când era în funcție, nu conta. N-ar fi trebuit să se repete și ea era cea care avea obligația să se asigure că nu se va mai întâmpla. Dar întotdeauna apărea câte ceva, se gândi ea cu un zâmbet, când împinse poarta și merse pe cărare spre ușa principală, mereu deschisă.

— Mamă, mamă!

Vocile fetițelor țipau la unison când acestea se năpustiră pe ușa din față - două capete blonde, cu bucle, plinuțe, cu picioare bronzate, alergând, împingându-se cu brațele. Laiș era cea care se împingea înainte, desigur, în timp ce Leonore zâmbea doar și o lăsa în pace.

— Eu prima! găfâi Laiș, aruncându-și brațele în jurul genunchilor mamei. Sebastião e aici, anunță ea, când Amélie se aplecă să o sărute.

— Aici sunt, mama! Leonore își ridică fața ei mică pentru un sărut. Sebastião e aici.

— Ce bine!

Amélie le luă de mână și merse pe cărare cu ele.

— Pun pariu că v-a adus cadouri.

Laiș o privi cu ochii albaștri ai lui Roberto.

— Cea mai mare - cea mai mare păpușă pe care ai văzut-o vreodată.

Mâinile ei descriseră mărimea și Amélie râse; cunoștea puterea de a exagera a fiicei ei.

— Nu, e atât de mare!

Mâinile lui Leonore conturară o mărime mai modestă.

— Mie tot mi se pare foarte mare, zise Amélie cu veselie. Hai să ne uităm la păpușile alea.

— Ce face femeia muncitoare?

Frumusețea lui Sebastião îi amintea totdeauna de Roberto.

— Încântătoare și frumoasă, ca întotdeauna, după cum văd, spuse el, sărutând-o.

Amélie se aruncă într-un fotoliu.

— Eu nu mă simt atât de încântătoare, zâmbi ea. Dar e drăguț din partea ta că o spui. Și mă simt cu mult mai bine pentru că te văd pe tine.

— Vorbele astea sună ca o muzică pentru urechile mele, spuse el, dându-i un pachet. Nu puteam să te uit tocmai pe tine, nu-i așa?

— Un cadou? Ah, Sebastião, nu trebuia să te preocupe... ești prea bun, ne aduci întotdeauna daruri.

Ce s-ar face fără el? se întrebă ea. El fusese stâncă de care se sprijinise ea în acești ultimi ani. El asculta toate problemele ei, discuta toate îngrijorările ei, trăia toate îndoielile ei în forțele proprii. El o alina, o încuraja și, când era necesar, o certa, iar ea îl iubea pentru toate astea.

Cutia albă era legată cu o panglică argintie și purta numele unui mic magazin din New York. În ea era cea mai frumoasă bluză de dantelă.

— Mi-au spus că este ultima modă, zise el cu îngrijorare, așteptând să vadă dacă îi plăcea.

Amélie ținu lângă ea dantela fragilă și îi zâmbi larg.

— Este cel mai frumos lucru din garderoba mea, spuse ea. Ce inteligent din partea ta să o alegi, Sebastião. Râse la ideea că el intrase într-un magazin pentru femei. Ai avut curaj! adăugă ea.

Amélie aruncă o privire la rochia pe care o purta. Trecuseră ani de când nu-și mai cumpărase nimic nou; pur și simplu, nu avusese destul timp liber pentru cumpărături. Nu avea timp pentru nimic – doar hotelul și copii – și se mișca între cele două ca limbile unui pendul, fiecare minut fiind socotit. Nu-i mai rămânea timp pentru ea.

— De fapt, te-am mituit, ca să fiu sigur că iei cina cu mine.

— Vai, Sebastião, dar trebuie să mă întorc la hotel. Trebuie să controlez reținerile de camere pe luna viitoare și mai am cina de aniversare a căsătoriei domnului și doamnei Freeland, iar diseară dans în camera de bal. Trebuie neapărat să fiu acolo, să văd să nu fie vreun dezastru.

— Amélie, nu ți-a spus nimeni niciodată că secretul succesului este să știi să delegi? Deleagă pe cineva, draga mea, pune o parte a poverii pe umerii angajaților tăi, că pentru asta sunt ei acolo.

Amélie zâmbi.

— Știu, știu. Doar că... păi... știu, Sebastião, în final răspunderea e a mea și nu vreau să mergă ceva prost. Edouard are încredere în mine.

— Te cred că are încredere în tine, după treaba pe care ai făcut-o. În trei ani, localul a devenit hotelul cu cel mai mare succes din Florida. De ce nu ar avea încredere în tine? Și de ce să nu ai tu încredere în angajații tăi? În fond, tu i-ai ales.

— Ai dreptate, bănuiesc că ar trebui să-și vadă de treabă. Problema este că eu sunt atât de al naibii de interesată de treabă, încât nu suport să nu fiu implicată; îmi place fiecare amănunt al muncii.

Amélie râse, ridicând-o pe Leonore pe genunchiul ei.

— Dar ăsta e timpul vostru, nu-i așa, draga mea? spuse sărutând-o. Ce-i cu baia aia?

Ochii lui Leonore erau chihlimbarii maronii, ca ai lui Amélie și ai lui Léonie.

— E rândul meu să stau în capătul fără dop, al căzii, spuse ea trăgându-o pe Amélie de braț. Spune-i, spune-i lui Laiș acum, mamă. Nu ai voie să te așezi în capătul meu, o atenționează ea pe sora sa.

Laiș sări în picioare și alergă prin cameră la ușă.

— Dacă ajung prima, am să mă așez unde vreau, strigă ea, aruncându-și îmbrăcămintea în drum.

Amélie și Sebastião râseră.

— Nu te îngrijora, Leonore. Voi avea grijă să capeți tu locul fără dop.

Sebastião luă fetița și o aruncă pe umerii lui.

— Haide, spuse el, să vedem cum știi să înoți.

El se uită la Amélie, când urcară scara împreună.

— Cum rămâne cu cina aia - sau am venit tocmai de la New York să te văd și apoi să cinez singur?

— Ah, cât patos! Amélie zâmbi spre el. Îi face cu adevărat plăcere să-l vadă. Ora zece e prea târziu?

— Ora zece, s-a făcut!

Amélie purta bluza de dantelă cu o fustă albă, largă. Părul îi era ridicat în sus, cu piepteni cu perle, în urechi îi atârnavă perle-lacrimă, iar un cordon de argint îi strângea talia. Se simțea drăguță. Era ceva la care nu se gândise prea mult în ultima vreme, dar era momentul să înceapă s-o facă. Se întreba ce va gândi oare Sebastião de această idee a ei.

Sebastião o aștepta la masa ei specială din restaurantul de la Palaço. Era zece și zece minute și sala era aglomerată cu oaspeți care se bucurau de mâncărurile superbe ale lui Michael și de ambianța elegantă. Gustul lui Amélie se simțea peste tot, în fețele de mese de cel mai pal verde și în tacâmurile grele, simple, de argint, în farfuriile de Limoges și în florile preferate. Gustul ei fusese format și îndrumat de Isabelle și era fără greșală. La fel era și ea, se gândi Sebastião, împingându-și înapoi scaunul când Amélie veni spre el. El se întreba ce va spune ea când o va cere de soție. Momentul era potrivit acum, așa simțea el. Erau deja atât de apropiați.

— Sebastião, am o idee și vreau să-mi spui ce crezi despre ea.

Arăta atât de sinceră, încât Sebastião se întreba ce putea fi. Plănuia oare o extindere de cincizeci de camere? Sau să mai adauge alte terenuri de tenis sau un teren de polo? El nu considera că ar fi ceva care ar putea depăși imaginația sau flerul ei; părea să aibă un simț special pentru lucrurile de succes.

— Foarte bine, spune-mi, despre ce-i vorba, zise el, gândindu-se ce drăguță era în bluza albă de dantelă.

— Războiul în Franța s-a terminat, în sfârșit. Aș vrea să duc copiii s-o vadă pe bunica lor.

Singurul lucru care l-ar fi surprins mai mult ar fi fost dacă i-ar fi spus că se retrăgea și lăsa hotelul în seama altcuiva care să-l conducă. El știa că Amélie îi scria lui Léonie, deși rareori vorbea despre ea, dar era clar că ideea asta i se copsese de mult în minte.

— Mi se pare o idee bună, spuse el cu grijă, dacă Léonie e de acord.

El își aminti fuga lor din Franța, ultima oară, când Léonie fusese convinsă că Amélie era încă în pericol.

— Nu am de gând să-i spun, zise ea. Am să mă duc, pur și simplu, acolo și am s-o gădesc.

— Ca ultima dată, Sebastião ridică din sprâncene.

— Nu ca ultima oară. De data asta n-am să mai fug. Orice problemă o fi fost când eram copil, trebuie să se fi terminat până acum. Am douăzeci și patru de ani acum – și sunt văduvă cu doi copii. Amélie ridică din umeri. Nu există nici un pericol, decât în capul lui Léonie, iar eu cred că au dreptul și copiii mei să-și cunoască bunica.

Sebastião îi luă mâna.

— Ai dreptate, e o idee bună, bună atât pentru tine cât și pentru Laiș și Leonore. Și pentru Léonie.

Amélie zâmbi ușurată; Sebastião avea capul pe umeri; dacă ar fi încercat să o abată de la idee, ar fi trebuit să-și reconsidere hotărârea – sau măcar să asculte argumentele lui împotriva.

— Ah, atunci e bine! răsuflă ușurată. Sunt bucuroasă că ești de acord. O să-mi fie mai ușor când am să-i spun lui Edouard.

Vechea însuflețire îi lumină chipul și, pentru o clipă, avu imaginea fetei tinere, vioaie, care fusese cândva.

— Ah, Sebastião, sunt atât de emoționată!

Ochii lui Sebastião îi întâlneau pe ai ei.

— Amélie, de ce să te duci singură? Nu pot merge și eu cu tine?

— Doar nu vrei să fii târât prin Europa de o văduvă și de copiii ei! Tu ai biroul de arhitectură la New York, de care trebuie să ai grijă – și ai fără îndoială, o duzină de prietene frumoase și înnebunitor de elegante!

Amélie respinse ideea cu haz, așa cum putea face cu un vechi prieten, dar Sebastião nu se lăsă respins.

— Amélie, nu mă gândeam așa, pur și simplu... aș vrea să fii soția mea.

Genele ei lungi, mai închise la vârfuri, se încruntară.

— Te-am iubit dintotdeauna, continuă el; am putea fi fericiți împreună, așa ca acum. Cele mai frumoase zile din viața mea sunt acelea când mă aflu aici, cu tine și cu copiii.

El era cel mai drag prieten al ei din lume și totdeauna fusese la fel – și era adevărat că erau fericiți când erau împreună. O căsătorie cu Sebastião ar fi calmă și rațională și totdeauna confortabil de iubitoare. Amintirile despre Roberto îi năvăliră prin minte; fusese o căsătorie plină de tinerețe și blândă și minunată. Dar acum, ea era diferită. Era femeie și voia să se simtă ca o femeie. Poate undeva, cândva, va fi cineva care va trezi în ea pasiunea pe care simțea că o posedă.

— Sebastião. Ochii rugători chihlimbarii ai lui Amélie îi întâlneau pe ai lui. Nu pot – oricum, nu acum. Nu sunt pregătită pentru căsătorie, dar și eu te iubesc, cu adevărat. Îi strânse mâinile cu îngrijorare. Doar că în Franța trebuie să mă duc singură. Îmi trebuie mai mult timp să-mi clarific sentimentele.

Poate că a acționat prea în grabă; au trecut doar trei ani, în fond.

— Atunci, am să fiu aici când ai să te întorci, zise el cu un zâmbet, dacă ai nevoie de mine.

Amélie oftă ușurată.

— Am să am întotdeauna nevoie de tine, de fapt am nevoie chiar și acum. Vreau să duc copiii la Paris pentru câteva zile, înainte de a coborî pe Coasta de Azur. Nu ai prieteni acolo? Mi-ar plăcea să știu că există cineva căruia să mă pot adresa dacă se întâmplă ceva rău.

Sebastião se gândi la Gérard de Courmont – era o șansă pentru el s-o cunoască, în sfârșit, pe Amélie.

— Desigur, am un prieten foarte bun. Am să-i scriu imediat și am să-l informez că vii. Va fi mai mult decât fericit să-ți arate Parisul.

— Minunat, zise Amélie când veni chelnerul să le aducă mâncarea. Aștept cu nerăbdare să-l cunosc.

Capitolul 37

Gérard conducea prin noapte mașina lui de un albastru închis; fiecare kilometru înregistrat pe kilometrajul de la bordul din fața lui mărea distanța între el și tatăl lui aflat la Monte Carlo. Niciodată nu-i era ușor să-și petreacă timpul alături de el, deși acum, când Gilles putea vorbi din nou, sentimentul groaznic de izolare din jurul tatălui său pe care îl simțise Gérard, mai slăbise. Trebuie să recunosc, se gândi Gérard, în timp ce se iveau zorile și ajunsese în împrejurimile Parisului, că bătrânul e un luptător, că are curaj. Avusese nevoie de așa ceva, pentru a trece prin ce a trecut el. Cea mai dură lovitură era incapacitatea lui de a umbla. Gilles de Courmont nu a acceptat ușor viața de infirm, ura scaunul său cu roțile și picioarele sale nefolositoare. Pentru a doua oară în viața lui, se lupta să facă exerciții zilnice care ar fi înfrânt chiar și un bărbat ce ar fi avut jumătate din vârsta lui; ultimul lui triumf din anii trecuți fusese ziua în care stătuse în picioare fără ajutor, alături de scaunul său – stătuse drept, pe picioarele lui, pentru prima dată după cinci ani. La șaiszeci și patru de ani, era încă un bărbat frumos, se gândi Gérard. În mod normal, un bărbat cu fizicul și cu poziția lui, s-ar fi bucurat de viață cu vreo femeie drăguță la braț, dar nu era cazul cu tatăl său; el probabil că se agăța tot de trecut și de unica dragoste a vieții lui: Léonie. Nimic nu se vorbea vreodată despre ea – nu existau conversații între tată și fiu – dar el bănuia că ea mai era încă acolo, în mintea întortocheată a tatălui său.

Trecu cu mașina peste pod și opri pe Quai d'Orléans, spre casa cea mare. Întrucât tatăl lui începuse să trăiască permanent la Monte Carlo, Marie-France preluase casa din oraș a familiei, deschizând ferestrele spre aerul proaspăt și înveselindu-i suprafețele întunecate cu vopsea nouă, cu lemnărie nouă și frumoase draperii noi. Pentru prima oară în ani de zile, în ciuda mărimii și grandorii ei, casa devenise un cămin.

Era exact ora șase și treizeci, când Gérard intră în hol. Era timpul pentru micul dejun și o stacană mare de cafea, înainte de a pleca la birou. Planurile pentru extinderea galeriei de artă prezentau niște probleme fascinante în privința iluminatului.

O grămadă de scrisori așteptau pe masa lui de lucru și el le răsfoi repede. Una era de la Sebastião – bine, trecuse mult timp. Ce o mai fi făcând?

Bravo, deci micuța Amélie d’Aureville venea la Paris. Își aminti de scrisorile pe care i le arăta Sebastião, cu micile desene caraghioase. Amélie, cea cu fața rotundă și păr ondulat, cu zâmbetul mare, cu colțurile gurii în sus când era fericită, și cu ele în jos când nu era.

Gérard puse scrisoarea pe masă. Se întrebă cât de fericită putea fi acum, o tânără văduvă cu doi copii mici. Ei, el va fi ocupat, dar își va face timp s-o vadă, de dragul lui Sebastião.

Parisul se deschidea în fața lor ca o floare, se gândi Amélie, când navigau pe Sena, trecând liniștit pe sub poduri vechi și plutind prin oraș, minunându-se că fuseseră așezate pe malul râului asemenea clădiri splendide pentru a fi admirate de vizitatori la fel ca și ea. Laiș și Leonore se aplecau pe marginea vaporeșului iar guvernanta lor le ținea bine ca nu cumva să se aplece prea mult.

Amélie se relaxă pe spătarul scaunului de lemn. Era plăcut să aluneci astfel, să ascuți explicațiile monotone ale ghidului, în timp ce pronunța nume și amintea date; era plăcut să se afle din nou la Paris. Paris! De data asta, dorea într-adevăr să-l cunoască, ultima ei vizită fusese atât de scurtă! Era într-adevăr curios lucru, se gândi ea, că acum, odată ajunsă aici în Franța, nu i se mai părea atât de urgent să alerge în Sud; se simțea bine doar să fie cu fetițele, iar lor le plăcea că o aveau doar pentru ele. De fapt, înfloreau sub ochii ei și poate că deveneau puțin răsfățate! Și de ce nu? se gândi ea cu indulgență, deși, într-adevăr, ar trebui să doarmă în după-amiaza asta, altfel, nu vor rezista până la masa de seară.

Vaporul frumos își croi drum înapoi la debarcader iar copilele săriră jos, alergând apoi în sus pe treptele cenușii de piatră, cu guvernanta după ele. Da, era timpul pentru o masă de prânz liniștită și apoi la culcare cu fetele astea!

Apartamentul de la hotelul Crillon era luminat de soare și liniștit, când Amélie citi biletul de la Gérard de Courmont. Acesta era prietenul despre care îi vorbise Sebastião – prietenul „foarte bun”, spusese el. Ea se bucurase de singurătate și de fiicele ei atât de mult, încât, pentru un moment, aproape că regretă că Gérard o invitase la masa de prânz în ziua următoare; totuși, presupunea că îi va face bine să se despartă de copile o oră sau două. Și, în fond, s-ar putea să fie distractiv să ia masa cu un francez, la Paris!

Amélie se duse la dulap și se uită la șirul de rochii care atârnavu acolo. De ce oare Parisul o făcea să se simtă fără gust și demodată? Nu avea nimic de îmbrăcat pentru o masă de prânz cu un bărbat. Trebuia să facă niște cumpărături. Și poate ar trebui să-și aranjeze și părul, să încerce o pieptănătură nouă, ceva mai elegantă?

Gérard se uită la femeia înaltă, blondă, într-o rochie de vară galbenă, ce venea spre el prin holul de la Crillon, cu o tresărire de recunoaștere. Vorbele lui Sebastião, din urmă cu ani, îi fulgerară prin minte. Amélie semăna cu Léonie, spusese el, exact cu ea. Și așa era! Nu spusese oare Sebastião că o fi vreo rudă pierdută demult?

— Doamna Do Santos?

Amélie îi zâmbi, un zâmbet larg, care făcea să-i strălucească ochii maronii și care îi păru lui Gérard că lumina hotelul Crillon mai bine decât numeroasele lui candelabre.

— Dumneata trebuie să fii Gérard de Courmont, îi spuse ea într-o franceză perfectă. Te-aș fi recunoscut oriunde, după descrierea lui Sebastião – și era flatantă, domnule de Courmont. El mi-a spus că vei fi cel mai frumos bărbat pe care-l voi vedea.

Râsul lui Amélie răsună în holul tăcut de la Crillon și Gérard îi luă mâna.

— Și, desigur, dumneata nu poți fi decât Amélie, zise el, un zâmbet luminându-i și lui fața. Te-aș fi recunoscut oriunde.

— Atunci, mă bucur că Sebastião nu ne-a dezamăgit pe niciunul. Ar fi fost foarte neplăcut dacă ar fi existat doi bărbați frumoși în hol, care să fie deranjați de o femeie străină, curioasă.

Gérard simți cum îi crește buna dispoziție, când se priviră unul pe altul cu o apreciere mută. Luând-o pe Amélie de braț, merse cu ea spre ușă, schimbându-și mental planurile pe care și le făcuse pentru restaurantul elegant, oficial. Era cu o femeie frumoasă, care îl intriga, într-o zi minunată de vară și era un singur loc unde putea să o ducă, la Bois.

Raze gălbui de soare se filtrau printre copaci, în timp ce mergeau cu mașina prin parc, pictând cu lumini verzui părul lui Amélie de culoarea șampaniei și întunecându-i fața limpede și pielea ca piersica, de parcă erau mici norișori. Gura ei era curbată într-o expresie de încântare, când se uita în jurul ei, iar rochia ei galbenă își reflecta culoarea sub bărbia delicată ca petalele unei flori.

Ea era, se gândea Gérard, femeia cea mai frumoasă, mai demnă de dorit pe care o întâlnește vreodată. Sebastião spusese întotdeauna că era îndrăgostit de ea; acum știa de ce.

Mesele restaurantului erau așezate la umbra unui castan uriaș și erau înconjurate de flori.

— Este într-adevăr locul cel mai perfect pentru a lua prânzul într-o zi frumoasă, remarcă Amélie, simțindu-se brusc puțin timidă acum, când ședeau unul în fața celuilalt.

Într-adevăr, el era foarte frumos, înalt, cu umeri lați, iar fața lui, deși îi zâmbea, era a unui bărbat serios. Ochii lui erau de un albastru indigo, adânci ca cea mai întunecată parte a oceanului, iar părul negru era dat spre spate, ușor ondulat, de pe o frunte lată, inteligentă. Avea un fel de forță, dădea o senzație de putere reținută, care o făcea puțin neliniștită, dar era foarte plăcut.

— Sebastião mi-a spus că ești văduvă de curând, spuse el, vorbele căzând șocant în aerul blând al zilei. Voiam să-mi exprim compasiunea.

Amélie se sperie – nu se așteptase să spună așa ceva. De ce oare nu făcea o conversație obișnuită, de prânz?

— Mulțumesc, făcu ea rigidă. Au trecut deja ani.

— Amélie, dacă vrem să ne cunoaștem unul pe celălalt, acest lucru trebuie să fie spus. Altfel, am fi avut doar un prânz plăcut. Putem vorbi

despre Paris și despre călătoria ta și cu asta basta, dar eu aș vrea să te cunosc mai bine.

Pentru prima oară în viața ei, Amélie nu găsi cuvinte și se uită fix la el, la acest străin puternic care dorea să o cunoască mai bine; ochii ei se rotunjiră surprinși.

— Deși, continuă Gérard, am sentimentul că te cunosc deja. Sebastião obișnuia să-mi arate scrisorile tale – cele cu micile desene.

— Îmi amintesc, obișnuiam să fac hărți cu locurile pe unde călăream sau desene cu pisicile mele.

— Și erau desene despre tine – o față mică, rotundă și o masă de păr creț – nu chiar atât de corecte, dacă e să judec după ceea ce văd acum.

Fața lui se luminează, când Amélie râse.

— Bine, acum ești relaxată, continuă el, putem sta de vorbă ca vechi prieteni și nu ca niște proaspete cunoștințe.

El îi ținu privirea un moment prelungit.

— Ești foarte direct, Gérard de Courmont, spuse Amélie, coborându-și privirea spre lista de bucate din fața ei.

— Am simțit, pur și simplu că am putea fi prieteni, tu și cu mine. Parisul poate fi un oraș însingurat pentru un vizitator – mi-ar plăcea să ți-l arăt, dacă îmi dai voie.

Ochii lor se întâlneau din nou, iar inima lui Amélie se opri o clipă, în timp ce o roșeață de bucurie îi coloră obraji.

— Cred că mi-ar plăcea, murmură ea.

Pentru un bărbat pe care îl văzuse atât de serios când traversase holul de la Crillon ca să-l întâlnească, Gérard se dovedea foarte amuzant, povestindu-i întâmplări din vremea studenției cu Sebastião, încât ea îi văzu brusc pe amândoi în cu totul altă lumină, ca studenți la arhitectură, fără griji, implicați în escapade prostești de tinerețe. Iar față de Gérard era atât de ușor să vorbești încât poveștile ieșeau pur și simplu din ea, amintiri din copilărie de la Vila d'Aureville din Copacabana, cu Sebastião, Roberto, Edouard și bunica. Se trezi amintindu-și de lucruri pe care le făcuseră și care trebuiau să fi fost îngropate în ascunzișurile minții ei iar râsul ei răsuna, în timp ce le împărtășea cu Gérard de Courmont.

— Știi, e curios, spuse el în cele din urmă, dar eu am crezut cumva totdeauna că Sebastião voia să se însoare cu tine.

Amélie se uită în jos, la bolul de căpșuni din fața ei. Zeama lor roșie, cu zahăr, pătase bolul de argint și aroma lor era văratică. Bărbatul cu ochii de un albastru închis știa aproape prea multe despre ea – știa chiar și de Sebastião. Era un avantaj incorect, când ea știa atât de puține despre el. Din anumite motive, ea nu dorea ca el să știe că Sebastião o ceruse în căsătorie, oricum, nu încă.

— Nu, totdeauna a fost Roberto. Sebastião știa asta.

Gérard luă o căpșună din bol și i-o oferă, zâmbind când ea o luă în gura ei delicată, rozalie.

— Spune-mi, Amélie, pentru ce ai venit la Paris? Ești singură?

— Nu sunt singură, am fetițele cu mine.

Gérard voia să o sărute, era și ea ca un copil în naivitatea ei, nu știa să flirteze cu el.

— Plănuisem să petrec aici o săptămână, apoi plec spre sud, pe Coasta de Azur.

Numele îi suna exotic pe buze, plin de misterul necunoscutului minunat.

— Nici acolo, nu e locul unde să te duci singură.

Amélie roși. Ce voia să spună oare?

— Nu sunt singură. Mă duc să vizitez pe cineva... o veche prietenă de acolo.

Nu-i putea spune despre Léonie. De abia îl cunoștea.

— Știi, spuse brusc Gérard, este un teatru de marionete în Jardins de Luxembourg și există un minunat magazin de jucării în Faubourg Saint Honoré și știu exact locul care le-ar plăcea fetițelor tale ca să ia masa de prânz acolo.

Amélie se lăsă pe spătarul scaunului; el era plin de surprize.

— Unde? Pentru masa de prânz, vreau să spun?

— Un picnic, chiar aici, în Bois. Apoi, mai este circul...

Amélie izbucni în râs, era și deștept! Drumul cel mai sigur spre inima ei era prin intermediul copiilor.

— Mâine? Sprâncenele lui erau ridicate întrebător.

— Mâine, fu ea de acord, râzând încă. Aștept cu nerăbdare.

Era după-amiază târziu, când Gérard o aduse din nou la hotel.

— Dă-mi voie să te scot la cină, spuse el, când o conduse prin holul hotelului.

— Nu pot face asta - mă așteaptă copiii.

— Atunci o să iau cina cu tine și cu copiii tăi.

Amélie clătină din cap.

— Nu se poate, vor fi obosite și vreau să mănânce în apartament, devreme.

Micul ascensor elegant aurit se opri și ușile se deschiseră. Gérard întinse o mână.

— Nu spune nu, se rugă el. Desigur copiii trebuie să se culce la un moment dat! Dacă nu putem lua cina, poate mergem la teatru, sau poate la o plimbare - nu te-ar tenta să vezi Parisul noaptea?

Amélie cedă cu un zâmbet în fața farmecului lui convingător.

— Foarte bine, de ce n-ai veni să-mi cunoști fiicele în seara asta, înainte de a se culca? Și apoi, mi-ar face plăcere o plimbare, n-am văzut nimic din Paris, noaptea.

— Atunci, am să ți-l arăt eu! exclamă el, mulțumit de sine.

Îmi voi aminti întotdeauna de plimbarea asta, se gândi Amélie, mergând mână-n mână cu Gérard pe malul Senei. Parisul era acoperit cu luciul albastru al unui cer de vară și lămpi galbene le punctau drumul, luminând perechi ca și ei care se bucurau de aerul îmbălsămat de seară și unul de celălalt. Doar că aceia erau probabil îndrăgostiți, se gândi Amélie, dându-și seama de brațele lor împletite și privirile languroase, iar noi nu

suntem. Noi suntem doar prieteni. Oare așa era? Oare nu simțea mâna ei fiecare milimetru al contactului cu mâna lui? Oare nu își dădea seama de felul în care degetele lui erau îmbinate cu ale lui? Și de înălțimea lui și de umerii lui puternici. Se uită la profilul lui, la silueta ce se profila pe fundalul cerului; era plăcut, provocator, de fapt, emana o forță care o atrăgea. Arăta ca un bărbat care știa ce voia.

Gérard o conduse prin oraș, văzându-l el însuși cu alți ochi. Totul arată diferit, când te îndrăgostești, se gândi el, iar acum știi că nu am mai fost îndrăgostit niciodată.

Mesele cafenelei se întindeau pe trotuar, pe sub copaci, iar ei se așezară, la fel ca și alte perechi, sorbind băuturi cu gust de lemn dulce, și uitându-se unul în ochii celuilalt, vorbind puțin. Totul se petrece prea repede, se gândi Amélie, nu poate fi adevărat, asta e doar pentru că sunt singură la Paris și acesta este primul bărbat pe care l-am întâlnit de multă vreme – și e atât de atrăgător.

— Trebuie să mă întorc, spuse ea luându-și poșeta. E târziu.

— Te rog, mai stai cu mine.

Ochii lui erau intenși, păreau să-i citească gândurile cele mai secrete.

— Nu pot, copiii...

— Te rog, Amélie.

Ea își împinse scaunul cu hotărâre.

— Nu, trebuie să plec.

El șezu aproape de ea în taxi și nu făcu încercarea de a o săruta. Ea rămase cu mâna în mâna lui, când traversară din nou holul hotelului.

— Pe mâine, atunci, spuse el, ridicându-i mâna la buze.

Ochii adânci albaștri ai lui Gérard au fost ultimul lucru pe care-l văzu, când ascensorul o luă de lângă el, iar Amélie se uită în jos la mâna ei, pe care buzele lui se opriseră atât de ușor, exact cu un moment mai înainte. Ca o elevă, ea nu vru să-și spele mâna, pentru că ar fi spălat sărutul lui.

Leonore și Laiș mergeau mână în mână cu Gérard, în rochițele lor înflorate, arătând ca niște îngerăși murdari. Șosetele le intrau în pantofii albi și, la fiecare câțiva pași, Leonore se oprea puțin, străduindu-se să le ridice. Laiș însă nu; viața era prea plină pentru ea, ca să se preocupe de ciorapi, iar capul ei era prea plin de călărit fără șa pe ponei albi și de trapeziste în costume cu paiete, atârând cu capul în jos. Emoția se revărsa din ea prin scurte izbucniri în râs și mici țipete, în timp ce țopăia ținându-l pe Gérard de mână.

— Nu mi-au plăcut clovni, Gérard, spuse Leonore, strângându-i mâna mai tare. M-au speriat.

— Te-au speriat, Leonore? Am crezut că au să te facă să râzi.

— Uneori, când cădeau, dar nu cel trist, cu fața albă și pălăria țuguată... el mă speria, cu adevărat.

— Ea se teme, spuse Laiș în bătaie de joc. Bineînțeles că nu trebuie să te sperii, dar tu ești o fricoasă!

Buza de jos a lui Leonore tremură, iar Gérard îi strânse mâna cu simpatie.

— Uneori, așa e, o liniști el. Cred că din cauză că Pierrot e întotdeauna foarte trist. Dar în realitate, nu e așa, e și el un om oarecare – poate are și el niște fete ca voi.

— Zău?

Fața îngrijorată a lui Leonore se luminează ușurată. Era plăcut să fii cu Gérard, el înțelegea lucrurile. Ea începu să țopăie, sărind peste crăpăturile de pe drum.

Amélie le făcu semne cu mâna, când apărură de după colț. Judecând după aspectul lor, se părea că s-au distrat bine. Fusesse drăguț din partea lui Gérard că a vrut să le ducă el singur la circ, deși ea avusese îndoieli în privința asta. Vreau să le cunosc, îi spusese el, la fel cum încep să te cunosc pe tine. Roșind, ea își aminti privirea lui când spusese asta. Nu încăpea îndoială că începeau să se cunoască destul de bine unul pe celălalt; cele câteva zile la Paris se transformaseră în aproape două săptămâni. Gérard își petrecuse fiecare după-amiază cu ea, și cu fetițele, iar ele îl adorau deja. Era unchiul fermecător care le ducea la spectacolul de păpuși, la călărit pe ponei, care vâslea pe lacul din parc și aducea minunate coșuri de picnic cu bunătăți care știa că vor plăcea copiilor și se părea că nu-l deranjau niciodată degetele lor lipicioase pe haina lui elegantă.

Amélie privea în timp ce ele se grăbeau spre ea, clătinându-se agățate de mâinile lui, râzând de o glumă ce o savurau împreună. Laiș și Leonore îl adoptaseră pe Gérard în familie, de parcă l-ar fi cunoscut toată viața lor. Ea era cea care se reținea. Ea era cea care păstrase prietenia lor tot mai intimă doar în aceste limite. Nici măcar nu-l sărutase încă. Dacă fac asta, se gândi Amélie zâmbind în ochii lui, s-ar putea să se schimbe totul, s-ar putea să nu fie ce speram eu.

Vocile emoționate ale copiilor îi solicitau atenția cu relatări de la circ.

— Ei, se pare că v-ați distrat bine.

Amélie le netezi părul și le sărută, legându-le fundele și ridicându-le șosetele.

— Ei, acum e mai bine. Ce-ați zice de un pahar cu lapte, iar cafeaua asta are cea mai bună prăjitură din lume.

Ochii lor se rotunjiseră la vederea prăjiturii cu multe straturi de ciocolată, iar degetele lui Laiș erau deja pe porția ei.

— Să nu îndrăznești, Laiș de Santos, făcu Amélie încruntându-se. Folosește furculița.

Gérard râse văzând fața dezamăgită a lui Laiș; prăjitura era foarte tentantă pentru degetele ei micuțe.

— Sunt un bărbat foarte norocos că m-am îndrăgostit de o femeie cu două fete atât de încântătoare. Ca și mama lor, e ușor să te îndrăgostești de ele.

Amélie își ținu răsuflarea.

— N-ar trebui să spui asemenea lucruri, murmură în timp ce ochii fetițelor se ridicară de la prăjiturile lor, spre fața ei înroșită.

— Asta înseamnă că ne iubește pe toate, mamă? întrebă Leonore.

Ochii ei chihlimbarii erau serioși, iar gura ei era murdară de ciocolată.

— Bineînțeles că da, răspuse emfatic Gérard. Acum, mâncați-vă prăjiturile și eu am să vorbesc cu mama voastră. Vrei să iei cina cu mine diseară?

— Desigur.

Ea luase cina cu el în fiecare seară și el părea să cunoască fiecare bistro intim din Paris, care avea lumânări pe mese și era frecventat de îndrăgostiți. Se țineau de mână și vorbeau, iar el îi săruta obrazul. Ea cunoștea mirosul coloniei lui, de parcă ar fi fost a ei, știa cum se putea schimba fața lui într-un zâmbet brusc, fermecător, cum i se mișca gura lui bine conturată, atunci când vorbea. Contactul cu mâna lui o bucura și o înspăimânta, îi simțea fiecare os ba chiar și striurile de pe unghii.

Leonore se sprijini de ea, somnoroasă.

— Trebuie să ne întoarcem, zise Amélie, ridicând-o de pe scaun pe fiica ei.

Gérard o luă pe Laiș.

— Haideți, atunci, spuse el blând către fetițe, e timpul băii.

Doamna de la casa din mijlocul bistroului îi urmări cu o privire indulgentă. Fuseseră aici trei seri la rând și erau o pereche atât de atrăgătoare și păreau atât de îndrăgostiți! Se agățau fiecare de vorbele celuilalt, mâinile lor desprinzându-se doar pentru a mânca bucățelele puse în fața lor. Cu un oftat de invidie, ea primi banii pe care i-i întindea un client care pleca. Trebuie să fie plăcut să fii tânăr, fără griji și atât de îndrăgostit.

— Trebuie cu adevărat să părăsesc în curând Parisul, spuse Amélie, împingând deoparte farfuria.

Se simțea prea fără suflu ca să mănânce, prea încordată.

— Nu pleca, te rog. Ochii întunecați ai lui Gérard o implorau. Stai aici cu mine.

— Trebuie să mă duc, doar ăsta e motivul venirii mele aici.

— Te așteaptă atât de curând prietenii tăi? Nu poți să le spui că te vei duce mai târziu? Te rog, Amélie, nu vreau să te pierd, acum... abia am început.

Ea nu l-a întrebat ce voia să spună cu asta, căci știa care va fi răspunsul și nu era sigură dacă era pregătită pentru acest răspuns. Îl cunoștea doar de două săptămâni; era posibil oare să te îndrăgostești în doar două săptămâni? Cu Roberto fusese o viață. Da, dar asta e altceva - nu-i așa?

— Dar trebuie să plec neapărat, acum.

Vocea ei nu era bucuroasă și Gérard oftă ușurat. Era o victorie mică, dar măcar nu va dispărea mâine.

— Hai să mergem, spuse el ridicând-o. Vreau să te duc undeva unde să pot dansa cu tine.

Măcar în felul acesta, putea să o țină în brațe.

Casiera oftă din nou, când primi plata, privirea ei urmărindu-i cum ies în noaptea caldă de vară. Da, viața e frumoasă când iubești așa.

Gérard o sărută în Place de la Concorde, la ora trei dimineața, când mergeau împreună spre casă, după ce dansaseră, cu trupurile apropiate și cu brațele înfășurate, unul în jurul celuilalt, ore în șir. Pasiunea se ridica în ea ca

seva într-un copac tânăr, în timp ce se lipea de gura lui caldă. În cele din urmă, Gérard îi dădu drumul și se uitară unul în ochii celuilalt, căutând răspunsuri la întrebările secrete pe care și le pun îndrăgostiții.

— Vreau să fac dragoste cu tine, murmură el la urechea ei. Vreau să te țin, să te mângâi și să te sărut. Nu vreau să te mai părăsesc, Amélie. Vreau să fiu lângă tine când mă trezesc dimineața. Rămâi cu mine, te rog, stai cu mine!

Amélie simți că i se înmoaie genunchii, dacă nu ar fi fost brațele lui în jurul ei, ar fi căzut. Copiii ei dormeau la hotel, iar ea ar fi trebuit să fie acolo; ce făcea ea, sărutându-l pe Gérard în mijlocul pieței Concorde? Ba mai rău, cum de se simțea astfel?

Abia de-l cunoștea.

— Trebuie să mă întorc la mine acasă.

Chiar și ei, vorbele îi păreau prostești. Ce voia să spună de fapt, era că îl iubește, că și ea îl dorește.

Brațul lui Gérard îi încercui talia, în timp ce mergeau, iar undularea ușoară a șoldurilor ei îi transmitea pulsații în cap.

— Mâine, șopti el, vreau să te duc într-un loc special.

— Bine, șopti ea.

Oriunde, se va duce oriunde cu el - mâine.

Gérard o sărută pe vârful nasului, când o lăsă la hotel.

— Vom lua ceaiul cu mama mea. Vreau s-o cunoască pe femeia pe care am s-o iau de nevastă.

Amélie se uită uimită la el, în timp ce se retrăgea. Ce spusese? Auzise oare bine? Intră în ascensor, sprijinindu-se de peretele capitonat. Un zâmbet îi lumină fața, iar când ascensorul se opri, ea sări afară și dansă pe coridor, râzând. Viața era minunată, minunată! Cunoscuse un bărbat doar de două săptămâni, era îndrăgostită nebunește și aproape că o ceruse în căsătorie. Ce-i mai trebuia unei fete ca să fie fericită?

Casa era măreață și Amélie se uită la tavanul înalt cu frescă, în timp ce valetul o conducea prin holul de marmură spre micul salon unde ducesa de Courmont îi aștepta.

— Nu știam că familia ta e chiar atât de importantă, îi șopti ea lui Gérard, auzind cum fac ecou pașii ei pe dale.

— Nu este, șopti el la rândul lui. Urâm cu toții casa asta, dar e convenabilă când suntem la Paris.

Marie-France de Courmont era micuță, zâmbitoare și drăguță, iar dacă zâmbetul ei părea că ezită puțin, Amélie nu-și dădu seama de asta, în timp ce Gérard o prezentă mamei lui.

Marie-France avu senzația că o mai văzuse, când îi luă mâna în mâna ei. Fata care stătea înaintea ei arăta ca Léonie în urmă cu douăzeci de ani. Poate era puțin mai înaltă, ceva mai subțire, bărbia ușor mai îngustă, dar era Léonie întregă. Se uită la fiul ei; oare el nu observase? Dar el, de fapt, nu o cunoscuse pe Léonie - din câte știa ea, el nu o întâlnise niciodată, deși o văzuse pe scenă.

Controlându-și sentimentele, ea făcu o conversație politicoasă. Îi dădu fetei o ceașcă de ceai.

— Gérard mi-a spus că locuiești în Brazilia, doamnă de Santos!

— Da, doamnă, sau mai bine zis, locuiam. Acum stau în Florida.

Marie-France își amesteca ceaiul pentru a zecea oară. Numele fetei era Amélie – ca și numele fiicei lui Léonie, copila pe care aceasta trebuise să o ascundă de Gilles. Și cea despre care Gilles pretindea că e a lui. Ah, Doamne, ce se întâmplă? Nu poate fi adevărat, nu-i așa?

— Familia mea e franceză, spuse Amélie.

Gérard se servi cu un sandvici subțire, uitându-se la amândouă cum stăteau de vorbă. Dacă mama sa fusese surprinsă de anunțul lui brusc că voia să se însoare cu o fată pe care o cunoscuse doar de două săptămâni – nu mai puțin decât o văduvă cu două fetițe mici – ea nu arătase asta. De fapt, ea îi spusese că saluta ideea – două nepoțele gata făcute aveau o calitate foarte atrăgătoare.

— Iartă-mă că te întreb, spuse brusc Marie-France, dar numele dumitale de familie este d'Aureville?

Ochii lui Amélie se lărgiră surprinși.

— A, da. Dar de unde știați?

Ceașca delicată sună în farfurioară, când Marie-France o puse pe masă.

— Am cunoscut-o pe mama dumitale – cu mulți ani în urmă.

Ochii ei întâlneau ochii lui Gérard, plini de întrebări. El nu știa – nu știuse niciodată – despre procesul pe care-l intentase Gilles pentru custodia copilului lui Léonie. El nu știa că Gilles pretinsese că Amélie era fiica lui, doar Léonie știa adevărul. Marie-France o crezuse, cu atâția ani în urmă, dar acum...?

— Ați cunoscut-o pe Léonie?

Nimic din ce i-ar fi putut spune ducesa de Courmont, nu o putea uimi mai mult pe Amélie.

— A fost demult, eu... ne-am întâlnit la o petrecere, cred.

Marie-France făcu un efort mare.

— Era o femeie remarcabilă încă de pe atunci, continuă ea.

Privirea lui Gérard era fixată asupra mamei lui. Spunea ea oare ceea ce gândea el că spunea? Că Amélie era fiica lui Léonie? El se lăsă uluit pe spătarul fotoliului său. Desigur că era adevărat, vorbele veniseră din partea lui Amélie. Toate elementele se așezară în mintea lui, ca gloanțele în încărcătorul unui revolver. Léonie – femeia care stătuse ca o umbră asupra copilăriei lui și a tinereții, obiectul obsesiei nebune a tatălui său... Doamne, era suprema ironie. Călcase pe urmele tatălui său, se îndrăgostise de fiica lui Léonie.

Marie-France făcea conversație politicoasă despre punctele turistice ale Parisului și despre cele două fetițe ale lui Amélie, dar Gérard abia auzea despre ce vorbeau. Tatăl lui le stricase destul viețile, dar de data asta se va opri. Nimic nu-l va face să renunțe la Amélie. Se ducea în Sud, desigur, să o vadă pe mama ei – asta era! El știa acum ce avea de făcut. Va rezolva lucrurile cu tatăl lui, odată pentru totdeauna!

Ceaiul i se păruse interminabil, se gândi nefericită Amélie, când își luă rămas bun de la Marie-France. Ce se întâmpla cu Gérard? El nu spusese nimic în ultima jumătate de oră. Poate că regreta că o adusese aici, poate că ea nu era potrivită pentru această casă măreață, cu servitori și valeți. Ah, Dumnezeule, ce nu mergea? Umerii ei se lăsară în jos, oboșiți, în timp ce traversau holul.

Gérard o luă de cot și o grăbi.

— Vreau să-ți faci bagajul, îi spuse el agitat, și mâine să fii gata de plecare.

Amélie se uită la el uluită. Îi cerea el oare să plece de acolo?

— Mergem în Sud, îi spuse el, conducând-o pe scară în jos și apoi prin curte. O să mergem împreună cu mașina.

— Dar de ce?

— Pentru că trebuie să o cunosc pe mama ta, draga mea Amélie.

Gérard se uită în ochii ei frumoși. Cum putea să-i spună unei fiice că mama ei a fost amanta tatălui său ani de zile?

— Și vreau să-l cunoști pe Monsieur, continuă el.

Memoria lui Amélie se declanșă ca un resort, la auzul acestui nume; fața lui Diego îi rânji din trecut. „Nu ești o d’Aureville, tatăl tău e Monsieur!” spusese el.

— Monsieur este tatăl meu, spuse Gérard, sărutându-i fața îngrijorată; i se spunea totdeauna doar Monsieur.

Ea avea fața atât de albă și de tensionată, în timp ce ședea lângă el în mașină, încât el crezu că era bolnavă.

— Te-a supărat mama mea? întrebă el, dând colțul spre podul Sully. Trebuia să-mi dau seama că Léonie e mama ta - semeni cu ea.

Amélie nu putea vorbi, se simțea leșinată. Trebuia să plece de lângă el, să scape de toată situația asta. Mintea ei înspăimântată nu putea admite teribilul adevăr, dacă Diego avusese dreptate, atunci ea și Gérard erau amândoi copiii aceluiași tată.

Amélie se agita în apartamentul de hotel, aruncând înnebunită lucrurile în valizele mari, grăbind guvernanta și liniștind copilele amețite.

— Mergem la mare, le spuse ea. Bunica așteaptă să vă vadă.

Stătuse trează, plângând în pernă, blestemându-l pe Diego; o dorea capul, iar mintea ei refuza să mai analizeze încă o dată posibilitățile. Nu avea nici un rost, se gândi ea cu disperare, doar o singură persoană știa adevărul. Trebuia să se ducă la han, să o întrebe pe mama ei.

Trenul hurducăia pe șine, vagonul era înfierbântat și înăbușitor. Când deschidea fereastra, intra zgură și fum peste ele, iar când o închideau se sufocau. Copilele se plectiseau și erau nervoase, iar pe Amélie o dorea capul. Credea că nu se va mai termina niciodată călătoria asta. În cele din urmă, trenul încetini, mergând de-a lungul coastei, pe lângă Mediterana cea albastră trecând de livezi de măslini și portocali, lămâi. Își reveni puțin la această frumusețe pașnică, curând, o va vedea pe Léonie. Va afla; mama ei va trebui să-i spună adevărul.

Capitolul 38

Soarele ardea pe un cer fără nori, când Léonie mergea pe cărarea ca de cretă, în jurul lui Point Saint-Hospice, cu Chocolat pe urmele ei. Era ora cinci; curând, soarele va începe să-și piardă puterea și seara va fi blândă și parfumată; era momentul băuturii pe terasă, cu Jim. Viața era aproape perfectă, chiar și plecările lui Jim în America nu făceau decât să le sporească fericirea când se întorcea și erau din nou împreună. Toate celelalte vieți ale ei păreau atât de departe, iar ce rămăsese era solid și real: munca ei cu orfanii de la castelul d'Aureville, bunii ei prieteni, căminul și pământul ei – și, mai mult decât toate dragostea pentru Jim. El era bucuria vieții ei, cel cu care împărțea plăcerile, fie că era o farfurie de languste proaspete din golf, o călătorie în străinătate, sau o noapte înstelată pe terasa hanului, ascultând zgomotul mării. Chiar și Monsieur dispăruse în fundal, deși iahtul era adesea în golf. Și, odată cu slăbirea amenințării, Sekhmet își slăbise influența asupra imaginației lui Léonie. Léonie o ridică pe mica Chocolat, purtând-o pe umăr și auzind torsul ei recunoscător.

Oare era imaginația ei? Oare se convinsese în toți acești ani, că Sekhmet îi conducea destinul? Ridicând din umeri, grăbi pasul; nu avea să se mai gândească la asta acum. Era ceva îndepărtat, foarte departe – un trecut mort demult; adevărul era aici sub ochii ei, în soarele ce strălucea pe vârfurile micilor valuri în golful albastru, în livezile de măslini și în parfumul florilor și al ierburilor sălbatice. Urcă ușor treptele late care duceau de la plajă spre casă, oprindu-se la jumătatea drumului, să asculte. Ce era asta? i se păru că aude râsete de copii. Da, se auzeau din nou. Două fetițe identice se uitau la ea peste balustrada terasei, Laiș și Leonore făcându-i semne cu mâna și ținându-se de balustradă.

— Bună, bună, bunico, strigă Leonore. Am venit să te vizităm.

Un moment, Léonie nu înțelese nimic, apoi, cu un „bun venit” vesel alergă pe scară, spre nepoatele ei.

Fețele lor ridicate, zâmbitoare, așteptau sărutările ei, iar brațele lor erau dornice să o strângă. Copiii ăștia nu aveau inhibiții, se gândi ea, reținându-și lacrimile de bucurie, în timp ce le ținea lângă ea.

— Lăsați-mă să vă văd, spuse ea cu un râs tremurat, ținându-le la oarecare depărtare. Tu ești Leonore, fiindcă ai ochii chihlimbarii ai mamei tale, iar tu ești Laiș, cu ochii albaștri ai tatălui tău.

— Iar tu arăți exact ca mama, spuse Laiș.

— Doar că e mai drăguță, adăugă Leonore, agățându-se de mâna lui Léonie. Mama a spus că erai foarte frumoasă și ai așteptat mult timp ca să ne vezi.

— De când v-ați născut, confirmă Léonie, ținând mânuțele lor calde în mâinile ei.

— Nu ne-ai văzut, atunci când ne-am născut? întrebă Laiș.

— Nu. Acum e prima dată... și sunt atât de bucuroasă că v-am găsit aici, pe terasa mea. Dar unde-i mama?

— E înăuntru, vorbește cu Jim. Mă duc după ea, zise Laiș alergând în casă.

Leonore mângâie blana moale maronie, a lui Chocolat și pisica se frecă de picioarele ei, apoi se rostogoli, ținându-și capul într-o parte, așteptând să fie mângâiată.

— Ah, ce drăguță e.

Mâna Leonorei era blândă când îi mângâie blana moale de pe burtă.

— Mamă!

Ochii lui Léonie îi întâlniseră pe ai fiicei ei și anii de despărțire se sfârșiră deodată ca și foile închise ale unei cărți deja terminate.

— Mamă, a trebuit să te văd.

Amélie își aruncă brațele în jurul lui Léonie și lacrimile îi alunecară pe obraz.

— Am nevoie de tine, șopti ea.

— Desigur, desigur, draga mea. Mâna lui Léonie trecu liniștitoare peste părul moale al lui Amélie. Acum ești aici, totul va fi cum trebuie.

Luând-o pe Amélie de mână, o conduse în răcoarea salonului. Crezuse că viața era aproape perfectă, abia în urmă cu o oră - iar acum într-adevăr era. Fiica ei era cu ea, în cele din urmă. Avea nevoie de ea. Și îi spusese „mamă”.

Jim le aștepta, când se întoarseră în salon, cu cele două copile venind după ele. Fața lui Léonie era blândă, cu o mulțumire zâmbitoare, când o așeză pe Amélie pe canapea, lângă ea, dar fata plângea. Jim simțise încordarea lui Amélie, în timp ce așteptaseră împreună întoarcerea lui Léonie. I se păruse obosită și distrată deși copilele fuseseră destul de vioaie după călătorie. Ele stăteau acum în ușă, Leonore cu un deget în gură și Laiș sărind de pe un picior pe altul.

Slavă Domnului că Léonie trecuse ușor peste momentul acesta; ar trebui să fie una dintre cele mai fericite zile ale vieții ei, iar cât îl privește pe el, chiar așa va fi. Le va lăsa singure, să-și spună una alteia ce aveau de spus.

— Veniți voi două, strigă el, luând fetele de mână, hai să vedem ce are pentru voi la bucătărie doamna Frenard - face niște prăjituri grozave - și apoi, v-ar plăcea să mergeți jos la plajă?

Amélie își șterse lacrimile de pe gene cu dosul mâinii.

— E un om atât de drăguț, soțul tău, spuse ea. E atât de înțeleghător.

Léonie se întrebă ce anume provocase lacrimile; era mai mult decât doar reîntâlnirea, era sigură de asta. Amélie nu părea să fie o persoană care plânge ușor.

— Nici nu pot să-ți spun cât sunt de fericită că ești aici, Amélie - și cu fetițele. Sunt atât de drăguțe și atât de uluitor de asemănătoare. Sper că ai venit să stai câtva timp.

Se temu brusc că le putea pierde tot atât de repede pe cât le găsisese.

Amélie inspiră adânc.

— Am fost la Paris. Eram în drum să te văd, dar... Am întâlnit pe cineva acolo. Ah, totul e atât de complicat, mamă. Îi apărură din nou lacrimi în ochi și ea se enervă. Îmi pare rău, n-am vrut să plâng. Trebuia să fie o vizită fericită - aduceam fetele să le cunoști - ah, dar vezi, mamă, am cunoscut pe cineva la Paris și m-am îndrăgostit.

Lacrimile îi curgeau în voie pe obraji. Și Léonie îi dădu o batistă.

— Bine, draga mea, dar asta sună foarte natural și e un lucru foarte plăcut. Dar de ce atâtea lacrimi?

Amélie își șterse ochii.

— Nu vreau să te rănesc întrebându-te... Nu vreau să mă amestec în viața ta, mamă. Inspiră adânc. Numele bărbatului de care m-am îndrăgostit este Gérard de Courmont.

Léonie se luptă să nu izbucnească într-un râs isteric. Doar cu puțin timp în urmă se felicitase că trecutul era în sfârșit uitat și că Monsieur dispăruse din viața ei. Gérard de Courmont! Fiul mai mare, bărbatul din cafenea, cu atâția ani în urmă; semăna cu Monsieur, își aminti ea, păr negru, același profil arogant. Se sprijini obosită de pernele canapelei. Amélie se îndrăgostise de fiul lui Monsieur.

Amélie se uita la mama ei, să-i vadă reacția. În ochii lui Léonie era oboseală și tristețe, dar nu groaza la care s-ar fi așteptat, dacă...

— Mamă - întinse mâna și o prinse pe a lui Léonie - eu știu doar unele părți ale poveștii, doar faptele de la suprafață, și nu mă amestec în viața ta și nu critic, dar înțelegi, trebuie să știu adevărul. Mai inspiră o dată adânc. Sunt cu adevărat o d'Aureville... sau... sau sunt și eu o De Courmont?

Ochii mamei ei o priviră surprinși; nu era nici o ezitare, nici nu ascundea vreun secret.

— De ce? Bineînțeles că ești fiica lui Charles d'Aureville. De ce te-aș fi dat altfel familiei lui să te crească? Implicația întrebării lui Amélie o lovi brusc. Ah, sărmana mea fată, sărmana mea dragă, să-ți spun ce s-a întâmplat, tu trebuie să știi.

— Nu.

Ușurarea lui Amélie era atât de mare, încât nu mai avea nevoie de alte explicații.

— Nu, n-are importanță, continuă ea. Asta-i tot ce aveam nevoie să știu. Ochii ei străluceau de lacrimi de fericire. Ar fi fost prea groaznic; mamă, Gérard vrea să mă căsătorească cu el, m-a dus acasă la el să o cunosc pe mama lui... Așa am descoperit.

Léonie fu cuprinsă brusc de suspiciuni. Fiul lui Monsieur pretindea că e îndrăgostit de Amélie, dar era oare? Poate juca doar un joc, poate era în combinație cu tatăl lui, poate că Monsieur o are în mână în cele din urmă, pe Amélie. Ah, Doamne, dar ea nu putea s-o lase pe Amélie să aibă asemenea suspiciuni, fata trecuse deja prin destule. Ce trebuia oare să facă?

— Gérard vrea să te căsătorești cu el?

— Da, ah, e atât de minunat, mamă, nici nu pot să-ți spun... nu m-am simțit niciodată așa. L-am iubit pe Roberto toată viața, dar nu era așa. Știi că tu și tatăl lui Gérard... că vă urâți unul pe celălalt, dar nu s-a terminat acum? Au trecut atâția ani, mai contează acum cu adevărat?

Sărmana Amélie, sărmana, sărmana fată. Ea nu știe că Monsieur poartă răspunderea morții propriului ei tată, pentru uciderea lui! Și Gérard - era oare ca și Gilles, era oare nemilos și căuta răzbunarea pe care o dorise Monsieur? Ochii lui Amélie așteptau cu încredere răspunsul ei; cum ar putea să-i spună

adevărurile astea îngrozitoare? Și dacă i le-ar spune – de data asta pentru totdeauna? Era un risc pe care nu era pregătită să și-l asume. Léonie inspiră adânc, va trebui să se ocupe de asta ea însăși, deși nu prea știa cum anume.

— Tocmai mă gândeam, când mă plimbam mai înainte, că totul mi se părea atât de îndepărtat, pierdut în trecut. Acum, prezentul contează, Amélie, ai dreptate. Ei, când am să-l cunosc pe Gérard de Courmont?

Amélie arăta tristă.

— Nu știu. Știi, am fugit, pur și simplu, adică, n-am putut să mai stau la Paris, nu puteam să fiu cu el – până nu știam adevărul. Ah, mamă dragă, el trebuie să creadă că-l urăsc, ce să mă fac? Poate ar trebui să-i telefonez și să-i explic.

Léonie reuși să zâmbească slab.

— Dacă Gérard seamănă cât de cât cu tatăl lui, știe exact unde ești și e deja pe drum.

Ceva nu era în regulă. Jim o urmări pe Léonie cum îi zâmbea familiei ei la masa de seară, aflându-se împreună pentru prima dată. Exuberanța ei naturală era umbrită; o ușoară îngrijorare se ascundea în ochii ei. Cu siguranță că nu mai putea fi preocupată de Gilles de Courmont, bărbatul era un infirm, fără putere și, probabil, încă trăia cu frică de asasinul acela care îl șantajase spunându-i că se va întoarce să-l amenințe din nou.

— Ei bine, asta este o adevărată sărbătoare.

Jim bătu ușor pe mâna fetiței de lângă el.

— Tu ești Laiș sau Leonore? Întrebă el, cu un zâmbet malițios.

Fetița chicoti.

— Laiș.

— Foarte bine, Laiș, uitate niște limonadă pentru tine – și pentru Leonore.

Jim le umplu paharele turnând limonadă din cana mare de cristal, cu felii strălucitoare de lămâie.

— Și o să bem cu toții pentru un toast. Pentru mama și pentru bunica voastră, care sunt în sfârșit împreună.

El ciocni paharele cu fetițele, râzând când picături de limonadă stropiră masa.

— Asta trebuie să fie cea mai fericită zi din viața mamei tale, îi spuse el lui Amélie. A așteptat ani de zile ca acest lucru să se întâmple.

Amélie se relaxă de parcă i-ar fi cunoscut dintotdeauna; se simțea atât de în largul ei, atât de bine cu ei!

— Acum o să ne vedeți probabil mai mult, dacă o să mă căsătoresc cu un francez. Cel puțin așa cred, că o să mă căsătoresc... dacă mă mai vrea.

— Un francez?

Amélie semăna atât de mult cu Léonie când zâmbea! Zâmbetul îi lumina toată fața.

— Gérard de Courmont. Nu ți-a spus mama?

Ochii lui Jim îi întâlneau pe ai lui Léonie. Deci, asta era. Doamne, fata se gândește să se mărite cu fiul lui Monsieur!

— Mă bucur, Amélie, spuse el, servind-o cu pui fript.

Cum o să se descurce Léonie cu treaba asta? El se uită la ea; își sorbea vinul, ținând paharul puțin prea strâns. Ei bine, la așa ceva nu se gândiseră. Și, ce va mai urma?

Povestea pe care mama sa i-o spusese în cele din urmă, i se tot învârtea în minte lui Gérard, în timp ce conducea mașina sa mare, albastră, De Courmont, în noapte. Nu e de mirare că Amélie fugise și nu era decât o singură persoană la care s-ar fi putut refugia, Léonie. El nu știuse de teribila teamă care era în mintea ei, până când Marie-France nu-i spusese totul, dar se jurase că Léonie îi spusese adevărul – știa asta. Monsieur fusese amantul lui Léonie, dar nu era tatăl copilului ei. Gérard apăsă piciorul pe accelerator, cu furie. Nimic nu va sta în calea lui, nici tatăl său, nici Léonie. El și Amélie erau viitorul și aveau dreptul la fericirea lor. Mașina încetini, când o coti la marginea Nișei și o luă spre șoseaua de coastă; era aproape, câțiva kilometri încă și va fi cu Amélie.

Soarele încălzea dealul, când el opri mașina în cele din urmă. La ceasul de la bord era șapte, foarte devreme pentru o asemenea vizită. Dar dacă Amélie nu era acolo? Înlătură ideea, când sări din mașină, trântind ușa în urma lui. Bineînțeles că era acolo, unde să se ducă în altă parte? Ușa din față era deschisă și el putea auzi plescăitul ușor al unei cârpe pe o podea udă, când ezită cu mâna pe clopoțel.

— Alo, strigă el încet.

O față apăru de după ușă, în capătul îndepărtat al holului.

— Bună, făcu Gérard. Îmi pare rău că vă deranjez atât de devreme, dar vin cu mașina tocmai de la Paris. S-a trezit cineva?

Doamna Frenard dădu din cap.

— Dumneata trebuie să fii Gérard de Courmont. Doamna Léonie te așteaptă, am să-i spun că ești aici.

Gérard se uită după ea cu surprindere. Îl aștepta?

Doamna Frenard se întoarse.

— Doamna vă roagă să așteptați în salon, domnule. O să vă aduc niște cafea și doamna o să vină în câteva minute.

Ea îl conduse în salon și dispăru din nou. Gérard se așeză pe canapea, apoi se ridică din nou, învârtindu-se cu nervozitate în camera încântătoare. Va fi straniu să o întâlnească pentru prima oară pe femeia a cărei prezență a dominat, ca o umbră, întreaga lui viață.

Léonie stătea în ușă, cu Jim în spatele ei. El refuzase să o lase să facă față singură situației. Nu mai ești singură, argumentase el. Treaba asta mă afectează și pe mine, la fel ca și pe tine, oricum. Ea acceptase cu recunoștință. Nu era deloc sigură ce anume avea să se întâmple. Părerea lui Jim în legătură cu onestitatea lui Gérard va fi un factor decisiv.

— Bună dimineața!

Vocea lui Léonie era joasă, iar el se întoarse surprins.

— Doamnă!

El porni înainte, cu mâna întinsă. Arăta ca Monsieur când îl întâlnește ea prima oară, se gândi Léonie și simți aceeași natură plină de forță, aceeași voință puternică, ce-l făcuseră pe Monsieur atât de bun în afaceri. Dar avea

o privire mai blândă și cu riduri vesele în colțurile ochilor. Îi zâmbea ei acum, un zâmbet deschis, care înlătura îngrijorarea și oboseala de pe fața lui.

— Soțul meu.

— Ei, acum, spuse Jim, turnând cafeaua, să auzim ce ai de spus, domnule De Courmont. Amélie e aici, cu mama ei, dar cred că mai e nevoie de câteva explicații, înainte de a o vedea pe ea.

El se uita întrebător la Gérard, în timp ce își turna cafeaua, ca un tată care analizează bărbatul care va cere mâna fiicei sale, se gândi Léonie recunoscătoare.

Gérard ezită.

— Nu e ușor...

— Poți vorbi liber, Gérard, spuse Léonie liniștit. În casa asta nu există secrete.

— Foarte bine, doamnă, deși eu am foarte puține de spus. O iubesc pe Amélie. Ne-am întâlnit la Paris în urmă cu câteva săptămâni, deși, s-ar putea spune că am știut despre ea de ani de zile, prin prietenia mea cu vărul ei, Sebastião de Santos. N-am știut că este fiica dumneavoastră, până când mama mea n-a cunoscut-o pe Amélie; atunci bineînțeles, ea și-a dat seama. Mi-a vorbit despre procesul pe care tata vi l-a intentat și cum ați ascuns-o pe fiica dumneavoastră de el. Fiica dumneavoastră, doamnă, nu a lui.

Gérard se opri, pentru a-și sublinia ideea.

Léonie aprobă din cap, încet.

— Continuă.

— Am venit aici să-i cer lui Amélie să se mărite cu mine - și să vă rog să nu permiteți ca trecutul să ne strice viitorul nostru împreună. A fost trecutul dumneavoastră, doamnă, și al tatălui meu. Vă implor să nu lăsați ca greșelile lui - păcatele lui - să vă influențeze judecata. Mă aflu aici doar pentru că o iubesc pe Amélie; poate tot așa de mult cum v-a iubit tatăl meu cândva.

— Tatăl dumitale nu m-a iubit niciodată.

Vorbele îi săriră de pe buze, de parcă stătuseră acolo tremurând, așteptând să fie rostite de ani de zile.

— Iertați-mă, doamnă, dar cred că greșiți. Tragedia tatălui meu a fost că îi păsa prea mult de asta și, din cauza unui defect în caracterul lui, nu putea să arate lucrul ăsta.

Léonie evită ochii lui Jim. De ce oare îi bătea inima atât de tare?

— Și cum crezi că va reacționa tatăl dumitale la faptul că vrei să te căsătorești cu fiica mea - fata despre care pretinsese cândva că este a lui?

Gérard ridică din umeri foarte expresiv.

— N-am știut niciodată ce simte tatăl meu, dar oricum, asta nu va afecta în nici un fel intențiile mele de a mă căsători cu Amélie. Viața mea îmi aparține.

Léonie îl crezu, fața lui era cinstită și îngrijorată. Era un tânăr îndrăgostit la disperare. Nu voia să spună lucrul ăsta, dar trebuia.

— Mai e ceva ce trebuie să știi despre tatăl dumitale și atunci vei înțelege de ce sunt îngrijorată pentru siguranța lui Amélie și am nevoie de

asigurări din partea duminică. Îmi vine greu să-ți spun asta, Gérard, dar tatăl duminică a fost... amestecat în moartea lui Charles d'Aureville.

Privirea lui Gérard se ascuți.

— Moartea lui?

— A fost un accident, nu s-a dovedit niciodată nimic, dar am motive să cred că el a fost... amestecat.

Toate acestea nu mai aveau un sfârșit? Gérard își lăsă capul în mâini. O putea auzi pe Léonie vorbind, ca din depărtare.

— Tatăl tău m-a făcut să mă tem pentru siguranța lui Amélie. Din cauza lui am fost nevoită să o ascund în Brazilia, cu familia d'Aureville... din cauza lui, n-am putut avea copilul alături de mine.

Gérard se uita nefericit la podea. Era mai rău decât și-ar fi închipuit vreodată. Îl cunoștea pe tatăl lui destul de bine, ca să știe cum trebuie să o fi torturat, dar să fie oare amestecat în moartea lui Charles d'Aureville?

— L-a ucis tatăl meu? Întrebă el răgușit.

— Nu... nu, nu l-a ucis. A fost implicat.

Léonie nu-l putea răni mai mult, nu era vina lui. Cum putea să-i spună că tatăl lui era un criminal?

— Doamnă Léonie, tatăl meu e un bărbat bătrân - mai bătrân chiar decât vârsta lui. E și infirm. Ani de zile nici n-a putut vorbi, dar cu strădaniile cele mai teribile, a reușit să-și învingă cât de cât boala. Orice s-a întâmplat în trecut, acum vă pot asigura că nu e în stare să se îngrijească singur, are nevoie de îngrijire permanentă. Nu pot spune că a uitat trecutul, pentru că nu știu. N-am fost niciodată apropiat de el. Nimeni nu a fost vreodată, poate doar dumneavoastră. Dar vă pot promite atât: lui Amélie nu i se va întâmpla niciodată nimic rău. E în siguranță acum, doamnă, sunt sigur de asta. Nu vă pot cere să-i iertați păcatele tatălui meu, dar vă implor să nu le lăsați să ne afecteze pe noi. Nu lăsați ca lupta asta să continue, doamnă, iar Amélie și cu mine să devenim unicele victime!

Jim se duse la Léonie și își puse brațul în jurul umerilor ei.

— Gérard are dreptate, trecutul, este trecut. Dacă el și Amélie se iubesc, asta-i tot ce contează.

Privirea lui Gérard i-o întâlnește pe a lui, cu recunoștință; dacă avusese vreodată nevoie de un aliat, acesta era momentul.

Léonie prinse mâna lui Jim; voia să-l creadă, voia cu adevărat să-l creadă.

— Gérard!

Amélie stătea în ușă, iar fetițele se uitau pe la spatele fustei lungi a capotului ei. Somnul le dispăru din ochi, când îl recunoscură.

— Gérard, e Gérard! strigară ele, alergând spre brațele lui deschise.

Léonie văzu dragostea pe fața radioasă a fiicei ei. Ea se uită la Gérard, cu nepoatele ei cocoțate pe genunchii lui, în timp ce el îi zâmbea lui Amélie peste capetele lor. Bineînțeles că o iubea. Ei își aparțineau unul altuia și ea nu avea dreptul să-i despartă. Trecutul era trecut - al ei și al lui Monsieur. Gérard se jurase că acum el era neputincios. Ea se uită în sus, la Jim, și el îi întâlni privirea, încurajator.

— Ei, făcu el cu veselie, e cam devreme pentru șampanie, dar propun să sărbătorim cu un mic dejun. Haide, Léonie, să-i lăsăm singuri pe cei doi. Laiș, Leonore, haideti să vedem ce ni se pregătește pentru micul dejun.

Gérard și Amélie se priviră în ochi de la distanță.

— Ai auzit povestea, nu-i așa?

El aprobă din cap.

— E povestea lor, nu a noastră.

Gérard traversă camera și o luă în brațe, acolo unde îi era locul.

— Te iubesc, Amélie, șopti el. Să nu mai fugi de mine, niciodată.

— Niciodată.

Fața ei era îngropată în umărul lui și părul ei mirosea dulce.

— Amélie, tatăl meu este bărbatul de care mama ta s-a temut toți anii ăștia, cel despre care simțea că vrea să-ți facă rău.

Ea se mișcă în brațele lui și se uită la el uluită.

— Pentru noi e greu să înțelegem asemenea emoții, continuă el dar nu mă îndoiesc că erau reale - atunci. Dar totul aparține trecutului, Amélie. El e un om bătrân, e infirm și neajutorat. Vreau să scăpăm de această povară, odată pentru totdeauna. Vrei să vii cu mine după prânz să-l cunoști - ca viitoarea lui noră? Te rog, Amélie, fă-o de dragul meu!

— Bineînțeles.

Amélie nu ezită. Dacă Gérard spunea că așa era bine, atunci așa va fi.

Gérard scoase un oftat de ușurare. Trecutul va fi înmormântat și vor scăpa de el, chiar azi.

Apartamentul lui Gilles de Courmont de la Hotel de Paris, ocupa o jumătate de etaj.

Ferestrele mari, cu balcoane, care dădeau spre grădinile tropicale și spre golf, erau acoperite împotriva soarelui puternic de după-amiază, lăsând camera într-un întuneric aproape prea răcoros. Gérard o conduse pe Amélie la un fotoliu, lângă fereastră, și deschise oblonul ca soarele să pătrundă înăuntru, în timp ce servitorul se duse să-l informeze pe domnul duce că au sosit.

— E-n regulă, îi șopti Gérard. Când l-am văzut azi dimineață, era în bună dispoziție. A spus că e vestea cea mai bună pe care a auzit-o de ani de zile și că ar fi fericit să te cunoască. El speră că infirmitatea lui să nu te deranjeze - și nici necazurile din trecut.

Deși îi zâmbea, el vedea că era foarte nervoasă, nu încăpea îndoială. În fond, tatăl lui era motivul pentru care ea nu putuse să fie împreună cu mama ei, nu putuse să se întoarcă în Franța.

— Domnul duce o să vă primească acum, domnule, doamnă.

Gilles ședea în spatele unui birou uriaș, cu tăblia îmbrăcată în piele. Suprafața lui era acoperită de cărți și hârtii, iar o pereche de ochelari de citit serveau drept semn la un volum deschis în fața lui. Un oblon fusese deschis și lumina pătrundea din spatele lui, astfel încât era greu, la început, să-i vezi fața, iar Amélie rămase nesigură în fața biroului.

— Iartă-mă că nu te pot saluta cum se cuvine, dar ești foarte bine venită, draga mea. Am așteptat mult timp acest moment.

Vocea lui era joasă și ușor răgușită, iar frazele erau întrerupte, când respira. Efortul pe care trebuia să-l facă era imens, iar simpatia lui Amélie se îndrepta spre el.

— Și eu mă bucur să vă cunosc, Monsieur.

Inconștient, îi spusese cu vechiul nume folosit de Léonie, iar Gilles tresări. Semăna atât de mult cu mama ei, încât era dureros, părul ei era la fel de blond – culoarea șampaniei bune; își aminti că așa fusese ea cu ani în urmă, pe iaht, când o văzuse prima oară. Își obligă gândurile să se întoarcă din nou spre prezent, la glasul lui Gérard.

— O să-ți placă fetițele, tată, două nepoate gata crescute. Ce-ar mai putea dori un bărbat?

Nepoatele lui Léonie? Desigur! Gilles se lăsă pe spate cu un zâmbet, contemplându-și norocul. Aici era fata pe care o căutase de peste douăzeci de ani și acum era a lui, în sfârșit, căsătoria ei cu Gérard va asigura treaba asta. Și nu doar atât, copiii ei vor fi tot ai lui, în puterea lui, vor fi ai lui, îi va modela după voia sa. Un zâmbet de satisfacție îi apărură în jurul gurii și, observându-l, Gérard fu bucuros. Bătrânul bărbat arăta fericit, pentru prima dată în ani de zile. Acesta e cel mai bun lucru care se putea întâmpla.

Un chelner apărură cu ceai rece și Gérard îi întinse un pahar tatălui lui, observând tremurul involuntar al mâinii lui. Spera că nu-l emoționează excesiv; în fond, pentru el, era cam mult de acceptat într-o singură zi.

— O să plecăm curând, tată, zise el, sorbind ceaiul, nu vreau să te obosim.

— Prostii! Tonul lui Gilles era ferm. Nu sunt obosit. Aș vrea să-mi cunosc nepoatele cât de curând. Aduce-ți-le pe iaht mâine, pentru toată ziua, cred că le va face plăcere.

— Sunt sigură de asta.

Amélie își mișcă puțin scaunul mai aproape ca să-l vadă mai bine. Iubitul mamei ei îi întâlni privirea cu răceală. Ochii lui erau ca ai lui Gérard, dar erau mai închiși, și cu o privire mai intensă, dar asta putea fi din cauza vederii slabe. Era încă un bărbat bine, dar cu un aer de fragilitate, care se observă la invalizii permanenți. Totuși, avea umerii lați și ea putea vedea ce bărbat puternic fusese cândva. „Puternic și nemilos”, îl descriesese Léonie și poate că așa fusese cu ea. Dar acum, era doar un bărbat care îmbătrânea singur, victima unei paralizii care îl făcea infirm.

— Te lăsăm acum, tată, a fost destul pentru o singură zi. O să ne întoarcem mâine, cu fetițele.

— Devreme, spuse Gilles, să veniți devreme.

— O să fim la micul dejun, spuse Amélie râzând. Copiii o să aștepte cu nerăbdare.

Ea înconjură biroul de data asta, ca să dea mâna cu el, evitând să se uite la scaunul cu rotile pe care, era clar, el nu voise ca ea să-l vadă.

Mâna lui Amélie era răcoroasă în mâna lui; Monsieur se uită în ochii ei și fu transportat din nou într-o lume a amintirilor – de privirea ei – aceeași privire a lui Léonie.

— Atunci, pe mâine! spuse ea, aplecându-se impulsiv să depună un sărut pe obrazul lui.

Gilles se uită după amândoi, mergând mână-n mână prin birou, întorcându-se să-i facă semne din ușă. Deci fiul său câștigase acolo unde el pierduse! Degetele lui se mișcă încet pe locul unde îl sărutase Amélie. Dar el nici măcar nu era sfârșit. Ah, nu! Încă nu pierduse; de fapt, jocul abia începea.

Hoskins predă biletul personal; condusese mașina de la Monte Carlo la han și acum aștepta răspunsul. Léonie era singură. Îl putea vedea de pe terasă pe Jim, într-o mică barcă lângă Point, pescuind, iar Gérard și Amélie luaseră copiii la Nisa, pentru restul după-amiezii.

Mașina mare, albastră, cu blazonul pe portieră, era parcată pe alee, iar Hoskins aștepta nerăbdător răspunsul.

Ea se uită din nou la cartea de vizită grea, simplă, albă gravată doar cu „De Courmont”. Scrisul lui era ceva mai puțin ferm dar totuși familiar și încă mai simți în inimă o tresărire de teamă.

„Léonie, scria el, cred că trebuie să ne întâlnim și să discutăm situația. Sunt sigur că vei fi de acord că sunt multe de spus. Îmi vei face onoarea să bei un pahar cu mine pe iaht în seara asta, pe la 6:30? Gilles”.

Ea măsură agitată terasa. Era o fascinație teribilă în ideea de a-l întâlni din nou. Își atinse cu mâna părul – oare o va mai găsi frumoasă? Dar ea ce anume gândea? Nu putea să-l întâlnească. N-ar trebui! Totuși, el avea dreptate. Desigur că trebuiau să se întâlnească și să discute situația – oare nu plănuiau copiii lor să se căsătorească? Se uită din nou la cuvintele scrise. Erau destul de nevinovate, dar ea nu avea încredere în ele. Gilles era deștept; nu fusese nici un moment în care el să nu completeze ceva. Iar ea era sigură că el nu renunțase încă la ea.

Se duse de pe terasă în dormitorul ei. O rază de soare se reflecta de pe statuia lui Sekhmet și Léonie se opri o clipă în fața ei, privind în ochii ei fără vedere. Întinse cu ezitare o mână și atinse figura familiară; piatra era caldă, de la soare, caldă ca și carnea vie.

Chocolat se rostogoli pe spate pe pat, unde ațipise, dar de data asta Léonie o ignoră. Scoțând un top de hârtie, scrise repede.

„Am să fiu acolo – Léonie”. Și înainte de a se putea răzgândi, se grăbi pe cărare fi i-o dădu lui Hoskins.

El își atinse șapca în semn de salut și îi mulțumi.

— Domnul a spus că trebuie să mă întorc la ora șase să vă iau, doamnă! spuse el, când se urcă în mașină. Am să fiu aici exact la ora indicată.

Léonie se uită după mașină, când aceasta plecă pe alee, urmată de un nor de praf. Monsieur știuse că ea va veni.

Capitolul 39

Léonie își înfășură cordonul moale în jurul taliei și își netezi fusta rochiei simple de in, de culoarea caisei. Imaginea ei din oglindă arăta o femeie slăbuță, de un șic necăutat, cu păr blond bine periat și cu o față cu oase mari, vioaie, aurie din cauza soarelui. Tot în această cameră se pregătise, ca tânără

fată, să-l întâlnească pe Monsieur. Se dusesese să-l întâlnească pe Monsieur pe iaht, exact cum făcea și acum. Doar că atunci făcuse dragoste cu ea. Ea luă geanta mică, albă, de piele, și se uită înăuntru. Revolverul arăta delicat, cuibărit în căptușeala albă a genții și doar culoarea lui neagră avea ceva lugubru. Ea închise geanta și o puse sub braț. Era gata.

Iahtul era la capătul micului debarcader, izolat de alte ambarcațiuni mai mici, ancorat la apa mai adâncă. Era exact șase și treizeci, când Léonie păși pe scară și merse de-a lungul punții familiare. Amintirile o inundară și ea stătu un moment, privind în jur. Acolo sus fusese locul unde, în acea primăvară petrecută împreună, făcuseră plajă, goi, și ea îl hrănise cu fructe la masa de prânz; apoi săriseră, de pe platformă, în cea mai albastră mare. Umblaseră pe aceste punți multe nopți înstelate, după o cină prelungită, languroasă, însoțită de șampanie, înainte de a o duce în acel dormitor spartan unde se devoraseră unul pe celălalt, într-un exces de pasiune.

Teama îi rodea stomacul, simțea un gol enervant care la început o obligase să-și apese mijlocul cu mâna, ca să încerce să-l înlăture, dar apoi îi cuprinse tot corpul, încât trebui să se sprijine de balustrada punții, tremurând. Nimeni nu era în jur și ea știa că era singură pe iaht cu Monsieur. El o aștepta în salonul bar. Ce avea să-i spună oare? Ce avea să facă?

Léonie se concentrează. Poate că ea greșea și el nu complota absolut nimic, poate că el era doar un bărbat bolnav, obosit. Dar dacă nu era așa? Își așează mai bine mica poșetă albă sub braț și își îndreaptă umerii. Dându-și capul pe spate și ridicând bărbia, o porni spre birou.

Monsieur stătea în picioare, lângă masă, iar pe perete, în spatele lui, atârna portretul ei, pictat de Alain Valmont. Trebuia să fi știut, se gândi ea cu amărăciune. El se sprijinea cu greu cu mâna dreaptă de bastonul cu mâner de argint, iar un scaun cu rotile aștepta – amenințător – alături. În afară de baston și de slăbiciunea neobișnuită, ceasul putea să fi fost dat înapoi cu aproape treizeci de ani și, stând în ușă, Léonie își ținu respirația. Nu simțea teamă, ci vechea magie. În timp ce ochii ei se obișnuiau cu odaia întunecată, ea văzu noile semne ale bolii și durerii de pe fața lui, tremurul slab al mâinii lui care ținea bastonul. Dar ochii lui erau aceiași, de un albastru adânc, închis, de nedescifrat, privind-o cu vechea intensitate. Neputința fizică a lui Monsieur nu-i afectase mintea și nici emoțiile.

— Léonie! Vocea lui era rece și curtenitoare, dar mai răgușită decât odinioară. Mă bucur că ai venit.

Ea așteaptă ca el să-și tragă respirația, înainte de a continua.

— Arăți la fel de frumoasă, desigur. Culoarea asta mi-a plăcut întotdeauna la tine.

Léonie mai stătea încă la ușă, pe jumătate înăuntru și pe jumătate afară.

— Nu vrei să intri? După cum vezi, șampania așteaptă.

Sticla de Roederer Cristal era într-o frapieră de argint, acoperită de broboane reci. Țigara lui de foi mocnea într-o scrumieră iar un fir bogat de fum albastru străbătea aerul. Sprijinindu-se cu greu de baston, Monsieur întinse o mână spre ea.

— Te rog, Léonie. Ai venit până aici...

Ezitănd, Léonie se mișcă în cameră, mergând cu atenție, ca pe sârmă. Ea putu vedea încordarea de pe fața lui când o aștepta și își dădu seama că trebuie să fi făcut un efort suprem ca să stea în picioare, la sosirea ei. Evitându-i mâna, ea se așează în fața lui, urmărind fără nici un simțământ de triumf neajutorarea lui, când se lăsă în fotoliul mare de piele verde – același pe care îl alesese ea pentru biroul lui din casa din Piața Saint-Georges.

— Așa! zise Monsieur, turnând șampanie în paharele de cristal care așteptau, acum s-a întors roata, de la prima ta vizită pe iahtul ăsta, Léonie. Îți amintești de ziua aceea? Erai o fată tânără, săracă și disperată, abandonată de iubitul ei. Tu erai neajutorată și eu eram cel puternic. Ei, uită-te la mine, acum. Unii ar spune că e răzbunarea lui Dumnezeu, bănuiesc – pentru cine crede în Dumnezeu.

— N-am venit aici să discut despre trecut, Monsieur, sau despre noi. Gilles ridică un pahar și îl întinse spre ea.

— Îmi pare rău, nu mă mai pot ridica din nou să ți-l aduc.

Mâna ei i-o atinse pe a lui când luă paharul și micul contact iscă o reacție în fiecare dintre ei.

Léonie se așează repede. Ea sorbea șampania delicată și îl urmărea pe deasupra paharului.

— Léonie, dacă ai veni înapoi la mine, totul ar fi din nou cum trebuie, știi asta. Tu ai destulă forță pentru doi – cu tine așa fi din nou cum am fost.

Privirea lui era aproape fanatică în intensitatea ei și el se aplecă înainte, în dorința lui, apucând capul bastonului cu o mână ușor tremurătoare.

— Nu vezi, Léonie, acum am eu nevoie de tine, iar tu, ai și tu nevoie de mine – deși pretinzi că nu. Știu că și tu simți ceea ce simt și eu, totdeauna a fost ușor.

Vocea lui Léonie era fermă și clară ca gheața.

— Vorbești prostii, Monsieur. Și, după cum am zis mai înainte, nu am venit aici să discut viețile noastre, am venit să discutăm despre copiii noștri.

— Léonie, uită trecutul, uită totul în afară de tine și de mine. Îți cer să vii înapoi la mine... o să fim din nou împreună, ai să trăiești ca o regină. Am să-ți dau tot ce vrei. Spune-mi doar că vei reveni înapoi la mine. Am nevoie de tine, Léonie.

Acum avea nevoie de ea. Acum ar face orice să o determine să rămână. Furia crescuse în ea, explodându-i într-un frison care o zguduia fizic.

— Nu înțelegi, Monsieur, că te urăsc pentru ceea ce mi-ai făcut? N-am să mă întorc niciodată la tine. Sunt o femeie fericită, am un soț care mă iubește – mă iubește cu adevărat, Monsieur, nu e cineva care mă dorește cu o nebunie obsesivă. Și eu îl iubesc. Viața mea e plină, iar acum, când o am pe fiica mea și pe nepoatele mele, nu-mi mai pot dori nimic altceva.

Vocea lui Léonie era joasă, furia ei era controlată, iar Monsieur se strânse auzind vorbele ei, de parcă l-ar fi lovit.

— Am venit aici cu un singur scop, ca să discutăm despre fiica mea și fiul tău.

— Fiica ta? Vorbele îi ieșiseră din gură cu venin. Doar fiica ta, Léonie? Oare nu uiți ceva? Oare el credea cu adevărat că Amélie era fiica lui sau pur și simplu o chinuia pe ea? Nu putea să știe deoarece, ca de obicei, fața lui nu arată nimic.

— Amélie este fiica lui Charles d'Aureville... și să nu-l uităm pe acest Charles d'Aureville.

Monsieur nu ținu seama de amenințarea vagă.

— Asta s-a întâmplat de mult, totul s-a pierdut, e uitat în trecut. Amélie este prezentul apropiat. Doar tu știi al cui copil este, dar prin tot ce este logic, ea e a mea.

— Logica nu a jucat niciodată un rol în viețile noastre, Monsieur, și e prea târziu să o folosești acum. Trebuie oare să înțeleg că nu o să permiți căsătoria lui Gérard cu Amélie din cauza asta - din cauza pretenției acesteia absurde?

Șampania se prelinse pe fusta ei, când puse paharul pe masă cu o mână tremurătoare.

— Deloc, Léonie. Sunt încântat că se vor căsători. Gândește-te, Amélie va fi o membră a familiei mele... în cele din urmă. Îndrăznesc să spun că ne vom vedea des unii cu alții, dacă se căsătorește cu Gérard. Gândește-te, după toți acești ani de așteptare, va fi a mea.

Léonie se încordă. Expresia lui era atât de triumfătoare, încât ea înțelese că el complota ceva; avea aerul pe care-l avusese totdeauna, când câștiga.

— Desigur, ar fi cu atât mai plăcut, continuă el, dacă ai fi și tu cu mine. Am putea fi o singură mare familie fericită. Mai sunt și copilele alea drăguțe - acum au să fie și nepoatele mele. Da, am învățat mult, de la Charles d'Aureville încoace. Atunci eram mai tânăr și mai impetuos... Sunt și alte căi de a-ți atinge scopurile, în afară de crimă. Eu am învățat - cu greu - să aștept momentul potrivit. Sunt căi infinite de a tortura oamenii... o vorbă aici, o suspiciune colo... Va fi ușor să îndrum asemenea minți tinere împotriva mamei lor - sărmame ființe, neglijate de ea. Și sărmanul Gérard! Soția lui e totdeauna atât de ocupată, când el e plecat pentru afaceri, încât lumea o vede ba ici, ba colo, peste tot, poate cu un anume bărbat. Totul e atât de ușor, Léonie. Eu pot aranja totul. Dacă nu vii înapoi la mine, bineînțeles.

El îi urmărea fața, așteptând o reacție, dar expresia ei era îndepărtată, ochii ei priveau fără să vadă, dincolo de el, de parcă zărea viitorul pe care îl prezenta el.

— Sărmanele fetițe, murmură el, sărmanele micuțe nepoțele!

Zâmbetul lui îi spunea că el era sigur că va câștiga.

Micul revolver părea foarte negru în mâna ei - și Monsieur se uită la el cu surprindere. Nu putea fi serioasă, nu ea, Léonie a lui. Îl folosea ca să-l sperie.

Râsul lui Monsieur răsună în cameră, cu o expresie de dispreț, fără bucurie.

— N-o să scapi niciodată făcând așa ceva, spuse el în bătaie de joc, și oricum, n-o vei face niciodată. Gândește-te doar la titluri: „Léonie își ucide amantul - fiica ei se căsătorește cu fiul lui.”

Totul era atât de caraghios, atât de teribil de caraghios! Cum putea ea să îndrepte revolverul spre el? Acum era atât de aproape de el!

— Nu-mi mai poți manipula viața, șopti ea cu fața aproape de a lui. E destul, nu mai suport.

Râsul lui Monsieur încetă brusc. Fața ei era calmă și hotărâtă când ridică revolverul și îl puse la tâmpla lui. Era rece la atingerea cu pielea lui și îl străbătu teama.

Doamne, chiar avea de gând s-o facă, o să mă omoare! Întinzând brațul, el o apucă de încheietura mâinii. Léonie își trase mâna, iar el se aplecă apoi înainte. Aproape că era să-l apuce, aproape. El strânse mai tare, chiar și infirm, era mai puternic decât ea. Inima lui tresări și el gâfâi, iar mâna îi căzu moale în poală. Inima îi vibra, se zbătea agonizant în pieptul lui. Ah, Doamne, nu mai vreau, nu mai vreau. Tot pieptul parcă îi era încins cu un fier roșu. De ce nu-l ajuta ea, de ce? Buzele lui încercau să formuleze cuvintele, dar nu putea, nu putea spune acum, nu va auzi niciodată. Léonie, Léonie, nu știi că te iubesc? Ajută-mă!

Revolverul căzu din mâna ei neputincioasă și zăcea, strălucitor și uitat, pe covorul moale. Trupul lui era contorsionat în agonie, fața îi era transpirată și el căscă gura, să respire. Ea se aplecă mai aproape, să audă vorbele care nu mai veneau. Vai, Doamne, ce se întâmplă? N-or fi niște pilule pe undeva? Léonie se uită în jos la revolver. Doar cu câteva momente mai înainte, fusese pregătită să apese pe trăgaci. Se uită din nou la el. Ochii lui albaștri așteptau orice avea să facă.

Vântul bătea mai puternic acum, fumul de la țigara de foi îi înțepă ochii și Léonie ridică mâna să ștergă lacrimile produse de fumul acru. Trebuia să găsească pilulele, trebuia, el era în agonie, nu putea suporta durerea lui.

— Pilulele, șopti ea, strângându-i mâinile în ale ei, pilulele, ah, dragul meu, spune-mi unde sunt. Unde?

Ochii lui întunecați, aproape negri de durere, se uitau în ochii ei. Îi spusese „dragul” ei - Doamne, îl făcea atât de fericit! Monsieur gâfâi, când durerea îl lovi din nou; trebuia să facă ceva ce voia el, trebuia, trebuia; nu știa ea oare, nu-i putea citi oare în suflet? Nici un fel de pilule nu-l puteau salva acum, dar nu putea muri fără s-o țină în brațele lui, fără buzele ei pe ale lui... sărutul ei... dragostea ei.

— Spune-mi, se rugă Léonie, te rog, te rog, Monsieur!

Ea nu putea suporta să-l vadă suferind, nu-l putea lăsa să moară, nu pe Monsieur, cel atât de puternic, de neînfrânt. Toate lucrurile împotriva cărora se luptase erau aceleași calități pe care le iubea. Îi luă mâinile într-ale ei, depunând sărutări pe ele.

— Trebuie să mă duc după ajutor, Monsieur, șopti ea. Mă duc după un doctor.

El nu putea suporta plecarea ei și să rămână din nou singur, cu durerea. Ea îi ținea mâinile, dar el nu simțea, nu putea simți pielea ei ca de

catifea, dar simțea parfumul proaspăt de vară al părului ei și iasomia. Sărută-mă Léonie, doar sărută-mă; dă-mi puterea ta, pentru că tu ești mai puternică decât noi toți.

Léonie puse mâinile pe ceafa lui, așezând perna la locul ei, încercând cu disperare să-l facă să stea mai comod, ca să poată respira mai ușor. Ochii lui se uită în sus, în ochii ei, atât de albaștri, de întunecați, de întrebători. Aplecându-și capul, ea își puse buzele pe ale lui, ținându-i fața în mâinile ei.

Retrăgându-se de lângă el, se duse din nou spre ușă.

— Mă duc, Monsieur, mă duc să caut ajutor pentru tine. Mă întorc cât pot mai repede. Așteaptă-mă!

Ea se răsuci și dispăru pe ușă. El îi auzi pașii pe puntea lustruită din lemn de tec – fugea de el. El rămase nemișcat, cu ochii fixați la ușă, rugându-se ca ea să repara, să vină înapoi, să nu mai poată să-l părăsească. Închise ochii, amintindu-și ce simțise când ea îl sărutase. Buzele ei pe ale lui, mâinile ei pe fața lui, respirația ei pe obrazul lui. Așteaptă, spusese, așteaptă-mă. Oare ea nu știa că-și petrecuse toată viața așteptând-o? Chiar și atunci când trăiau împreună și el pleca la birou, aștepta doar, aștepta până putea să fie din nou cu ea. El nu-și mai amintea acum plăcerea pe care o avusese în durerea de a pleca și a o părăsi, obligându-se să fie fără ea, ca să simtă mai din plin plăcerea reîntoarcerii și a reuniunii lor. Léonie, Léonie, vino înapoi, vino înapoi la mine!

O briză bruscă suflă în cabină, fluturând perdelele, mângâindu-i obrazul cum făcuse și respirația ei caldă. Putea simți fumul țigării lui de foi, bogat și puternic. Cu un efort, deschise ochii, uitându-se lateral la masa de sub fereastră. Frapiera de argint în care fusese sticla cu șampania lor specială strălucea de umezeală – iar cele două pahare, încă pline, erau lângă ea. Țigara de foi stătea mocnind pe suprafața de lemn lustruită a mesei. În timp ce se uita, văzu că se produceau umflături sub luciul neted. Perdeaua subțire, azurie, flutura în bătaia brizei, în timp ce țigara se rostogolea spre ea și se opri sub faldurile acesteia. El privea uluit cum frumoasa perdea se mișcă ușor, acoperindu-i secretul – dar pentru cât timp, pentru cât timp? Apoi, prima flăcăruie luase pânza albastră, transformând-o în cenușă gri. Și apoi, văzu o săgeată mare de flacără portocalie. Era frumos cum aluneca pe masă, spre el.

Scaunul cu rotile aștepta, doar la doi pași de unde ședea el. La fel de brusc putea să fie la sute de metri. El fusese prea mândru să o lase să-l vadă în scaunul acela cu rotile, nu voise ca ea să știe că era un infirm. Și acum, nu o să o mai vadă niciodată. Durerea din piept îl strânse și mai tare, închise ochii împotriva acesteia și văzu chipul ei. Léonie, ah, Léonie, te iubesc! Se lupta ca să poată respira, în timp ce flăcările se târau mai aproape iar fumul era înțepător, înecându-l; inima lui îl părăsea, aruncându-l în întuneric.

În camera lui Léonie era întuneric, obloanele erau trase împotriva serii calde, încă luminate de soare. Chocolat era culcată lângă ea, comod, pe patul mare, în timp ce ea retrăia, pentru a mia oară, imaginea frumosului iaht alb devenit o masă de flăcări ce dansau, sunetul sticlei care se spărgea, scrâșnetul metalului care se răsuca, pârâitul și fâșâitul lemnului uriaș care

se prăbușeau în mare – și apoi nimic. Doar o carcasă cenușie arsă. Își forță gândurile să se îndepărteze de imaginea lui Monsieur, prins singur în flăcări.

— Am încercat, șopti ea, am încercat să-l salvez. N-am vrut să moară, nu așa. Dar de ce? De ce, când eu m-am dus acolo ca să-l omor? A fost oare milă?

Sau poate că încă îl mai iubea? Când îl sărutase, pentru un moment, a fost de parcă nici nu se despărțiseră, toți anii aceia îngrozitori dispăruseră. Ce o fi simțit el oare când ea îl săruta? Fusese oare plăcerea la gândul că a câștigat? Sau o iubise cu adevărat? Nu va ști niciodată.

Se uită la statuia lui Sekhmet, luminată de becul care nu se stingea niciodată. Fața de leoaică era senină, arogantă, rece. Era doar o statuie. Sculptată în piatră. Nu avea nevoie să citească inscripția – o știa pe dinafară. „Sekhmet... adorată de zei... îi apără pe cei ce-i iubește... cu focul îi arde, pierzându-i, pe cei ce-i urăște.”

Ridicându-se, se duse spre statuie și o atinse. O simți rece, sub mâna ei, îndepărtată. Impersonală. Se terminase. Nu vor mai exista colțuri întunecate în viața ei, nu se va mai ascunde, nu vor mai exista secrete.

Alergând la fereastră, deschise larg obloanele, lăsând să pătrundă ultimele raze ale soarelui, devorând cu alți ochi priveliștea frumoasă, terasele albe, grădina de jad și smarald, albastrul infinit al golfului și al cerului. Era liberă!

SFÂRȘIT